

ДЖУЛИ ГАРУУД УБИЙСТВЕН ЧАР

Част 3 от „Бюканън-Ренард“

Превод от английски: Дори Габровска, —

chitanka.info

ПРОЛОГ

Джили, майката на Ейвъри Елизабет Дилейни, бе абсолютно ненормална.

За щастие тя бе заминала в неизвестна посока само три дни след раждането на момиченцето.

Ейвъри бе отгледана от баба си Лола и леля си Кери. Трите поколения жени живееха тихо и скромно в една двуетажна къща на Барнет Стрийт, само на две пресечки от градския площад в Шелдън Бийч, Флорида. Атмосферата в дома им бе съвсем различна, след като Джили си тръгна. В къщата, в която преди цареше постоянно напрежение, сега властваше спокойствието. Кери дори започна отново да се смее и в продължение на пет чудесни години животът им бе почти пълна идилия.

Предишните години, прекарани с Джили, обаче се бяха отразили на баба Лола. Тя бе станала майка доста късно и сега беше стара и уморена жена. В деня, в който Ейвъри навърши пет, Лола получи болки в гърдите. Едва успя да довърши глазурата на тортата за рождения ден на детето, преди да седне да си почине.

Лола не каза на никого за проблема си и не отиде при лекаря, когото обикновено посещаваше в Шелдън Бийч защото не разчиташе той да запази в тайна състоянието ѝ. Можеше да реши веднага да съобщи за болестта ѝ на Кери. Вместо това Лола си записа час при един кардиолог в Савана и отиде с колата си чак дотам. След като лекарят и направи обстоен преглед, постави доста мрачна диагноза. Изписа ѝ лекарство, което да облекчава болката и да помогне на сърцето ѝ, препоръча ѝ повече почивка и възможно най-деликатно ѝ намекна, че не е зле да постави работите си в ред.

Лола не обърна внимание на съвета му. Какво ли разбираше този надут доктор? Тя може и да беше с единия крак в гроба, но Бог ѝ бе свидетел, че щеше да си държи другия здраво стъпил на земята. Та тя трябваше да отгледа внучката си и нямаше намерение да си отива, преди да е свършила тази работа.

Лола бе истински майстор в преструвките, че всичко е наред. Бе усъвършенствала това умение през бурните години, когато се опитваше да контролира Джили. Докато се прибере вкъщи от Савана, вече бе убедена, че е здрава като вол.

И толкова.

Баба Лола отказваше да говори за Джили, но Ейвъри искаше да научи възможно най-много за нея. Винаги когато зададеше някой въпрос за майка си, баба ѝ цупеше устни и отговаряше по един и същи начин.

— Желаям ѝ доброто. Където и да е.

После, преди Ейвъри да успее да зададе нов въпрос, баба ѝ сменяше темата. А това, разбира се, не бе задоволителен отговор, особено за едно любопитно петгодишно дете.

Единственият начин Ейвъри да научи нещо за майка си бе, като пита леля си. Кери обичаше да говори за Джили и не забравяше нито едно от лошите дела на сестра си, които, както се оказваше, бяха доста многобройни.

Ейвъри възприемаше леля си като божество. Смяташе я за най-красивата жена на света и искаше повече от всичко да прилича на нея, а не на непрокопсаната си майка. Косата на Кери бе същия цвят като на домашния конфитюр от праскови, който вареше баба Лола, а очите ѝ бяха по-скоро сиви, отколкото сини, като на пухкавата бяла котка, която Ейвъри бе видяла в една от книжките си с приказки. Кери бе постоянно на диета, за да отслабне с десет килограма, но според Ейвъри тя си бе съвършена точно такава, каквата е. Висока метър и шейсет и седем, тя бе стройна и бляскава и когато си сложеше някоя от лъскавите шноли, за да не ѝ влиза косата в очите, докато учи или работи из къщата, изглеждаше като принцеса. Ейвъри обожаваше и начина, по който ухае леля ѝ — на гардении. Кери бе обяснила на племенницата си, че това е нейният отличителен аромат, и детето разбираше, че той трябва да бъде много специален. Когато леля ѝ не си бе у дома и Ейвъри се чувстваше самотна, тя се промъкваше в спалнята ѝ, слагаше малко от специалния парфюм на ръцете и краката си и си представяше, че леля ѝ е в съседната стая.

Това, което Ейвъри най-много харесваше у леля си бе че разговаряше с нея като с възрастен човек. Не я третираше като малко дете, както правеше баба Лола. Когато Кери говореше за

непрокопсаната майка на Ейвъри — Джили, винаги започваше, като казваше с небрежен тон:

— Няма да разкрасявам истината само защото си малка. Ти имаш право да знаеш.

Една седмица преди Кери да се премести в Калифорния, Ейвъри отиде в спалнята ѝ да ѝ помогне с приготвянето на багажа. Тя по-скоро се мотаеше в краката ѝ и когато на Кери ѝ писна, настани племенницата си пред тоалетката и постави пред нея една кутия от обувки пълна с евтини бижута от разноцветно стъкло. Беше ги събрала от гаражни разпродажби, за да ги подари на Ейвъри, преди да замине. Малкото момиченце бе очаровано от бляскавите съкровища и веднага започна да се кипри пред овалното огледало.

— Защо трябва да ходиш чак в Калифорния, Кери? От теб се очаква да си останеш вкъщи, при баба и мен.

Кери се засмя.

— От мен се очаква?

— Пейтън каза, че майка ѝ казала така. Казала още, че ти вече си учила в колеж и сега от теб се очаква да си останеш вкъщи, за да помагаш с грижите за мен, защото те не са по силите на един човек.

Пейтън бе най-добрата приятелка на Ейвъри и тъй като беше една година по-голяма от нея, малката вярваше на всяка нейна дума. Според Кери майката на Пейтън — Хариет си пъхаше носа, където не ѝ бе работата, но тъй като се държеше мило с племенницата ѝ, от време на време тя се примиряваше с поученията относно семейните им дела.

След като сгъна любимия си небесносин ангорски пуловер и го прибра в куфара, Кери отново се опита да обясни на Ейвъри защо се налага да замине.

— Спечелих стипендия, нали помниш? Ще получа магистърска степен, а както ти обясних поне пет пъти, колкото повече учи човек, толкова по-добре. Трябва да замина, Ейвъри. Това е чудесна възможност за мен и след като създам собствена компания и стана богата и известна, вие с баба ще дойдете да живеете при мен. Ще имаме голяма къща в Бевърли Хилс, със слуги и басейн.

— Но тогава няма да мога да ходя на уроците си по пиано, а госпожа Бърнс казва, че имам слухове.

Тъй като племенницата ѝ говореше съвсем сериозно, Кери се насили да не се засмее.

— Казала е, че имаш слух, и това означава, че ако се упражняваш упорито, можеш да станеш много добра пианистка. Но и в Калифорния ще имаш възможност да ходиш на уроци по пиано. На тренировки по карате — също.

— Тренировките ми харесват и тук. Сами казва, че ударите ми с крак стават все по-силни, но знаеш ли какво, Кери? Чух баба да казва на майката на Пейтън, че не иска да ходя на карате. Не било подходящо за една млада дама.

— Толкова по-зле — отбеляза Кери. — Аз плащам за тези тренировки и искам да се научиш как да се защитава.

— Но защо? — попита Ейвъри. — И майката на Пейтън попита същото баба.

— Защото не искам никой да те тормози така, както Джили тормозеше мен — обясни тя. — Няма да израснеш с чувството за страх. И съм сигурна, че в Калифорния има чудесни училища за самоотбрана и учителите в тях са също толкова приятни, колкото Сами.

— Майката на Пейтън казва, че баба казала, че Джили заминала, за да стане филмова звезда. Ти също ли искаш да бъдеш филмова звезда, Кери?

— Не, аз искам да създам своя собствена компания и да спечеля купища пари. Ще превръщам други хора в звезди.

Ейвъри отново се обърна към огледалото и си сложи чифт зелени стъклени обици. После разплете колието в същия цвят и го сложи на врата си.

— Знаеш ли какво още каза Пейтън? — Не изчака отговора на леля си. — Майка ѝ казала, че когато Джили ме родила, била достатъчно голяма, за да знае как да се пази.

— Точно така — потвърди Кери. Издърпа чекмеджето, в което държеше чорапите си, изсипа ги на леглото и започна да ги подрежда по двойки. — Джили беше на осемнайсет.

— Но какво е искала да каже майката на Пейтън. Как да се е пазела?

— Имала е предвид, че Джили е трябвало да вземе предпазни мерки.

Чекмеджето падна на пода. Кери го вдигна и го пхна обратно на мястото му, после продължи да сортира чорапите си.

— Но какво означава това? — настоя Ейвъри. Тя беше си сложила друга огърлица и правеше физиономии в огледалото.

Кери се престори, че не я е чула. Нямахше желание да се задълбава в дълъг и усукан разговор за секса и предпазването от нежелана бременност. Ейвъри бе още твърде малка, за да научава всичко това. Като се надяваше да отвлече вниманието на племенницата си, тя каза:

— Знаеш ли, че си голяма късметлийка?

— Защото вие двете с баба се грижите за мен, както не съм по силите на един човек?

— Точно така — съгласи се Кери. — Но си късметлийка и защото докато е била бременна с теб, Джили не е пиела като смок и не се е тъпчела с разни хапчета, от които ти става хубаво. Ако беше взимала всички тези боклуци, щеше да се родиш със сериозни проблеми.

— Пейтън казва, че майка ѝ казала, че съм късметлийка, че изобщо съм се родила.

Доста раздразнена, Кери каза:

— Майката на Пейтън май много обича да приказва за Джили.

— Аха. Хапчетата, от които ти става хубаво, лоши ли са?

— Много — кимна Кери. — Могат да те убият.

— Тогава защо хората ги вземат?

— Защото са глупави. Сега прибери бижутата и ела да седнеш върху куфара ми, за да ми помогнеш да го затворя.

Ейвъри внимателно прибра обиците и огърлиците в кутията от обувки. После се покатери на леглото.

— Може ли да видя това? — попита тя и взе една малка книжка със синя пластмасова корица.

— Не, не може. Това е дневникът ми — отвърна Кери. Тя грабна дневника от ръката на детето и го пхна в един от страничните джобове. Затвори куфара и Ейвъри се намести върху него. Като го натисна с цялата си тежест, Кери най-после успя да затвори закопчалката.

Тъкмо помагаше на Ейвъри да слезе от леглото, когато племенницата ѝ попита:

— Защо си приготвяш багажа сега, а не следващата седмица? Баба казва, че правиш нещата наопаки.

— Да си приготвя багажа, преди да боядисам стаята, не е наопаки. Така моите неща няма да се пречкат и ще можем спокойно да те настаним в новата ти стая, преди да замина. Утре двете с теб ще отидем в магазина за бои, за да изберем цвят за нея.

— Знам. Вече ми каза, че мога аз да си избира цвѳта. Кери?

— Да? — попита тя, докато поставяше куфара до вратата.

— Моятa непрокопсана майка сигурно не ме е харесала, когато ме е видяла?

Кери се обърна, видя тревогата в очите на Ейвъри и веднага побесня. Макар че Джили не беше при тях, пак успяваше да причини болка. Никога ли нямаше да има край?

Спомняше си нощта, когато научи, че сестра ѝ очаква бебе, сякаш бе станало вчера.

Джилѳи завърши училище в една благоуханна петъчна вечер през май. След което се прибра вкъщи и развали семейното празненство по случая, като съобщи, че е бременна в шестия месец. Едва започваше да ѳ проличава.

Потресена и шокирана, Лола помисли първо за срама и притеснението, които семейството щеше да понесе, после възвърна здравия си разум.

— Ние сме семейство — каза тя. — Ще се справим. Ще намерим начин да се справим с това. Нали така, Кери?

Както стоеше до масата, Кери вдигна ножа и си отряза парче от тортата, която майка ѳ бе украсявала цяла сутрин.

— В наше време и на тази възраст трябва да си наистина тъпа, за да забременееш. Не си ли чувала за предпазни мерки, Джилѳи, или наистина си пълна идиотка?

Джилѳи стоеше облегната на стената, скръстила ръце, и гледаше навъсено сестра си. Лола, която се надяваше да възпрепятства кавгата между двете, бързо се намеси.

— Няма нужда от подигравки, Кери. Не искаме да разстройваме Джилѳи.

— Искаш да кажеш, че ти не искаш да я разстройваш — поправи я тя.

— Кери, няма да ти позволя да говориш с такъв тон.

Тя разкайно сведе глава и постави парчето торта в една чиния.

— Да, мамо.

— Мислила съм за мерки — сопна ѝ се Джили. — Отидох при един доктор в Джаксънвил да ме отърве от бебето, но той отказа, защото съм била в много напреднала бременност.

Лола се отпусна тежко на един стол и покри лицето си с длан.

— Ходила си на доктор...

Джали вече бе изгубила интерес към темата. Отиде в дневната, просна се на канапето, грабна дистанционното и включи телевизора.

— Тя предизвиква бъркотията и после се измъква ни лук яла, ни лук мирисала — измърмори Кери. — А ние трябва да се оправяме след това. Типично в неин стил!

— Не започвай пак, Кери — помоли Лола. Тя разтърка челото си, сякаш имаше главоболие, и продължи: — Джили понякога не обмисля внимателно това, което се кани да направи.

— И защо ли да го прави? Знае, че ти винаги си на линия да ѝ оправяш бакиите. Прощаваш ѝ всичко, щом не е убийство, само защото не искаш да я виждаш как изпада в ярост. Мисля, че се страхуваш от нея.

— Това е абсурдно! — прекъсна я майка ѝ. Стана от масата и отиде в кухнята да измие чиниите. — Ние сме семейство и ще се справим с това заедно — извика тя. — И ти също ще помогнеш, Кери. Сестра ти се нуждае от твоята морална подкрепа.

Кери стисна юмруци от отчаяние. Какво ли трябваше да стане, за да отвори очите на майка си и тя най-после да прозре що за егоистична кучка е отгледала? Защо отказваше да признае истината?

Останалата част от онова лято бе изпълнена с ужасни спомени за Кери. Сестра ѝ, както обикновено, бе капризна и непоносима, а майка им търчеше да изпълнява всяка нейна прищявка. За щастие Кери си бе намерила работа за през лятото в ресторантчето на Сами и поемаше възможно най-много извънредни смени, само и само да не се прибира вкъщи.

Джали получи родилни болки в края на август. След като роди в общинската болница, погледна само веднъж пищящото бебе, което ѝ бе причинило толкова болка, и реши, че няма никакво желание да бъде майка. Нито сега, нито когато и да било. Ако докторите се бяха

съгласили, би предпочела да махнат матката ѝ или да завържат тръбите ѝ още същия ден.

Лола завлече Кери в болницата да види сестра си. Още не бяха влезли в стаята, когато Джили им съобщи, че е прекалено млада и красива, за да бъде обременявана с бебе. Светът извън Шелдън Бийч, Флорида, бил толкова голям и я очаквал с отворени обятия, но никой мъж с пари не би ѝ обърнал внимание, ако с нея се влачело и бебе. Освен това твърдо си бе наумила, че иска да стане филмова звезда. Като начало щяла да стане Мис Америка. Каза им, че е обмислила всичко. Заяви безцеремонно, че е много по-красива от кравите, които била гледала по телевизията да маршируват на сцената по бански, и била сигурна, че веднага щом съдиите я зърнат, ще ѝ връчат короната.

— Боже, колко си невежа — измърмори Кери. — Не дават короната на момичета, които са раждали.

— Ти си невежата, Кери.

— Млъкнете и двете — скастри ги Лола. — Искате сестрите да ви чуят как се карате ли?

— Не ми пука дали ще ме чуят — заяви Джили.

— Замълчи! — срязва я Лола. — Мисли с главата си, Джили. Вече си майка.

— Не искам да бъда майка. Искам да бъда звезда — изпищя Джили.

Ужасена, Лола издърпа Кери по-навътре в стаята и ѝ каза да затвори вратата. Като стискаше с една ръка саксията с цвете, което бе донесла на Джили, Лола хвана с другата си ръка Кери, за да не изхвърчи навън.

Кери се дразнеше, че насила я карат да помага. Облегна се на вратата и изгледа навъсено сестра си.

— Слушай, Джили, не ме интересува какво искаш — каза Лола, шепнейки вбесена.

Майка ѝ обикновено не използваше този тон, когато разговаряше с Джили, и Кери застана нащрек и се заслуша в разговора.

— Ще се държиш отговорно — каза Лола строго и се приближи към леглото. — Ще бъдеш добра майка, а ние с Кери ще ти помагаме да отгледаш детето си. Ще се справим. Ще видиш. Наистина смятам, че трябва да се обадиш на бащата на бебето... — Смехът на Джили я прекъсна. — Какво ти е толкова смешно?

— Ти — натърти дъщеря й. — Планирала си целия ми живот, нали? Все искаш да се държа прилично и да постъпвам така, както ти мислиш, че трябва. Я се осъзнай, майко. Вече съм голяма. На осемнайсет съм — напомни й тя. — И ще правя каквото си искам.

— Но, Джили, бащата има право да знае, че има дете.

Като намести възглавницата под главата си, Джили се прозя шумно.

— Не знам кой е бащата. Може да е онзи колежанин от Савана, но не съм сигурна.

Лола пусна ръката на Кери.

— Какво значи това, че не си сигурна? Каза ми...

— Излъгах те. Искаш ли да ти кажа истината? Хубаво, слушай. Бащата може да е всеки.

Лола поклати глава. Отказваше да повярва на дъщеря си.

— Стига си приказвала така. Каж ми истината.

Кери вдигна глава.

— О, за бога, Джили.

Джили обожаваше да шокира хората и да бъде център на внимание.

— Казвам ви истината. Наистина съм била с много мъже. Няма как да знам кой е бащата. — Видя отвращението по лицето на майка си. — Разстрои ли те? — попита Джили, необичайно доволна от тази възможност. — Мъжете ме обожават — похвали се тя. — Готови са да направят всичко, което поискам, за да ми угодят. Купуват ми скъпи подаръци, дават ми пари, които естествено крия от вас с Кери, за да не ми завиждате и да не се държите както сега. Знаех си, че ще реагирате така, нали сте такива светици. Щяхте да ми вземете бижутата и парите, нали? Само че няма да ви позволя. По-умна съм, отколкото си мислиш, майко.

Лола затвори очи, потискайки пристъпите на гадене.

— С колко мъже си била?

— Откъде да знам? Не ме ли чу? Току-що ти казах, че съм им загубила бройката. Просто трябваше да им позволявам да се възползват от тялото ми за малко. Те ме обожават и аз им го позволявам. Много по-красива съм от всички актриси закуп в Холивуд и ще стана по-известна от тях. Само почакайте и ще видите. Пък и сексът ми харесва. Става ми хубаво, когато го правят както трябва. Ти

просто не разбираш модерните жени. Вече си стара, майко, и си съвсем пресъхнала отвътре. Сигурно даже не помниш какво е сексът.

— Вземала си пари за секс? Знаеш ли в какво те превръща това?

— Освободена жена — изръмжа Джили.

Кери се отмести от вратата.

— Напротив. Това те прави мръсна малка уличница, Джили. Такава и ще си останеш.

— Не знаеш какво говориш — изкрещя Джили. — Мъжете не те желаят така, както желаят мен. Направо ги побърквам, а теб изобщо не те забелязват. Аз съм освободена, а ти ми завиждаш.

— Хайде, майко. Да си тръгваме. — Кери докосна майка си по рамото.

Като обърна глава на възглавницата си, Джили измърмори.

— Да, тръгвайте си, доспа ми се. Махайте се и ме оставете да си почина.

Наложи се Кери да прикрепя Лола по пътя до колата. Никога не бе виждала майка си толкова разстроена и това я изплаши.

Докато пътуваха към къщи, тя се взираше невидящо през прозореца.

— Винаги си знаела какво представлява сестра ти и се опитваше да ми го кажеш, но аз отказвах да те чуя. Живяла съм в заблуда, нали?

Кери кимна.

— На Джили нещо не ѝ е наред. Подлостта ѝ далеч надхвърля... просто не е нормално.

— Аз ли съм ѝ причинила това? — попита Лола недоумяващо. — Баща ти я глезеше и след като ни напусна, аз също я глезех, за да не се чувства изоставена. Аз ли я превърнах в чудовището, което е станала?

— Не знам.

Не пророниха нито дума повече, докато стигнаха до дома си. Кери паркира на алеята пред гаража и изгаси двигателя. Тъкмо отваряше вратата, когато Лола сграбчи ръката ѝ.

— Толкова съжалявам за начина, по който съм се държала с теб. — Сега вече се разплака с глас. — Ти си толкова добро момиче, а аз съм те приемала за даденост през всичките тези години. Животът ни се въртеше около Джили, нали? Сякаш съм прекарала по-голямата част от тези осемнайсет години, стараяйки се да я държа спокойна... щастлива. Просто искам да знаеш, че се гордея с теб. Никога не съм ти

го казвала, нали? Явно трябваше да преживея този кошмар, за да осъзная какво съкровище си ти. Обичам те, Кери.

Кери не знаеше как да отговори. Не помнеше кога и дали изобщо някога майка ѝ й беше казвала, че я обича. Чувстваше се сякаш току-що е спечелила някакво състезание, в което е била предизвестеният победител. Любимката бе изпаднала в немилост и тъй като нямаше друго дете освен нея, тя печелеше наградата.

Но това не беше достатъчно.

— Какво ще правиш с Джели? — попита тя.

— Ще я накарам да постъпи както е редно, разбира се.

Кери се отдръпна.

— Ти все още не разбираш, нали? Тя няма да постъпи както е редно. Може би не може. Не знам. Тя е болна, майко.

Лола поклати глава.

— Тя е разглезена, но аз мога да...

Кери я прекъсна.

— Все още живееш в измислен свят — прошепна тя. Затръшна вратата на колата и тръгна към къщата.

Майка ѝ я последва в кухнята, взе една престилка от закачалката на стената и я върза на кръста си.

— Помниш ли какво се случи на осмия ми рожден ден? — попита Кери, като издърпа един от столовете край кухненската маса и се отпусна на него.

Стараейки се да избегне неприятния спомен, Лола се обърна.

— Не сега, скъпа. Защо не подредиш масата, а аз ще приготвя вечерята.

— Купи ми онази кукла Барби, която толкова исках.

— Кери, не искам да говорим за това сега.

— Седни. Налага се да го обсъдим.

— Стучи се преди толкова време. Защо трябва да се ровим в миналото?

Този път Кери нямаше намерение да отстъпи.

— Онази вечер дойдох в спалнята ти.

— Кери, не искам...

— Седни, по дяволите. Не можеш да продължиш да живееш по този начин. Трябва да приемеш фактите. Седни, майко. — Идеше ѝ да я стисне за раменете и да я разтърси, за да я вразуми най-после.

Лола се предаде. Седна на стола срещу дъщеря си и преплете ръце в скута си.

— Помня, че баща ти беше много разстроен от твоите обвинения — каза тя. — А Джили плачеше. Ти събуди цялата къща онази вечер.

— Тя искаше куклата ми — защити се Кери. — Когато отказах да ѝ я дам, тя ми каза, че ще ми извади очите. Събудих се посред нощ и я видях да стои надвесена над мен с ножици в ръка. На лицето ѝ грееше налудничавата усмивка. Отваряше и затваряше ножиците шумно. После вдигна новата ми кукла и видях какво бе сторила с нея. Беше ѝ извадила очите, майко, а онази усмивка на лицето ѝ... беше ужасно. Отворих уста да изпищя, а тя се наведе към мен и прошепна: „Сега е твой ред“.

— Беше прекалено малка, за да помниш точно какво се е случило. С времето онзи дребен инцидент е започнал да ти се струва все по-ужасен.

— Напротив — настоя Кери. — Случи се точно това. Ти не видя изражението на лицето ѝ, но ти казвам, че тя искаше да ме убие. Ако бяхме само двете с нея в къщата, щеше да направи точно това.

— Не, не, просто е искала да те изплаши — възрази Лола. — Никога не би те наранила. Джили те обича.

— Ако вие с татко не си бяхте вкъщи, щеше да ме нарани. Тя е луда, майко. Не ме интересува какво ще стане с нея, но сега го има и това невинно бебенце. — Тя си пое дълбоко дъх и после изрече: — Мисля, че трябва да насърчим Джили да даде бебето за осиновяване.

Лола бе възмутена от предложението.

— В никакъв случай — заяви тя и тропна с ръка по масата. — Това бебе е твоя племенница и моя внучка и аз няма да позволя никакви непознати да я отглеждат.

— Това е единствената ѝ надежда за нормално бъдеще — възрази Кери. — Съдбата вече ѝ е нанесла тежък удар с това, че Джили ѝ е майка. Само се моля това, което не е наред у Джили, да не се предава по наследство.

— О, за бога. Това, което не е наред у сестра ти, е, че е свикнала за всичко да ѝ се угажда. Много млади жени си играят с мъжете в наши дни. Това не е редно — добави тя бързо, — но мога да разбера защо Джили е искала мъжете да я обожават. Баща ѝ я напусна и тя се е опитвала...

— Чуваш ли се какво говориш? — изкрещя Кери. — За момент си помислих, че най-после си прозряла какво представлява Джили, но явно съм грешала. Ти никога няма да отвориш очите си. Питаше ме дали ти си я превърнала в чудовището, което е станала, помниш ли?

— Имах предвид, че поведението ѝ е чудовищно, но сега Джили е майка. Когато отида в болницата, за да ги прибера с детето у дома, ще видиш. Тя ще се държи различно.

Все едно блъскаше главата си в тухлена стена.

— Мислиш, че в нея ще се събуди майчиният инстинкт?

— Да, така смятам — каза Лола. — Ще видиш — повтори тя. — Джили ще поиска да постъпи както е редно.

Кери се отказа. Повдигаше ѝ се, така че се прибра в стаята си и не излезе повече същата вечер. Когато слезе долу на следващата сутрин, намери бележка на масата. Майка ѝ бе отишла да купува бебешко креватче, дрешки, столче за кола.

— В измисления ѝ свят — прошепна Кери.

В понеделник сутринта Лола отиде в болницата да отведе Джили и бебето, което още нямаше име, у дома. Кери отказа да придружи майка си. Каза ѝ, че е на работа първа смяна, и излезе, преди Лола да се усъмни в това.

Джилли очакваше майка си. Беше облечена, стоеше пред огледалото в банята и решеше косата си. Махна с ръка към ревящото бебе, което бе тръснала на неоправеното си легло секунди след като сестрата бе излязла от стаята, и заяви на Лола, че може да задържи бебето, да го продаде или да го подари — не ѝ пукало какво ще стане с него. После взе чантата си и напусна болницата, пъхнала в сутиена си парите, които бе откраднала от спестяванията за колеж на сестра си.

Тегленето на парите се появи в банковото извлечение чак две седмици по-късно. Кери побесня. Беше работила усилено, за да спести тези пари и бе твърдо решена да си ги върне. Опита се да съобщи за кражбата в полицията, но Лола не ѝ позволи.

— Семейните дела си остават в семейството — заповяда тя.

Кери завърши училище на следващата година и работи на две места през лятото. Лола използва част от спестяванията си, за да помогне на дъщеря си да плати таксата за колежа, а там Кери си намери почасова работа, за да изкарва пари за останалите си разходи.

Когато се върна у дома за коледната ваканция, не искаше и да поглежда бебето на Джили.

Но Ейвъри не беше дете, което можеше да бъде пренебрегнато. Само след две-три беззъби усмивки Кери вече ѝ се усмихваше в отговор. С всяко следващо завръщане у дома връзката между двете ставаше все по-силна. Детето я обожаваше и това чувство, макар и не открито демонстрирано, бе взаимно.

Ейвъри бе най-сладкото и умно малко момиченце и Кери се бе превърнала в нейна втора майка във всяко едно отношение. Определено имаше всички защитни инстинкти на майка. Би направила всичко, за да запази безопасността на детето.

И ето ги сега, пет години по-късно. Джили все още успяваше да им причини болка.

— Така ли е станало, Кери? Намразила ли ме е?

Кери се насили да се съсредоточи върху въпроса на детето. Опрядлани на бедрата си и попита:

— Защо те е грижа какво си е мислела Джили за теб?

Ейвъри повдигна рамене.

— Не знам.

— Слушай ме внимателно. Непрокопсаната ти майка може и да те е намразила, но не заради това каква си била или как си изглеждала, когато си се родила. Ти беше съвършено бебе. Джили просто бягаше от отговорността. — Тя посочи един стол до леглото. — Ще ти кажа нещо важно и искам да седнеш и да слушаш внимателно.

Ейвъри бързо седна на стола.

— Може би си прекалено малка, за да научаваш това, но въпреки това ще ти го кажа. Майка ти е луда.

Ейвъри бе разочарована. Тя се беше надявала да чуе нещо ново.

— Това си ми го казвала вече, Кери. Много пъти.

— Просто исках да ти го напомня. Джили никога не е била нормална. Всъщност би трябвало да я затворят в някоя лудница още преди много време. Това е място, където пращат болните хора.

— Джили болна ли е?

— Да. Но не болна по начин, заради който да я съжаляваме. Тя е подла и злобна и абсолютно побъркана. Човек трябва да не е с всичкия си, за да изостави толкова прекрасно същество като теб — добави Кери. Тя се наведе напред и вдигна косата от очите на Ейвъри. — На

майка ти нещо много съществено ѝ липсваше в главата, докато растеше. Може да не е истински социопат, но е много близо до това, по дяволите.

Ейвъри се ококори и прошепна:

— Кери, ти каза „по дяволите“.

— Знам какво казах и знам какво ти говоря.

Ейвъри стана от стола и седна до леля си на леглото. Обви ръка около нейната и каза:

— Обаче аз не знам какво ми говориш.

— Ще ти го обясня. Социопат е човек, който няма съвест, и преди да ме попиташ, ще ти обясня какво е съвест. Това е гласът в главата ти, който се обажда, когато направиш нещо нередно. Съвестта ти те кара да се чувстваш зле в такива случаи.

— Както когато казах на баба, че вече съм се упражнявала на пианото, а не бях, и тя ме похвали, че съм добро момиче, но аз не бях добра, защото я излъгах, и се почувствах зле заради това?

— Да, точно това — кимна Кери. — Майка ти няма сърце или душа и това е самата истина.

— Като онази песен, която обичаш да пееш? За такова сърце и душа ли говориш?

— Да, точно като в песента — увери я Кери. — В сърцето ѝ няма място за емоции, които не са пряко свързани със собствената ѝ изгода.

Ейвъри се бе облегнала на ръката ѝ и я гледаше с прекрасните си теменуженосини очи, които бяха много по-красиви от тези на майка ѝ. Кери виждаше чистотата и добротата буквално да струи от тях.

— Джили е прекалено заета да обича себе си, за да обича някого друго, но ти не трябва да се тревожиш за това. Ти нямаш никаква вина. Вярваш ми, нали?

Ейвъри кимна сериозно.

— Виновна е непрокопсаната ми майка, ясно.

Кери се усмихна.

— Точно така.

— Аз имам ли душа?

— Да, имаш. Всички освен майка ти имат.

— Преди Джили да убие Уискъс, той имал ли е душа?

— Може би — каза Кери и се замисли за котенцето, което жестоката ѝ сестра ѝ бе отнела.

— Къде е сега?

— Душата ти ли? — Кери обмисли въпроса няколко секунди преди да отговори. — Вътре в теб, като обвинка на сърцето ти. Душата ти е чиста като на ангел и смятам да ти помогна да я запазиш такава. Ти изобщо не си като майка си, Ейвъри.

— Но приличам на нея. Ти си ми го казвала.

— Няма значение как изглеждаш. Важно е какво има вътре в теб.

— Може би Джили обича теб и баба, а само мене — не?

Кери се отчая.

— Мислех, че си разбрала какво ти обяснявам. Тя не обича никого освен себе си. Не обича баба ти, не обича мен, не обича и теб. Сега ясно ли ти е?

Ейвъри кимна.

— Може ли сега да си поиграя с бижутата, Кери?

Тя се усмихна. Очевидно детето бе преминало към по-важна тема. Загледа се в Ейвъри, която седна на тоалетката и отново започна да рови из кутията.

— Знаеш ли кое е най-хубавото нещо в живота ти?

Ейвъри отговори, без да се обръща.

— Това, че ти си ми леля.

— Това ли смяташ за най-хубавото нещо? — попита тя изненадана и поласкана. — Защо така?

— Защото ти ми каза, че това е най-хубавото.

Кери се засмя.

— Е, има нещо още по-хубаво.

— Какво?

— Няма да израснеш с постоянното чувство за страх, с което растях аз. Джили никога няма да се върне. Ти никога няма да я видиш... никога. Това определено е най-хубавото.

Тръпки побиха Кери секунда след като изрече тези думи. Дали не предизвикваше съдбата с тези приказки? Можеше ли човек да призове дявола дори само като отрече съществуването му? Прие тръпките по гърба си като лошо предчувствие. Но всъщност нямаше нищо такова. Просто се тревожеше прекалено много. Прогони мрачните чувства и отново се зае за работа.

Следващата седмица бе много натоварена. Ейвъри избра розова боя за стените, а Кери добави бял перваз. Според нея стаята

изглеждаше все едно в нея е избухнал контейнер с ягодов шейк, но момиченцето много я харесваше. До неделя следобед Ейвъри вече бе напълно настанена в голямата предна спалня. Куфарите на Кери бяха натоварени в багажника на колата. Последната нощ тя щеше да спи в старата спалня на племенницата си, на едно ужасно неудобно канапе.

Вечерята се състоеше от всички любими на Кери храни — иначе забранени заради перманентната ѝ диета: пържено пиле, картофено пюре и зелен боб с бекон. Лола бе приготвила салата от зеленчуците, които отглеждаше в задния двор, но Кери почти не я докосна. Тъй като вече бе решила да си даде почивен ден от диетата — един чудесен ден без чувство за вина, — тя си сипа по два пъти от всичко останало и го излапа с огромен апетит.

След като баба Лола прочете на Ейвъри приказка и я зави в леглото, Кери се отби при племенницата си да я целуне за лека нощ. Тя изгаси нощната лампа, затвори вратата на стаята и се върна долу, за да прибере някои последни неща в ръчния си багаж.

Залиса се и се качи горе чак след единайсет. Лола вече спеше в стаята си в задната част на къщата. Кери надникна да види Ейвъри — о, как щеше да ѝ липсва това мъниче! — и едва не избухна в смях, когато видя племенницата си в огромното легло. Детето беше поне с пет огърлици и четири гривни. Диадемата с изкуствени диаманти бе заплетена в косата ѝ и изкривена на една страна. Ейвъри спеше по гръб, стиснала едно протъркано мече. Кери седна на леглото и се опита да свали бижутата, без да буди племенницата си.

След като прибра дрънкулките в кутията, тя тихо излезе от стаята. Тъкмо затваряше вратата, когато Ейвъри прошепна:

— Лека нощ, Кери.

Преди тя да успее да се обърне, Ейвъри вече спеше. На меката светлина от уличната лампа момиченцето приличаше на херувимче. Кери не мислеше, че щеше да я обича повече, ако беше нейно собствено дете. Инстинктът да я защити бе по-силен от всичко. Тежко ѝ беше, че заминава, имаше чувството, че изоставя Ейвъри.

Но се налагаше, напомни си тя. Бъдещето на Ейвъри зависеше от нея. Когато постигнеше финансова стабилност, щеше да е в състояние да издържа майка си и племенницата си така, както заслужаваха според нея. Вината, че ще бъде далеч от Ейвъри, бе твърде тежка, но

Кери нямаше намерение това да попречи на плановете ѝ. Имаше цели и мечти и Ейвъри и Лола бяха свързани и с двете.

— Постъпвам правилно — прошепна си тя, докато вървеше по коридора към банята. Все още се опитваше да се убеди в това, когато се пъкна под душа.

Кери тъкмо пусна водата с пълна сила, когато шумна затръшване на врата на кола събуди Ейвъри. Чу някакъв плътен смях и стана от леглото да види кой вдига такъв шум. Видя мъж и жена. Стояха до някакъв стар очукан автомобил, доближили глави, смееха се и си говореха.

Жената имаше златиста коса. Мъжът бе мургав, а тя доста светла. Той държеше нещо в ръката си. Ейвъри надникна през страничния прозорец, за да не я видят и да не ѝ се скарат, че любопитства. Мъжът надигна бутилка и отпи продължително. После предложи на жената и тя отметна глава назад и също отпи.

Какво правеха тези хора пред къщата на баба ѝ? Ейвъри застана на колене и се скри зад дантелените пердета. Бързо се дръпна от прозореца, когато жената се обърна и тръгна по тротоара. Зловещият на вид мъж не я последва. Той отново отпи от шишето, после хвърли празната бутилка на улицата. Звукът от счупеното стъкло бе почти толкова силен, колкото ахването на Ейвъри. Беше лошо да се прави боклук. Баба Лола ѝ го беше казала.

Мъжът не гледаше къщата. Той оглеждаше улицата, така че Ейвъри прецени, че е в безопасност да се надигне, за да вижда по-добре. Когато той се обърна към колата, Ейвъри забеляза, че от задния джоб на панталона му стърчи нещо. Какво ли беше? Може би още една бутилка?

Неприятният мъж беше с мръсна тениска и навярно бе ужасно жаден, защото се протегна и извади бутилката. Само че всъщност не беше бутилка. Държеше лъскав черен пистолет. Като тези, които показваха по телевизията.

Ейвъри бе прекалено развълнувана, за да се изплаши. Само чакайте да каже на Пейтън какво бе видяла. Дали да не събуди баба и Кери и да им каже за пистолета? Може би те щяха да се обадят на добрия полицаи, за да дойде и да отведе лошия мъж в затвора.

Ейвъри подскочи, когато някой заблъска по входната врата. Сигурно жената чукаше, предположи детето, и викаше баба посред

нощ.

Жената крещеше ужасни лоши думи. Ейвъри изтича обратно в леглото си и се скри под завивките, в случай че баба ѝ наминеше да я провери, преди да слезе долу, за да каже на жената да престане да вдига толкова шум.

Да не се опитваш да събудиш мъртъвците? Точно така щеше да каже тя. Винаги казваше така на Кери, когато тя пускаше телевизора или уредбата твърде високо. Но ако баба надникнеше и видеше, че я няма в леглото, тогава Ейвъри изобщо нямаше да разбере какво става.

Понякога трябва да се направи нещо лошо, за да откриеш нещо важно. Пейтън ѝ беше казала, че не е чак толкова ужасно да слушаш нечий разговор, стига да не казваш на никого какво си чул.

Блъскането по вратата премина в удари с юмрук и жената настояваше баба ѝ да я пусне вътре.

Баба Лола отвори вратата и Ейвъри чу как жената продължи да крещи. Разбираше всяка нейна дума. Изведнъж вече не искаше да слуша. Беше ужасена. Отметна завивките, скочи на пода, легна по корем и се пхна под леглото. Плъзна се до горната табла и се сви на кълбо, опряла колене в брадичката си. Беше голямо момиче, прекалено голямо, за да плаче. Сълзите се стичаха по страните ѝ само защото стискаше толкова силно очите си. Затисна ушите си с длани, за да не чува ужасните крясъци.

Ейвъри знаеше коя е лошата жена. Това бе непрокопсаната ѝ майка Джили и се беше върнала, за да я вземе със себе си.

ПЪРВА ГЛАВА

Чакането изнервяше Ейвъри. Тя седеше в миниатюрното си работно помещение, отделено от останалите бюра с ниски преградни стени, беше кръстосала крака, барабанеше с пръсти и с другата си ръка притискаше пакет с лед върху контузеното си коляно. Защо се бавеше толкова? Защо Андрюс още не се беше обадил? Ейвъри се взираше в телефона, сякаш го предизвикваше да позвъни. Нищо. Никакъв звук. Завъртя се на стола си и за стотен път погледна часовника. Беше 10:05, също като преди десет секунди. За бога, би трябвало досега нещо да се е чуло.

Мел Гибсън се изправи и се облегна на преградата, която разделяше неговото бюро от това на Ейвъри, и я изгледа съчувствено. Това бе истинското му име, но според него то само му пречеше, защото никой в Бюрото не го взимаше на сериозно. Въпреки това той отказваше да го промени официално на Брад Пит, както постоянно му предлагаша колегите.

— Здравсти, Брад — каза Ейвъри. И тя, и колегите ѝ още изпробваха новото име, за да видят дали му подхожда. Предната седмица бяха пробвали с „Джордж Клуни“ и получаваха същата реакция както и на „Брад“ сега — навъсено изражение и забележка, че не се казва Джордж, нито Брад, нито Мел, а Мелвин.

— Сигурно досега нещо щеше да се чуе — обади се той. Тя не му позволи да я ядоса. Висок, с вид на странна птица и изключително изпъкнала адамова ябълка, Мел имаше досадния навик да намества със средния си пръст очилата с телени рамки, които постоянно се смъкваха по носа му. Според Марго, другата им колежка, Мел го правел нарочно. Така показвал на останалите трима, че се смята за нещо повече от тях.

Ейвъри не бе на същото мнение. Мел не би направил нищо неприлично. Живееше според етичния кодекс, който според него бе олицетворение на ФБР. Беше всеотдаен, отговорен, трудолюбив, амбициозен и с облеклото си демонстрираше какво иска да постигне в

кариерата си... с една малка подробност. Въпреки че бе само на двайсет и седем години, дрехите му приличаха на костюмите, които агентите от Бюрото носеха през петдесетте. Черни костюми, бели ризи с дълги ръкави, яки с копченца, тънки черни вратовръзки, старомодни черни обувки, лъснати до блясък, и къса коса, която редовно подстригваше на две седмици.

При всичките му странни навици — като например да цитира всяка реплика от „Историята на ФБР“ с Джими Стюарт в главната роля — имаше ум като бръснач и бе роден за работа в екип. Просто трябваше да се поотпусне. Нищо повече.

— Все пак не мислиш ли, че би трябвало да си чула нещо досега? — Тревогата в тона му бе не по-малка от тази, която Ейвъри изпитваше.

— Още е рано. — След по-малко от пет секунди добави: — Прав си. Досега трябваше да сме чули нещо.

— Не — поправи я той. — Казах, че ти би трябвало да си чула. Лу, Марго и аз нямахме нищо общо с твоето решение да извикаш специалния отряд.

О, боже, къде й беше умът!

— С други думи, не искате да пострадате, ако се окаже, че съм сгрешила.

— Не става дума да пострадаме. Просто не искаме да ни уволнят. Тази работа ми е нужна. Никога няма да стана истински агент, така че искам да работя поне това. С моето зрение...

— Знаем, Мел.

— Мелвин — поправи я той машинално. — А и преимуществата не са никак малко.

Марго се изправи, за да се включи в разговора.

— Обаче заплатата хич я няма.

Мел сви рамене.

— Също и работната среда — добави той. — Но нали все пак е ФБР.

— Какво й има на работната среда? — попита Лу, който също се изправи. Бюрото му бе вляво от това на Ейвъри.

На Мел бе точно пред нейното, а на Марго бе до това на Лу. Кошарата — както с любов наричаха дупката, която им служеше за офис — се намираше зад машинната зала, в която бяха шумните

нагреватели и компресори. — Така де, какво й има на обстановката? — попита отново той недоумяващ.

Както винаги, Лу е като паднал от луната, но пък е толкова сладък, помисли си Ейвъри. Винаги, когато го погледнеше, й ставаше забавно. Видът му бе толкова неугледен. Беше истински гений, а не можеше да намери устата си, когато ядеше, и на ризата му с къси ръкави винаги имаше поне по едно петно. Тази сутрин имаше две. Едното бе от ягодовия конфитюр от поничките, с които ги бе почерпила Марго. Голямото червено петно бе точно над това от черно мастило, което бе изтекло от химикала в джоба на ризата му.

Лу запаса ризата си за трети път тази сутрин и каза:

— Тук ми харесва. Уютно е.

— Работим в дъното на сутерена и нямаме никакви прозорци — изтъкна Марго.

— Е, и? — попита Лу. — Това, че работим тук, не ни прави помаловажни. Ние сме част от добър екип.

— Предпочитам да съм част от екип, който има прозорци — каза Марго.

— Не може да имаш всичко. Ейвъри, как е коляното ти? — внезапно смени темата Лу.

Тя предпазливо повдигна пакета с леда и огледа пораженията.

— Отокът е спаднал.

— Как точно стана? — попита Мел. Той бе единственият, който не бе чул зловещите подробности.

Марго прокара пръсти през късите си тъмни къдрици и каза:

— Една възрастна дама за малко да я убие.

— С кадилака си — добави Лу. — Станало на паркинга, където Ейвъри спира. Очевидно старицата не я видяла. Наистина трябва да има възрастово ограничение за притежанието на шофьорска книжка.

— Блъсна ли те? — попита Мел.

— Не — отвърна Ейвъри. — Хвърлих се настрани, за да избегна колата, когато внезапно излетя иззад ъгъла. Оказа се, че връхлетях върху предния капак на един мерцедес и ударих коляното си в металната емблема. Но познах кадилака. Принадлежи на госпожа Спийгъл, която живее в моята сграда. Мисля, че е на около деветдесет. Не би трябвало да шофира, но от време на време я виждам да ходи на покупки с колата.

— Спря ли да види как си? — попита Мел.

Ейвъри поклати глава.

— Не мисля, че изобщо ме забеляза. Ускоряваше толкова бързо, добре че нямаше други хора наоколо.

— Прав си, Лу — каза Марго. Тя изчезна зад преградата си, избута една кутия с хартия за принтер в ъгъла и после стъпи върху нея. Изведнъж стана висока колкото Мел. — Над определена възраст трябва да им прибират шофьорските книжки. Ейвъри ни разправяше, че старицата била толкова дребна, че облегалката на седалката стърчала по-високо от главата ѝ. Виждала се само тупираната ѝ сива коса.

— С възрастта тялото се смаява — обясни Мел. — Само си представи, Марго. Когато станеш на деветдесет, никой няма да те вижда.

Марго, миньонче, високо метър и петдесет и пет, не се засегна.

— Просто ще нося по-високи токове.

Телефонът иззвъня и прекъсна разговора им. Ейвъри подскочи, стресната от звъна, и погледна часовника. Беше 10:14.

— Това е — прошепна тя, когато телефонът иззвъня повторно.

— Вдигни по-бързо — настоя нетърпеливо Марго.

Ейвъри вдигна на третото позвъняване.

— Ейвъри Дилейни.

— Господин Картър би искал да ви види в кабинета си в десет и трийсет, госпожице Дилейни.

Тя разпозна гласа. Секретарката на Картър имаше отчетлив мейнски акцент.

— Ще дойда.

Три чифта очи я наблюдаваха, докато оставяше слушалката.

— О, боже — прошепна тя.

— Какво? — попита Марго, най-нетърпелива от тримата.

— Картър иска да ме види.

— Охо! Това не е добре — изкоментира Мел и след това сякаш осъзна, че е казал нещо, което не трябва, и добави: — Искаш ли да дойдем с теб?

— Бихте ли го направили? — попита Ейвъри, изненадана от предложението.

— Не горя от желание, но ако трябва.

— Няма нужда. Сама ще се изправя пред куршумите.

— Мисля, че трябва да отидем заедно — каза Марго. — Да ни застрелят накуп. Нали сме един екип, в края на краищата.

— Да — съгласи се Ейвъри. — Но вие тримата се опитахте да ме убедите да не ходя при Андрюс. Помните ли? Аз съм тази, която се издъни. — Тя се изправи, остави пакета с леда върху шкафа и се пресегна за самото си.

— Това не е добре — повтори Мел. — Не спазват йерархичната подредба. Положението трябва да е много зле, щом се намесва шефът на шефа. Наскоро назначиха Картър за оперативен директор.

— Което означава, че вече е шеф на шефа на шефа — уточни Марго.

— Чудя се дали всички шефове ще бъдат там — вметна Лу.

— Точно така — измърмори Ейвъри. — Може би и тримата ще искат да се изредят да ме уволнят. — Тя закопча самото си и попита — Как изглеждам?

— Сякаш те е блъснала кола — каза Мел.

— Имаш бримка на чорапогащника — каза й Марго.

— Знам. Мислех, че имам резервен в чекмеджето, но се оказа, че нямам.

— Аз имам.

— Благодаря, Марго, но ти си ниска, а аз не съм. Мел, Лу, обърнете се или седнете.

Веднага щом двамата извърнаха глави, тя пъкна ръце под полата си и свали скъсания чорапогащник. После отново нахлузи обувките си.

Сега съжали, че бе облякла костюма. Обикновено ходеше с панталон и блуза, но днес щеше да излиза на обяд и бе решила да се изгупа с костюма „Армани“, който леля й Кери й бе изпратила като подарък преди две години. Беше в нежен сив цвят и се комбинираше с чудесен пуловер без ръкави и с остро деколте в същия нюанс. Отначало полата бе с неприлична цепка отстрани, но Ейвъри веднага я беше зашила. Беше страхотен костюм. Сега щеше да го помни като костюма, с който я бяха уволнили.

— Хващай — каза Марго и й хвърли един неразопакован чорапогащник. — Този е универсален размер. Ще ти стане. Не можеш да отидеш боса. Знаеш правилата за облеклото.

Ейвъри прочете етикета. Наистина пишеше, че е универсален размер.

— Благодаря — каза тя и отново седна. Краката ѝ бяха дълги и се страхуваше, че като издърпа чорапогащника, ще го скъса, но изненадващо той ѝ стана.

— Ще закъснееш — каза ѝ Мел, когато тя се изправи и оправи полата си. Защо не бе забелязала колко е къса? Едва стигаше до коляното ѝ.

— Имам още четири минути. — След като си сложи гланц за устни и стегна косата си на тила с една шнола, тя отново нахлузи обувките си. Чак тогава забеляза, че левият ток се клати. Явно го беше счупила при удара си в капака на колата.

Вече не мога да направя нищо, помисли си тя. Пое си дълбоко дъх, изпъна рамене и закуцука към пътеката. Коляното ѝ пулсираше болезнено при всяка стъпка.

— Пожелайте ми късмет.

— Ейвъри — извика Мел. Той я изчака да се обърне към него, после ѝ хвърли служебния бадж. — Сигурно трябва да си носиш картата.

— Да, вярно. Ще искат да ми я вземат, преди да ме придружат до изхода.

Марго извика след нея:

— Хей, Ейвъри, погледни нещата от друг ъгъл — ако те уволнят сега, няма да се тревожиш, че ти се трупа несвършена работа, докато си на почивка с леля си в онзи луксозен хотел.

— Не съм решила дали ще ходя с леля си или не. Тя още си мисли, че ще развеждам онези деца из Вашингтон.

— Да, но след като този ангажимент отпадна, можеш да се поглезиш малко настоя Марго.

— Точно така, трябва да отидеш — присъедини се и Лу. — Можеш да останеш в хотел „Утопия“ цял месец и да поработиш върху автобиографията си, преди да започнеш да си търсиш работа.

— Не ми помагате изобщо — каза им Ейвъри, без да поглежда назад.

Кабинетът на Картър бе четири етажа по-нагоре. В друг ден тя би се качила по стълбите, за да се раздвижи, но лявото коляно я болеше прекалено силно и токът на дясната ѝ обувка можеше да се

отчупи напълно всеки момент. Почувства се изтощена само от разстоянието до асансьора. Докато го чакаше, се упражняваше какво ще каже на Картър, когато той я попиташе какво си е мислела, че прави.

Вратата се отвори. Ейвъри стъпи напред и усети, че нещо щраква. Погледна надолу и видя, че токът на обувката ѝ е заседнал в процепа между асансьора и пода. Тъй като наоколо нямаше никой, тя вдигна полата си нагоре, наведе се и опита да измъкне тока. Точно в този момент вратата на асансьора се затвори и блъсна главата ѝ.

Като изруга тихо, Ейвъри падна назад. Асансьорът започна да се издига и тя се хвана за перилото отстрани. Стисна счупения ток и се изправи точно когато вратата се отвори на първия етаж. Докато стигна до четвъртия етаж, асансьорът беше пълен с пътници и Ейвъри бе притисната в дъното му. Чувствайки се като идиот, тя си проправи път до вратата и излезе с накуцване.

За нещастие кабинетът на Картър се намирал в далечния край на коридора. Стъклените врати бяха толкова далече, че Ейвъри дори не можеше да прочете името, изписано над месинговата дръжка.

Я се стегни, помисли си тя и тръгна към вратата. На половината път спря да провери колко е часът и да даде почивка на крака си. Имаше една минута. Можеше да стигне навреме, помисли си и отново тръгна. Шнолата ѝ се откопча, но Ейвъри я хвана, преди да падне на пода. Закопча я обратно на тила си и продължи. Започваше да съжалява, че колата на госпожа Спийгъл всъщност не я беше блъснала. Тогаваше да ѝ се налага да измисля извинения и Картър щеше да ѝ се обади в болницата и да я уволни по телефона.

Стегни се, повтори си тя. Можеше ли да стане още по-лошо?

Разбира се. Точно в секундата, когато отвори вратата на кабинета, чорапогащникът ѝ започна да се свлича. Докато доуцука до бюрото на секретарката, коланът му вече беше някъде около бедрата ѝ.

Достолепната брюнетка беше облечена в убийствен костюм „Шанел“ и изглеждаше леко стъписана от вида и походката на Ейвъри.

— Госпожица Дилейни?

— Да.

Жената се усмихна.

— Идвате точно навреме. Господин Картър ще го оцени. Графикът му е много сгъстен.

Ейвъри се наведе напред, когато жената вдигна слушалката на телефона, за да съобщи за пристигането ѝ.

— Има ли тоалетна наблизко?

— В другия край на коридора, след асансьорите, вляво.

Ейвъри погледна назад и обмисли вариантите. Можеше да закъснее за срещата, да се опита да пробяга километричното разстояние, за да свали проклетия чорапогащник или можеше...

Секретарката прекъсна трескавите ѝ мисли.

— Господин Картър ще ви приеме веднага.

Тя не помръдна.

— Можете да влезете.

— Ами...

— Да?

Ейвъри бавно се изправи. Чорапогащникът не помръдна. Тя се усмихна и каза:

— Тогава ще вляза.

Завъртя се и продължи да се усмихва, като се придържаше за ръба на бюрото, после се опита да ходи, сякаш токът ѝ си беше на мястото. С малко късмет, Картър изобщо нямаше да забележи състоянието ѝ.

Кого заблуждаваше? Този човек бе професионално обучен да забелязва и най-малката подробност.

Висок, внушителен на вид, с гъста прошарена коса и квадратна брадичка, Том Картър се изправи, когато Ейвъри влезе. Тя пристъпи несигурно напред. Когато стигна до стола пред бюрото му, искаше веднага да се хвърли на него, но изчака той да я покани.

Картър протегна ръка през бюрото, за да се ръкува с нея, и точно в този момент, когато и тя се пресегна напред, чорапогащникът ѝ изостави битката и се свлече до коленете ѝ. Обзета от паника, тя стисна ръката на Картър и се ръкува енергично. Прекалено късно осъзна, че бе стискала тока на обувката си точно в дясната си ръка. Не беше се потила така, откакто се беше явила на зрелостния си изпит.

— Радвам се да се запознаем, сър. За мен е истинска чест. Искали сте да ме видите? Боже, колко е топло тук. Може ли да сваля сакото си?

Бърбореше неконтролируемо, но някак не можеше да се спре. Забележката за температурата обаче привлече вниманието му. Слава

богу, че слуховете се оказаха верни. Картър имаше собствен термостат и обичаше да поддържа температурата в стаята си малко над точката на замръзване. Приличаше на гробница в Аляска. Ейвъри се изненада, че не вижда как от устата ѝ излиза пара. Точно тогава осъзна, че всъщност не диша.

Успокой се, каза си. Поеми си дълбоко дъх.

Картър ентусиазирано кимна. Той не спомена нищо за тока, който падна върху една купчина документи на бюрото му.

— И аз мисля, че е топло, но секретарката ми все казва, че тук е студено. Ей сега ще намаля малко отоплението.

Тя не го изчака да я покани да седне. Веднага щом той се обърна с гръб към нея, тя грабна счупения ток от купчината папки — които, както забеляза, бяха с етикети, на които пишеше нейното име и имената на останалите ѝ колеги от кошарата — и се стовари на стола. Чорапогащникът бе усукан около коленете ѝ. Ейвъри трескаво разкопча самото си, свали го и го преметна върху коленете си.

Кожата на ръцете и раменете ѝ веднага настръхна.

Стискай зъби, помисли си тя. Щеше да се справи. Веднага щом той седнеше зад бюрото си, тя щеше да свали незабелязано чорапогащника и да се отърве от него. Картър изобщо нямаше да разбере.

Това бе чудесен план и щеше да проработи, ако и Картър бе действал според него, но той не се върна на стола си. Вместо това се приближи до нея и приседна на ръба на бюрото. Според стандартите на Марго Ейвъри изобщо не беше ниска, но въпреки това трябваше да наклони глава назад, за да го погледне в очите. В тях сякаш проблесна някаква искрица веселие, което ѝ се стори много странно, освен ако той не се забавляваше, като уволнява хора. Може пък и този слух да се окажеше верен.

— Забелязах, че куцате. Какво е станало с коляното ви? — попита той. Наведе се и вдигна шнолата, която бе паднала на пода.

— Дребен инцидент — каза тя, пое шнолата от ръката му и я пусна в скута си.

По въпросителното му изражение отгатна, че не му е дала задоволителен отговор.

— Една възрастна дама... доста възрастна в интерес на истината, шофираше кадилака си и не ме видя, докато вървах към моята кола на

паркинга. Наложих се да скоча настрани, за да не ме блъсне. Озовах се върху един мерцедес и мисля, че така счупих тока на обувката си и ударих коляното си. — После, преди той да направи някакъв коментар за злощастния инцидент, тя продължи да говори бързо. — Всъщност тогава само съм разклатила тока. Счупих го окончателно, когато той заседна между асансьора и пода, а вратата на асансьора се затвори и притисна главата ми. — Той я гледаше, сякаш бе започнала да бръщолеви несвързано. — Сър, имах лоша сутрин.

— Тогава на ваше място бих събрал всичките си сили — каза той и тонът му стана сериозен. — Защото ще стане още по-лоша.

Ейвъри се оклюма. Картър най-после мина зад бюрото си и седна. Ейвъри се възползва от тази възможност. Пъхна ръце под сакото и полата си и свали чорапогащника. Не бе лесно, но можеше да се направи и макар че имаше вид, сякаш се върти нервно на стола, тя се справи. Когато той отвори папката с нейното име и зачете бележките, които той или някой друг бе събрал за нея, тя грабна чорапогащника и го смачка на топка. Когато Картър отново вдигна поглед, обувките вече бяха на краката ѝ.

— По телефона ми се обади Майк Андрюс. — Ето го пак мрачното изражение, което сякаш ѝ казваше „ей сега ще те уволня“.

Съвсем ѝ прималая.

— Да, сър?

— Мисля, че го познавате?

— Да, сър. Не много добре — добави тя бързо. — Открих номера му и му се обадох, преди да си тръгна от работа.

— И по време на този телефонен разговор сте го убедили да изпрати специален отряд във „Фърст Нешънъл Банк“ в... — Той отново погледна в папката, търсейки името на града.

Ейвъри бързо изрецитира адреса и добави:

— Този клон на банката се намира близо до щатската граница.

Той се облегна назад, скръсти ръце и каза:

— Разкажете ми какво знаете за тези кражби.

Тя си пое дълбоко дъх и опита да се успокои. Сега вече бе на твърда земя, всичко бе под контрол. Тъй като бе въвела докладите на всички агенти в компютъра и бе изгледала записите от охранителните камери на банките, беше научила и запаметила и най-малката подробност.

— Крадците се наричат Политиците — започна тя. — Трима са.

— Продължете — подкани я той.

— През последните три месеца имаше три обира. Мъжете, всички облечени в бяло, нахлуват в клона на „Фърст Нешънъл Банк енд Тръст“ на Дванайсета улица на петнайсети март, точно три минути след отварянето на банката. Заплашват персонала и единствения клиент с пистолети, но не стрелят. Мъжът, който дава разпорежданията, притиска нож в гърлото на един от пазачите. Когато другите двама хукват към изхода, той наръгва пазача с ножа, после пуска ножа и излиза от сградата. Пазачът не е направил нищо, за да го предизвика. Не е имало абсолютно никаква причина за убийството.

— Наистина не е имало — съгласи се Картър.

— Вторият обир става на тринайсети април в „Банк ъв Америка“, в Мериленд. Управителката на банката е убита по време на обира. Водачът на групата тръгва към изхода, но внезапно се обръща и стреля от упор. Отново не е имало причина, защото всички от персонала са изпълнявали точно всички искания и заповеди на нападателите.

— А третият обир?

— Той става на петнайсети май в банка „Голдмънс Тръст“ в Мериленд. Както знаете, там насиетието ескалира. Убити са двама, има и трети прострелян, когото нападателите смятат за убит, но той оцелява по чудо.

— Добре, това са фактите — кимна Картър. — А сега ми кажете какво ви накара да решите, че следващото им нападение ще бъде в някакъв малък клон на „Фърст Нешънъл Банк“ във Вирджиния?

Погледът му я смущаваше. Тя сведе очи, докато събере мислите си, после отново вдигна глава. Знаеше как бе достигнала до онзи извод, но ѝ бе трудно да го обясни на оперативния директор.

— Може да се каже вероятно, че всичко зависи от това как гледам на нещата. Всичко беше там... е, почти всичко, в досието по случая.

— Никой друг не е видял това в досието — изтъкна той. — При първите три обира са нападали всеки път различна банка, но вие сте убедили Андрюс, че този път отново ще ударят клон на „Фърст Нешънъл Банк“.

— Да, сър, точно така.

— Забележително е... как сте успели да го убедите.

— Всъщност не успях — каза тя, като се надяваше Андрюс да не е предал на Картър всяка нейна дума.

— Използвали сте името ми.

— Да, сър. — Мислено се присви, сякаш ѝ нанесоха удар.

— Казали сте на Андрюс, че съм издал заповед да действат. Така ли, госпожице Дилейни?

Е, това беше, помисли си тя. Сега щеше да последва новината за уволнението.

— Да, сър.

— Хайде да се върнем на фактите. Ето какво знам аз. Политиците нанасят ударите си на петнайсети март, тринайсети април, после на петнайсети май. Не знаехме защо избират точно тези дати, но вие сте отгатнали, така ли? Така сте казали на Андрюс — напомни ѝ той. — Но не сте обяснили подробно.

— Нямаше време.

— Сега има време. Как стигнахте до този извод?

— От Шекспир, сър.

— От Шекспир?

— Да, сър. Обирите следват един и същ модел, почти като някакъв ритуал. Получих разпечатки за банковите операции в първата банка през седмицата преди обира. Проверих и при другите две банки. Мислех, че може да изскочи нещо, което да свърже трите банки.

Тя замълча за момент и поклати глава.

— Бях зарината с разпечатки из целия офис и наистина намерих нещо любопитно. За щастие имах дисковете с информацията от банките и успях да ги проверя отново в компютъра.

Картър потърка брадичката си и я разсея. Тя забеляза в погледа му известно нетърпение.

— Сър, изчакайте само още минута. И така, първата банка е обрана на петнайсети март. Тази дата извиква ли някаква асоциация в главата ви? — Преди той да отговори, тя продължи: — Старият римски календар? Юлий Цезар? — Той кимна. — Това трябва да се е въртяло някъде в главата ми в онази нощ, докато четях разпечатките и забелязах едно теглене от банкомат, направено от мъж на име Нейт Касий. Още не бях навързала картинката — призна си тя. — Но осъзнах, че ако не греша, а ужасно много се надявах да е така, лидерът

на Политиците ни оставя следи. Може би си е играел на някаква извратена игра. Или просто е чакал да види колко време ще ни трябва, докато се усетим.

Вече бе привлякла вниманието му напълно.

— Продължете — каза той.

— Както вече казах, датите не ми даваха мира, докато не направих едно проучване. Проверих в стария римски календар и открих, че когато римляните са изчислявали дължината на месеците, са използвали определени дати. Знаем от пиесата на Шекспир „Юлий Цезар“, че за март тази дата е петнайсети. Но за някои месеци е тринайсети. Така че като използвах тази логика, се заех да преглеждам тегленията от банкомат в седмицата преди обира за втората и третата банка и познайте какво открих?

— Да не би Нейт Касий да е теглил пари и от тях?

— Не, сър. Но Уилям Брут е теглил пари от едната банка и Марио Каска от другата... и тегленията са ставали само два дни преди обирите. Мисля, че са правили предварителен оглед на обстановката.

— Продължете — вече се бе навел напред.

— Сетих се за останалото чак в последната минута. Трябваше да изискам сведенията за тегленията от банкомат за всички банки в района на трите щата за датите от единайсети нататък.

— Защото другите две тегления са били точно два дни преди обирите?

— Да — кимна тя. — Прекарах почти цялата нощ, съпоставяйки данните с тези от компютъра си, и най-после го открих. Господин Джон Лигарий е теглил от банкомата на онзи малък клон на „Фърст Нешънъл Банк“ в три и четирийсет и пет сутринта. Всички те — Касий, Брут, Каска и Лигарий^[1] — са били в заговора срещу Цезар.

Нямах време да проверявам хората, на които са принадлежали тези карти, но все пак открих, че всички са издадени от банки в Арлингтън. Всичко се навърза. Лигарий е теглил от „Фърст Нешънъл Банк“. Значи това бе следващата им мишена. Прецених, че бързата реакция е от изключително значение, а шефа ми, господин Дъглас, в момента го нямаше. Беше си тръгнал, защото му предстоеше четиричасов полет, и беше невъзможно да се свържа с него. Така че проявих инициатива — натърти тя. — И предпочитам да се окаже, че съм сгрешила и да загубя работата си, отколкото да си бях замълчала и

да се окажеше, че съм права. Сър, заключенията ми и действията, които предприех след това, ще бъдат писмено отразени в доклада, върху който работя в момента, и когато го прочетете, ще разберете, че поемам пълна отговорност за действията си. Колегите ми нямат нищо общо с решението ми да се обадя на Андрюс. Но в моя защита — добави тя бързо — ще отбележа, че аз, както и всички други в нашия отдел имаме магистърска степен и сме много добри в работата си. Ние не просто въвеждаме докладите на агентите в базата данни. Ние анализираме дадената ни информация.

— Компютърната програма прави същото.

— Да, но компютърът няма сърце или инстинкти. А ние имаме. Сър, като става дума за длъжностните ни характеристики, бих искала да спомена, че минималната заплата беше повишена, но нашите заплати си останаха същите.

Той примигна.

— Намекват ми да ви увелича заплатите ли?

Тя се смути. Май беше казала твърде много, но ако щеше да загуби работата си, поне да направеше нещо полезно за Марго, Мел и Лу. Изведнъж я заля вълна от гняв, че тя и колегите ѝ бяха така подценявани. Скръсти ръце и го погледна право в очите.

— Докато ви излагах фактите, се почувствах по-уверена от всякога, че съм права. Нямах избор, освен да информирам Андрюс, но той отказа да предприеме каквото и да било, докато не използвах името ви. Знам, че надвиших правата си, но просто нямаше време и трябваше да...

— Те са ги заловили, Ейвъри.

Тя се сепна и попита:

— Моля, сър?

— Казах, че Андрюс и хората му са ги заловили.

Не знаеше защо е толкова шокирана от тази новина.

— Всичките?

Той кимна.

— Андрюс и отрядът са ги чакали и точно в десет и три минути тримата мъже нахлули в банката.

— Някой пострадал ли е?

— Не.

Тя въздъхна.

— Били облечени в бяло. Досети ли се за значението на този цвят?

— Разбира се. Римските сенатори са носели бели тоги.

— В момента разпитват и тримата, но предполагам, че ти вече си разгадала играта им.

— Сигурно се възприемат като някакви анархисти, които се опитват да свалят правителството. Ще ви кажат, че са опитвали да убият Цезар, и дори ще се провъзгласят за мъченици за каузата, но знаете ли какво? Като се махнат настрана фалшивите лозунги, ще изпъкне все същата стара причина. Правила са го от алчност. Просто са искали да изхитруват. Това е всичко.

Тя се усмихваше, доволна от себе си, когато изведнъж се сети нещо.

— Сър, вие казахте, че сутринта ми ще стане още по-лоша — припомни му тя. — Какво имахте предвид?

— Че ще има пресконференция точно след... — Той погледна часовника. — ...десет минути и ти ще бъдеш главната ни звезда. Разбирам, че изпитваш неохота да стоиш в светлините на прожекторите. И аз не си падам по пресконференциите, но трябва да изпълним дълга си.

Ейвъри усети как паниката я залива.

— Майк Андрюс и неговите хора трябва да отидат на пресконференцията. Те са заловили извършителите. Аз просто си вършех работата.

— Правиш се на скромна или...

Тя се наведе напред и го прекъсна:

— Сър, бих предпочела да ми извадят зъб с корените.

Той се овладя, преди да се усмихне, но в очите му отново проблесна искрица.

— Значи тази неохота за публични изяви е дълбоко вкоренена?

— Да, сър. Така е. — Тя оцени опита му да се пошегува, но не можеше да се отърси от нарастващото безпокойство. — Може ли да ви задам един въпрос?

— Да.

— Защо досието ми е на бюрото ви? Спазих процедурата... доколкото можах. И щом няма да ме уволнявате...

— Исках да се запозная с вашия отдел — каза той и взе в ръце папката.

— Може ли да попитам защо?

— Защото ще имате нов шеф.

Тази новина не я зарадва. И тя, и останалите се разбираха добре с Дъглас и промяната нямаше да е лесна.

— Господин Дъглас ще се пенсионира ли? Говори за това, откакто съм постъпила тук.

— Да.

По дяволите, помисли си тя.

— Може ли да попитам кой ще бъде новият ни шеф?

Той вдигна поглед от папката в ръцете си.

— Аз. — Изчака я да асимилира тази информация и продължи:

— Вие четиримата преминавате към моя отдел.

Тя почти скочи.

— Значи ще се местим в нов офис?

Радостта ѝ бе бързо потушена.

— Не, ще си останете на същото място, но от понеделник ще докладвате директно на мен.

Тя се опита да си придаде радостно изражение.

— Значи ще търчим нагоре-надолу четири етажа всеки път, когато трябва да разговаряме с вас? — Знаеше, че това ще прозвучи като хленчене, но бе прекалено късно да вземе думите си назад.

— Имаме асансьори и повечето ни служители успяват да се придвижват с тях, без вратите на асансьорите да ги удрят по главите.

Сарказмът му не я впечатли.

— Да, сър. Може ли да попитам дали ще получим увеличение на заплатите? Отдавна трябваше да сме преминали през атестация.

— Твоята атестация се провежда в момента.

— О! — Защо не бе споменал този факт от самото начало. — И как се справям?

— Атестацията включва интервю и по време на това интервю аз задавам въпросите, а ти им отговаряш. Така се прави обикновено.

Той отвори досието и се зачете. Започна с писмото, с което бе кандидатствала за работата, после прегледа информацията за произхода ѝ.

— Живяла си с баба си Лола Дилейни, докато си навършила единайсет.

— Точно така.

Видя го как запрелиства страниците — очевидно проверяваше факти и дати. Искаше да го попита защо според него трябва да обсъждат миналото ѝ, но знаеше, че ако го направи, ще прозвучи отбранително или може би дори антагонистично, така че сплете пръсти и замълча. Картър бе новият ѝ шеф и не искаше да разваля отношенията си с него от самото начало.

— Лола Дилейни е била убита в нощта на...

— Четиринайсети февруари — каза тя, без да влага емоции. — Свети Валентин.

Той вдигна глава.

— Ти си видяла всичко.

— Да.

Той отново се зачете в бележките.

— Дейл Скарет, мъжът, убил баба ти, вече е бил обявен за издирване. Имало е заповед за арестуването му във връзка с кражба на бижута, при която собственикът на магазина е бил убит и са били откраднати нешлифовани диаманти на стойност над четири милиона. Диамантите не били открити, а Скарет така и не бил подведен под отговорност.

Ейвъри кимна.

— Уликите срещу него били косвени, не било сигурно, че ще получи осъдителна присъда.

— Правилно — съгласи се Картър. — Джил Дилейни също била издирвана във връзка с кражбата.

— Да.

— Тя не е била в къщата ви в нощта на убийството на баба ти.

— Не, но съм сигурна, че тя беше изпратила Скарет да ме отвлече.

— Но ти си се съпротивлявала.

Стомахът ѝ се стегна.

— Точно така.

— Никой не разбрал какво се е случило чак до следващата сутрин, и когато полицаите пристигнали, Скарет отдавна бил изчезнал, а ти си била в критично състояние.

— Той ме помисли за мъртва.

— Откарали са те с хеликоптер до детската болница в Джаксънвил. Един месец по-късно, когато си се възстановила от нараняванията — истинско чудо, като се има предвид степента на пораженията, — леля ти Каролин те е отвела в дома си в Бел Еър, Калифорния. — Той се облегна назад на стола си. — И там Скарет е дошъл отново за теб.

Тя усети, че се напруга все повече.

— Да. Аз бях единственият очевидец, който можеше да го изпрати в затвора до живот. За щастие имах ангел пазител. ФБР ме охранявали, без да знам за това. Скарет се появи в училище тъкмо когато си тръгнах.

— Бил невъоръжен и по-късно заявил, че само искал да си поговори с теб. Скарет бил арестуван и обвинен в предумишлено убийство. Бил осъден и в момента излежава присъдата си във Флорида. Преди година се явил на изслушване за освобождаване под гаранция, но съдът отхвърлил молбата му. Следващото му изслушване за пускане под гаранция ще бъде по някое време тази година.

— Да, сър. Редовно проверявам в прокуратурата и ще ми изпратят известие, когато насрочат дата за изслушването.

— Ще трябва да отидеш.

— Не бих го пропуснала, сър.

— Ами новият процес? — попита той. Потупа с кокалчета по листовите и каза: — Чудно ми е защо адвокатът му смята, че има основание за повторен процес.

— За съжаление има основание. Подадено е оплакване, че прокурорът е укрив съществена информация. Баба ми имала сърдечно заболяване и лекарят, който я лекувал, се явил да даде показания, след като научил за смъртта ѝ. Тази информация не била предадена на адвоката на Скарет.

— Но още не е ясно дали наистина ще има повторен процес?

— Не, още не е.

— Да се върнем на теб.

Не можеше да изтърпи това нито секунда повече.

— Сър, може ли да попитам защо се интересувате толкова много от миналото ми?

— Правя ти атестация — напомни ѝ той. — Две седмици след като Скарет бил осъден, Джил Дилейни загива в автомобилна катастрофа.

— Да.

Ейвъри бе забравила почти всичко от детството си, но помнеше ясно онова телефонно обаждане. Току-що бяха отпразнували рождения ден на Кери, всъщност с голямо закъснение заради престоя на Ейвъри в болницата, и тя помагаше на икономката да нареди зеленчуците на масата, преди да седнат на вечеря. Тъкмо бе поставила купата с картофеното пюре до чинията на чичо Тони, когато леля ѝ вдигна телефона. Обаждаше се някакъв погребален агент, който им съобщи, че Джили изгоряла при автомобилна катастрофа, но имало достатъчно останки от нея, които били поставени в урна. Мъжът питаше Кери какво да прави с праха от изгорялото тяло на сестра ѝ, както и с личните ѝ вещи, които включвали и шофьорската ѝ книжка. Ейвъри стоеше до прозореца и гледаше няколко пърхащи колибри, когато чу как Кери каза на погребалния агент да изхвърли всичко в най-близката кофа за боклук. Помнеше всяка секунда от онзи момент.

Картър привлече вниманието ѝ към разговора, като отново смени темата.

— Завършила си университета „Санта Клара“ с отличен успех, с основна специалност „Психология“, втора специалност „Политология“ и трета — „История“. После си учила в Станфорд, където си получила магистърска степен по криминално право. — Като каза това, той затвори досието ѝ. — В мотивационното си писмо казваш, че си решила да станеш агент във ФБР, когато си била на дванайсет години. Защо?

Бе сигурна, че той вече знае отговора. Пишеше го в същото писмо, с което бе кандидатствала в Бюрото.

— Един агент от ФБР, казва се Джон Крос, ми спаси живота. Ако той не ме охраняваше... ако Скарет ме бе отвлякъл от училище, с мен беше свършено.

Картър кимна.

— И смяташ, че можеш да допринесеш с нещо, като работиш в Бюрото?

— Да.

— Тогава защо не си станала оперативен агент?

— Заради бюрокрацията. В крайна сметка се озовах на сегашната си работа. Смятах да изчакам още шест месеца и да помоля да бъда прехвърлена.

Секретарката му ги прекъсна.

— Господин Картър, очакват ви.

Паниката отново я връхлетя.

— Сър, Майк Андрюс трябва да говори на пресконференцията. Заслугата е изцяло негова и на хората му.

— Виж, на никого не му харесва да се занимава с това — прекъсна я рязко той. — Но този случай нашумя толкова много и, честно казано, повечето хора биха се радвали на подобно признание на заслугите им.

— Ние с колегите ми бихме предпочели да ни повишите заплатите... и да имаме прозорци, сър. Бихме искали да работим в помещение с прозорци. Знаете ли, че офиса ни се намира точно зад машинната зала?

— Пространството ни е кът. А откъде ти хрумна, че искам да преговаряме.

Тя изпъна гърба си.

— Сър, щом е атестация...

Той я прекъсна.

— Каза ми, че си действала на своя отговорност, когато си се обадила на Андрюс.

— Да, точно така, но другите... ме подкрепяха. Да, сър, те ме подкрепяха в преглеждането на всички онези разпечатки.

Той ѝ намигна.

— Осъзнаваш ли, че като ме лъжеш, няма да получиш повишение?

— Сър, Мел, Лу, Марго и аз сме един екип. Те наистина ми помогнаха. Просто не бяха толкова убедени, колкото аз...

Отново прозвуча бръмченето на интеркома. Картър нетърпеливо натисна бутона и каза:

— Ей сега идвам.

После взе сакото си и го облече, като през цялото време се мръщеше на Ейвъри.

— Успокой се, Дилейни — каза накрая. — Отърва се. Няма да те карам да участваш в пресконференцията.

От облекчение направо ѝ прималя.

— Благодаря ви, сър.

Тя се изправи, когато той заобиколи бюрото, а чорапогащникът, скрит под сакото ѝ, провисна на ръката ѝ. Картър спря до вратата, обърна се намръщен и все още сбърчил вежди.

— Никога вече не използвай името ми без разрешение, Дилейни.

— Добре, сър.

— И още нещо.

— Да, сър?

— Браво, добре си се справила.

[1] Брут, Касий, Каска и Лигарий са герои в пиесата „Юлий Цезар“ от Уилям Шекспир. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Бракът не е за стеснителните. И съпругът, и съпругата трябва да са готови да позволят на детето в себе си да се изцапа, ако искат бракът им да оцелее и да процъфтява. Трябва да му позволят да се отъркаля в калта. Грешките са неизбежни, разбира се, но потокът от любов и опрощение ще пречисти съюза им и така ще започне изцелението.

Какви глупости! Каролин Дилейни Салвети седеше, отвори широко очи, и слушаше потресена измишльотините, които брачният консултант четеше от книгата за самоусъвършенстване, чието издаване сам бе финансирал и на която бе измислил абсурдното заглавие „Позволете на детето в себе си да се изцапа“. Този идиот за брак ли говореше, или за борба в кал? Кери си нямаше ни най-малка представа и в момента изобщо не я беше грижа.

Като се постара да го направи незабелязано, тя дръпна ръкава на копринената си блуза над китката и погледна часовника си, марка „Картие“. Още десет минути. Боже, можеше ли да издържи толкова дълго?

Пое си дълбоко дъх, пусна ръкава си и се облегна на тапицирания с плюш стол, като кимаше леко, за да заблуди съпруга си и идиота, че слуша внимателно.

Бракът не е за стеснителните, повтори той с флегматичния си носов провлачен баритон. Гласът му приличаше на гъба от стоманена вълна, дразнеше всеки нерв от тялото ѝ.

Консултантът бе надут, тлъст, помпозен измамник, който настояваше да го наричат д-р Пиърс, защото чувствал, че пълното му име, д-р Пиърс Ебрихт, е твърде официално за подобна откровена дискусия. А нали се предполагаше, че той им помага да се разкрият напълно един пред друг. След първия сеанс Кери го нарече д-р Досадник. Съпругът ѝ, Тони, го беше избрал, защото той беше сред най-нашумелите брачни консултанти в момента. Въпреки измислената си диплома от никому неизвестен университет, той бе най-новият гуру,

при когото се трупаха всички желаещи да съживят брака си. В действителност бе просто един клоун.

Но няма и Тони не беше същият? Седеше до Кери, допрял потните си длани една в друга като за молитва, със сериозно съсредоточено изражение, като дървена марионетка, която брачният консултант разиграваше без проблем, и кимаше в съгласие всеки път, когато д-р Досадник спираше да чете творбата си и неочаквано вдигаше поглед.

Кери дъвчеше устната си, защото само така можеше да се удържи да не се разсмее... или разпищи. О, как ѝ се искаше да крещи. Но не смееше. Беше сключила сделка с невярното нищожество, което ѝ бе съпруг, и ако не се държеше както трябва и не се преструваше, че наистина се опитва да спаси потъналия им брак, щеше да му плаща издръжка до края на живота си. Това бе доста смразяваща перспектива.

А положението не бе в нейна полза. В рода на Тони имаше един куп столетници. Чичо му Енцо още произвеждаше вино на миниатюрното си парче земя в плодородната част на Напа, Калифорния, на зрялата възраст от осемдесет и шест години и сякаш нямаше намерение дори да се замисля за почивка. Единственият му допир със здравословния живот бе, че преди година спря да пуши „Камел“ без филтър — дотогава пушеше по три пакета на ден — и увеличи количеството чесън, който слагаше във всичко, което ядеше, включително върху препечената си филия на закуска. Ако Тони се окажеше толкова здрав колкото Енцо, Кери щеше да бъде изцедена финансово, още преди да умре, и нямаше да може да остави нищо на единствения човек, когото някога бе обичала — племенницата си Ейвъри. От друга страна, ако се съгласеше да посети десетте сеанса при доктор Досадник, както настояваше Тони, и бракът им въпреки това се разпаднеше — което бе неизбежно по нейно мнение, — тогава Тони бе обещал, че ще изостави претенциите си към бизнеса ѝ и няма да поиска и цент издръжка.

Кери не беше глупачка. Цинична до мозъка на костите си, тя не би се доверила само на честната дума на човек, когото смяташе за изпечен лъжец и крадец. От една от фирмените им сметки липсваха сто двайсет и три хиляди долара. Не можеше да докаже, че Тони е взел парите, но знаеше, че го е направил — вероятно за да купува скъпи дрънкулки на любовницата си. Копеле такова. Така че, за да е сигурна,

че той няма да промени намеренията си, го беше накарала да документираща писмено обещанието си, после извика секретарката си, за да види как Тони подписва документа. Писменото обещание сега бе на сигурно място в сейфа на Кери в Първа търговска банка.

— Как бяха стигнали дотук? — запита се тя. Тони бе любещ и грижовен мъж.

Спомни си нощта, когато се бе събудила от непоносимата режеща болка. Беше сигурна, че причината е хранително отравяне — бяха вечеряли в един нов китайски ресторант, който всичките им приятели хвалеха. Тя отказа да отиде на лекар и Тони не бе на себе си от тревога. Накрая я взе на ръце, отнесе я до колата и я откара в най-близката болница. Онази нощ той ѝ спаси живота. След като я прегледаха в спешното отделение, я приеха в болницата и той стоя на един стол до леглото ѝ през цялата нощ. Омилостиви болничния персонал, за да не обръщат внимание на оплакванията и изискванията ѝ, и напълни стаята с бели гербери, любимите ѝ цветя.

По онова време Тони бе толкова очарователен. Все още беше, по дяволите, и вероятно затова всички начинаещи актриси, мечтаещи да станат звезди, се трупаха около него. Беше му твърде трудно да устои на изкушението ли? В края на краищата Кери вече не бе в първа младост и годините започваха да ѝ личат. Това ли бе причината той да ѝ изневери?

Тя отново погледна крадешком часовника си и потисна въздишката на облекчение. Само след пет минути последният сеанс щеше да приключи и тя нямаше повече да се преструва на любезна с д-р Досадник. После, независимо дали им харесваше или не, тя щеше да замине сама на малка възстановителна почивка. Спортните ѝ екипи „Прада“ вече бяха натъпкани в чантите ѝ „Гучи“, заедно със супермодерния лаптоп, три пакета батерии и два мобилни телефона със зарядните им. Багажът я чакаше в багажника на лимузината, която щеше да я откара от кабинета на д-р Досадник директно до летището.

За пръв път от осем години щеше да излезе във ваканция и да остави компанията си „Ловец на звезди“ и това я изпълваше с мрачни предчувствия. Имаше опитен персонал и знаеше, че те могат да се справят с всеки възникнал проблем, но тя си признаваше, че е маниакално обсебена от желанието всичко да е под неин контрол, и не можеше да понесе да позволи на някого друго да взема решения,

макар и само за четиринайсет дни. Според Ейвъри леля ѝ бе активна личност. Не понасяше безделието и скуката. Дори не си беше взела отпуск за медения месец, когато се омъжи за Тони. През краткия уикенд в Баха ѝ се струваше сякаш се е отделила от едва стъпващата на краката си компания за цяла вечност, което бе доста абсурдно, като се имаше предвид, че би трябвало да е лудо влюбена в онзи момент.

Златната гравирана резервация за скъпия спа-хотел „Утопия“ бе пристигнала преди три седмици — точно след второто им посещение при д-р Досадник — и след като хвърли един поглед на поканата, Кери бе сигурна, че Тони стои зад този план да я отстрани от Ел Ей за известно време. Съпругът ѝ се бе престорил на изненадан, но не можа да я заблуди. Той я караше от месеци да си вземе малко отпуск и да използват почивката, за да се опитат да съживят брака си.

Независимо как го притискаше да си признае, Тони отричаше. Твърдеше, че не е направил резервацията, нито е платил възмутително високата цена, и тъй като той бе още по-голям инат от нея, в крайна сметка тя се отказа от опитите да изкопчи истината от него.

Резервацията се придружаваше от подробна брошура, представяща луксозния хотел и възможните оздравителни и козметични процедури, на които можеха да се подложат гостите на „Утопия“. Беше приложено и писмо с отзиви от редица известни мъже и жени, които бяха редовни клиенти.

Тя бе чувала за това място — всички в Холивуд знаеха за него, — но не си бе дала сметка колко много си падат по него богатите и известните. Тъй като цената бе направо космическа, досега изобщо не се бе замисляла да отиде там.

Кери се чувстваше раздвоена. Доколко важно бе за нея да отиде на това място? Това, на каква маса те настаняваха в модните ресторанти в Ел Ей, бе от изключително значение, защото така хората те виждаха и забелязваха, но в такъв хотел? Там бе толкова тихо и спокойно, освен другите гости кой би научил, че тя е била там? Дали собственикът щеше да поиска отзиви и от нея? Боже, това щеше да бъде чудесно! Ако името ѝ попаднеше в списъка с богатите и известните, това би било невероятна реклама за компанията ѝ. В нейния бизнес напоследък единствената причина да направиш нещо бе, за да впечатлиш останалите и да ги накараш да се гърчат от завист.

Само най-високопоставените, тези, на които не се налагаше да работят, получаваха работа в Холивуд.

Обаче каква гаранция имаше, че името ѝ щеше да влезе в онзи списък? Кери направи всички сметки, изчисли колко струва един ден в хотела и реши да си остане вкъщи. Нямаше да позволи на Тони да изхарчи толкова много от парите ѝ. Щеше да се обади в „Утопия“ на сутринта и да поиска да ѝ върнат парите. В никакъв случай нямаше да замине. Трябва да бе изкрещяла всичко това на Тони поне пет пъти, преди той да прочете имената на редовните гости на комплекса, които не спираха да го възхваляват. Кери спря да вика, когато чу името на Барбара Роулъндс. Всички наричаха възрастната актриса, носителка на три Оскара, „жената с най-добрия лифтинг на западното крайбрежие“. Бе изчезнала за три седмици предната година и когато отново се появи в обществото на едно изискано благотворително парти, изглеждаше невероятно. Дали ѝ бяха направили лифтинга в „Утопия“?

Кери грабна листовете от ръката на Тони. Прочете имената на персонала на повикване, който се грижеше за всички нужди на клиентите. В началото на списъка бяха двама световноизвестни пластични хирурзи.

Дали щяха да я преглеждат същите лекари, които работеха с някои от най-влиятелните личности на века? Бог ѝ бе свидетел, че малко освежаване нямаше да ѝ дойде никак зле. Не лифтинг — та тя още нямаше четирийсет и пет, — но торбичките под очите ѝ ставаха все по-забележими и тя определено трябваше да направи нещо по въпроса. Недоспиване, прекомерно много работа, двайсет чаши силно кафе на ден и никакво време за фитнес определено оставяха своя отпечатък.

Според писмото тя щеше да лети от Ел Ей до Денвър, после да вземе по-малък самолет до Аспен. „Утопия“ се намираше в планините, на петнайсет минути от най-близкия ски хотел. Кери щеше да пристигне привечер и на следващата сутрин лекарите щяха да оценят състоянието ѝ. Кери забеляза, че сред възможните процедури се предлагаше и липосукция. Беше в списъка точно след масажа на цялото тяло.

Как би могла да откаже? Наистина как би могла, особено след като Тони спомена, че анонимният подарък е без право на връщане на парите при отказ от резервацията. Тя бе убедена, че съпругът ѝ е

използвал фирмени пари, за да плати за почивката. Този човек не можеше да спести и цент. Откакто двамата сляха компаниите си и Кери намери първия клиент, от когото печелеха милиони, Тони съвсем му бе отпуснал края. Нямаше абсолютно никакъв нюх за бизнес.

Тони я убеждаваше, че няма значение кой е платил за резервацията, и ѝ предложи да възприеме ваканцията като подарил подарък за рождения ѝ ден. Той твърдо вярваше, че на харизан кон зъбите не се гледат. Каза ѝ, че се надява тя да използва времето, за да размисли върху чудесните мъдри думи на д-р Досадник за светостта на брака. Наясно бе с надеждите, които Тони таеше, че като си вземе отпуск и си почине малко, тя ще осъзнае колко е грешала по отношение на него, колко незаслужени са били обвиненията ѝ и ще си даде сметка, че дълбоко в сърцето си още го обича.

Кери си имаше своя собствена програма. Докато я преобразявах, тя щеше да измисли някоя убийствена реклама, с която да спечели още една награда „Клио“^[1] за компанията си.

Твърде много време бе изминало, откакто получи последната, почти четири години, и тя ставаше все по-напрегната по този въпрос. Рекламният бизнес бе изключително кръвожаден и конкуренцията ѝ, по-голямата част от която се намираще в Манхатън, беше убийствена. Сега на челни позиции излизаха двайсетгодишните. Някои шефове на агенции дори не разговаряха с хора над трийсет, поради което Кери назначи трима завършили Харвард младоци в екипа си. Наричаше тези любители на електронните игри „своите бебета“.

Беше изключително важно за нея да остане на върха. В нейния бизнес нямаше значение какви успехи си постигал в миналото. При всичките нови играчи, които се опитваха да я изместят, „Ловец на звезди“ трябваше да задържи възможно най-дълго позициите си. Холивуд бе град на капризите и прищевките. Тези, които имаха власт, се интересуваха само от това кой стои в центъра на вниманието. Ако Кери не натискаше персонала си постоянно да печели нови и нови знаменитости за клиенти, само за една нощ щеше да премине в категорията на залезлите звезди.

Дължеше първата си награда „Клио“ на племенницата си. Беше помолила Ейвъри да се снима на мястото на една капризна актриса, която в последния момент направи сцена и поиска двойно по-висок хонорар. Глупачката си мислеше, че е хванала агенцията натясно,

защото знаеше, че снимат рекламата в последния момент, и ако Ейвъри не бе дошла на снимачната площадка с Кери онзи ден, щеше да ѝ се наложи да плати на малката кучка. Ейвъри бе ужасена от това, което леля ѝ я помоли да направи, но имаше приятен глас, хубаво тяло, а друго не им трябваше. Рекламата пожъна страхотен успех и Кери, действайки като агент на Ейвъри, можеше да ѝ осигури ангажименти поне за година напред. Обаче Ейвъри не се интересуваше от подобна работа. Веднага след пролетната ваканция тя се върна в училище, дипломира се и след това постъпи в колеж.

Племенницата ѝ продължаваше да работи при нея всяко лято, но се чувстваше неловко всеки път, когато трябваше да излиза от офиса и да ходи на срещи с шефове на компании. Кери не разбираше резервираността ѝ. Ейвъри сякаш не знаеше или ако знаеше, не се интересуваше, че е, както бе отбелязал Тони, с убийствена външност.

Проблемът с племенницата ѝ се състоеше в това, че тя не бе ни най-малко повърхностна. Беше сладка и самоуверена и имаше ясна представа кое е важно в живота и кое не. Какво друго можеше да очаква Кери? Нали точно тя я бе възпитавала да различава едното от другото. Каква ирония, мислеше си Кери, че в крайна сметка тя самата работеше в сфера, занимаваща се единствено с повърхностното. Каква лицемерка бе станала. Кога щеше да научи това, което не спираше да повтаря на Ейвъри? Може би след като спечелеше още няколко милиона.

В края на краищата Кери се въодушеви от идеята за почивката. След като реши да отиде, тя се обади на Ейвъри и помоли племенницата си да прекара една седмица с нея в „Утопия“. Знаеше, че Ейвъри планираше през част от отпуската си да развежда някакви тийнейджъри из Вашингтон, и Кери се опита да предизвика чувството ѝ за вина и така да я накара да отдели също толкова време и на семейството си. Бе убедена, че Ейвъри щеше да се съгласи да дойде поне за няколко дни, но знаеше, че племенницата ѝ би получила удар, ако разбере колко пари щеше да струва това на леля ѝ. Кери не изпитваше никакви угризения, че плаща високата цена за резервацията на Ейвъри. Би направила всичко за нея, абсолютно всичко. Може би защото Ейвъри никога не я молеше за нищо. Кери не можеше да си представи как племенницата ѝ живее с ниската заплата, която получава, и въпреки че ѝ предлагаше пари всеки път, когато говореше

с нея, тя винаги отказваше. Справяла се съвсем добре или поне така твърдеше.

Ейвъри бе връзката ѝ с реалността и подсъзнателно Кери знаеше, че племенницата ѝ нямаше да я остави да се захласне в „Утопия“ и да се запише за всяка една предлагана процедура.

Щеше да реагира остро, когато научеше, че леля ѝ планира да си направи липосукция. Усмихна се, като си представи спора, който щяха да проведат. Ейвъри щеше да поклати глава и когато видеше спортните ѝ екипи. Всичко си подходеше по цвят и бе от известни марки. О, да, Ейвъри несъмнено щеше да я изгледа неодобрително и щеше да подхване любимата си лекция за това колко е важно човек да е здрав и в добра физическа форма.

Боже как ѝ липсваше това дете.

— На какво се усмихваш, скъпа? — попита Тони.

Върната рязко в настоящето, Кери осъзна, че съпругът ѝ и брачният консултант я гледат изпитателно. Тя се опита да прикрие смущението си.

— Мислех си за всички неща, които трябва да бъдат обмислени. — Тази глупост бе най-доброто, което ѝ хрумна в момента.

Д-р Досадник изглеждаше достатъчно доволен, сякаш детето в него в момента се търкаляше в калта. Кимна в съгласие и се изправи в знак, че сеансът е приключил.

Тони я изпрати до чакащата я лимузина.

— Сигурна ли си, че не искаш да те изпратя до летището?

— Сигурна съм.

— Да не си забравила резервацията си?

— Не съм. — Тя се отдели от съпруга си, когато шофьорът на лимузината ѝ отвори задната врата. — Още не съм се чула с Ейвъри, а ѝ оставих три съобщения. Надявах се да говоря с нея, преди да замина.

— Нали знаеш колко е заета с работата си. Сигурно просто не е имала време да ти се обади.

— Но какво ще стане, ако изникне нещо спешно, докато ме няма?

— Тогава ще се обади на мен или ще те потърси на мобилния телефон.

— Не ми харесва, че ще работи с деца. Твърде тежко е за нея. Тя...

— Тя нямаше да се заеме, ако не ѝ беше приятно — изтъкна той.
— Трябва да спреш да се тревожиш за Ейвъри. Тя е вече голямо момиче.

— Провери ми електронната поща, когато се прибереш — поръча тя. — Може да ми е пратила имейл.

— Ще проверя и ще ти се обадя.

— Изслушването за освобождаването на Скарет е на шестнайсети. Чудя се дали Ейвъри вече е получила известието. Аз току-що по...

— Сигурно и тя е научила датата. Защо се тревожиш за това отсега?

— Не мога да го пропусна — сопна му се тя. — Винаги ходим заедно с Ейвъри. И двете говорим, преди комисията да реши...

— Скъпа, няма да пропуснеш изслушването, нито пък Ейвъри ще го пропусне. Дотогава има цял месец, за бога. Нали не пропусна миналото изслушване, няма да пропуснеш и това. Сега се опитай да се успокоиш. Искам да си починеш истински.

Тя кимна.

— Да, добре.

Гласът ѝ не прозвуча искрено. Той се намръщи и каза:

— Напрегната си, защото не си си вземала отпуска толкова отдавна. Нормално е в последния момент преди заминаването да се притесняваш.

Тя отново кимна и се опита да се качи в колата, но Тони я сграбчи за раменете и я целуна.

— Обичам те — прошепна той. — Винаги съм те обичал. От мига, в който те срещнах. Искам бракът ни отново да потръгне.

— Да, знам — каза тя разсеяно.

Веднага щом колата потегли, Кери отвори лаптопа си. Тъкмо го включи, когато мобилният ѝ телефон иззвъня. Предположи, че Тони се обажда отново да ѝ досажда с приказки за спасяването на брака им, и отговори рязко:

— Какво има сега?

— Познай какво? — каза Ейвъри.

— Здравей, скъпа. Помислих, че се обажда Тони. Добре ли си прекарваш отпуската?

— Още не. Довършвам някои подробности в офиса. Имах важна среща с новия шеф преди два дни и нямам търпение да ти разкажа за случая, който бе разрешен с моята помощ. Какво ще кажеш за една късна вечеря в Аспен?

Кери изпищя радостно.

— Ще дойдеш с мен? Значи имаше полза от мрънкането и настояването ми?

— Ако кажа да, положението ще стане още по-лошо. Този път чувството за вина надделя, Кери, но не мисля...

— Какво стана с децата, които щеше да развеждаш из Вашингтон?

— Промениха датата на пътуването им.

— А, значи всичко е в моя полза.

— Искаш ли да дойда или не?

— Разбира се, че искам. Веднага ще се обадя в „Утопия“. Знаеш ли вече кога пристига полетът ти?

— В момента проверявам точно това на компютъра си. Мога да направя връзка в Денвър, но ще пристигна доста късно — предупреди тя.

— Сега вече нямам търпение почивката ми да започне. Ще се забавляваме страхотно. Обади ми се, когато разбереш точно в колко часа пристигаш. Звънни ми веднага щом си направиш резервация. До скоро, Ейвъри. Обичам те.

Настроението на Кери се подобри значително. Тя прекъсна връзката, после се обади в „Утопия“. След това се зае с работата на компютъра си. Записваше си разни бележки, докато лимузината не спря пред летището. Опашките през проверката за сигурност се движеха със скоростта на охлюв. Кери прехвърляше чантата си от едното рамо на другото, после извади един диктофон и записа инструкции за персонала в офиса си. Когато самолетът излетя, тя се бе разположила удобно в бизнес класата с чаша изстудено шардоне. Отвори лаптопа си и продължи да работи.

Мислите ѝ постоянно се връщаха на Ейвъри. Реши да ѝ се обади, за да разбере в колко часа пристига самолетът ѝ. Протегна ръка към телефона, който бе закачен на страничната облегалка, но в последния момент размисли. По-добре да изчака. Ако се обадеше от телефона в самолета, трябваше да се надвиква с двигателите на самолета и

смущенията във връзката и останалите пътници щяха да чуят всяка нейна дума.

Веднага щом слезе от самолета в Аспен, тя застана встрани от основния поток пътници, седна и затършува за мобилния телефон в пътната си чанта. Случайно вдигна глава и видя, че един мъж държи табелка с нейното име. Шофьор на лимузина, предположи тя по вида му — беше облечен в тъмносин костюм. Беше доста забележителен на вид, красив, нещо като подмладена версия на Шон Конъри. Тя бързо се изправи и напъха телефона в джоба на сакото си. Оправи яката на блузата си и извика:

— Аз съм Каролин Салвети.

Усмивката му бе ослепителна.

— Добър ден, госпожо Салвети. — Имаше очарователен британски акцент. Името, изписано на табелката на ревера му, бе „Г-н М. Едуардс“.

— Вие от „Утопия“ ли сте? От хотела? — попита тя.

— Да — кимна той. — Носите ли си резервацията?

Тя посочи пътната си чанта.

— Тук е.

— О, не е нужно да ми я показвате, госпожо Салвети. Просто проверявах дали носите нужните документи. Хайде да вземем багажа ви.

Тя се почувства смешна, тъй като почти бягаше на високите си тънки токове, за да не изостава от дългокракия си посрещач. Веднъж за малко да се подхлъзне — ако той не я бе хванал за рамото, за да ѝ помогне да си възвърне равновесието, щеше да падне по очи. Възнамеряваше да си обуе други обувки, преди да слезе от самолета, но се бе улисала в работата си и бе забравила.

Минаха покрай редица телефони, което ѝ напомни, че още не е научила с кой полет ще пристигне Ейвъри. По дяволите, беше ѝ поръчала да се обади веднага след като си направи резервация. Кери знаеше какво се бе случило. Ейвъри се бе отплеснала в работата си и после бе хукнала в последния момент, за да не изтърве самолета си.

Сигурно вече бе твърде късно, за да я открие в работата или в дома ѝ. Вероятно вече бе на летището или дори в самолета. Все пак Кери искаше да опита. Може би Ейвъри щеше да провери съобщенията

на телефонния си секретар, когато пристигнеше в Денвър. Да, щеше да се обади веднага щом стигнеха до лентата за багажа.

— Има ли и други гости, които ще пътуват с нас? — попита тя.

— Да. Още две гостенки. Те ни чакат в залата за посрещачи. Веднага щом вземем и вашия багаж, потегляме.

— Имате ли ангажимент да посрещате още някого днес следобед или вечерта?

— Не, това е последното ми пътуване за днес. Защо питате?

— Племенницата ми, Ейвъри Дилейни, ще се присъедини към мен.

Коментарът ѝ толкова го изненада, че той спря наскре пътеката.

— Очаквахте ли госпожица Дилейни да ви придружава?

Нали точно това бе казала?

— Да — кимна тя. — Но тя ще лети от Вашингтон. Щом вие няма да идвате да я посрещате, от хотела ще трябва да изпратят друга кола.

Той тръгна отново.

— Да, така би трябвало — каза той някак разсеяно.

— Още не знам с кой полет ще пристигне Ейвъри, но е възможно тя да е позвънила направо в хотела, за да ангажира някой да я посрещне. Може ли да се обадите в „Утопия“, за да проверите? Би било чудесно, ако може да я изчакаме. — Знам, че ще пристигне с полет от Денвър, канеше се да добави тя.

— С удоволствие ще се обадя в хотела — каза той, огледа се и кимна към редицата празни седалки пред един безлюден изход. — Защо не седнете?

Той остави ръчния ѝ багаж до крака ѝ, когато тя попита:

— От какво е съкратено М-то?

— Моля?

— Името ви. Господин М. Едуардс. Какво е малкото ви име?

Той нямаше причина да я лъже.

— Мънк. М-то е съкратено от Мънк.

— Какво необикновено име.

— Предпочитам клиентите да ме наричат господин Едуардс.

Колко е официален, помисли си тя.

— Разбира се.

— Ще ме извините ли... — Той отиде до прозореца и извади мобилен телефон от джоба си. Кери грабна чантата и тръгна към него. Искаше да го помоли да попита дали има някакви оставени съобщения за нея в хотела.

Той стоеше с гръб към нея, когато тя го доближи. Потупа го по рамото.

— Господин Едуардс?

Той се обърна стреснат.

— Изчакай — каза той по телефона. — Да?

— Може ли да попитате на рецепцията на хотела дали има съобщения за мен?

Той повтори въпроса, изчака за момент, после поклати глава. Кери се почувства глупаво да стои до него, така че се върна при свободните седалки и се настани на една от тях.

Шофьорът не говори по телефона дълго и когато се върна, взе чантата ѝ и се извини за забавянето.

— Определили са друга кола да посрещне госпожица Дилейни.

— Не може ли просто ние да я изчакаме?

— Съжالياвам, казахте ли нещо? — попита той.

Разсеяността му бе доста дразнеща.

— Попитах дали не може да изчакаме племенницата ми.

— За съжаление не — отвърна той. — Другите две гостенки вече изчакаха вашето пристигане. Не мога да ги карам да чакат още. Надявам се, разбирате.

— Да.

— Благодаря — каза той. — Другите несъмнено ще оценят жеста ви.

— Кой са те? — попита тя.

— Моля?

— Попитах ви кой са другите две гостенки?

— Госпожа Трап от Кливлънд и съдия Колинс от Маями.

Кери не бе чувала имената им и се запита дали са известни. Надяваше се да е така. Смяташе да завърже възможно най-много влиятелни познанства. Може съдийката да бе от онези телевизионни знаменитости. Това би било страхотно, нали?

Най-после стигнаха до лентата за багажа и се присъединиха към ордите пътници, които се бутаха да застанат отпред.

— Колко време се пътува до хотела?

— Не е дълго — отвърна той. — Обаче няма да отидем направо в „Утопия“ — добави той. — Имаше проблем с водоснабдяването, но той ще бъде разрешен до полунощ. За да не страдате от това неудобство, директорът уреди вие с госпожа Трап и съдия Колинс да прекарате нощта в една частна вила.

Кери се канеше да възрази, че това е по-голямо неудобство. Така щеше да се наложи да разопакова и отново да опакова багажа си, но в този момент господин Едуардс спомена нехайно:

— Мисля, че последните гости в тази вила бяха господин Круз и компанията му.

Тя веднага наостри уши.

— Том Круз?

— Точно той. А утре сутринта — продължи той невъзмутимо — ще бъдете откарани в хотела.

— Племенницата ми също ли ще отседне във вилата?

— Не съм сигурен. Ако проблемът с водата е разрешен до пристигането ѝ, ще я откарат направо в хотела.

— Вилата близо ли е до Аспен?

— Извън града, високо в планината, в една местност, която се нарича Земята между езерата. Там е много красиво. Студени нощи и топли слънчеви дни. Чудесен климат за катерене в планината и лагери на открито.

— Аз не си падам по забавленията на открито, но вие изглеждате точно такъв тип — каза тя, като забеляза широките му рамене и изпъкналите мускули, които изпъваха плата на очевидно шития по поръчка костюм. Толкова ли много печелеха шофьорите в наши дни?

Стояха един до друг поне десет минути, преди багажът да започне да се движи по лентата.

— Ето тази е моя — каза тя, като посочи една претъпкана чанта „Гучи“. — Внимавайте — предупреди тя. — Тежка е.

— Само тя ли е?

Той сигурно се шегуваше.

— Не, има още три.

— Колко време ще останете? — попита той.

— Две седмици. А вие от колко време работите в хотела? — попита тя, за да води някакъв разговор, докато чакаха багажа ѝ. Ако

загубеа някоя от чантите, щеше здравата да загази, защото резервните батерии за лаптопа и другият мобилен телефон бяха там.

— От една година — отвърна той.

— Хубаво — отбеляза тя разсеяно. Къде, по дяволите, бяха другите й куфари? Започна да се притеснява и си пое дълбоко дъх. Успокой се, каза си. Нали си във ваканция.

Огледа се наоколо и забеляза, че наблизо има тоалетна.

— Преди да тръгнем, искам да наплискам лицето си с малко студена вода.

— Ако изчакате, докато...

— Всъщност не мога да чакам — прекъсна го тя. Подаде му ръчния си багаж, но задържа дамската си чанта. — Не изпускате тази чанта. Вътре са лаптопът и мобилният ми телефон.

После се отправи към тоалетната. Докато си миеше ръцете, си спомни, че другият й телефон е в джоба на сакото, и реши да се обади на Ейвъри.

Кери влезе в последната тоалетна, за да си осигури известно уединение, като се молеше да няма смущения в сигнала, и натисна бутона със запаметения номер на Ейвъри. Първо се обади в апартамента й, изслуша телефонния секретар и й поръча да се обади веднага щом получи това съобщение. После реши, че Ейвъри може да е тръгнала за летището и набра служебния й номер. Гласовата й поща се включи на второто позвъняване.

— По дяволите, Ейвъри, трябваше да ми се обадиш веднага щом си направиш резервация за някой полет до Аспен, но явно си забравила, нали? Искрено се надявам вече да си в самолета и да провериш съобщенията си, когато кацнеш в Денвър. Май ти досаждам, но само защото не искам да ми се измъкнеш в последния момент. Знам как те засмуква тази твоя работа. Ако разбере, че си изпуснала самолета си, защото са те задържали на някое от онези ужасни събрания, така ще се разкрещя, че ушите ти ще пицят цял месец. Наистина, Ейвъри, като се замисля с какво би могла да се занимаваш и какви пари би могла да печелиш, вместо да седиш в онази дупка без прозорци и да анализираш бог знае какво. Направо си пилееш таланта. Не може да не си даваш сметка за това. Бих искала да ми позволиш да ти помогна да промениш професията си.

Кери усети накъде се е отплеснала и се засмя.

— Пак запях старата песен, нали. Вече си я чувала, знам. Както и да е, обадох се да ти кажа, че вече съм в Аспен. Исках да изчакам и ти да кацнеш, за да пътуваме до хотела заедно, но тук има и други гости и ще бъде твърде неудобно да ги карам да чакат с мен. Тази вечер няма да бъдем в хотела. Имали някакъв водопроводен проблем, който според шофьора, който ни посрещна, трябвало да бъде отстранен преди твоето пристигане. Аз ще спя дълбоко по това време. Другите две жени и аз ще тънем в разкош тази нощ в някаква тузарска вила в планината. Вече забравих имената на другите две жени, но едната от тях е съдия. Обзалагам се, че е известна. Така че утре ще пристигна в „Утопия“ и ще се видим там.

Кери се сети за още нещо вълнуващо.

— Вилата се нарича Земята между езерата. Колко странно и очарователно, нали? Том Круз бил предишният им гост, така че сигурно е невероятно красиво. Та той е един от най-скъпоплатените актьори в Холивуд, не биха го настанили в някоя дупка. Сега най-добре да затварям, преди шофьорът да е дошъл да ме измъкне от тоалетната. Нямам търпение да се видим. Ще се забавляваме страхотно. Охо, шофьорът вика името ми. От хотела са изпратили един истински красавец, който да ми носи багажа. Малко е официален и скован и има слаб британски акцент. О, и е много секси. Казва се Мънк Едуардс, но повярвай ми, изобщо не прилича на монах^[2]. Може и на теб да ти пратят някой красавец. Чао, сладурче. До скоро.

[1] Американска награда за реклама и дизайн. — Б.ред. ↑

[2] На английски мънк означава монах. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Следата водеше към „Утопия“. Джон-Пол Ренърд издирваше професионалния убиец повече от година, но засега без особен успех. Последният удар на убиеца, за който Джон-Пол бе научил, бе станал на Ривиерата, екзекуция на един обявен за издирване от полицията мъж на име Джон Ръсел. Но оттогава убиецът, който се наричаше Мънк, сякаш бе изчезнал от лицето на земята. Имаше подозрения, че е действал в Париж и Кан, но нямаше нищо съществено, което да се приеме за истинска следа.

Досега.

Докато Джон-Пол бе във военноморските сили и после, през краткия период, когато работеше за Управлението, се бе научил на търпение. Бе предположил, че в крайна сметка убиецът ще се завърне в Щатите. Това беше предчувствие, нищо повече, но ето че се бе оказал прав. Само преди три седмици Мънк се бе появил отново. Всъщност беше се издънил. Беше използвал една от старите си кредитни карти. Това бе такава немарливост и толкова нетипично за човек, който досега бе действал като абсолютен перфекционист, че Джон-Пол се запита дали Мънк не е изхвърлил картата и тя не е била намерена и използвана от някой друг.

Все пак си струваше да провери. Плащането бе направено в един хотел в Колорадо, наречен „Утопия“, и бе за резервацията на жена на име Каролин Салвети. Джон-Пол я провери в компютъра и откри, че тя има достатъчно пари, спастрени за пенсия, и че със спестяванията си може да купи два такива хотела. Имаше ли връзка с Мънк? Дали го беше наела да убие някого? Или тя бе следващата му жертва?

Джон-Пол пусна търсене за името ѝ и в базата данни на държавните служби. Използва старата си парола за влизане, като знаеше много добре, че веднага щом се закачи, хората, за които работеше преди, ще научат и ще си направят прибързано погрешния извод, че той е готов да се върне при тях. Поради тази причина не остана дълго на компютъра. За по-малко от две минути откри това,

което му трябваше. Салвети бе чиста като планински извор. Никакви арести, никакви глоби за неправилно паркиране, никакви незаконни действия. Съпругът ѝ също бе чист. Каролин Салвети бе президент на компания, наречена „Ловец на звезди“. Тони Салвети бе вицепрезидент.

Базата данни не му даде никакви отговори. Ако Кери Салвети бе следващата жертва на Мънк, тогава кой го бе наел? Кой желаше смъртта на тази жена?

Джон-Пол имаше твърдото намерение да научи. Тъй като брат му Реми живееше в Колорадо Спрингс, той реши да му отиде на гости. Известен в родния си град Боуън, Луизиана, като вечно намусен самотник, Джон-Пол шокира семейството и малцината си приятели, като си купи един стар форд с висока проходимост, направи някои подобрения, подсили двигателя, натовари няколко кухненски стола, които бе изработил за Реми, и потегли с колата.

Прекара два дни при брат си, но на шестнайсети юни, деня, в който Салвети трябваше да пристигне в хотела, Джон-Пол вече бе там и я очакваше. Надяваше се Мънк да се движи по петите ѝ, защото така можеше да пипне копелето.

Каролин Салвети не се появи. Дежурният на рецепцията, смутен и изключително нервен млад мъж със странни, огромни зъби, каза на Джон-Пол, че госпожа Салвети отменила резервацията в последния момент.

— Но тук е отбелязано, под старата резервация, че племенницата ѝ, Ейвъри Дилейни, ще пристигне в хотела. Госпожица Дилейни ще остане само една седмица — добави той. — Това помага ли ви по някакъв начин?

Вместо да отговори на въпроса, Джон-Пол поиска да говори с управителя. Смутеният младок се препъна, когато се обърна рязко и хукна да доведе шефа си.

Тим Канън се появи след минута, а младокът се криеше зад гърба му. Тъй като Джон-Пол вече не работеше за Управлението, той не разполагаше със служебни карти, с които да впечатли мълчаливия изпотен дребен човечец, затова реши да го стресне. Както обикновено, пусна в ход чара си. Поради някаква причина, която и сам не разбираше, хората обикновено се плашеха от него. Сестра му Мишел беше казала, че е заради ръста му и факта, че той рядко се усмихваше.

Въпреки че му се струваше странно непознати хора да се отдръпват настрана при вида му, той се възползваше от страха им. Канън си извади погрешния извод, че Джон-Пол работи за правителството — нещо, което му намекна, без да заяви директно, — и тъй като очевидно бе смутен да си признае, че се страхува от Джон-Пол, не извика охраната и не поиска да види служебната му карта. Всъщност му оказа пълно съдействие. Покани го в кабинета си, предложи му да използва бюрото и телефона му и след това смотолеви нещо за спешен случай, с който трябвало да се справи, излезе и затвори вратата зад себе си.

Веднага щом остана сам, Джон-Пол включи компютъра на Канън, намери нужния сайт и въведе кода си за достъп. Мразеше технологиите, но само така можеше да се сдобие с нужната му информация. Искаше да провери дали е публикувано предупреждение за евентуалната поява на Мънк и доволен откри, че такова няма. Хотелът още не гъмжеше от агенти — както Джон-Пол добре знаеше, те се набиваха на очи като монахини сред обикновени хора, — което означаваше единствено, че Бюрото не знаеше, че Мънк се е върнал в Щатите. От ФБР само щяха да оплескат работата. Мънк щеше да забележи агентите, да се изплаши и отново да изчезне яко дим.

Джон-Пол нямаше намерение да позволи това да се случи. Той бе една крачка пред Бюрото и точно от това се нуждаеше. Имаше лична причина да открие убиеца и нямаше да позволи на никого да му се пречка.

Преди малко повече от година Мънк се бе опитал да убие сестрата на Джон-Пол, Мишел, и ако не се беше намесил съпругът ѝ и един негов приятел, сега сестра му нямаше да е сред живите. Но Мънк бе успял да се измъкне, което според Джон-Пол бе непростимо. Той се закле, че няма да си даде покой, докато не залови негодника и не го прати в ада, където му е мястото.

Щом се зае да проучва действията на Мънк, желанието му за мъст се засили още повече. Един случай особено много го потресе. Баща бе наел Мънк да убие дъщеря му, която бе тийнейджърка, за да вземе парите от застраховката ѝ „Живот“ и да плати дълговете си от хазарт. ФБР знаеха, че Мънк е убил момичето, защото убиецът винаги оставяше край жертвите си по една червена роза и въпреки че бащата бе отнесъл цветето, един бодил от розата бе открит върху кувертюрата на леглото на дъщеря му. Нямаше друг роднина, който да скърби за

момичето или да търси справедливост. Джон-Пол знаеше и за други жертви, за които на ФБР още не им бе известно. Колко ли още невинницияха да умрат, преди този убиец да бъде спрял?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Мънк забавляваше трите жени, докато ги караше към планинската вила. Кери си помисли, че той е много чаровен и ужасно примерен. Въплъщаваше представата ѝ за идеалния английски иконом.

Той подреди куфарите им в багажника на един чисто нов лендроувър с всички екстри и обясни, че планинските пътища изискват кола с висока проходимост и поради тази причина не бе дошъл с една от лимузините на хотела. Ан Трап седна отпред, а Каролин и съдия Сара Колинс отзад. Седалките от мека бежова кожа бяха невероятно удобни.

Всички бяха развълнувани и нервни, но почти не разговаряха помежду си. Мънк им разказа накратко за хотела и после ги възнагради с няколко очарователни истории за някои от знаменитостите, които бяха отседнали в планинската вила, към която ги караше.

Кери не бе сигурна от колко време пътуваха. Не бе погледнала часовника си, когато тръгнаха от летището, но ѝ се струваше, че е минал поне час, може би дори повече. Историите на Мънк ѝ бяха толкова интересни, че не обръщаше внимание на дългото пътуване, нито на лекото гадене от виещия се път. Сара ахкаше и охкаше по повод пейзажа, докато се изкачваха все по-високо в планината, Ан седеше мълчалива, а Кери разпитваше Мънк за други интересни гости, които бе обслужвал. Тя не се интересуваше особено от историите за политици. Искаше да научи всичко за странностите на филмовите звезди.

— Ръсел Кроу е бил тук? Що за човек е той?

Мънк ѝ отвърна с доста интересна подробност за австралийския актьор.

— Той ужасно хареса къщата и искаше да я купи.

— Трябва да е много хубава.

Мънк ги увери, че вилата предлага всички удобства и че той ще им служи като иконом, докато се настанят в „Утопия“.

— Определено се надявам да няма повече издънки — каза Ан раздразнено.

— Имало ли е някаква издънка? — попита я Сара.

— И още как — натърти Ан. Обърна се на седалката си, за да погледне Сара, и обясни: — Никой от хотела не ме чакаше на изхода ми на летището, за да ми помогне с ръчния багаж, и ако не бях забелязала господин Едуардс с табелката пред вашия изход, докато вървах към мястото за получаване на багажа, щеше да се наложи сама да организирам транспорта си до хотела. А се чувствам доста изморена — добави тя. — Самата мисъл да влача багажа си до стоянката за таксите ми се струваше непоносима.

— Наоколо е имало служители на летището, които биха могли да ви помогнат с багажа — каза ѝ Кери.

— Не е в това въпросът — сръза я Ан. — Не трябваше да ми се причинява подобно неудобство.

Каква кучка, помисли си Кери. Изражението на лицето на Ан бе почти комично. Цупеше се като осемгодишно разглежено дете.

— Уверявам ви, госпожо Трап, че отличният ни персонал ще се погрижи за всяко ваше желание и още веднъж ви се извинявам за неудобството.

— Във вилата ще има ли обслужващ персонал? — попита тя.

— Да, разбира се.

— Колко на брой?

— Четирима — отвърна той. — Ще пристигнат от хотела съвсем скоро.

— Бих искала един от тях да бъде изцяло на мое разположение — настоя Ан. — Ще се погрижите ли за това?

— Да, разбира се.

Ан кимна.

— Добре — каза тя поуспокоена.

Сара и Кери си размениха красноречиви погледи. После Ан каза:

— Радвам се, че няма да бъдем сами през нощта... в случай че нещо стане... или се повреди. Човек никога не знае какво може да го сполети.

— В момента във вилата монтират нова алармена система. Кабелите още не са скрити както трябва, но системата работи — увери ги той. — Щом се включи, няма да може да отваряте прозорците си

или да излизате навън, разбира се, но тук и без това става много студено нощем, така че предполагам няма да имате желание да ги отваряте.

Кери огледа спътничките си. И двете ѝ се струваха смътно познати, но не можеше да се сети къде са се срещали.

Тя се загледа в тила на Ан и накрая я потупа леко по рамото и попита. Блондинката с дълбоко разположените кафяви очи се извърна наполовина на седалката си и се усмихна леко.

— Не мисля, че се познаваме — каза тя. — Били ли сте някога в Кливланд?

— Не — отвърна Кери.

Отблизо тя забеляза колко болнав е тенът на жената. Ан не изглеждаше никак добре. Очите ѝ бяха помръкнали и безжизнени, кожата ѝ бе почти восъчна, но това би могло да се дължи и на тежкия ѝ грим. Може би Ан бе платила за някакво чудодейно изцеляване на тънкото ѝ, почти анорексично тяло. Кери прецени, че са приблизително на една възраст, плюс-минус няколко години.

Съдия Сара Колинс имаше точно обратния проблем. Нямахте да ѝ дойде зле да свали трийсет-трийсет и пет килограма. Може би щяха да ѝ правят липосукция или източване на мазнини. Тя изглеждаше стара, на около седемдесет, и лицето ѝ определено издаваше възрастта ѝ. Може би се канеше да си направи и лифтинг... Кери едва се съдържа да не я попита, но не посмя.

Откъде можеше да я познава? Може би я беше виждала по телевизията? В момента телевизионните програми за истински съдебни процеси бяха хит. Дали в съдебната зала на Сара нямахте камери?

Кери щеше да попита, но шофьорът им отново се превърна в екскурзовод и се впусна в пространен монолог за Колорадо. Историите следваха една след друга, но, имаше интересни подробности и Кери прецени, че ще е грубо да го прекъсне. Все пак той не им даваше възможност да се опознаят една друга. Реши да попита Сара дали е телевизионна знаменитост, когато се настаняха във вилата.

После започна да се чуди какво мислят другите жени за нея. Знаеше, че изглежда по-възрастна, отколкото бе. Стара чанта, помисли си. Да, сигурно си мислеха точно това.

Движеха се по частни пътища от доста време и наклонът ставаше все по-стръмен. От честите завой на Кери ѝ се гадеше все повече. Страхотно, помисли си тя, ще повърна върху съвършения английски иконом. Това би бил страхотен начин да впечатли останалите гости, нали?

— Тази земя собственост на компанията ли е? — обърна се Сара към Мънк.

— Да, госпожо — отвърна той.

— Още много ли има до вилата? — обади се Кери.

— Точно след следващия завой е.

Намираха се далеч от всякаква цивилизация. Диво и пусто, помисли си Кери и започна да се чувства притеснена... изнервена. Изведнъж осъзна, че не е виждала къща или барака от много дълго време. После ѝ хрумна, че алармената система няма да им е от кой знае каква полза. И да се задействаше алармата, кой щеше да я чуе? Дали бе свързана към най-близкия полицейски участък и ако да, къде за бога се намираше той? На един час път? На два часа? Или алармата щеше да сигнализира в хотела?

Да, сигурно беше точно така. А това означаваше, че хотелът е някъде наблизко. След като се убеди в този вариант, Кери се облегна на седалката и опита да се успокои.

Неочаквано вилата изникна пред тях. Беше невероятна. Масивни кедрови стени, високи два етажа прозорци, в които се оглеждаха планинските върхове, сякаш великолепната къща бе поставена там с единствената цел да подчертава величието на природата наоколо. Кръгла алея водеше към широка веранда, която минаваше по цялата дължина на фасадата. Високи метър каменни стени служеха като защитни бариери за склона зад къщата.

Сара ахна.

— Вижте каква прекрасна веранда и какви чудесни люлеещи столове. Нямам търпение да седна на някой от тях.

Мънк паркира лендроувъра в центъра на каменната алея и се втурна да отвори вратите на пътничките си.

— Ако застанете на верандата и погледнете към прозореца, през вътрешността ще видите гледката отзад — съобщи им той.

— О, прекрасно е — каза Ан. — Изглежда чисто нова — добави тя, като се доближи до стената от страната на алеята и погледна

дърветата долу.

— Построена е преди четири години.

— Как за бога са успели да вдигнат тези стъкла толкова високо в планината? — попита Сара.

— Много внимателно, предполагам — вметна Кери.

— Вярвам, че ще се чувствате много добре тук, дами — каза Мънк.

— О, да, несъмнено. — Сара бе толкова ентузиазирана, че Кери нямаше да се изненада, ако я видеше да пляска възторжено с ръце.

Не беше ли Сара свикнала с подобен разкош? Та нали бе съдия, за бога. Несъмнено печелеше много пари. Очевидно същото се отнасяше и за Ан. Никоя от тях не би могла да си позволи този хотел, ако не бяха изключително заможни.

— Дами, заповядайте вътре, там ви очаква изстудено шампанско. Аз ще внеса багажа ви.

Кери отвори вратата и първа влезе вътре. Забеляза тънките кабели, които опасваха къщата, и предположи, че са част от алармената система.

— Внимавайте къде стъпвате — предупреди ги тя. — Да не се спънете в жиците.

Първият етаж бе много просторен. Вляво от мраморното фоайе се виеше великолепна стълба, която се издигаше три етажа. Светлината струеше в стаята и когато погледнаха нагоре, видяха златистите облаци през дългия правоъгълен стъклен покрив.

— Стълбата е невероятно красива — каза Сара. — Това дърво... стъпалата, два пъти по-дълги и широки са от всички, които съм виждала. Сигурно е струвала цяло състояние — добави тя. — Вижте парапета. Изключително майсторска изработка.

Кери се съгласи. После Ан им извика:

— Планината сякаш гори, обаяна от залеза. Елате да видите. — Дори и Ан, на която очевидно бе трудно да се угоди, не можеше да сдържи ентузиазма си.

Кери застана във фоайето и се огледа внимателно. Цветни ориенталски килими — от много високо качество — бяха разпръснати върху бледокафявия мраморен под на дневната. В хармония с планината всичко бе издържано в меки кафеникави и бежови тонове. Каменната камина бе поне четири метра висока и приличаше на тази,

на която Кери се възхищаваше в един от любимите си филми, „Север-северозапад“. Стаята бе квадратна, също като дневната във филма. Не, тази беше много по-хубава, мебелите бяха по-елегантни и нови.

Право пред тях слънцето залязваше и искрите от огненото му кълбо изпълваха стаята с меки оранжеви нюанси.

— Чувствам се като в рая — каза Сара.

— Ако се качиш до върха на стълбата, ще се озовеш на небето — пошегува се Кери.

Ан забеляза сребърната кофа с лед и бутилката шампанско. До нея имаше кристална ваза с три кървавочервени рози с дълги дръжки. Цветовете им тъкмо започваха да се разтварят.

— Ще пийнем ли по чаша шампанско?

— Разбира се — отвърна Сара.

Трите жени застанаха пред прозореца, от който се разкриваше прекрасна гледка, докато Ан се бореше с тапата на шампанското. Засмя се нервно, когато тя изскочи и течността забълбука навън, после внимателно напълни трите красиви кристални чаши.

— Да вдигнем тост — каза Кери.

— Добра идея — съгласи се Сара.

Двете с Ан вдигнаха чашите си и изчакаха Кери да произнесе тоста.

— За нас — каза тя. — Нека всички наши мечти се сбъднат.

— Чудесно — каза Ан.

Отпуснаха се на плюшените, невероятно меки канапета, отпиваха от шампанското, водеха неангажиращ разговор и съзнателно избягваха всякакви лични теми. В това време Мънк отнесе багажа им горе в стаите. На Кери още ѝ се гадеше леко, така че пийна само глътка от шампанското.

Мънк се появи десет минути по-късно с поднос, отрупан с предястия. Докато той поставяше ленените салфетки на ниската масичка, Кери чу да се затваря някаква врата. Тя погледна към коридора, който водеше към трапезарията, и видя една жена с черна рокля да влиза в кухнята.

— Пристигнаха камериерките — съобщи тя на Сара.

— Хапни си едно от тези канапета с краставица — настоя Ан. Тя току-що бе изяла изящно оформената хапка. — Много са вкусни.

Кери не искаше да каже на двете жени, че не се чувства добре, и определено нямаше намерение да си признае, че ѝ е прилошало от пътуването в колата.

— Непременно — съгласи се тя. Лапна миниатюрния сандвич и го глътна почти без да го дъвче. — Хубав е.

Не можеше да се принуди да изяде още един и започна да ѝ се повдига още повече, докато гледаше как Ан изяде две хапки със съомга и няколко с краставица, а Сара погълна два пъти повече.

След минути всички се запрозяваха. Мънк забеляза това.

— Ако ме последвате, дами, ще ви покажа стаите ви — каза той и се наведе да светне една от настолните лампи. Слънцето вече залязваше и стаята се бе изпълнила със сенки.

— Толкова ми се доспа — каза Ан.

— Сигурно е от планинския въздух — предположи Сара. — И аз се чувствам доста сънена.

Те последваха Мънк по виещата се стълба. Кери погледна нагоре и отбеляза:

— Кой би си помислил, че някакви стъпала могат да бъдат произведение на изкуството.

— Мразя стъпала — призна Ан. — Следващата къща, която построя, ще бъде огромно едноетажно ранчо.

Сара и Кери не обърнаха внимание на коментара ѝ. Мънк привлече вниманието им, като каза:

— Разопаковах ръчния ви багаж. Госпожо Трап, вие и съдия Колинс ще бъдете в апартаменти на втория етаж, в противоположни краища на етаж. Госпожо Салвети, вие сте един етаж по-високо. Надявам се да сте доволни от стаите.

— Имам чувството, че съм била в тази къща и преди — каза Сара. — Но пък никога не съм виждала такава виеща се стълба, така че не знам защо се чувствам така.

— Мисля, че е заради камината — каза Кери. Тя спря на едно стъпало и отново погледна надолу към дневната. — Гледала ли си филма „Север-северозапад“? С Кари Грант и Ева Мари Сейнт?

— Помня го. Каменната камина много прилича на онази във филма. Сигурно затова ми изглежда толкова познато.

— Аз не съм го гледала — обади се Ан.

Кери не ѝ повярва.

— Сигурно се шегуваш. Това е един от най-добрите филми на Хичкок.

Ан сви рамене.

— Бях заета с бизнеса си — каза тя. — Не ми оставаше време да ходя на кино.

— Но това е класика. Показвали са го по телевизията поне сто пъти — обади се Сара.

— О, аз никога не гледам телевизия.

Кери не можеше да разбере тази жена. Ан сякаш се хвалеше с факта, че не гледа телевизия. Животът на Кери се въртеше около телевизионните мрежи и рекламодатели. Сега гледаше на Ан като на извънземно. Да не гледа телевизия и да не ходи на кино? Удивително. Нищо чудно, че бе толкова скучна.

Не се почувства виновна заради рязката си преценка. Без да знае, Ан се бе подиграла с всичко, за което Кери работеше и в което вярваше.

Мънк показа първо апартамента на Сара.

— Мисля, че ще се оттегля за тази вечер — обяви Сара.

— Ще се видим сутринта.

— Лека нощ — извика Кери, докато следваше Мънк по дългия коридор.

Мънк отвори вратата на Ан, после се обърна към Кери.

— Вашият апартамент е точно над този на съдия Колинс — каза той. Поведе я нагоре по стълбата към следващия етаж.

— Значи има четири апартамента? — попита Кери.

— Да.

Стигнаха до вратата и Мънк ѝ направи път, за да влезе в стаята. Просторната спалня и съседната дневна бяха в успокояващ кехлибарен цвят. Два огромни фотьойла стояха от двете страни на камината, а леглото от светъл бор имаше четири колони и бе покрито с дебел пухен юрган.

Тя се прозя шумно. Мънк или някоя от камериерките бяха извадили нощницата и халата ѝ върху леглото. Забеляза пътната си чанта върху поставката за куфари. Беше отворена и празна и Кери се канеше да попита къде е лаптопът ѝ, когато внезапно ѝ се повдигна и тя се почувства толкова замаяна, че се наложи да седне. Пое си няколко пъти дъх, като се държеше за колоната на леглото.

— Всичко наред ли е, госпожо Салвети?

Тя не искаше да създава трудности и да капризничи като Ан, така че просто каза, че е изморена след дългия ден.

— Обикновено съм нощна птица и не си лягам преди два или три през нощта, но тази вечер едва държа очите си отворени.

Мънк я изгледа съчувствено.

— Трябва известно време човек да свикне с планинския въздух и лекарите от хотела предложиха точно това — да си легнете рано. Утре също ви чакат доста вълнения.

— Сигурна съм в това.

— Аз ще се оттегля последен — каза той, докато вървеше към вратата. — Тогава ще включа алармата. Само не забравяйте да не отваряте прозорците.

— Какво ще стане, ако алармата се задейства? Кой ще я чуе? — попита тя. — Нали сме наред гората.

— Алармата е електронно свързана с хотела. Мислех, че съм го споменал. Ако изпаднем в беда, помощта ще пристигне за по-малко от три минути.

— Толкова близо ли е хотелът?

Той кимна.

— Ако не бяха дърветата, щяхте да видите куполите му от прозореца си. Искате ли да дръпна завесите?

— Не, предпочитам да останат така. — Тя се обърна и пак стисна колоната на леглото, защото едва се сдържаше да не повърне. Искаше да го попита къде са стаите на прислужниците, но ѝ се гадеше твърде силно, за да изрече въпроса си.

— Лека нощ — каза тя. — Моля, затворете, като излезете.

В мига щом чу вратата да се затваря, тя скочи от леглото и изтича в банята, притискайки длан към устата си. Едва успя да вдигне капака на тоалетната, преди да повърне хапката, която бе изяла. Проклетото прилошаване в кола. Страдаше от това още от дете. Трябваше да обясни, че не може да пътува на задната седалка. Но тъй като се притесняваше какво ще си помислят другите за нея, не беше казала нито дума.

Какво ѝ ставаше, по дяволите? Какво ѝ пукаше за мнението на някакви непознати? Сигурно изобщо нямаше да ги види повече, след като минеше закуската.

Стомахът ѝ се разбунтува при мисълта за храна. Не се бе чувствала толкова зле от години, не и от онова ужасно хранително отравяне. Тогава Ейвъри бе на четиринайсет и не отиде на училище, а си остана у дома, за да се грижи за нея. И Тони се държа невероятно мило. Помнеше как я прегръщаше, когато започваше да трепери неудържимо.

Кери се чувстваше твърде отпаднала, за да си вземе душ. Изми си зъбите и лицето и облече нощницата си. Завлече се до спалнята, чу тракане на чаши и предположи, че Мънк разчиства. После чу женски смях. Може би камериерката флиртуваше с него? Сигурно, помисли си. Нямахме какво друго да правят, след като и тя, и Ан, и Сара се бяха оттеглили да си легнат. Боже, още нямаше девет часът, а тя бе толкова изтощена, че едва държеше очите си отворени.

Стаята продължаваше да се върти. Чувстваше се ужасно. Просна се на леглото, с усилие издърпа завивката и опита да полежи на една страна. Продължаваше да ѝ се гади неудържимо. Бавно и внимателно се отпусна по гръб. Така беше по-добре, много по-добре. Затвори очи и заспа.

Не знаеше колко време е спала, но в стаята беше тъмно, когато чу някой да я вика тихо. Не можеше да отговори. После чу някакво тракане отново и отново. Не, бе по-скоро дрънчене, сякаш се удряше метал в метал или се точеха ножове. Кери не разбираше защо този шум не спира.

Някой я разтърси по рамото и отново извика името ѝ. Не можеше да събере сили да отвори очите си.

— Да? — прошепна тя.

— Кери.

— Да.

Заради шума ѝ бе трудно да се съсредоточи. О, колко ѝ се спеше! Опита се, но не успя да вдигне ръка, за да засенчи очите си, когато лампата светна.

— Махай се — каза тя с продран глас.

— Чух какъв тост вдигна, Кери. Помниш ли какво каза?

— Не...

— Да се сбъднат всичките ви мечти. А какво ще кажеш за кошмарите? И те се сбъдват.

Не виждаше никакъв смисъл в тези думи.

— Какво? Кошмари? Не... не кошмарите.

— Отвори очи, Кери.

Звукът ставаше все по-силен.

— Хайде. Погледни ме.

Гласът се носеше над нея и ставаше по-настойчив, по-заплашителен. Кери най-после успя да отвори леко очите си. Видя, че пред лицето ѝ се отварят и затварят ножици. Бяха лъскави. От тях идваше тракащият шум, осъзна тя. Но защо бяха тези ножици?

И тогава шумът спря и ножиците изчезнаха. Едно лице се появи само на сантиметри от нейното и онази усмивка, онази отвратителна, самодоволна усмивка, която ѝ бе толкова ужасяващо позната.

Опита се да изпищи.

— Не... не... не... О, боже, помощ... не... Джили.

ПЕТА ГЛАВА

Ейвъри загуби представа за времето. Трескаво се опитваше да свърши възможно най-много работа, преди да потегли за летището. Бюрото ѝ бе напълно разчистено, когато си тръгна от работа предната вечер. Бе дошла в офиса в шест и половина тази сутрин, за да успее с всичко.

Сега беше със замъглен поглед и едва успяваше да фокусира компютърния екран. И се печеше на бавен огън. Някой, не знаеше кой е виновникът, бе стоварил двацет и две папки на бюрото ѝ и тя трябваше да прехвърли цялата информация в базата данни. Освен това трябваше да прочете и отговори на поне шейсет имейла и не се бе сещала да провери личната си гласова поща повече от двацет и четири часа.

Бюрото ѝ все още изглеждаше, сякаш край него бе минал циклон. Папките сякаш се умножаваха, но как бе възможно това?

— Не трябва ли вече да си в самолета? — попита Марго. Опитваше се да удържи купчина папки, празната си бутилка от вода и една кутия с понички.

— Имам още малко време — отвърна Ейвъри, докато пишеше отговор на един имейл.

Лу се изправи и протегна ръце.

— Марго, останаха ли още понички?

— Една. Ейвъри не изяде нейната.

— Изяж я, Лу — каза Ейвъри.

Той грабна кутията от ръцете на Марго и я отвори.

— Ти кога тръгваш?

— Скоро.

— Със самолет ли ще пътуваш?

— Разбира се, че ще пътува със самолет — намеси се Марго.

— Изчислила съм всичко до минутата. Ако тръгна точно в четири и петнайсет, ще имам време да мина през къщи, да се преоблека, да си взема багажа, да стигна до летището по магистралата,

да оставя колата на паркинг за продължителен престой и да се добера до терминала навреме.

Марго извади чантата си от чекмеджето и заобиколи преградата.

— Ейвъри, успя ли да се обадиш на жената, която се грижи за госпожа Спийгъл, и да ѝ обясниш, че трябва да крие по-добре ключовете за колата?

— Не, забравих.

— Искаш ли аз да потърся телефона ѝ и да се обадя? Трябва да се направи нещо, за да се защити обществото от тази жена.

— Ще съм ти благодарна, ако го направиш — каза Ейвъри. — Но не вдигай скандали, Марго. Госпожа Спийгъл е много мила. Тя знае, че не трябва да шофира, но понякога се обърква.

— Ейвъри, тя за малко не те уби — въздъхна Марго. — Добре, няма да вдигам скандали.

Мел се включи в разговора.

— Всички във Вашингтон ще бъдат на магистралата по това време. Сигурно ще има задръстване. По-добре мини по „Джеферсън Дейвис“ и оттам по деветдесет и пет. Ще си спестиш поне двайсет минути.

Марго не се съгласи.

— Тя ще тръгне точно в пиковия час. По магистралата е по-бързо.

Ейвъри ги слушаше с половин ухо. Пръстите ѝ препускаха по клавиатурата и пишеха отговор на едно запитване.

— Чувствам се ужасно, че ви оставям недовършена работа — каза тя, без да се обръща към някого конкретно.

— Не се тревожи — успокой я Лу.

— Ще си поделим работата — каза Марго. — Лу, имаш пудра захар на колана.

Тя се пресегна през главата на Ейвъри, взе една салфетка от кутията на рафта и му я подаде. После се обърна към Ейвъри.

— Смятам да ви стоваря цялата си работа, когато замина за Сан Диего следващия месец за сватбата на братовчедка ми.

— Най-добре да ти напечатам маршрута, по който да минеш за летището — обади се Мел. — Ще ти дам разпечатката, когато тръгваш.

— Стига да тръгна от офиса в четири и петнайсет.

— Ще се погрижа за това — обеща Мел. — Да си сверим ли часовниците?

— Така правят смотаняците — каза му Марго. — Виж, Брад Пит никога не би...

Телефонът иззвъня и прекъсна мисълта ѝ. Докато тя търчеше към бюрото си, Лу довърши изказването ѝ вместо нея.

— Приемете фактите. Ние сме смотаняци.

— И какво от това? — обади се Мел. — Ами замислете се. Бил Гейтс е смотаняк, а си живее добре.

— Може би, но ние не печелим милиони, нали? И всички в Бюрото ни смятат за смотаняци.

— Не ми се вярва — настоя Мел. — Ние сме важен екип.

Марго ги прекъсна.

— Агент Андрюс идва насам — извика тя. — Секретарката на Дъглас го чула да пита къде е кошарата.

— Сигурно идва да ти благодари, Ейвъри, че го остави да получи признанието, което ти заслужаваше — каза Лу.

— Малко е закъснял — отбеляза Марго. — Трябваше да ѝ благодари онзи ден, след пресконференцията.

— Андрюс ще ти отнеме от времето — каза Мел. — Май ще трябва да измисля и разпечатам резервен маршрут. Можеш да решиш по кой да минеш, когато си вече в колата. Само не забравяй да си включиш радиото и да слушаш съобщенията за задръствания.

Ейвъри се опита да не се усмихва. Мел — както винаги — се вманиачваше и до най-малката подробност.

— Благодаря, Мел.

— Ще оставим Андрюс да говори... колко? Четири? Пет минути?

— Толкова е достатъчно.

— После ти ще го прекъснеш — каза Мел на Лу. — Бива те за това.

Андрюс провали графика ѝ. Въпреки че Ейвъри никога не бе срещала лично агента, разбра що за човек е за по-малко от минута. Той се мислеше за съблазнител. Но грешеше в това си предположение. Андрюс приключи с благодарностите доста бързо, но приседна на ръба на бюрото на Ейвъри и я покани на вечеря. Погледът му не бе чак похотлив, но почти. Лу и Мел веднага се опитаха да я отърват от него.

— Ейвъри заминава на почивка — каза Мел. — Трябва да хване самолета си.

След като Андрюс не разбра намека, Лу реши да говори по-директно.

— Най-добре да си тръгвате. И без това времето не ѝ стига и вие съвсем ѝ обърквате графика.

В отговор Андрюс скръсти ръце и се ухили още по-широко.

Нямаше нужда човек да притежава аналитичен талант, за да разбере, че Андрюс е попаднал под въздействието на външността на Ейвъри, което не бе нещо необичайно. Повечето мъже, които се доближаваха до нея, губеха временно разсъдъка си. Мел развиваше теорията, че това се дължи на големите ѝ бебешко-сини очи. Когато тя погледнеше някой мъж и му отдадеше изцяло вниманието си, мозъкът му буквално изключваше. Лу не бе съгласен с теорията на Мел. Сините очи може и да имаха нещо общо с привличането на вниманието на мъжете, но убийственото ѝ тяло и дългата ѝ копринена руса коса ги превръщаха в идиоти, бръщолевещи глупости.

В момента Андрюс правеше точно това. Всъщност беше тъжно да гледа човек как този опитен професионалист потъваше в блатото толкова бързо.

Мел, който винаги защитаваше Ейвъри, се надяваше Андрюс да побърза да ѝ направи някой комплимент. Всички го правеха, рано или късно, и след това Ейвъри веднага ги отпращаше. Мел погледна часовника си и мълчаливо предизвика Андрюс да каже на Ейвъри колко е красива. Ако не започнеше да я забива скоро, тя щеше да изпусне самолета си.

Хайде, хайде, мълчаливо му внушаваше Мел. Давай. Кажи ѝ, че е неотразима.

— Трябва да те питам нещо — каза Андрюс.

— Да? — попита Ейвъри.

— Как може такава красива жена да е завряна в тази дупка в мазето? — Агентът почти изпя въпроса си като някой съзлив кълтри певец. — С твоята външност...

Не успя да продължи. Бедният човечец така и не разбра какво сбърка.

Гласът на Ейвъри почти кипеше, докато тя изричаше краткия си отговор.

— Агент Андрюс, нямам никаква заслуга за това как изглеждам. А сега, ако ме извините, трябва да работя. Предполагам, вие също. Станете от бюрото ми и изчезвайте.

След като каза това, тя се завъртя на стола си и отново се зае да пише на компютъра си. На озадаченото лице на Андрюс се изписа въпросът: „Какво толкова казах?“, той се изправи и бавно тръгна към вратата, изчервен като девойче.

Мел се разсмя чак когато агентът се отдалечи достатъчно, за да не го чуе.

— Значи няма да излезеш на вечеря с Андрюс, когато се върнеш от отпуската си?

— Опитвам се да работя.

Лу протегна ръка и Мел намръщено издърпа портфейла си от задния джоб на панталона, извади един долар и го подаде на приятеля си. Двата мъже имаха постоянен облог по отношение на комплиментите, които другите мъже правеха на Ейвъри. Тъй като Андрюс не бе казал нищо за краката ѝ, Лу печелеше долара. Краката на Ейвъри бяха наистина невероятни и повечето мъже веднага ги забелязваха, но Андрюс очевидно не бе от тези, които се заглеждаха по краката.

— Защо това никога не ми се случва на мен? — попита Марго.
— И аз съм сладка, нали?

— Да, сладка си и още как — увери я Лу.

— И аз искам някой ден да се омъжа и да имам семейство — продължи тя, сякаш Лу не бе отговорил на въпроса ѝ. — Докато Ейвъри е заявила напълно недвусмислено безброй пъти, че никога няма да се омъжи. Не е справедливо. Аз подхождам идеално на Андрюс. Наистина. Но той дори и не ме погледна.

— Защо мислиш, че му подхождаш? — попита Лу.

— Защото е сладур — отвърна тя. — А никоя жена не би оценила един сладур по-добре от мен. Щяхме да сме чудесна двойка — добави през рамо, като се върна на компютъра си.

Мел пхна портфейла в джоба си и се залови за работа. В четири и петнайсет той стана и извика:

— Време е да тръгваш, Ейвъри.

— Само още десет минути...

Десетте минути се превърнаха в четирийсет и пет и когато тя най-после си тръгна, минаваше пет. За щастие коляното ѝ бе много по-добре и можеше да бяга. Въпреки това изпусна самолета си. На магистралата беше станала някаква катастрофа, заради която две платна бяха блокирани, и когато Ейвъри най-после пристигна на летището и хукна към терминала, самолетът бе излетял.

Ейвъри се понаслаждава на идеята да се върне у дома и да си легне в собственото легло. Не ѝ се събираха по повече от четири часа сън на нощ през изминалата седмица и се чувстваше изтощена. Но не посмя да се поддаде на това желание. Кери щеше да я убие, ако закъснееше с цял ден.

„Утопия“ не бе в представите ѝ за идеална почивка. Отиваше само за да зарадва леля си. Когато беше на някое ново място, предпочиташе да види забележителностите, да попие местния колорит. Не ѝ харесваше идеята да стои затворена в хотела шест дни, но Ейвъри бе обещала на Кери и нямаше да се отметне от думата си.

Следващият полет през Денвър до Аспен беше пълен и се наложи Ейвъри да избере друг вариант. Накрая се озова в Гранд Джаксън, Колорадо. Трябваше да изчака до сутринта, за да вземе друг самолет до Аспен. След като взе багажа си и се настани в хотела до летището, тя се обади на мобилния телефон на Кери. На първото позвъняване се включи гласовата ѝ поща. Ейвъри предположи, че леля ѝ е включила телефона си да се зарежда и си е легнала — в Аспен вече бе полунощ. Остави съобщение, че ще пристигне в хотела към обед на следващия ден.

После се обади в хотела да ги уведоми, че ще пристигне със закъснение. Тъй като вече бе оставила съобщение на Кери, не поиска да я свържат със стаята на леля ѝ.

Тази нощ Ейвъри спа непробудно. На следващата сутрин изяде леката закуска от препечена филия, сок и мляко и се обади да прослуша гласовата си поща в офиса. Имаше над двайсет съобщения, но за щастие никое от тях не бе спешно. Тя си водеше бележки, докато слушаше, после ги изтриваше едно по едно. Съобщението на Кери я накара да се усмихне. Леля ѝ звучеше толкова развълнувана, че ще отседне в планинската вила, в която евентуално е бил гост Том Круз. Колко типично за Кери да се превъзнася до небето заради такава

глупост. Ейвъри изтри съобщението и продължи да прослушва съобщенията, докато не чу и изтри и последното.

В осем и петнайсет вече напускаше хотела. Докато на рецепцията ѝ разпечатваха фактурата, Ейвъри се загледа в една карта на Колорадо. Аспен не бе никак далече от Гранд Джаксън, само на два и половина часа път с кола. После чу една възрастна двойка да си говори за прекрасния пейзаж наоколо и без да се замисли повторно, реши да пътува с кола до „Утопия“. Взе автобуса до летището, нае кола и потегли.

Беше облечена в обичайните дрехи, с които ходеше през уикендите, протрити дънки, бяла тениска и стари маратонки. Кери нямаше да одобри вида ѝ, но Ейвъри държеше повече на удобството, отколкото на модата.

Когато се озова на магистралата, която на изток водеше до Аспен, се почувства наистина във ваканция. Беше красиво, свежо лятно утро. Слънцето грееше, небето бе невероятно синьо и изглеждаше почти изкуствено. Отвори прозореца и си пое дълбоко дъх. Беше чудесно. Въздухът бе толкова чист и лек, сякаш дишаше направо кислород. Бе толкова приятно след смога в големия претъпкан град.

Спря на един „Макдоналдс“ да си купи бутилка вода и диетична кола. Плати за поръчката си и седна на една маса да огледа картата. Може да имаше някой по-интересен страничен път, по който да се стига до хотела, или някоя историческа забележителност. Знаеше, че щом се настани в хотела, Кери няма да ѝ позволи да мръдне оттам, а все пак искаше да види нещо от Колорадо. Докато пътуваше, се убеди в красотата наоколо, но имаше чувството, че зърва само частица от това, което този щат можеше да предложи. Освен това Кери винаги се дразнеше, когато Ейвъри закъснява, така че какво значение щеше да има, ако пристигне час или два по-късно от предвиденото?

Тя разпъна картата на масата пред себе си и първо се опита да открие мястото, където Кери ѝ беше казала, че ще прекара нощта. Как се казваше? Земята на езерата? Не, не беше така.

— Да не си се загубила, скъпа?

Дълбокият баритон я стресна. И подразни. Изобщо не бе в настроение някой да се опитва да я сваля. Потисна въздишката си, намръщи се и вдигна глава, готова да каже на натрапника да се разкара,

но видя господина, който стоеше пред нея, и се усмихна. Беше поне на осемдесет. Безупречно облечен с изгладена дънкова риза с тюркоазена каубойска брошка на врата и дънки, напъхани в кафяви каубойски ботуши с орнаменти по края. В едната си ръка държеше кафява широкопола шапка, а в другата — чаша димящо кафе. Лицето му бе много характерно, от искрящите златисто кафяви очи и силен тен до идеално подстригания и оформен мустак. И той, и косата му бяха чисто бели.

— Моля?

— Попитях дали си се загубила — повтори той. — Видях, че гледаш картата, и реших, че може да успея да ти помогна да стигнеш докъдето искаш да отидеш, тъй като познавам всяко кътче в Колорадо. Този септември ще станат осемдесет и четири години, откакто живея тук.

— Просто оглеждах какви забележителности има наоколо — каза Ейвъри. — Всъщност можете да ми помогнете. Заповядайте, седнете при мен.

— С удоволствие — каза той.

Сложи кафето си на масата и седна срещу Ейвъри, като внимателно постави шапката на стола до себе си. Мога да остана само няколко минути. Внучката ми ще мине да ме вземе. Тя има чудесен магазин за уестърн сувенири и аз ѝ помагам с клиентите два дни в седмицата. Затова съм издокаран така — обясни той. — Е, накъде си се отправила?

— Аспен.

— Значи няма как да се загубиш. Навсякъде има табели и знаци. Аспен не е далече.

— Да, знам. Но се опитвах да открия някаква местност наречена Земя на езерата или Земя около езерата. Чувал ли сте за това място?

— Ако говориш за Земя между езерата, да, със сигурност съм чувал. Впрочем казвам се Уолт Джентри.

— Ейвъри Дилейни — каза тя и протегна ръка да се здрависат.

— Приятно ми е. — Той премести кафето си, за да не го събори, опря ръце на масата и каза: — Няма да откриеш това място на картата, така че спри да се взираш. Повечето хора извън Колорадо дори не са чували за него. Знаеш ли, идват хора от Калифорния или Вашингтон, купуват няколко декара земя, после си строят големи къщи и решават,

че трябва да нарекат мястото по някакъв специален начин, например „Пондероса“ или нещо такова. Значи някой си Парнел, Денис Парнел, купи сто и шейсет декара първокласна земя високо в планината над Аспен преди известно време. Не би трябвало да може да я купи, но го направи — добави той и сви рамене. — После, преди около шест години, реши да построи там къщата на мечтите си. Отне му повече от две години и половина да я завърши и направо побърка природозащитниците, защото съсипа онази красива девствена природа. Представи си огромните камиони, които постоянно сновяха нагоре-надолу, дърветата, които отсякоха, за да се прокара път. Това, което той направи, бе срам и позор, но му се размина, защото играеха големи пари и той получи всички необходими му разрешения. Не мисля, че това би могло да стане сега — добави той. — През последните две години прокарахме по-строги закони за защита на природата. Както и да е — продължи, — когато къщата на Парнел бе завършена, той я ограда отвсякъде с висока ограда. Чух, че къщата му излязла осем милиона, но това бе преди няколко години, сигурен съм, че цената се е удвоила, ако не и повече. Според слуховете Парнел я платил в брой и притежава и къщата, и земята напълно, без никакви ипотекки.

Не повярвах на тези клюки, но хората наоколо повярваха, пък и, разбира се, им харесваше да обсъждат откъде може той да има толкова много пари.

Ейвъри също бе заинтригувана от историята.

— И откъде?

— Разправяха, че били от наркотици, но се оказа, че Парнел притежавал малка компания в Силиконовата долина. Един от неговите инженери проектирал нов компютърен чип, който направил революция в бизнеса. Не разбирам нищо от тези работи — призна си той. — Но тъй като инженерът работел за Парнел, той получил патента. Спечелил цяло състояние, продал компанията, докато била на върха, и се преместил тук.

— Но той вече не е собственик на това място, нали? — попита Ейвъри, която реши, че Парнел трябва да го е продал на собственика на „Утопия“, за да го използват като вила за важните си гости.

— И е, и не е — отвърна Уолт. — Точно тук историята стига до неприятния обрат. Парнел се ожени в църквата, която се намира на около километър и половина оттук. Сватбата беше голямо събитие,

струваше цяло състояние. Прием за петстотин гости. Чух, че планирали голямото парти цяла година. Дори поръчали да им доставят цветя от Европа. Явно тези в Америка не били достатъчно хубави за тях. Както и да е, планирането на сватбата продължи по-дълго от брака. Парнел беше женен само осемнайсет месеца, когато подаде молба за развод.

Възрастният мъж спря, за да поклати глава. После се отплесна по друга тема.

— Никак не разбирам модерния свят. Ние с жена ми, Она Мей, сме женени от четирийсет и седем години и естествено имало е моменти, когато ми се е искало да я напусна и никога да не се върна. Сигурно и тя се е чувствала така от време на време, но останахме заедно, защото сме се вrekli един на друг и държим на брачната клетва. А сега чета из вестниците за някакви пробни бракове. Чувала ли си за тях?

Тя се усмихна.

— Чувала съм термина.

— Не ги разбирам — каза той. — Защо просто не живеят заедно, без да правят сватба и да изричат сватбената клетва. Май и Парнел е мислел, че това е пробен брак, щом реши да се развежда толкова бързо. Беше от най-неприятните разводи, с изваждане на много кирливи ризи, което естествено стигна и до вестниците. Хората много си падат по такива скандали. Разводът започна преди повече от година и още го влачат. Всички очакват да научат на кого ще присъдят къщата. Бъдещата бивша съпруга се кълне, че той ѝ я бил обещал, и според нея къщата трябвало да си остане за нея. Сега съдията трябва да реши кой ще я получи. Памела Парнел твърди, че ще умре, но няма да му позволи да вземе къщата, а Денис казва, че няма нищо против това да стане. И двамата се държат като малки деца, ако питаш мен. Точно миналата седмица Парнел даде едно интервю и в него каза, че каквото и решение да вземе съдията, той няма никога да позволи бившата му жена да получи къщата. Чудна двойка са, няма що — добави той. — Но и хората около Аспен не са по-стока. Знаеш ли, че правят залози?

— За това кой ще спечели къщата ли?

— Точно така. Засега вероятността е деветдесет към десет в полза на Памела Парнел. Смятат, че ще я присъдят на нея заради съмнителния начин, по който Денис е получил онези разрешителни.

Има слухове, че той ще бъде подведен под отговорност. А съдията, който трябва да реши на кого от двамата да присъди къщата, е сред най-активните природозащитници в района. Явно времето ще покаже кой е прав.

Той се наведе напред, почука по картата с пръст и каза:

— Ето тук. Тук е Земята между езерата. Нарича се така, защото е между две големи бистри езера. Имаш ли химикалка в себе си? Ще ти отбележа мястото на картата.

Ейвъри потърси в раницата си, намери една химикалка и я подаде на Уолт. Пръстите му бяха изкривени от артритата. Той едва държеше химикалката, докато отбелязваше с кръгче мястото.

— На два часа път с кола е оттук. Там, в планината, има и други красиви къщи, но не можеш да се доближиш до никоя от тях, защото всички пътища са частни и затворени.

— Мислех, че леля ми е отседнала в някаква вила, наречена Земята между езерата, но явно съм разбрала погрешно. Може да не съм я чула правилно. Линията доста пращеше.

— Дали не е казала Езерата близнаци? — попита той. — Ето, Земята между езерата е на север, но Езерата близнаци са на юг оттук и са отбелязани на картата.

Той ѝ посочи мястото. Ейвъри кимна, после сгъна картата и я прибра в раницата си. Отново се ръкува с Уолт, като се изправи.

— Благодаря за помощта.

— За мен беше удоволствие — отвърна той. — Не забравяй да си сложиш предпазния колан, скъпа. Наоколо има разни луди шофьори, карат по тези виещи се пътища с над сто километра в час. Търсят си смъртта. Не им позволявай и теб да убият.

Тя се настани в колата и отново потегли. Чувството за вина я отказа от идеята да се отклони от главния път, за да разгледа забележителностите. Освен това бе попила малко от местния колорит от разговора с Уолт. Бе любезен старец и тя го бе изслушала с огромно удоволствие.

Може би щеше да успее да убеди Кери да се разходят из планината. Тази мисъл бе толкова абсурдна, че я разсмя. Ейвъри беше чувала, че леля ѝ била спортна натура в гимназията. Играела волейбол, баскетбол и всеки друг спорт, за който имало условия. Спомни си, че като малка си играеше с наградите на Кери от турнири по тенис. Дали

леля ѝ още ги пазеше, или ги беше изхвърлила? Е, нямаше значение. Сега Кери определено не си падаше по заниманията на открито. Мразеше спортуването.

Представата на Кери за престоая ѝ в „Утопия“ бе за нея да се грижат, не да я тормозят, за да влезе във форма. Ейвъри въздъхна шумно. Много се надяваше Кери да не я кара да се занимава с разните женски глупости, като кални бани и компреси с водорасли. Не че имаше нещо против всичко това, но нямаше чак толкова много време за забавления и предпочиташе да се поизкаля, катерейки се по планински пътеки.

Ейвъри премина с колата през Аспен и продължи. Един час покъсно бе сигурна, че се е загубила. Тъкмо се канеше да отбие от пътя и да огледа отново картата, когато забеляза табелата на „Утопия“. Пътят рязко завиваше, после се изкачваше и стесняваше в чакълена алея. След това стигна до железните порти. Ейвъри спря, за да каже името си на дежурния пазач.

— Името ви не е в списъка с пристигащите днес.

— Имам резервация — настоя тя. — Не може името ми да го няма.

Той се приближи до колата и се усмихна.

— Сигурен съм, че е някакво недоразумение. Може да го изясните на рецепцията.

— Благодаря — извика тя и продължи напред.

Ако пазачът бе типичен представител на персонала, в хотела определено се държаша много учтиво. Ейвъри погледна в огледалото за обратно виждане и го видя да стои на средата на пътя и да гледа след нея.

Посребрената му коса ѝ напомни за чичо ѝ Тони. О, боже, беше забравила да му се обади предната вечер. Щеше да го направи веднага щом се настанеше в стаята си. Тони бе такава паника. Ейвъри знаеше, че двамата с Кери имат проблеми, но се надяваше да успеят да ги разрешат. Вероятно Кери бе причината нещата помежду им да не вървят добре. Въпреки че Ейвъри обичаше леля си от цялото си сърце, не бе сляпа за нейните недостатъци. Понякога бе много досадна. Това, че се омъжи за Тони, бе най-доброто нещо, което бе направила, и може би, докато си почиваше в хотела, щеше да намери време да осмисли приоритетите си. Винаги бе възприемала Тони за даденост, а никой

брак не би оцелял по този начин. За щастие чичо ѝ имаше търпението на светец. Беше издържал много по-дълго от всеки друг мъж на негово място.

Направи още един остър завой. За бога, къде беше хотелът? Откакто мина през портала, бе изкачила половината планина и отвсякъде бе заобиколена от дива природа. И точно когато бе сигурна, че без да забележи, е поела по някой обслужващ път, „Утопия“ се появи пред погледа ѝ.

Беше наречен много подходящо.

— Боже мой! — прошепна Ейвъри. Мястото бе величествено и сякаш излъчваше спокойствие. Жълто-кафявите сгради се гушеха в пищната зеленина. Самият хотел изглеждаше като част от планинския склон. Малки бунгала бяха осели хълма и от тях се виеха каменни пътеки, които се губеха между боровете. Навсякъде имаше диви цветя. Чуваше се шум от течаща вода. Ейвъри се обърна и видя стъпаловиден фонтан, вграден в един по-нисък хълм. Бълбукащата вода се спускаше и обливаше с пръски златна сфера, издигната над кръгъл басейн.

Един служебен камион изскочи пред колата на Ейвъри откъм някакъв сервизен път. Рязко натисна спирачката и изчака неколцина работници бързо да разтоварят няколко варела, а тя се дивеше на красотата и спокойствието на това място. Млади мъж и жена, очевидно влюбени, привлякоха вниманието ѝ. Държаха се за ръце, докато вървяха по пътеката край фонтана. По едно време спряха, обърнаха се един към друг и се целунаха страстно.

Ейвъри усети бодване от завист и се насили да отмести поглед. Но не се сдържа и отново погледна към двойката и забеляза как двамата не можеха да откъснат очи един от друг. Реши, че сигурно са младоженци.

Камионът потегли и освободи пътя и тя с въздишка потегли по стръмния наклон. На върха имаше кръгла алея за коли. Огромни глинени саксии, преливащи от бръшлян и розови и жълти цветя, стояха като стражи пред мраморните стъпала, които водеха към входа.

Хората влизаха и излизаха, всички вървяха бавно и спокойно. Като влюбената двойка на хълма, и другите гости бяха облечени с еднакви тъмносини спортни дрехи. На гърдите, точно над джобчето, имаше малко лого — кръгче с името на хотела, избродирано в златисто.

Ейвъри паркира колата и един портиер се втурна към нея. Той ѝ отвори вратата, подаде ѝ ръка, за да ѝ помогне да слезе, и каза:
— Добре дошли в „Утопия“.

ШЕСТА ГЛАВА

Мънк беше влюбен. Макар и да не вярваше, че подобно чудо е възможно, той бе срещнал жената на мечтите си и оттогава се държеше като полудял, превъртял глупак. Джили бе неговата сродна душа. Без никакво съмнение. Бяха родени един за друг, имаха едни и същи мечти, едни и същи фантазии, едни и същи цели и най-важното, една и съща готовност да не играят по правилата.

Тя го бе хипнотизирала от мига, в който двамата се срещнаха в мръсния безименен малък ресторант в покрайнините на Савана. Когато тя влезе, в гърлото му заседна буца. Бе като видение в копринената си червена рокля и червени обувки с тънки високи токчета. Беше просто... великолепна. Както беше обяснил по телефона, той чакаше в ъгловото сепаре и държеше синя папка. Когато тя го видя, се усмихна и в този момент той разбра, че с него е свършено.

Вълнението на първата любов още не бе отшумяло. Още го болеше от копнеж по нея. Дори когато трябваше да работи, той не можеше да спре да се усмихва. Напоследък в ума му имаше място само за нея. Докато той се занимаваше с необходимата черна работа — наблюдението на бъдещите жертви, — един от любимите му начини за прекарване на времето бе да си спомня с най-малките подробности първия път, когато двамата се любиха. Беше се случило точно три часа след като се срещнаха. Джили го заведе в хотелската си стая, съблече дрехите му и всичките му задръжки и го люби страстно. Сладкия ѝ вкус в устата му, аромата на мускус в парфюма ѝ, топлината на копринено-мекото ѝ тяло, притиснато в неговото, дълбоките, почти животински звуци, които тя издаваше, когато той я докосваше. Тя бе дива, силна, груба — точно както му харесваше — и в същото време изключително уязвима.

Мънк се удивляваше на липсата си на дисциплина, когато се отнасяше до Джили. Никога и в най-дръзките си фантазии не би повярвал, че бе способен на подобно глупаво романтично поведение или че дори ще се ожени. Но преди два месеца той ѝ направи

предложение — коленичи, как иначе — и тя го трогна, като прие. Той ѝ каза, че ще направи всичко за нея, абсолютно всичко, и се зае да го доказва. Отчаяно желаещ да ѝ угоди, той осъзнаваше, че е като глина в ръцете ѝ, но някак си нямаше нищо против.

Джили бе първият човек на света, на когото имаше абсолютно доверие, че ще опази тайните му. И той знаеше всички нейни тайни. Двамата живееха заедно от четири месеца, когато късно една нощ, след като се бяха любили и се гушкаха на дивана, облечени в копринените си халати, и пиеха изстудено шампанско, той ѝ разкри душата си и ѝ разказа за жалкия живот на изцеденото парче земя в Небраска с изцедените му, строги и мрачни родители. Баща му вярваше, че боят винаги помага, а майка му бе слаба жена, която се плашеше от собствената си сянка и която никога не ходеше никъде извън дома си, освен на църква в неделя сутрин, и която стоеше с ръце зад гърба си и гледаше как съпругът ѝ се опитва да избие с камшика всяко непокорство от единственото им дете. Мънк се научи от много малък да не ѝ се оплаква, защото тя винаги предаваше думите му на баща му. Когато стана на десет, той мразеше и двамата и заспиваше всяка нощ, измисляйки нови и нови начини, по които би могъл да ги измъчва.

Животът му бе клаустрофобичен. Крадеше пари от църковната каса — само по малко, от време на време в неделя. След като завърши гимназия, си събра багажа в една пазарска чанта и напусна фермата. Отиде в колеж в Омаха. Беше спестил достатъчно, за да плати първия семестър, и получи държавен заем за останалата част от обучението си. Нямаше никакво намерение някога да изплати този заем. Четири години по-късно той напусна щата Небраска и се закле никога да не се върне в него.

Понастоящем нямаше представа дали родителите му са живи или мъртви, а и не го беше грижа.

Никога не го беше грижа за никого — досега.

Разказа на Джили всичко за себе си. Каза ѝ, че бе извършил първото си убийство на зрялата възраст от двайсет и две години. Каза ѝ и че някога бе мечтал да работи в театър. Обожаваше да облича различни костюми и да играе различни роли. И беше добър актьор, похвали се сам, толкова добър, че се бе явил на прослушване за главната роля в една лятна постановка. Един друг актьор бе осмьл изпълнението му и го бе унижил пред режисьора. Мънк толкова се

разстрои от прекъсванията, че се провали на прослушването и, разбира се, не получи ролята. Закле се да си отмъсти и, без да бърза, две години по-късно се погрижи за онзи младеж. Използва ножа си и откри, че преживяването бе вълнуващо и освобождаващо.

— Кога смени името си? — попита тя.

— В деня, когато се записах в колежа. Имах фалшиво свидетелство за раждане и успях да го направя да изглежда достатъчно истинско, за да заблуди служителката в канцеларията. Беше доста нескопосано, но свърши работа.

— Аз не съм ходила в колеж — каза му тя. — Исках, но майка ми смяташе, че не съм достатъчно умна. Тя взе парите, които бях спестила, и ги използва, за да плати образованието на Кери.

— Какъв беше животът ти, докато растеше?

Очите на Джили се напълниха със сълзи.

— Живот без любов — сподели тя. — Не помня баща си. Напуснал ни, когато съм била малка. Заради нея.

— Заради майка ти ли?

— Да. Тя го прогонила. Избягал с друга жена, но като се замисля, не мога да го виня. Мама беше студена и озлобена жена. Никога не ми показва, че ме обича, и сигурно затова се стигна дотам... нали се сещаш... забременях. Търсех някой, който да ме обича. Посрамих семейството. Не мога да изброя колко пъти сестра ми и майка ми крещяха точно тези думи... — Тя поклати глава и прошепна: — Бях такава невинна глупачка. Бях сигурна, че щом родя бебето, мама и сестра ми, златното момиче, ще ми простят и ще ми помогнат да отгледам детето си. Исках да направя най-доброто за дъщеря си.

— Но това не се случи, така ли?

Тя стисна ръката му.

— Не. Беше толкова ужасно. Мама и Кери дойдоха в болницата. Мислех, че ще отведат мен и дъщеря ми у дома.

— Какво се случи, любов моя? — попита той, когато тя се разстрои съвсем и не можа да продължи няколко минути. Наведе се и доля шампанско в чашата ѝ.

— Кери си тръгна от болницата с дъщеря ми. Не ми каза нито дума. Просто отиде до кошчето, взе бебчето ми и излезе. Мама стисна ръката ми, когато се опитах да хукна след сестра си. Попитах я къде отива Кери с моето красиво детенце и тя каза, че ще отведе малката

Ейвъри у дома. Ейвъри. Това е глупавото име, което майка ми измисли на моето дете. — Тя изтри сълзите от очите си с върховете на пръстите си. — Дори не ми позволиха сама да измисля име на детето си. Кери вземаше всички решения, казваше на мама какво да прави и мама се подчиняваше на всичко, което скъпата ѝ дъщеря заповядваше.

— И какво стана после?

— Мама ми каза, че трябва да напусна града и никога: вече да не се връщам у дома. Каза, че съм унижила нея и, Кери за последен път. Не можех да я умилювам, въпреки че я умолявах да ми прости. Тя не се смили. Все още виждам грозното, жестоко изражение на лицето ѝ. Точно като физиономията на сестра ми. Тя ме нарече с ужасни думи, после отвори портмонето си и извади една банкнота от сто долара. Хвърли я в лицето ми и излезе от стаята.

— Нямах ли някой друг, който да ти помогне?

Тя поклати глава.

— Мама беше много гъста с шефа на полицията. Въртеше го на малкия си пръст. Той често се отбиваше късно вечер, когато се предполагаше, че ние с Кери трябва да сме заспали, но една нощ чух пъшкане и ръмжене и се промъкнах долу да видя какво става. Надникнах в дневната, шефът на полицията се беше проснал на дивана със смъкнати панталони, а мама беше коленичила между краката му и го обслужваше. Тлъстият шопар беше женен — добави тя. — И би направил всичко, само и само мама да не разкаже на жена му за мръсните им играчки. Мама ми каза, че полицията ще ме прати в затвора, ако веднага не напусна града. Знаех, че тя е в състояние да го уреди.

Джили вече хлипаше неконтролируемо. Той я прегърна през раменете и я притиска силно към себе си, докато тя не се поуспокои. После Мънк попита:

— Какво стана с дъщеря ти?

— Кери я отгледа и проми мозъка ѝ по отношение на мен. Сестра ми винаги ме е мразела. Тя не беше... така красива като мен и се разяждаше от завист заради това. Предполагам, че открадна бебето ми, за да ми отмъсти.

— Как се запозна с Дейл Скарет?

— След като напуснах Шелдън Бийч, работих най-различни неща, за да се издържам. Опитвах се да спестя пари, за да наема

адвокат и да си върна детето. Нямах никакво образование, за да работя нещо по-хубаво, така че работех основно в барове и ресторанти. Няколко пъти се наложи да открадна пари, за да си платя наема, спях с неколцина мъже. Общо дванайсет — призна си тя. — Помнех бройката им... Не знам защо, но помнех и вземах всякакви предпазни мерки, за да не се разболея от някоя отвратителна болест. Не исках да го правя, но се налагаше заради парите. Толкова отчаяно исках да си върна дъщерята. — Тя извърна глава при спомена за изпитаното унижение. — После една нощ, докато работех в някакъв долнопробен бар в Савана, се запознах с Дейл Скарет. Боже, как ме отврати този човек. Но имаше пари. Погрижи се да видя пачките и ми показа, че ме желае. Живяхме заедно, но с прекъсвания, сякаш цяла вечност. Опитвах се да продължа живота си, но той все се връщаше. И една нощ ми каза за бижутерияния магазин, който той и приятелите му Франк и Лари планирали да оберат. Лари се чукал с дъщерята на собственика на магазина, а тя обичала да се фука с парите на семейството си. Дейл планира обира, но аз му помогнах за всички подробности.

— Значи си била съучастник?

— Да. Обирът мина като по ноти, но Франк не си мереше приказките и започна да се хвали колко пари ще получи, когато Дейл продаде диамантите. Дейл бе откраднал необработени диаманти и всички се бяхме разбрали да чакаме поне шест месеца, преди да започнем да ги пласираме.

— Но нещата са се объркали, така ли?

— Да. Някакъв информатор разправил на полицията за хвалбите на Франк. Прибраха го за разпит и той склучи сделка с тях. Съобщи им името на Лари, но отначало не им каза за Дейл и мен. Явно се е точел за по-добра сделка. Лари се обади и ни предупреди навреме, така че се измъкнахме от града. Но Лари не успя да се чупи. Станала престрелка и Лари застрелял едно ченге, преди да го убият.

Джили отново заплака.

— Не се интересувах от диамантите. Дейл ми беше обещал, че ще ми помогне да си върна дъщерята. Това щеше да бъде моят дял за това, че му бях помогнала за обира. Отидохме с кола в Шелдън Бийч и той отиде в къщата на мама, за да вземе Ейвъри. Не го възприемах като отвличане. Просто си вземах това, което сестра ми беше откраднала от мен. Не знаех, че Кери е накарала мама да отиде в съда и да я направи

законен настойник на Ейвъри. Съдът ме лишил от всички права като майка и ги присъдил на сестра ми. Тя открадна бебето ми от мен, Мънк. Тя открадна...

— Знам, че сърцето те боли заради това, скъпа.

— Ейвъри беше съвсем малка, когато Дейл отиде за нея, но Кери вече я бе настроила срещу мен. Той ми обясни, че опитал да успокои Ейвъри, като ѝ казал колко много я обичам и че ще бъде щастлива с мен. Тя изпаднала в истерия. Бог знае какви ужасни лъжи ѝ е била наприказвала Кери. Съпротивлявала се като диво зверче, ритала, драскала, опитвала да му бръкне в очите. Дейл свалил колана си, за да ѝ върже ръцете, и я шибнал два-три пъти, за да я накара да се усмири.

Мънк ѝ подаде нова салфетка, за да си избърше сълзите.

— Продължавай. Ще се почувстваш по-добре, като излееш цялата тази горчилка навън.

Тя кимна.

— Да, прав си. Письците на Ейвъри събудили мама. Тя дотичала с пушка в ръка. Шефът на полицията ѝ я бил дал за самозащита. Мама опитала да убие Дейл. Каза ми, че той се изтеглял назад заедно с Ейвъри, когато тя стреляла. По погрешка улучила дъщеря ми. — Потрепери. — Дейл дълго не ми казваше това, така че не знаех, че Ейвъри е в болница, и не отидох да я видя.

— Какво стана с майка ти?

— Когато видяла какво е направила, Дейл каза, че изпищяла, после се хванала за гърдите и паднала на земята. Умряла, още преди да падне на пода... според него.

— Сърдечен удар?

— Да, но аз не плаках за нея. Тя се бе обърнала срещу мен и аз реагирах по същия начин спрямо нея. Не пролях и една сълза — заяви тя гордо.

— Разбирам те.

— Дейл се опита да изпълни обещанието си. Отново отиде при Ейвъри, когато тя се премести да живее в Калифорния при сестра ми. Изчакал я пред училище с идеята да я грабне, когато тя излезе от сградата. Обаче Ейвъри имала бодигард, един агент от ФБР я охранявал. Очевидно Кери ги била убедила, че Дейл ще се върне за Ейвъри. Сестра ми е много хитра — добави тя с ехидна усмивка. — Сигурно е била предупредила директора, защото той казал на пазачите

в училището, че Дейл е много опасен. Винаги имало някой, който наглеждал Ейвъри. Дейл се опитал да я грабне, докато вървяла през двора, но агентът го забелязал и го съборил на земята. Дейл не е бил въоръжен. Арестуваха го и го изпратиха във Флорида, където го съдиха заради смъртта на майка ми.

— И са го осъдили?

— Да. Докладът от аутопсията доказва, че тя е получила удар, но съдебните заседатели решиха, че Дейл е отговорен за удара.

— Но ти не мислиш така.

— Не ми пука дали е бил отговорен или не, но мама наистина е имала болно сърце. Трябва да ти призная нещо, скъпи. Моля те, не се сърди. Нека първо ти обясня и тогава реагирай.

— Никога не мога да ти се сърдя, обещавам.

— Помниш ли парите, които ми даде да си платя всички дългове?

— Онези трийсет хиляди?

— Да — прошепна тя. Ръката ѝ се плъзна под халата му и започна да го гали по гърдите. — Дадох повечето от тези пари на един адвокат, за да го ангажирам.

— Защо? Защо ти е бил адвокат?

— Наех го да помогне на Дейл. Искам да го измъкна от затвора и сега, изглежда, има добри шансове за това. Когато адвокатът преглеждал кутиите с документи, открил сметка от преглед при кардиолог в Савана. Отишъл да го види. И лекарят му разказал, че заболяването на майка ми било nelечимо. Нещо повече, той обяснил, че отишъл и разказал на прокурора за болестта на мама, но прокурорът не предоставил тази информация на служебния защитник, който представляваше Дейл.

Внезапно Мънк се почувства несигурен и ядосан, но не показва чувствата си.

— Продължавай.

— Така че адвокатът, когото наех, успя. Ще има повторен процес съвсем скоро. Съдията бил възмутен, когато научил, че прокурорът е укрил доказателства, за да спечели делото. Изглежда, между него и прокурора има стара вражда и това било последната капка. Адвокатът на Дейл ми каза, че съдията отложил някакъв друг случай и насрочил

на тази дата процеса на Дейл. Кери и Ейвъри не трябва да свидетелстват този път. Дейл ще остане в затвора, ако те се явят в съда.

— Ами изслушването за условно освобождаване? То насрочено ли е?

— Да, но процесът би трябвало да е приключил дотогава. Ако Дейл не излезе от затвора, аз никога няма да получа онези диаманти. След всичко, което преживях, мисля, че ги заслужавам. Разбира се, всичко, което получа, ще принадлежи и на теб. Мислиш ли, че съм твърде алчна?

— Не, не мисля. Но искам да ми отговориш честно. Имаш ли някакви чувства към Дейл?

— О, боже, не! — извика тя. — Винаги съм го мразела и знам как мога да ти го докажа.

— Как? — попита той заинтригуван от лукавата ѝ усмивка, която му се струваше толкова възбуждаща.

— Веднага щом Дейл ни отведе при диамантите, ще видиш как го убивам.

Всички негови съмнения се стопиха при това обещание. Тя го целуна и прошепна:

— Обичам те с цялото си сърце. По-скоро бих умряла, отколкото да ти причиня болка. Като убия Дейл, ще ти докажа любовта си, но искам такова доказателство и от теб.

— Какво мога да направя за теб? — попита той. Мънк не си падаше по поезия, но се опита да прозвучи романтично. — Ако искаш да вървя по вода, кълна се, ще намеря начин да го направя. Ще направя всичко за теб, скъпа моя Джили. Абсолютно всичко.

Тя се сгуши в него.

— Сестра ми и Ейвъри дадоха показания на предишното изслушване за условното освобождаване на Дейл. Заради тях той не излезе от затвора.

— И ти искаш да намеря начин да им попреча този път да се явят на процеса и изслушването. Така ли?

— Скъпи, не искам просто да им попречиш да отидат там. Искам да затвориш устите им винаги. Искам да ги убиеш.

СЕДМА ГЛАВА

Кери се събуди плувнала в студена пот. Кошмарът я бе потресъл, беше я ужасил. Трепереше като дете и се уви в юргана, като опита да успокои препускащия си пулс. Имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне. Постави ръка на гърдите си и си пое дълбоко дъх няколко пъти. Кошмарът бе толкова реален. Боже мой, какво го бе предизвикало? Не се бе сецала за Джили от години. Защо внезапно сестра ѝ отново я измъчваше в съня ѝ?

Може би просто бе преуморена. Да, сигурно беше заради това, помисли си тя, вкопчвайки се в това обяснение. Пък и звучеше смислено, нали? Работеше по седемдесет, осемдесет часа на седмица през последните два месеца, затвърждавайки и циментирайки невероятно привлекателния рекламен договор с „Блис“. Сега всичко бе подписано и уредено и тя най-после можеше да забави ход, а претовареният ѝ мозък просто бе подал сигнал за опасност.

Отпусна се по гръб, затвори очи, заслепена от ярката светлина, която струеше през полуоткрехнатите завеси, и се опита да си спомни някое от йогистките упражнения, които Ейвъри ѝ бе показвала. Поеми си дълбоко дъх, за да прочистиш дробовете си. Това си спомняше. Освободи съзнанието си и се концентрирай върху това да отпуснеш всеки мускул от тялото си. Добре, започваше да си ги спомня. Първо пръстите на краката. После краката. Това е, помисли си тя. Сега се отпусни, по дяволите.

Не се получаваше. Тревогата продължаваше да я владее, готова да изскочи всеки момент като призрак от килера.

За бога, това бе само кошмар. Адски реалистичен, но не истински, така че престани да се побъркваш.

Кери съжали, че валиумът вече не бе на мода. Щеше да изпие два, за да успокои нервите си. После осъзна, че започва да се отпуска. Сърцето ѝ вече не се опитваше да изскочи от гърдите ѝ.

Всъщност имаше нужда от един дълъг горещ душ. Кери отхвърли завивките и седна в леглото. Колко беше часът? Дали

слънцето не изгряваше по-рано в планината, отколкото в Ел Ей? Разбира се, нали тук нямаше смог.

Кафе, помисли си тя. Ще позвъня да ми донесат кафе. Кофеинът ще прочисти мъглата в главата ми и отново ще мога да разсъждавам като човешко същество.

Кери отпусна крака към пода и точно в този момент ги видя. Върху нощното шкафче, насочени право към нея, имаше лъскави стоманени ножици. Кери замръзна, а писъкът заседна в гърлото ѝ. Не успя да се принуди да отмести поглед, не можеше да накара ножицата да изчезне.

Сърцето ѝ отново се опитваше да изскочи от гърдите ѝ. Можеше ли човек да умре от уплаха? Това някаква гадна шега ли беше? Не. Който бе поставил ножиците, не би могъл да знае за кошмара ѝ. Мисли, по дяволите. Опитай се да мислиш.

Истински ли бяха? Кери предпазливо протегна ръка да ги докосне, мислейки, че може да има халюцинация. Когато пръстите ѝ докоснаха твърдата, студена стоманена дръжка, тя потрепери. По дяволите, съвсем истински.

Трябваше да има някакво разумно обяснение. Може би са били там и предната вечер и макар да не ги бе забелязала, подсъзнанието ѝ ги бе регистрирало. Това обяснение звучеше отчаяно, но Кери се вкопчи в него. После забеляза жълтия плик, подпрян на нощната лампа, върху който бе изписано нейното име с красив почерк. Беше сигурна, че пликът не бе на шкафчето ѝ предната вечер. Ръката ѝ потрепери, когато го взе и го отвори. Хартията бе скъпа, но върху нея нямаше лого или печат на „Утопия“, нито обратен адрес.

— Какво, по дяволите, става? — прошепна тя. После извади двата листа отвътре, разгъна ги и прочете писмото.

Кери,

Плака ли за мен, когато научи, че съм умряла при онази катастрофа преди толкова години? Или празнува? Винаги си смятала, че си много повече от мен. Аз бях просто една глупачка. Помниш ли, че ме наричаше така? Аз го помня. Най-големият ти проблем беше, че винаги ме подценяваше. Винаги. Не може да не си спомняш колко

много обичах да си връщам. Великият ден най-после дойде и сега ти си точно там, където аз искам да бъдеш.

Къщата е опасана с жици, Кери, и няма изход от нея. Ако отвориш прозорец или някоя от външните врати... бум. Едно просто натискане на бутона — и къщата ще експлодира. Питаш ли се колко време ще изчакам?

Тик-так. Страх ли те е?

Да ти кажа ли колко дълго планирах и обмислях отмъщението си. Като начало намерих мъжа на мечтите си. Той ме обича, разбира се, но всъщност всички мъже ме обичат, нали? Този е много специален. Всъщност е истински перфекционист. Казва се Мънк и трябва да ти кажа, че когато го съблазних за първи път, той бе ужасно закостенял в навиците си. Той е наемен убиец, моят наемен убиец, въпреки че той предпочита да го наричат професионалист.

Прави каквото поискам и в замяна аз го научих как да се забавлява, докато върши работата си. Той е горд човек, гордее се с това, което прави, и е много предпазлив и методичен, така че няма да ми позволи да допусна никакви грешки. В миналото е поемал само по една поръчка, но аз го убедих да опита с повече наведнъж, да посрещне предизвикателството. Вече му е платено да взриви къщата. Просто му отне малко повече планиране, за да убие и няколко незначителни жени в същото време.

Знаеш защо трябва да умреш. Ти открадна мечтата ми я даде на другите. Взе и детето ми от мен и го настрои срещу мен. Това са само две от причините, Кери, но когато всичко приключи, най-големият ти грях ще бъде, че ме направи нещастна.

Джили

P.S. Не се тревожи за Ейвъри. Ще се погрижа и за нея.

Кери изпищя веднъж и зариде. Беше ужасена. Разтреперана, тя скочи от леглото и побягна към плъзгащите се стъклени врати. Избута

завесите настрани и погледна навън. После надолу. Видя примигващата червена лампичка между експлозивите, злобна и ужасяваща като окото на дявола, и изкрещя:

— О, боже, о, боже...

Побягна към вратата на банята, препъна се в обувките си и блъсна десния си крак в стълба на леглото. Болка проряза прасеца ѝ. Изруга и продължи напред. Застана за миг в коридора пред вратата си и извика:

— Има ли някой там?

Нищо. Никакъв звук. Твърде късно осъзна, че е трябвало да вземе ножиците, за да ги използва вместо оръжие, ако някой я причакваше, но Джили бе докосвала тези ножици, Джили, която бе написала ужасното, злобно писмо. Джили, психопатката.

Бог да им е на помощ!

Бавно се придвижи покрай стената до виещата се стълба. Страхуваше се да погледне надолу, но не смееше и да не го направи. Отне ѝ цяла минута да събере кураж, после я връхлетя облекчението, сладкото облекчение, от което ѝ прималя, защото никой не я гледаше отдолу. Може би тя, Сара и Ан бяха сами в къщата. Не, това вече не бе къща. Беше бомба.

Изтича на долния етаж към апартамента на съдийката. Не си направи труда да почука, а рязко отвори вратата и нахлу вътре.

В стаята бе тъмно като в рог. Кери не виждаше дори собствената си ръка. Опипом прекоси дневната, като за малко не събори една лампа с лакътя си. Грабна я, преди да падне, и я включи.

Сара беше в леглото. Кери различи очертанията ѝ под завивките, но не виждаше лицето ѝ. Завесите бяха плътно спуснати. Дръпна ги настрани и погледна надолу.

— По дяволите! — И там мигаше червена светлинка. Обърна се и бавно доближи леглото, напрягайки слух за дишането на Сара. Не чуваше нищо освен шума на климатика.

Кери поклати глава.

— Събуди се, Сара — нареди тя.

Тя не помръдна. Разтърси я отново, много по-силно.

— Хайде, Сара. Трябва да се събудиш. — Сара изстена. Постави ръка на китката ѝ и потърси пулс с върховете на пръстите си. Когато най-после го откри, бе готова да извика от облекчение.

Кери разбра какво се бе случило. В храната, която бяха изяли предната вечер, е имало наркотици, но тъй като тя бе повърнала, се бе отървала почти изцяло от отровата. Колко бяха погълнали Сара и Ан?

Хвана Сара за рамото и започна да я разтърсва.

— Отвори очи, по дяволите. Събуди се, Сара. Единственият ѝ отговор бе още едно стенание. Кери погледна часовника на бюрото и видя, че вече е един часът на обяд. Обърна се към нощното шкафче и точно както очакваше, там имаше плик, подпрян на лампата и надписан с името на Сара. Почеркът бе идентичен. Дали да го отвори?

— Махай се.

Кери подскочи при звука на сърдития глас на Сара. Тя се опитваше да отвори очите си. Кери се отдръпна назад, а Сара се претърколи по гръб и още веднъж ѝ каза да се маха.

— Не — настоя Кери. — Дръж очите си отворени. Трябва да се събудиш.

Сара я чу. Опита да седне в леглото, но успя само донякъде и се отпусна тежко върху възглавниците. Фокусира лицето на Кери, започвайки бавно да се осъзнава.

— Какво... какво правиш тук?

— Чуй ме — нареди Кери. — Погълнала си наркотици. Разбираш ли какво ти казвам? Моля те, опитай да се съсредоточиш. В опасност сме.

— Наркотици? — Тя поклати глава. — Не, аз не вземам наркотици.

В отчаянието си Кери ѝ изкрещя:

— Сложили са ги в храната, Сара. Разбираш ли какво ти говоря?

— Да. Казваш ми, че имало наркотици в храната.

— Да, точно така. Не затваряй очи. Ще намокря една кърпа със студена вода. Хайде, Сара — подкани я Кери. — Седни.

Докато се върне от банята с една хавлиена кърпа, от която капеше студена вода, Сара бе успяла да се надигне. Раменете ѝ бяха облепени на таблата на леглото. Погледна Кери сякаш едва сега я виждаше.

— Защо си в стаята ми?

Кери опита да сложи мократа кърпа на лицето на Сара, но жената я избута.

— В опасност сме — повтори Кери. — Трябва да отида да събудя Ан. Така че трябва да ме изслушаш внимателно. Разбра ли? Можеш ли да се концентрираш?

— Ще спреш ли да ми викаш? Вече съм будна. За каква опасност говориш?

— Къщата е опасана с жици, свързани с експлозив.

Сара примигна.

— Не разбирам.

— Ние сме затворнички — каза Кери. — Ако някоя от нас отвори врата или прозорец, къщата ще се взриви. Погледни през стъклената врата — предложи ѝ тя. — Виждаш ли онази мигаща червена лампичка?

Сара не можа да повярва.

— Това е просто някаква гадна шега.

— Не, не е — настоя Кери. После грабна плика от нощното шкафче. — Отвори го. Донеси писмото със себе си долу в дневната, аз ще донеса моето. Дори и да не можеш да повярваш, не отваряй никакви врати или прозорци. Разбра ли? Сега трябва да отида при Ан, преди да се събуди и да реши да отвори някой прозорец.

Сара кимна.

— Добре. Ще се срещнем долу.

Когато Кери се отправи към вратата, Сара вече отваряше плика. Апартаментът на Ан бе в противоположния край на същия етаж. Кери хукна към него.

Ан не беше в леглото. Кери я чу в банята. Повръщаше. Тя отиде до вратата и почука.

— Ан, нуждаеш ли се от помощ?

Никакъв отговор. Кери опита отново и отново. Не знаеше колко време стоя там, блъскайки по вратата. Накрая Ан отвори. Слабата жена изглеждаше зелена.

— Какво искаш? — попита тя. Краката не я държаха и тя се олюляваше.

— Нека ти помогна — каза Кери. Хвана я през кръста, тънък като вейка, и ѝ помогна да се върне в леглото.

— Трябва да стоиш настрана от мен — каза Ан с немощен глас. — Пипнала съм някакъв вирус. А сега и ти ще се заразиш.

— Не. Нямах никакъв вирус. — Тя почти носеше жената през стаята. Когато стигнаха до леглото, издърпа завивките и помогна на Ан да седне.

— Не мигнах половината нощ, повръщах през цялото време — каза Ан. — Разбира се, че е някакъв грип. Сигурно е от тези, дето минават за двайсет и четири часа.

На нощното шкафче на Ан нямаше плик.

— Била си будна цяла нощ? — попита Кери, докато ѝ помагаше да се намести в леглото. — Чу ли някого... видя ли някого?

— Не — отвърна Ан. — Остави ме. Не искам да лежа. — Тя намести възглавниците и бавно се облегна на единия си лакът.

— Били сме дрогирани — обясни Кери. — Сигурно са ни сложили нещо в храната, която изядохме.

— Това е абсурдно. Било е развалена храна, нищо повече. Добре ще ги подреда, когато стигнем в хотела. Може да ги съдя — продължи тя. — Защо не. Първо неудобството на летището, а сега и хранително отравяне. Направо непростимо.

Кери не се опита да спори. Тя просто продължи и разказа за пликите, които тя и Сара бяха получили.

— Най-важното е да запомниш, че има детонатори на всеки прозорец и врата на къщата. Ако ги отворим, тя ще се взриви.

Ан я гледаше сякаш е загубила разсъдък си.

— О, за бога! Какво те е прихванало, че се опитваш да ме изплашиш така?

— Не се опитвам да те изплаша. Казвам ти истината. Намери ли плик с името си?

— Не, нямаше никакъв плик.

Отговорът бе твърде бърз, твърде сърдит. Кери разбра, че Ан лъже, но изобщо не можеше да разбере защо.

— Ан, всички сме в това заедно. Трябва да кажеш истината.

Ан отвърна възмутено:

— Казвам ти истината. Сега се махни оттук и ме остави на мира.

— Не. Не знам още колко време имаме, а трябва да намерим начин да се измъкнем оттук, без да задействаме експлозивите.

Бледото лице на Ан бързо почервения.

— Помолих те да се махнеш.

Кери опита друг подход.

— Сара и аз се нуждаем от теб, Ан. Трябва заедно да измислим какво става.

Ан я изгледа навъсено.

— Защо съм ви потрябвала?

— Защото си умна.

— Няма откъде да знаеш дали съм умна или не.

— Нали ръководиш собствена компания. Така каза.

Ан леко вирна брадичката си. Тя поглади чаршафите около кръста си и каза:

— Започнах от нищо и превърнах малкото си хоби — така наричаше баща ми моята транспортна компания — в бизнес за четирийсет милиона долара. До следващия януари ще съм увеличила печалбата четворно повече, отколкото счетоводителите ми предвиждаха.

Кери нямаше време да слуша това. Стигаше ѝ, че бе принудена да ласкае егото на тази глупава жена, за да я накара да им сътрудничи. Ан не проумяваше ли, че и трите бяха в еднаква опасност?

Кери с усилие се овладя да не избухне.

— Дали ще можеш да дойдеш долу в дневната при Сара и мен, за да обсъдим ситуацията? Съветите ти могат да ни помогнат да решим... как да действваме оттук нататък.

Ан наклони глава на една страна и се визира в Кери цяла минута, без да каже нищо. После поклати глава.

— Сериозно си убедена в тази твоя история, нали? Вярваш, че...

— Това е самата истина — срязва я Кери.

Ан кимна.

— Как се казваше? Забравих името ти.

— Каролин — отвърна тя, като се насили да не изкрещи на тъпата жена. — Можеш да ме наричаш Кери, ако искаш.

— Добре, Кери. Ще дойда при вас със Сара долу.

— Ако не се чувстваш достатъчно силна, можем ние да дойдем тук...

— Защо мислиш, че не съм достатъчно силна? — отново звучеше ядосано.

— Чух те в банята. Повръщаше.

— Нали каза, че храната била отровна.

— Да.

— Затова повръщах. Не съм болна.

На кого му пука дали си болна или не, едва не изкрещя Кери. Пое си дълбоко дъх, кимна и каза:

— Добре. Ще се срещнем долу.

— Но още не разбирам за какво е тази паника.

Кери не можа повече да сдържа нервите си.

— Паника? — изръмжа тя. — Седим върху бомба с часовников механизъм. Чу ли и дума от това, което ти казах?

— Да, чух. Но нима решението на проблема не е точно пред очите ти? Просто вдигни телефона и се обади в „Утопия“. Накарай ги да изпратят някого, за да обезвреди бомбата.

Телефонът. Боже, защо не се бе сетила да опита да се обади за помощ. Кери изтича от другата страна на леглото и взе слушалката. Вълнението и надеждата ѝ бързо угаснаха. Нямаше сигнал.

— Телефонът не работи — каза тя. Без да си прави труда да затвори, тя пусна слушалката на леглото.

— Ами мобилните телефони? — попита Ан. — Дали ще успеем да уловим сигнал тук? — Тя погледна към нощното си шкафче и се намръщи. — Къде ми е мобилният телефон? Оставих го на зарядното точно тук, а сега го няма. Ти ли си го преместила?

— Те са го взели — извика Кери. Изтича до стъклената врата, която водеше към балкона на Ан, и дръпна завесите. — Виждаш ли тази мигаща лампичка, Ан? Виждаш ли я?

— Спри да ми викаш.

— Виждаш ли всички тези жици? Къщата е опасана с тях. Вече разбираш ли?

— Да, добре — кимна Ан намусено.

Може би Сара щеше да успее да се разбере с тази твърдоглава жена. Кери си пое дъх и каза:

— Отивам в моята стая да проверя дали са взели и моя мобилен телефон. Моля те слез долу по-бързо — добави тя. — И помни, не отваряй никакви врати и прозорци.

— Разбрах.

Кери не бе толкова сигурна. Не искаше да се кара с жената и се престори, че са се разбрали. Спря до вратата и каза:

— Донеси долу писмото си... моля те. Сара и аз ще донесем своите.

— Нямахте никакво писмо на моето шкафче — сопна се Ан.

Кери се обърна.

— Не съм казвала нищо за нощно шкафче.

Ан извърна глава.

— Затвори вратата, като излезеш.

Какво за бога ѝ ставаше на Ан? Защо лъжеше? Каква полза имаше от това?

Кери не знаеше отговорите на тези въпроси. Тя се върна в апартамента си, но спря за миг още на прага. Красивите ѝ чанти и куфари „Гучи“ бяха срязани с нож и всичките ѝ дрехи бяха разхвърляни по канапето и фотьойла. Защо не бе забелязала тази бъркотия преди? Точно както подозираше, единият от двата ѝ мобилни телефона, зарядните и лаптопът липсваха. Тя се втурна към дрешника.

— Моля те, Господи — прошепна тя, докато отваряше двойната врата. Може би Джили не бе претърсила толкова внимателно. Може би не бе открила телефона в джоба на сакото ѝ.

Кери се разплака, когато го видя захвърлено на пода. Сестра ѝ бе открила телефона. Отмести поглед и заплака, смазана от безизходността на ситуацията.

Позволи си да поплаче няколко минути, после се постара да овладее емоциите си.

— Трябва да се взема в ръце — каза си тя на глас. Изтри сълзите с opakото на дланите си, изправи се и отиде в банята. Взря се в изражението си в огледалото. Боже, на какво приличаше. Очите ѝ бяха подуты, а лицето ѝ — изпито.

Грижливо изми зъбите и лицето си. Взе халата си от закачалката на вратата и го облече. Сега се чувстваше малко по-добре, не толкова безпомощна. Взе писмото и плика, които скъпата ѝ ненормална сестра ѝ бе оставила, и слезе в дневната.

Нито Сара, нито Ан се бяха появили. Кери отиде в кухнята и с изненада откри, че шкафовете не са празни. Имаше неотворени кутии с овесени ядки, консерви със зеленчуци и плодове. Забеляза, че са покрити с прах, което значеше, че са там от доста време. Хладилникът бе празен, но във фризера имаше пълна кутия с кафе.

Кери постоянно отиваше до коридора, за да провери дали Сара или Ан не се задават. Защо, по дяволите, се бавеха толкова? Върна се в кухнята и направи една кана кафе, после си сипа една чаша и отиде в

дневната. Нарочно се придвижваше встрани от прозорците, в случай че някой ги наблюдаваше отвън.

Седна на един от фотьойлите близо до масата за хранене и зачака напрегнато. Ръката ѝ трепереше и горещото кафе се разля и изгори пръстите ѝ. Пет минути по-късно Кери видя, че Сара бавно слиза по виещата се стълба. Беше облечена в тъмносин копринен халат на цветя. От начина, по който се движеше вкопчена в парапета, пролича, че отново се чувства замаяна.

— Нуждаеш ли се от помощ? — извика Кери, когато Сара спря за пети път. Стискаше парапета толкова силно, че кокалчетата на ръката ѝ бяха побелели.

— Не, ще се справя. Малко ми се вие свят. Какво, по дяволите, е имало в онези хапки?

— Не знам — каза Кери. — Но е било много силно.

— Можело е да ни убие.

Е, това вече щеше да е ирония на съдбата, помисли си Кери. Да умре от един сандвич и така и да не разбере за всички усилия, които Джили бе положила, за да я убие... Сестра ѝ би побесняла. Кери се усмихна на тази мисъл, колкото и да не ѝ бе до смях.

— Искаш ли чаша кафе?

— Не мисля, че ще мога да го преглътна точно сега. Откъде знаеш, че не е отровно?

— Не е — увери я тя. — Моето писмо е от сестра ми. Тя доста се е постарала, за да ме ужаси. Очевидно иска да страдам, преди да умра, а отровата би подействала твърде бързо.

— Тогава защо са сложили наркотици в храната?

— За да ни упоят — отвърна Кери. Изчака Сара да седне срещу нея и продължи. — Тя дойде в стаята ми снощи.

— И при мен е влизал някой — кимна Сара. — Претършувал е всичките ми неща. Клетъчният ми телефон и палмът липсват.

— А телефонът не работи.

— Да — каза Сара. — Проверих.

Изведнъж на Кери ѝ хрумна, че съдия Сара Колинс е невероятно спокойна. Тя я попита защо.

— Не виждам причина да изпадам в истерия. Каква полза би имало? Предпочитам да вложа енергията си в мислене, за да намерим начин да излезем оттук... невредими.

Кери отново отпи от кафето си. Сега ѝ се стори горчиво, но въпреки това продължи да го пие.

— Сестра ми се върна от гроба.

— Моля?

— Сестра ми... Мислех, че е загинала в катастрофа преди години — обясни Кери. — Двамата със съпруга ми отпразнувахме смъртта ѝ, след като племенницата ми си легна онази вечер. Казаха ми, че тялото ѝ е изгоряло при катастрофата, но че по време на сблъсъка от чантата ѝ изхвърчали някои неща, които убедили полицията, че жертвата е сестра ми. Бях глупачка да го повярвам. По онова време полицията издирваше Джили, за да я арестува във връзка с един обир.

— Значи е инсценирала собствената си смърт — кимна Сара. — Хитро.

— О, да — съгласи се Кери. — Джили винаги е била хитра и се е измъквала от проблемите. Наела е професионален убиец. Така го нарича. Нейния наеман убиец.

— Собствената ти сестра ти е причинила това.

Сара не звучеше изненадана, само заинтригувана! Кери се зачуди на реакцията ѝ. В нормалните семейства, ако изобщо съществуваха такива, сестрите често се караха. Някои може би дори се мразеха, но колко биха стигнали до такава крайност като да наемат убиец, който да премахне сестра им.

— Не си шокирана — каза Кери.

— Не, не съм.

Кери поклати глава.

— Джили не прилича на никого, когото си срещала.

— Да се обзаложим ли? — каза Сара невъзмутимо. — Пратила съм в затвора стотици мъже и жени заради отвратителните престъпления, които са извършили. Мисля, че съм видяла и чула всичко през тези двайсет и две години, откакто съм съдия. Вече нищо не може да ме шокира.

Кери изсумтя.

— Не бих разчитала на това. Е, кажи ми, Сара, кой желае смъртта ти?

Сара внимателно оправи колана на халата си, така че да е вързан идеално, и сви ръце в скута си.

— Кой желае смъртта ми? О, доста хора, предполагам. Тя подаде писмото на Кери, която разгъна бележката и я прочете. Беше кратка и директна.

Съдия Колинс,

Казах ви, че ще си върна, а аз държа на думата си. Сега е ваш ред да страдате. Жалко, че не съм там, за да ви гледам... от безопасно разстояние, разбира се. Ще умрете много скоро.

Пържи се в ада, кучко.

Кери пусна писмото на масичката. После подаде своето на Сара.

— Докато четеш нейното кратко и не толкова мило писмо, аз ще си сипя още кафе.

— Сега и аз бих пийнала една чаша — каза Сара.

Кери отиде в кухнята и когато се върна след минута с две чаши, Сара бе поставила писмото на масичката до другото. Кери ѝ подаде кафето, предупреди я, че е много горещо, и седна.

— Сестра ти те мрази.

— О, да.

— Изглежда, вярва, че всичките ѝ провали са заради теб и че твоят успех е откраднат от нея.

Кери кимна.

— Джили винаги е притежавала уникалната способност да преиначава миналото. А щом го изрече веднъж, мозъкът ѝ го приема за истина.

— Струва ми се, че е истински психопат.

— Така е — съгласи се Кери. — Никога не ѝ е била поставяна официална диагноза, но съм сигурна, че е точно такава.

Докато слушаше Кери, Сара започна да разтрива челото си с пръсти. Напред-назад, напред-назад. Беше толкова дълбоко потънала в мислите си, че вероятно изобщо не осъзнаваше, че го прави.

— Какво е станало с детето?

— Ейвъри. Казва се Ейвъри и сега е голяма, вече не е дете. Джили я изостави още в болницата след раждането. Каза на майка ми и на мен, че можем да я задържим, да я продадем или да я подарим. Не

й пукало. — Очите на Кери се напълниха със сълзи. Мразеше се, че показва подобна слабост пред една непозната, но не можеше да направи нищо. — Джили е решила да убие и Ейвъри. О, боже, може би вече е заключила и нея някъде. Племенницата ми щеше да дойде в „Утопия“, за да почиваме заедно... — Тя покри лицето си с ръка. — Трябва да се измъкнем оттук много бързо. Трябва да намерим начин.

Кери й разказа как Джили бе отишла в стаята й през нощта и как си беше помислила, че това е кошмар. Сара бе добър слушател и бе толкова спокойна, че и Кери започна да се успокоява.

— Джили е способна на нечовешко търпение, когато много силно иска нещо, и страшно си пада по сложните планове. Нищо не може да се направи просто.

Сара остави чашата от кафето си и се наведе напред.

— С колко време мислиш, че разполагаме?

— Доста се е потрудила да организира всичко това. Ще иска да удължи агонията ми.

И двете хвърляха погледи към стълбата, очаквайки Ан най-последно да се появи.

— Вече проверих всички прозорци, до които може да се стигне. Всички са с жици.

— Естествено.

— Искан ми се да имам твоето спокойствие.

— Не съм спокойна — възрази Сара. — Доста съм обезпокоена и разстроена.

Изборът й на думи накара Кери да се усмихне.

— Аз също — каза тя.

— Мисля си...

— Да?

— Доколко е съвпадение, че трите сме в тази къща заедно? Какво общо имаме помежду си?

— Не знам — отвърна Кери. — И не мисля, че ще имаме време да открием.

— Ще намерим начин да се измъкнем.

Решителността й ободри Кери.

— Да, трябва да го направим и ще успеем.

— Чудя се защо Ан се бави толкова.

— Тя ще ни създаде проблеми.

— Така ли?

Кери кимна.

— Не признава, че е получила писмо.

— Може би е в шок.

Кери се замисли, че навярно Сара бе права.

— И отказва да приеме ситуацията.

— Ще трябва да се потрудим заедно, за да се спасим, но не знам доколко ще ви бъда от полза. Ще правя каквото мога. Вече съм на шейсет и осем години. — Сара сви рамене. — И съм в ужасно лоша физическа форма. Когато получих поканата за безплатна двуседмична почивка в хотела, си казах, защо не? Специалистите твърдят, че никога не е прекалено късно да промениш живота си. Реших да вляза в по-добра форма. Както виждаш, имам наднормени килограми и когато излезем навън, а ще намерим начин да го направим — каза тя убедено, — няма да мога да ходя дълго. Трябваше да са ми подменили и двете колена още преди години. Сега имам адски болки, като вървя.

— В такъв случай двете с Ан ще те скрием някъде в гората, докато извикаме помощ.

Чуха звук от затваряне на врата и едновременно вдигнаха глави. Ан най-после бе благоволила да се присъедини към тях. Кери зяпна от изненада, когато слабата жена заслиза по стъпалата. Не можа да повярва на очите си. Ан бе облечена в яркорозов костюм с панталон. Златните ѝ обици подхождаха на златните копчета на костюма. Когато стигна до най-долното стъпало, тя се усмихна и прекоси дневната, за да отиде при тях. Високите ѝ токове тракаха по мраморния под. Къде за бога си мислеше, че отива? На официален обяд — О, боже — прошепна Сара.

— Добро утро, дами — каза Ан. — Или по-точно добър ден.

Звучеше толкова весело. Да не бе превъртяла? — зачуди се Кери. Тъкмо се канеше да попита Ан какво, по дяволите, я е прихванало, когато Сара я покани да седне.

— Добре ли спа? — попита Ан Сара. После, преди да получи отговор, продължи: — Не мога да повярвам, че съм спала толкова дълго. Сигурно е заради чудесния планински въздух. В сравнение с Кливланд разликата е огромна.

— Искаш ли чаша кафе? — попита Сара. Наблюдаваше Ан внимателно, сякаш се опитваше да разгадае странното ѝ поведение.

— Не още. Ще позвъня, когато поискам.

Кери се обърна към Сара.

— Казах ти, че ще ни създаде проблеми.

— Извинявай. Какво каза? — попита Ан. Тя седна внимателно и кръстоса глезените си.

Кери се обърна към нея.

— Не заради чудесния планински въздух си спала толкова дълго. Били сме дрогирани.

— Това са глупости. Виж къде сме. Кой би направил такова нещо в тази красива...

Кери я прекъсна.

— Донесе ли писмото си?

— Не знам за какво говориш.

— Виждаш ли? — обърна се Кери към Сара. Съдийката пое нещата в свои ръце.

— Ан, ние с Кери получихме по едно писмо. Сега са на масичката. Моля те, прочети ги.

Кери забеляза, че ръката на Ан трепереше неудържимо, когато се протегна към писмата. Взе ги, после бързо ги върна на масичката.

— Не е нужно да ги чета.

— Напротив, нужно е — внимателно настоя Сара. — Ще разбереш, че имаме голям проблем. Някой иска да ни убие и е опасал къщата с експлозиви.

— Глупости — измърмори Ан. — Няма да си съсипвам деня с тази абсурдна игра, която вие двете играете.

— Заключени сме в тази къща — каза й Сара.

— Не сме.

— Няма смисъл — обади се Кери. — Опитах да й обясня всичко това още горе.

— Лъжеш — каза Ан.

Кери се зачуди дали да не й забие един юмрук. Но реши, че вероятно ще я убие, защото Ан бе болезнено слаба и толкова болнава. Малко по-силен вятър би могъл да я събори.

— Ако някоя от нас отвори прозорец или външна врата, къщата ще се взриви — обясни й търпеливо Сара.

Нито тя, нито Кери очакваха реакцията на Ан. Жената скочи от стола си и тичешком прекоси дневната.

— Лъжете, за да ме разстроите. Няма никакви експлозиви и ще ви го докажа.

Тя се отправи към входната врата.

ОСМА ГЛАВА

На Джон-Пол му се наложи да виси в „Утопия“ по-дълго, отколкото бе предполагал, но чакането даде резултат. Седеше, или по-скоро се бе излегал, на един фотьойл, полускрит зад две хилави палми в бара до рецепцията, когато се появи Ейвъри Дилейни. Нужен му бе само един поглед да я разбере какво представлява. Типична блондинка от Калифорния. Не, може би не типична. Беше уникална, не можеше да отрече това. Но определено всичко се свеждаше до тялото ѝ. Защо иначе би прекарала една седмица в този хотел? Защо изобщо човек би дошъл тук?

Та тази Дилейни носеше къса бяла тениска, която се опъваше на едрите ѝ гърди, тесни дънки, които очевидно целяха да подчертаят дългите ѝ крака и стегнатия ѝ задник. Дългата ѝ права руса коса блестеше на светлината. Изглеждаше естествена, но Джон-Пол се съмняваше в това. Вероятно беше боядисана. Слънчевите очила скриваха очите ѝ, но той предположи, че носи цветни контактни лещи. Тениската скриваше пъпа ѝ, но Джон-Пол нямаше да се изненада, ако се окажеше, че там има обица. Нали това бе модерно напоследък?

Беше готина, няма спор. Всъщност Ейвъри Дилейни беше красива, но не бе неговият тип. Бе прекалено свършена за неговия вкус. Обаче бе невероятно сексапилна. Докато я гледаше как спря и се огледа, преструвайки се, че не забелязва как я зяпат останалите във фойето, Джон-Пол се зачуди колко от нея бе истинско и колко се дължеше на пластичната хирургия. Гърдите ѝ със сигурност. Може би дори и задникът.

Не бе жена, с която би имал продължителна връзка, но пък той и не търсеше това. Обаче една нощ с нея не изглеждаше никак лоша идея. По дяволите, сигурно имаше коефициент на интелигентност като някоя муха цеце, но в леглото сивото вещество не бе от особено значение.

Госпожица Празноглавка явно не можеше да се ориентира къде е рецепцията. Може би чакаше някой да я хване за ръка и да я преведе

през фоайето? В момента гледаше златистата сфера, която бавно се въртеше на тавана и беше точно като блестящите топки в старите дискотеки. Дали сферата не я бе хипнотизирала?

Ейвъри знаеше, че е зяпнала като турист, но не можеше да се овладее. „Утопия“ бе невероятно място. Фоайето бе огромно, с под от блестящ мрамор с абаносов цвят. Над главата ѝ от позлатения купол висеше блестяща топка. Не можеше да отдели поглед от нея. Дали бе от истинско злато? Реши, че дори само тя е струвала цяло състояние на собствениците на хотела.

Обърна се надясно и отново спря. Една цяла стена бе водопад и в центъра на езерото, образувано от него, имаше статуя на Атлас. На неговото рамо имаше друга, по-малка, златна топка. И скулптурата, и водопадът целяха да впечатлят гостите, готови да платят цяло състояние, за да бъдат глезени в подобна обстановка, и според Ейвъри собствениците се бяха справили добре.

Поклати глава при мисълта колко скъпо е всичко това, намести дръжката на старата чанта „Гучи“, подарък от Кери, за която бе решила да не я ползва вече, и прекоси фоайето до рецепцията. Мъж, приблизително на нейната възраст и с табелка „Оливър“, стоеше зад гранитния плот, готов да я приветства. Усмивката му бе ослепителна, а зъбите му невероятно бели. Чак неестествено. Той или зъболекарят му очевидно се бяха престарали с избелването, а в комбинация с изкуствения тен на лицето те изпъкваха още повече. Ейвъри се насили да не се взира в тях, когато му съобщи името си и се облегна на хладния плот, докато той проверяваше резервацията ѝ в компютъра. Внезапно усмивката на Оливър се стопи.

— О, боже.

— Моля?

Той не гледаше нея, а се взираше напрегнато в екрана на компютъра, когато каза:

— Резервацията ви е била отменена, госпожице Дилейни.

— Не, това трябва да е някаква грешка. Не съм отменяла нищо.

— Според компютъра сте го направили. Отбелязано е точно тук — добави той и посочи екрана, който тя нямаше как да види, освен ако не прескочеше плота, за да застане от другата му страна.

— Това е грешка.

— Компютърът никога не греши. Обадили сте се в „Утопия“ в...
— Опитваше се да провери точно в колко часа се е обадила тя.

— Оливър — започна тя. Търпението ѝ беше на привършване. — Не съм отменяла нищо. Всъщност се обадох на рецепцията, за да съобщя, че ще пристигна един ден по-късно.

— Да, точно така — съгласи се той и посочи екрана. — Но после сте се обадили отново и сте отменили резервацията.

— Не съм — настоя тя.

— Но моят компютър...

Тя го прекъсна, преди отново да чуе, че компютърът му е безгрешен.

— Защо просто не ме настаните в друга стая. Няма значение каква.

Тя вдигна раницата си и я постави на плота. Започна да рови в нея за портмонето си, за да даде на Оливър кредитната си карта. Въпреки протестите ѝ почивката бе платена от леля ѝ, но Ейвъри искаше сметката да бъде прехвърлена на нейната карта.

Тя забеляза, че Оливър не прави нищо.

— Нещо не е наред ли? — попита тя.

Той се покашля деликатно и накрая я погледна.

— Страхувам се, че не можем да ви настаним в друга стая и за нещастие стаята, която сте отказали, вече е предоставена на друг гост. Хотелът е пълен на сто процента — продължи той. — С удоволствие ще ви включа в списъка на чакащите, но трябва да ви предупредя, че вероятността неочаквано да се освободи място е минимална. При нас резервациите се правят месеци по-рано.

— Сигурна съм, че леля ми успя да ми резервира стая тук в много по-кратък срок — възрази тя. — Ако е имало проблем, тя щеше да ми каже.

Той отново започна да пише нещо на компютъра. После спря и кимна.

— Да, успяхме да ви резервираме стая заради една отменена резервация. Това е странно — добави той. — Нашите гости много рядко отменят резервациите си в последната минута.

Мъжът се намръщи, като каза последното, сякаш отмяната на резервация е грубо нарушение на етикета.

— Но аз не съм отменяла нищо — настоя Ейвъри. Боже, това вече й писваше. — Ще почивам тук с леля си — обясни тя. — Тя е пристигнала вчера следобед или привечер. Може ли да ми кажете номера на стаята й. Казва се Каролин Салвети.

— Съжалявам, но не ни е позволено да съобщаваме номерата на стаите на нашите гости.

Разбира се. Ейвъри знаеше, че е така.

— Тогава се обадете в стаята й. Сигурна съм, че тя ще изясни това недоразумение. Може да е решила да отседна при нея.

Оливър изглеждаше облекчен, че проблемът ще бъде разрешен и ще се отърве от Ейвъри. За щастие в момента нямаше други гости на рецепцията, които да стоят на опашка. Той й отправи нова ослепителна усмивка и каза:

— Сигурен съм, че е станало така. Гостите ни просто не отменят резервациите си в последната минута, както сте направили вие.

Идеше й да го сграбчи за раменете и да го разтърси, докато си признае, че те са оплескали нещо. Като стисна зъби, за да не каже нещо, за което ще съжалява, Ейвъри му продиктува името Салвети и зачака.

— Това име ми е познато — каза той.

— Така ли?

Той кимна.

— Един господин беше тук вчера и питаше за леля ви. Много се разочарова, че не я откри. — Той започна да пише на клавиатурата, но след секунда спря и отново се намръщи.

— Проблем ли има? — попита Ейвъри, макар да беше сигурна, че наистина е така.

— В „Утопия“ няма никакви проблеми — каза Оливър и това бе толкова бърз и автоматичен отговор, че Ейвъри си помисли, че са го програмирали да изрича тези думи. — Понякога имаме дребни неудобства.

Има си хас.

— Добре. Обяснете ми дребното неудобство.

— Госпожа Салвети е отменила резервацията си.

— Не, не е.

Раменете на Оливър провиснаха уморено. Знаеше какво си мисли той. Пак се започваше.

— Страхувам се, че госпожа Салвети наистина отмени резервацията си. Много е странно, съгласен съм. Толкова е рядко да се случат две отменени в последния момент резервации. Разбира се, вие сте от едно семейство, така че навярно можем да кажем, че всъщност става дума само за една отменена резервация за две стаи.

— Чуйте ме. Леля ми не е отменяла нищо. Вчера тя ми се обади от летището в Аспен.

— Може нещо да е изникнало в последната минута и да се е наложило тя да се върне у дома — предположи той.

— Нещо е объркано.

— Всичко е тук в компютъра, госпожице Дилейни. Леля ви се е обадила вчера следобед.

Какво, по дяволите, ставаше? Колкото и Ейвъри да искаше да продължи да спори с Оливър, знаеше, че няма да постигне нищо. Вече се чудеше какво да прави. Ако на Кери ѝ се бе наложило да се върне в Лос Анджелис заради нещо спешно в работата, щеше да ѝ се обади. Нямахте да я остави да виси тук по този начин. О, боже, ами ако нещо се беше случило с нея или чичо Тони? Ами ако някой е катастрофирал?

Успокой се, каза си тя. Ако нещо се беше случило с Кери или Тони, другият щеше да ѝ се обади.

Ейвъри започна да рови из раницата за телефона си. Щеше да се обади на мобилния телефон на Кери на секундата и щеше да разбере какво става.

Извади портфейла и бележника си, стисна ги в дясната си ръка и продължи да търси телефона си с другата ръка. Проклетото нещо винаги се оказваше на дъното.

— Леля ми не е отменяла нищо — мърмореше си тя, после добави, повече на себе си, отколкото на Оливър. — Трябва да е станало нещо извънредно във фирмата. Само това би накарало Кери да се върне след като вече е пристигнала.

— А, вашият приятел се е върнал. — Оливър не звучеше много радостен.

— Моля?

— Вашият приятел... ето го, идва насам. Може би той ще изясни недоразумението.

Тя не разбираше какво говори Оливър. Нямахте никакви приятели тук. Обърна се да види за кого говори Оливър, но към

рецепцията вървеше само един мъж, един едър мъж, поправи се тя. Странно, но той май гледаше точно нея. И не изглеждаше щастлив.

— За онзи господин ли говорите?

— Да. За него ви казах по-рано. Той беше тук вчера и търсеше леля ви. — Добави съвсем тихо. — Ако някой има нужда от ароматерапия за освобождаване от стреса, това е точно вашият приятел. Предложих му тази процедура, но той доста...

— Доста какво?

— Доста се възпротиви на идеята. Всъщност той не беше особено добре настроен към всичко. Знаем, че не трябва да казвам нищо негативно за някой потенциален гост, но вашият приятел е много напрегнат вътрешно. Би трябвало да практикува йога ежедневно. Та той буквално изръмжа насреща ми. Наистина. Можете ли да си представите? Казах му, че очакваме вие да пристигнете днес. Беше отбелязано при резервацията на госпожа Салвети, а той питаше точно за нея. Леля ви се обади и отмени резервацията. Аз имах нещастieto да му съобщя тази новина. Изглежда, никак не се зарадва. Каза ми, че ще се върне днес, за да се види с вас, и е тук от рано сутринта. Забелязах го, когато започна смяната ми. Надявам се днес да е в по-добро настроение.

Ейвъри не слушаше внимателно бърборенето на Оливър, а гледаше съсредоточено мъжа, който прекосяваше фоайето. Той бе много особен. Никога не бе виждала мъж като него, освен може би във филмите. Колкото повече се приближаваше, толкова по-огромен ѝ се струваше. Висок и мускулист, с тъмна коса и обветрено лице. Тя предположи, че мъжът прекарва много време на открито или в някоя фитнес зала, където да тренира мускулите си. Беше привлекателен, въпреки суровия си вид, но явно се занимаваше твърде много с тялото си, а тя не си падаше по такива мъже. Ейвъри предпочиташе умни, а не мускулести мъже.

Мъжът имаше хубави скули. Тази мисъл я наведе на друга и внезапно тя се сети кой е мъжът и какво иска.

— Нали познавате господина?

— Няма проблем. Сигурна съм, че е приятел на леля ми.

Сигурно Кери го бе използвала в някоя от рекламите си и може би той живееше наоколо и след като бе научил, че тя ще почива в хотела, се бе отбил, за да я види. Или беше това, или мускулестият

мъж си търсеше работа и се надяваше леля й да го хареса и да му предложи да участва в някоя реклама.

Ейвъри много съчувстваше на актьорите, защото знаеше колко жестока е конкуренцията в тяхната професия и колко малко зависи от самите тях. Шансът да пробиеш в Холивуд бе едно на милион. Реши, че ще направи каквото може, за да помогне на човека. Изчака, докато той се приближи на метър от нея, после протегна ръка и се представи.

— Аз съм Ейвъри Дилейни. — О, да, той несъмнено беше актьор. Изглеждаше внушително и страховито.

Той хвана ръката й.

— Джон-Пол Ренърд. — Гласът му бе дълбок и с очарователен южняшки акцент.

Боже, какви красиви очи имаше той. С цвят на сива зора. Ейвъри не можеше да си го представи в реклама на кухненски рола хартия. На експлозивни, може би, но не й на салфетки.

Езикът на тялото му я заинтригува. Той се обърна с гръб към рецепцията и погледът му бавно обходи фоайето. Ейвъри изпита странното чувство, че мъжът се опитва да запомни всяко лице наоколо.

— Вие сте приятел на леля ми Кери?

— Да.

Без повече обяснения, без каквито и да било подробности.

— Актьор сте, нали?

Въпросът й толкова го изненада, че той се усмихна.

— Не.

— О... аз си помислих... тогава какво работите? Боже, мразеше, когато някой й зададеше този въпрос, и със сигурност не й влизаше в работата с какво си изкарваше парите за наема този красавец, който дори не си правеше труда да я погледне.

— Дърводелец съм. Ами!

— Дърводелец?

— Ъхъ. — Той провлече отговора си и я погледна в очите. Тя усети, че се изчервява, и това я смути. Този мъж имаше много странно излъчване.

Кери беше права. Ейвъри определено трябваше пак да започне да ходи на срещи. Явно бе минало твърде много време. Щом такъв грубиян можеше да й въздейства така... да, много време бе минало.

— Дърводелец — повтори тя. — Добре. — Щеше да се престори, че му е повярвала. — И сте изработили нещо за леля ми?

— Не. — Той отново бе зает да наблюдава хората, които влизаха във фойето. — Трябва да говоря с нея — каза той нетърпеливо. — Важно е. Къде е тя?

— Не съм сигурна. Но тъкмо се канех да разбера. — Тя се обърна и продължи да търси телефона в раницата си, когато внезапно ѝ хрумна една ужасна мисъл. Едва не изстена гласно. — Леля ми ли ви поръча да ме чакате тук?

Кери пак започваше с номерата си — реши Ейвъри, опитваше се да ѝ намери гадже. Малко се изненада от здравите нерви на леля си. Мислеше, че скандалът, който ѝ вдигна предния път, когато ѝ бе погодила този номер, щеше да ѝ държи влага. Леля ѝ бе обещала — всъщност се бе заклела — никога повече да не опитва да я сватосва.

Ейвъри заяви съвсем рязко:

— Кери не е тук днес. Ако сте някъде в околността, може да я потърсите пак утре.

Той не разбра намека ѝ да си върви. Тя реши да не му обръща внимание — което не бе лесно предвид ръста му — и продължи да търси телефона си. Най-послед го откри на дъното на раницата и го извади. Оливър започна да клати глава.

— Проблем ли има? — попита тя.

— В „Утопия“ никога няма проблеми, но не гледаме благосклонно на употребата на мобилни телефони в хотела. — След като изрече това, той ѝ посочи един знак в черно и златисто, подпрян в ъгъла на рецепцията.

Тя отвори капака на телефона си, натисна бутона, на който бе запаметен номера на Кери, и каза:

— Тогава започнете да ме гледате неблагоприятно.

Джон-Пол хареса реакцията ѝ. Духовито, помисли си той. Каква изненада! На изкуствената блондинка от Калифорния със сините очи, които бяха твърде сини, за да са истински, ѝ стискаше да се държи твърдо.

След първото позвъняване се включи гласовата поща на Кери, което означаваше, че или телефонът още се зареждаше, или тя не бе в обхват. След това Ейвъри се обади на чичо Тони. Той вдигна и веднага

щом чу гласа ѝ, започна да ѝ се кара, че не се е обадила, преди леля ѝ да замине за почивката.

— Знаеш колко се тревожи тя, когато не те е чувала скоро.

— Съжалявам. Ти говорил ли си с Кери, откакто тя замина? Обади ли ти се?

— Не, но и не очаквам да ми се обади. Сбогувахме се и тя не ми позволи дори да я изпратя до летището. Обещах ѝ да не ѝ звъня, докато е на почивка. Тя е там, за да си отдъхне и да обмисли... приоритетите си. Сигурен съм обаче, че ще иска да се чуе с теб. Обади ѝ се и ѝ предай много поздравии от мен.

Чичо ѝ не знаеше, че Кери не е в „Утопия“. Ейвъри се канеше да му обясни, че е решила в последния момент да се присъедини към леля си, но после размисли. Не искаше да разстройва Тони с нещо, което навярно щеше да се окаже колосално недоразумение.

— Ако не вдига телефона си, не се тревожи. Сигурно е на масаж или нещо такова.

Фоайето започваше да се пълни с хора. Пристигна една шумна група от дванайсет души. Ейвъри притисна ръка към ухото си и попита:

— Тони, имате ли някакви проблеми във фирмата? Обаждали ли са ти се от офиса?

— Не. Очакваш проблеми ли? Говорих с Джини тази сутрин. Всичко е наред. Фирмата няма да се провали за две седмици. Когато се чуеш с Кери, ѝ кажи да престане да се тревожи.

— Непременно. Ще ти се обадя пак, Тони. Обичам те. — Тя затвори и погледна Оливър.

— Бих искала да говоря с управителя.

Оливър видимо се засегна от това желание. Той се напрегна и гласът му стана накъсан.

— Уверявам ви, че господин Канън ще ви каже същото, което ви казах и аз. Всичките ни стаи са пълни. Пълна заблуда е да си мислите, че държим празни стаи. С удоволствие ще ви помогна да си намерите хотел в Аспен. Нищо не може да се сравнява с „Утопия“, разбира се, но можете да се възползвате от процедурите, които предлагаме за външни посетители. Сигурен съм, че ще се почувствате по-добре след един масаж с горещи камъни за облекчаване на стреса. Действа много освежително.

Тонът му бе открито снизходителен. Изобщо не ѝ пукаше за проклетия масаж. Искаше да намери леля си. Трудно ѝ бе да не покаже раздражението си, но успя. Никога досега не бе използвала служебното си положение, за да заобиколи някакви пречки, и нямаше намерение да го направи и сега, но едва устоя на това изкушение. О, колко щеше да ѝ хареса да извади служебната си карта от ФБР и да я размаха пред лицето на Оливър. Тогава той със сигурност щеше да спре да ѝ се перчи. Но Ейвъри не можеше да го направи, защото нямаше да бъде честно да се представя за агент, когато всъщност киснеш пред компютъра в сутерена по цял ден. Освен това нямаше истинска служебна карта от ФБР и всеки полуидиот щеше да го разбере.

Изведнъж осъзна, че излива яда и тревогите си на един невинен чиновник. Оливър просто си вършеше работата. Може би Кери бе загубила представа за времето. Може да е срещнала някоя известна филмова звезда в онази планинска вила и да не искаше да си тръгне.

Сигурно беше точно това. Леля ѝ бе заета да печели нови клиенти и бе забравила да се обади. Ейвъри се вкопчи в тази възможност, защото нямаше никаква друга. Но тревогата ѝ не намаля. Защо Кери бе отменила резервацията си?

— Наистина трябва да говоря с управителя.

Оливър не помръдна.

Джон-Пол каза тихо:

— Чу какво каза дамата.

— Господин Канън слезе долу до пощенската стая, за да се погрижи за една пратка.

— Иди го извикай и му кажи, че Джон-Пол Ренърд се е върнал и иска пак да говори с него. Ние ще изчакаме в кабинета му.

Не думите на Джон-Пол, а начинът, по който ги произнесе, накара Оливър да се размърда. Той се дръпна от компютъра, завъртя се и хукна по коридора.

Джон-Пол не даде на Ейвъри възможност да задава въпроси или да спори. Той започна да пъха нещата ѝ в раницата, после я хвана за ръката и я повлече със себе си.

— Хайде, знам пътя.

— Мога да се справя с това, господин Ренърд. Няма нужда да...

— Може да си говорим на ти. Викай ми Джон-Пол. — Той я водеше по дълъг, покрит с червен мокет, коридор.

Тя рязко дръпна ръката си и се закова на място пред вратата на управителя.

— Добре. Имам няколко въпроса — настоя тя. — Първо, точно откъде познаваш леля ми?

Той също имаше въпроси.

— Защо не каза на чичо си, че леля ти е изчезнала?

— Не искам да го тревожа. Не съм сигурна, че е изчезнала.

— Тогава къде е тя?

Добър въпрос. Кери сигурно пиеше коктейли някъде на върха на планината и се забавляваше добре. А Ейвъри се побъркваше от тревоги заради нея. Не, Кери не би проявила подобна несъобразителност. Нещо не бе наред.

— Не знам къде е, но ще се обадя по телефона и ще я открия.

— Защо е отменила резервацията си? — попита той. — Онзи Оливър каза, че някаква жена се обадила и...

— Сигурно от хотела са объркали нещо с нашите резервации. Няма нужда да стоиш с мен. Ако искаш, си остави телефонния номер и ще се погрижа Кери да го получи. Тя сигурно ще се появи всеки момент с някое невероятно извинение.

Ейвъри не вярваше на нито една дума от това, което му беше казала току-що, но се надяваше той да ѝ повярва и да си тръгне.

— Тогава ще я почакам, докато дойде.

Ейвъри се предаде. Този човек бе по-упорит и от нея. Щеше да разбере за какво толкова му трябваше Кери, когато откриеше леля си.

Десет минути по-късно тя седеше зад бюрото на господин Канън в стил арт деко в просторния му кабинет с изглед към езерото. Вентилаторът на тавана се въртеше бавно и тракаше при всеки оборот. Шумът ѝ напомни за госпожа Спийгъл. Сладката старица издаваше същите звуци, когато говореше, заради недобре пасващото ѝ чене.

Канън имаше още един вентилатор върху черния лакиран шкаф за документи и той бе включен на максимална скорост. Всички листи по бюрото му бяха затиснати с преспапиета във формата на златна топка.

— Канън се бави прекалено много. Докато ти се обаждаш по телефона, аз ще отида да го потърся — каза Джон-Пол. — Чакай тук.

Ейвъри го изчака да излезе от кабинета и да затвори вратата, преди да набере домашния си телефон, за да прослуша телефонния си секретар. Надяваше се Кери да е оставила съобщение, в което да обяснява отсъствието си, но нямаше нищо такова. После Ейвъри набра гласовата си поща в службата и там също нямаше съобщения от леля й.

Сега какво? Отчаяна, тя се обади на колегите си. Може би, може би Кери беше разговаряла с Марго, Лу или Мел.

Обади се Марго.

— Радвам се да те чуя, Ейвъри. Няма да повярваш какво ще ти кажа. Обадох се на жената, която се грижи за съседката ти, както ти казах...

— Марго — прекъсна я Ейвъри. — Ще ми кажеш по-късно. Имам проблем и се нуждаю от помощта ти.

— Трябва да чуеш какво открих — настоя приятелката й. — Госпожа Спийгъл си е счупила таза.

Нервите на Ейвъри не издържаха вече, но знаеше, че трябва да изчака, докато Марго свърши с историята си за госпожа Спийгъл, за да вземе думата.

— Лоша работа.

— Счупила си е таза преди две седмици и после се разболяла от пневмония. Замалко да умре — добави Марго. — Но Мерилин, жената, която се грижи за нея, ми каза, че антибиотиците най-после започват да й помагат и, изглежда, тя ще се възстанови. Това е направо удивително, като се вземе предвид, че госпожа Спийгъл е над деветдесет.

— Защо ми разказваш всичко това? — Ейвъри разтри челото си, докато задаваше въпроса.

— Не разбираш ли? Не може госпожа Спийгъл да е карала колата си. Тя е била в болницата. Някой е откраднал колата й и който и да е бил, така е бързал да потегли от паркинга, че за малко да те блъсне. — Преди Ейвъри да успее да направи някакъв коментар, Марго продължи ентузиазирано. — Колата е била изоставена на Ем Стрийт. Била е паркирана на забранено място, така че паякът я вдигнал. Мерилин ми каза, че госпожа Спийгъл щяла да бъде много нещастна, ако роднините й решат да продадат колата. Въпреки че никога не я шофирала, се чувствала независима, като знаела, че колата й е в гаража. Мерилин я

кара, когато ходят някъде със старата дама. Не си ли щастлива, че госпожа Спийгъл не се е опитвала да те убие? — засмя се тя.

— Марго, нуждая се от помощ. Замълчи за момент и ме изслушай. Леля ми е изчезнала.

Тя ѝ съобщи информацията, с която разполагаше, и после каза:

— Един мъж тук чака да говори с Кери. Не иска да ми каже откъде я познава или какво иска. Висок, мълчалив тип. Пусни му името в компютъра да провериш дали ще изскочи нещо за него. Има нещо особено в този човек. Казва се Джон-Пол Ренърд.

— Какво значи това „има нещо особено в него“?

— Казва, че е дърводелец, но не изглежда като такъв.

— Според теб как изглежда един дърводелец?

— Хайде, Марго. Виж дали ще откриеш нещо в системата.

— В момента вече въвеждам името му. Глоби за неправилно паркиране ли очакваш или какво?

— Не знам какво — призна си Ейвъри. — Просто има особено излъчване. В първия момент, когато го видях във фоайето, реших, че е актьор, но после забелязах как наблюдава хората наоколо. Може да е... опасен. Мисля, че не е изключено. — Тя въздъхна. — Може би преувеличавам, но ужасно се тревожа за Кери. Не е в неин стил да изчезва така. Просто въведи името, разбра ли?

— Боже, Ейвъри, мислиш, че е престъпник ли?

— Не знам...

— Охо!

— Какво, откри ли нещо?

— И още как. Твоят Джон-Пол Ренърд не е престъпник.

— Не е моят Джон-Пол.

— Работил е за правителството. Чакай, в момента чета. Уха! Чуй това. Досието му е засекретено.

— Засекретено. — Ейвъри не бе подготвена да чуе това.

— Опитвам се да получа достъп... а, ето. Може да си изгубя работата заради това, ти също.

— Знам. Просто ми кажи какво виждаш, ясно.

— Ренърд е бил във Военноморските сили. Напуска с почести — добави тя. — Според досието е привлечен на работа, още докато е бил в армията.

— Привлечен за какво?

— Не знам. Просто пише „специални операции“. Има един куп съкращения и цифри, но не знам какво означават. — Тя четеше информацията на екрана на глас. Внезапно спря и каза. — Взел си е отпуск за неопределено време. — После, няколко секунди по-късно, Марго въздъхна шумно. — Не ми дава повече информация. Само това измъкнах, защото нямам нужното разрешение. Чакай. В момента тегля една стара снимка. А, ето го. — Тя подсвирна.

— Какво?

— Мисля, че се влюбих.

— Дръж се сериозно — скара ѝ се Ейвъри. Тя ѝ описа Джон-Пол, за да може Марго да го сравни със снимката.

— Мисля, че е същият човек. От Луизиана е. Има роднини там. Зет му е адвокат към Министерството на правосъдието. — Тя прочете още няколко лични факта и добави: — Изглежда, е ходил на доста мисии, докато е бил във Военноморските сили. Чакай малко, ето нещо интересно. Пише, че една от мисиите включвала освобождаване на заложници в Средния изток, но чуй това: Ренърд изпълнил задачата, въпреки че получил тежка фрактура на лявата ръка. — Марго замълча, докато преглеждаше останалата информация. — Не пише нищо друго, освен че е служил в армията. Искаш ли да отида при Картър? Страх ме е от него, но ако искаш, ще отида и той със сигурност ще се добере до досието на Ренърд.

— Не, няма нужда. Поне засега.

— Какво става? — попита Марго. — Какво иска този Ренърд от леля ти Кери?

— Не знам. Слушай Марго, когато Кери ми се обади от летището в Аспен, тя каза, че там я чакал шофьор от хотела и той щял да заведе нея и още две току-що пристигнали гостенки в някаква планинска вила, където да отседнат за една нощ. Кери каза, че в хотела имали някакъв проблем с пробита тръба или нещо такова. Името на шофьора беше Мънк Едуардс или Едуард Мънк. Не съм сигурна кое от двете. Знам, че не е много, но само това помня. Освен това Кери каза, че шофьорът имал британски акцент. Пусни търсене за това име и ако откриеш нещо, ми се обади на мобилния телефон.

— Имаш ли представа колко хора в САЩ имат фамилия Едуардс?

— Мънк не е толкова често срещано име, обаче... освен ако не е прякор.

— Добре — каза Марго. — Дай ми номера на стаята си, ако не мога да те открия на мобилния.

— Не съм отседнала в „Утопия“, защото резервацията ми е била отменена. Пък и след малко тръгвам — добави тя. — Кери беше казала, че ще отседне в някаква вила, собственост на хотела. Надявам се да е още там. Ако не е...

— Не се тревожи предварително. Леля ти сигурно е открила някое местенце още по-готино и от хотела. Ще ти се обади. Ще видиш. А аз веднага ще пусна търсене за Мънк Едуардс или Едуард Мънк.

Марго тъкмо затвори телефона си, когато той отново иззвъня. Обаждаше ѝ се шефът на отдела, за да ѝ напомни, че още не е подала формуляра си за отпуски. Тя прекара десет минути, търсейки документа, после го попълни, като междуременно отговаряше на обажданията си, после отиде лично да занесе бланката в отдел „Човешки ресурси“. Успя да пусне търсенето, което Ейвъри ѝ бе поръчала, чак следобед.

След като въведе първото име, което Ейвъри ѝ бе дала, и натисна бутона за търсене, отиде при Лу и Мел, които тъкмо се канеха да излизат за обяд, и им каза за Кери. И двамата измислиха по една теория какво се е случило с лелята на Ейвъри. Лу беше сигурен, че се е върнала в Ел Ей — всички знаеха, че е работохоличка и с мания лично да решава всичко във фирмата си, — а Мел смяташе, че случайно е срещнала някой бизнес партньор в Колорадо, обадила се е в хотела да предупреди Ейвъри, но от хотела са объркали нещо или са изтрили съобщението.

— Аз никога не си получавам съобщенията, когато съм отседнал в някой голям хотел — каза Мел.

— Сигурно си е намерила нещо по-приятно за правене от това да седи оплескана с кал по цял ден и е забравила за Ейвъри — предположи Лу.

— Кери не би проявила такава несъобразителност — възрази Марго. — Двете с Ейвъри са много близки. — Тя се обърна случайно към компютъра и забеляза примигващото предупреждение.

— Какво по... — Прегледа страницата надолу и видя кода за спешни случаи, изписан с големи черни букви. Започна да крещи на

Мел и Лу, докато трескаво четеше информацията.

— О, боже мой.

Марго скочи на крака и хукна към кабинета на Картър.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Господин Тимъти Канън, облечен като за тропиците в бял ленен костюм, влезе в кабинета и се представи. Той беше дребен човек с мек, превзет глас.

— Успяхте ли вече да откриете леля си?

Точно в този момент Джон-Пол нахълта в кабинета. Ейвъри го видя как затвори вратата и се облегна на нея. Когато той скръсти ръцете си, тя забеляза избледнял белег, дълъг около пет сантиметра, на лявата му ръка под лакътя. Как бе могла да го помисли за актьор? Как можеше инстинктите ѝ да ѝ изневерят дотолкова?

Тя се насили да се съсредоточи върху разговора с управителя.

— Не, още не. Може ли да ви задам няколко въпроса?

— Да, разбира се.

Канън седна на стола срещу бюрото, кръстоса крака и започна да оправя ръба на панталона си.

— Винаги ли изпращате някой от персонала да посрещне гостите на летището?

— Да, несъмнено. Не искаме гостите ни да изпитват неудобството сами да си търсят транспорт и да носят багажа си.

— Вчера изпратихте ли човек на летището?

Канън се усмихна.

— Виждам накъде биете. Чудите се заради големия брой отменени резервации, нали? Толкова е необичайно да се отменя резервация за „Утопия“ в последния момент. Стаите се запазват месеци по-рано, но при някои от по-изтъкнатите ни гости наистина изникват неотложни промени в графика в последния момент и се опитваме да проявяваме разбиране.

— Какво имате предвид под „голям брой отменени резервации“?

Той се изненада от въпроса. Очевидно смяташе, че тя вече знае за тях.

— Трябваше трима шофьори да отидат да посрещнат гости на „Утопия“ на летището вчера следобед — обясни той. — И в трите

случая гостите бяха дами. Единият полет, доколкото си спомням, пристигаше в три и петдесет. Другият в четири и двайсет и последният в пет и петнайсет. Мога да проверя и да ви кажа в колко часа трябваше да пристигне леля ви.

— Искам информацията за полетите, номерата на кредитните карти и всичко друго, което знаете за трите жени.

— Не мога да ви дам подобна информация.

О, можеше и още как! И щеше да ѝ я даде, помисли си тя. Но засега не искаше да поставя управителя в отбранителна позиция. Имаше твърде много въпроси, на които искаше той да ѝ отговори, и Канън правеше всичко възможно да ѝ помогне.

— Ако и трите жени са щели да пристигнат в рамките на един час, защо сте се канили да изпратите три отделни коли?

— Защото това е „Утопия“ — отвърна той. — Гордеем се с отличното си обслужване. Не може да караме никой от нашите гости да изчаква някой друг гост на летището. Това би му причинило неудобство. Така че възнамерявах да изпратя три отделни коли, но и трите ни гостенки отмениха резервациите си в последната минута, поради което аз предупредих шофьорите да не ходят на летището. Както се оказа, снощи пристигнаха неочаквани гости и с удоволствие откриха, че можем да ги настаним в свободните стаи.

Тя регистрира тази информация в главата си и веднага зададе следващия си въпрос.

— Имали ли сте проблем с водопровода вчера? Или някаква пробита тръба?

— Проблем с водопровода? В „Утопия“? — Той изсумтя презрително в отговор на тази идея. — Не е имало никакви проблеми. Тук имаме отличен персонал по поддръжката и те предвиждат проблемите, преди да са възникнали.

— Нали използвате външен водоизточник. Някоя от тръбите, водещи към хотела, да е била пробита?

— Не.

— А имате ли някаква планинска къща... вила? — попита тя. — „Утопия“ притежава ли някаква вила в планината, където да настанява гостите си в случай на проблеми?

Челюстта му се напрегна и той отвърна нервно:

— В „Утопия“ няма проблеми. А собствениците на хотела не притежават планинска вила. Гостите, които идват при нас, отсядат тук. Не ги разкарваме по други места.

След като приключи с обясненията, той демонстративно погледна часовника си и каза:

— Ако нямате други въпроси, наистина трябва да се залавям отново с работата си. Повечето ни клиенти, които идват за една седмица, се настаняват днес. Ще стане доста напрегнато на рецепцията. Не бих се тревожил за леля ви — добави той, като се изправи. — Сигурен съм, че ще се появи съвсем скоро.

Опитваше се да я отпрати. Ейвъри не помръдна от стола си.

— Може ли да получа списък на служителите ви. Всички служители?

— Защо ви трябва?

— Искам да проверя за едно конкретно име.

— Гордея се с това, че познавам всеки един от служителите си. Кажете ми името и ще ви кажа дали работи в „Утопия“.

— Едуардс — каза тя. — Името е Мънк Едуардс или Едуард Мънк.

Канън не показва никаква реакция, когато чу името. Той просто поклати глава. Джон Пол обаче реагира сякаш Ейвъри хвърли насреща му горящ факел. Рязко се втурна от мястото си до вратата и отиде до бюрото със скоростта на светлината. Опря длани на бюрото, наведе се към нея и попита:

— Откъде знаеш това име?

От изражението на лицето му я побиха тръпки. И то не приятни.

Усети как ужасът стяга сърцето ѝ.

— А ти откъде знаеш това име? — отвърна тя.

— Отговори ми.

— Леля ми се е обадила от летището в Аспен. Оставила ми е съобщение, че шофьорът, който е дошъл да посрещне нея и още две жени, ще ги откара в някаква планинска вила. Шофьорът се казвал Мънк Едуардс и имал британски акцент. — Тя се обърна към Канън и попита: — Имате ли служители...

— С британски акцент? Не, опасявам се, че нямаме. Някой си прави жестока шега — каза той. — Може би леля ви не е разбрала съвсем точно.

Джон-Пол взе телефона от бюрото на Канън и започна да набира. Той се обърна с гръб към Ейвъри и заговори съвсем тихо, но тя въпреки това чуваше всяка негова дума.

— Ноа, обажда се Джон-Пол. Да, добре, какво да ти кажа. Стига си ме прекъсвал и слушай. Намирам се в един хотел, наречен „Утопия“, близо до Аспен. Мънк се е върнал. Изглежда, този път е набелязал три. Явно се опитва да постави рекорд.

Ейвъри избута стола си назад и стана. Тъкмо бъркаше в раницата си, когато Джон-Пол каза:

— Най-добре извикай подкрепление. И двамата знаем, че няма да намерят нищо, но сигурно трябва да минеш по обичайния ред. Твърде късно е — добави той ядосано. — Вече ги е пипнал.

Той затвори и тръгна към вратата, но спря, когато Ейвъри му извика.

— Къде отиваш?

Той продължи.

— Обадох се на едни хора, които ще ти помогнат.

— Какви хора? Полицията ли?

— Не, ФБР. — Той спря за миг на вратата. — Ноа е приятел на зет ми. Той познава Мънк много добре. Ще го оставя да ти обясни останалото, когато пристигне тук.

— Мислиш ли, че ФБР ще успеят да открият леля ми?

Не й каза, че според него леля й вече е мъртва и че в крайна сметка агентите ще успеят, и то само с повече късмет, да открият трупа й... освен ако Мънк не го беше хвърлил на дивите животни да го изядат.

— Да, сигурно.

— Каж ми истината.

— Добре. Мисля, че ще оплескат всичко.

Тя се изненада от язвителността в гласа му.

— Защо?

— Защото са от ФБР.

Ейвъри остави това без коментар.

— Къде отиваш ти? — повтори въпроса си тя.

— Ще проверя една-две версии, но се съмнявам да откроя нещо.

— А после?

— У дома. Ще се прибера у дома.

Ако имаше пистолет, щеше да се изкуши да го простреля в крака. Беше такъв гадняр.

— Няма да си тръгнеш, докато не ми кажеш какво знаеш за този Мънк.

— Виж какво, госпожичке. Не мога да ти помогна с нищо. Мислех, че съм го изпреварил, но се оказа, че съм доста закъснял. Обадох се да извикам помощ, така че се дръж и ги остави да опитат да си вършат работата.

Когато той излезе от кабинета, Ейвъри се обърна към Канън:

— Искam имената, адресите, телефонните номера и всяка друга съществена информация, с която разполагате за другите две жени, които са тръгнали с леля ми... двете, които са отменили резервациите си. Ако не ми осигурите тази информация в следващите две минути, кълна се, ще разпердушиня това място и ще се погрижа да ви арестуват за възпрепятстване на правосъдието. А сега побързайте.

Тя извади служебната си карта и я размаха пред лицето му. Канън примигна два пъти, после се втурна към компютъра, за да изпълни желанието ѝ.

— Това е абсолютно нередно — измърмори той, а тя грабна раницата си, метна я през рамо и хукна след Джон-Пол. — Крайно нередно.

Ейвъри зърна Джон-Пол, докато той минаваше покрай рецепцията. Сега фоайето бе претъпкано от пристигащи гости и ѝ се наложи да премине през три отделни групи, за да догони Джон-Пол. Когато най-после го настигна, сграбчи ръката му и се опита да го спре.

Но той дори не забави ход. Продължи да върви и я повлече след себе си. Тя забеляза, че той не заобикаля хората, а те се отдръпват от пътя му. Стисна ръката му още по-силно. Ако имаше дълги нокти, щеше вече да ги е счупила всичките. Кожата му беше топла като на човек, но мускулите му бяха като от камък.

— Ще спреш ли? Трябва да говоря с теб. — Той пак не забави ход и тя добави: — Моля те, Джон-Пол. Нуждая се от помощта ти.

По дяволите. Звучеше сякаш ще се разплаче. Нямахте абсолютно нищо, с което той можеше да ѝ помогне, но тя бе прекалено наивна, за да го разбере. Сигурно винаги бе живяла предпазена от истинския живот и не знаеше как да се справи сега. Колкото и да не ѝ харесваше,

щеше да ѝ се наложи да открие, че в живота не всичко завършва с хепиенд.

— Не мога да ти помогна.

— Какво имаше предвид, като каза, че вече е твърде късно. Чух те, като говореше по телефона.

— Ще оставя ФБР да ти обяснят. Имаш ли някого, на когото да се обадиш да дойде да стои с теб? Някой роднина или близък приятел, който да се погрижи за теб?

Ейвъри рязко спря. Боже, колко бе коравосърдечен.

— Мислиш, че леля ми е мъртва, нали?

Той не ѝ отговори незабавно, но начинът, по който я гледаше, ѝ подсказа, че вероятно се опитва да прецени дали тя може да понесе това, което ще ѝ каже. Или се тревожеше, че тя ще изпадне в истерия?

— Мога да приема истината. Просто ми отговори. Той пристъпи една крачка към нея.

— Да. Мисля, че леля ти и другите две жени са вече мъртви.

Тя пусна ръката му и отстъпи назад.

— Защо? Защо мислиш така?

— Има ли някого, на когото...

— Да се обадя? Леля Кери и чичо Тони са единствените ми роднини и няма да изплаша чичо си до смърт, така както ти се опитваш да изплашиш мен, докато не разполагам с факти. Кажи ми какво знаеш за този Мънк.

— Госпожице Дилейни?

Викаше я Оливър. Тя се обърна и видя, че той държи телефонната слушалка и ѝ прави знаци да се приближи.

Не може да е Марго, помисли си тя. Приятелката ѝ щеше да се обади на мобилния ѝ телефон. Кой тогава? Кери... Може би се обаждаше леля ѝ. Изведнъж Ейвъри се изплаши толкова много, че едва си пое дъх. Моля те, нека да бъде тя.

Изпусна раницата си, докато заобикаляше една двойка. Бързаше твърде много, за да се наведе да я вземе. Когато се приближи до рецепцията, Оливър каза:

— Твърдят, че е спешно.

Джон-Пол я последва с раницата ѝ. Видя я как сграбчи слушалката и я чу да казва:

— Кери?

— Съжалявам, скъпо момиче. Не е Кери. Озадачена от обръщението и шепнещия глас на жената отсреща, Ейвъри попита:

— Кой се обажда?

— В момента не е важно коя съм, а къде е Кери, нали така? Тя е при нас. Искаш ли да я видиш отново?

Гласът бе приглушен. Ейвъри не помнеше да го е чувала преди.

— Какво сте направили с нея? Тя добре ли е? Ако я нараните...

— Глупаво момиче, мълчи и слушай — нареди жената. — Ще го кажа само веднъж, така че внимавай. Животът на трима души зависи от това дали ще изпълниш което ти казвам. Оставила съм голям жълт плик с името ти на рецепцията. Ето го, вляво от теб. А, не се обръщай — заплаши я тя тихо, от което Ейвъри настръхна. — Ако ме видиш, правилата ще се променят и твоята бедна леля и новите ѝ приятелки ще трябва да платят за неподчинението ти.

Ейвъри се напрегна.

— Къде сте? — прошепна тя.

— Тук — отвърна гласът. — Наблюдавам те. Искат ти се да се огледаш, нали? — засмя се жената. — Не ми разваляй удоволствието от играта. Вземи картата, Ейвъри. Браво, точно така. Виждаш ли този хубав часовник? Сложи си го. Веднага.

Ейвъри взе мъжкия спортен часовник „Суоч“ и бързо го стегна на китката си.

— Точно така — каза жената. — Сега отвори картата и намери малкото червено кръстче, което съм отбелязала. Побързай.

Ейвъри подпря телефона на рамото си, отвори картата и започна да търси знака. Изтърва телефона, когато се наведе напред, опитвайки да види отражението на едно лице върху лъскавата гранитна стена зад рецепцията.

Джон-Пол се протегна и вдигна слушалката. Тя бързо я грабна от ръката му.

— Много си непохватна — упрекна я гласът.

— Съжалявам.

Джон-Пол наблюдаваше Ейвъри внимателно. Лицето ѝ бе мъртвешки пребледняло и стискаше слушалката така, че кокалчетата на ръката ѝ бяха побелели от напрежението. Не можа да се въздържа и я прегърна през рамото, защото се притесняваше, че това, което тя ще чуе, ще бъде твърде много за нея. Не го биваше да успокоява жени —

всъщност никога преди не го бе правил, — но се почувства длъжен да опита.

— О, колко сладко — каза гласът сладникаво. — Това любовникът ти ли е?

Ейвъри бе толкова смутена, че не можеше да мисли.

— Да... не.

Жената се засмя.

— Кой е той?

— Никой.

— О?

Ейвъри каза първото, което й хрумна.

— Той е актьор. Работил е... работи за Кери, снима се в реклами.

Ще го отпратя.

— Не, не го прави. Сега и той е в играта, скъпо момиче. Той вече знае, че не можеш да откриеш Кери. Не искаме да започне да задава въпроси или да се обади в полицията. Освен това ще бъде по-забавно, ако тръгне с теб на тази малка експедиция. Но само той. Ако кажеш и дума на някого, ще разберем. От момента, в който затвориш този телефон, ще те наблюдаваме. Ще кажеш на управителя, че Кери се е обадила и всичко е наред. После ще извадиш мобилния телефон от чантата си и ще го пуснеш във фонтана пред хотела. Разбра ли?

— Да.

— Вземи мобилния телефон и на приятеля си. Хайде да видя как го правиш.

Тя се обърна към Джон-Пол.

— Дай ми мобилния си телефон.

— Нямам.

Тя повтори думите му в слушалката.

— Ще разберем, ако лъже. Но всъщност няма значение. Там, където отиваш, е все едно — няма да уловиш сигнал. Въпреки това искам да видя как изхвърляш телефона си.

— Добре, ще го направя. Кери добре ли е? Тя...?

— Тя е добре... засега. Прави каквото ти казвам, ако искаш да не пострада. — Тонът на жената бе станал суров и рязък, но се долавяше и някаква нотка на възбуда. — Намери ли червеното кръстче?

— Да, виждам го.

— Следвай упътването, което съм написала долу на картата. Имаш точно два часа да стигнеш дотам.

— Но това е на поне три часа път с кола оттук. Не е възможно. И сякаш няма никакви пътища, като се стигне до...

— Казах два часа — прекъсна я жената. Сто и двацет минути, Ейвъри, и нито една повече. Не ме ли чу?

— Да, но какво ще стане, ако не стигнем навреме? Ако закъснеем?

Жената се засмя.

— Бум!

ДЕСЕТА ГЛАВА

Жената звучеше като побъркана, смееше се, когато прекъсна връзката. Ейвъри, разтърсена из основи, подаде слушалката на Оливър и докато го правеше, се наведе към плота, пъхна ръка в раницата си и натисна бутона, на който бе запаметила номера си в службата. Изчака секунда, после натисна звездичката, за да сигнализира за опасност. Канън бързо дойде при нея и остави разпечатката, която тя бе поискала, на плота.

— Бяхте прав — каза тя с напрегнат глас, който се надяваше да прозвучи като весел. — Кери се обади по телефона. Просто е станало едно голямо объркване. Сега, ако ме извините, двамата с Джон-Пол ще тръгваме.

Тя се опитваше да не им покаже колко потресена се чувства. Напъха в раницата листите, които Канън бе оставил за нея, преди той да успее да си ги грабне обратно, взе мобилния си телефон и картата и се втурна към изхода.

Хвърляше поглед към всяко лице, покрай което минаваше, но в голямото фоайе се мотаеха толкова много хора, че бе невъзможно да се огледат добре всички жени. Къде бяха телефоните? Навсякъде имаше палми и огромни фикуси. Жената, която ѝ се бе обадила, можеше да се скрие навсякъде и да наблюдава Ейвъри.

— Да вървим — извика тя на Джон-Пол, преди да осъзнае, че той върви плътно зад нея.

— Какво става?

Тя не му отговори. Втурна се към фонтана, пусна телефона си във водата и после изтича през вратата и се блъсна в пиколото.

— Госпожице Дилейни, ако ми кажете номера на стаята си, ще занеса багажа ви...

Тя не му обърна никакво внимание, а хукна надолу по стъпалата и спря на алеята, опитвайки да открие колата, която бе взела под наем. Къде ли беше?

Джон-Пол вдигна черната пътна чанта от количката за багаж.

— Тази нейна ли е? — попита той пиколото.

— Да, сър. Ето, тук пише името ѝ. Тя вече регистрира ли се?

— Какво сте направили с колата ми? — извика тя в същия момент.

Побягна към будката на пазачите на паркинга, когато Джон-Пол я спря. Нямах да я пусне никъде, докато не му кажеше какво, по дяволите, става. Тя трепереше неудържимо.

— Поеми си дълбоко дъх и се успокой. Няма да припаднеш, нали? — попита той.

— Не.

— Добре, кажи ми какво се случи. Говори, дяволите да те вземат. Кой се обади?

— Някаква жена. Не познах гласа ѝ. Каза, че леля ми е при тях.

— Тях? — попита той. — Сигурна ли си, че е казала тях?

— Да. — С всяка изминала секунда ставаше все по-трескаво неспокойна. — Кери е в опасност и трябва да отида при нея, преди да е станало късно.

— Жената ли ти каза да си изхвърлиш телефона?

Като се опитваше да се измъкне от него, тя прошепна:

— Да. Виж, това не е някаква шега. Усетих го. Тя каза, че ще убият Кери и още две жени, които са с нея, ако не тръгнем веднага. Моля те — проплака отчаяно. — Трябва да дойдеш с мен. Каза, че сега и ти си в играта. Трябва да побързаме. Даде ни два часа да стигнем до мястото, което е отбелязала на картата, и не знам как ще успеем навреме. Толкова е далече...

— Знаеш, че това вероятно е капан, нали? Трябва да знаеш...

— Да — извика тя. Вече не я бе грижа дали някой няма да я чуе. — И щом веднъж потеглим, ще се опитам да измисля начин да остана жива и да помогна на Кери. Чуй ме. Нямам избор. Ако беше твоята майка или дъщеря, щеше ли да стоиш тук и да анализираш ситуацията? Едва ли. Щеше да направиш точно това, което смятам да направя и аз. Ще спазвам указанията им и ще се опитам да се възползвам от всеки шанс който се появи. Сега се размърдай, Ренърд. Времето ни тече.

Беше права. Той щеше да плати откупа или да направи всичко възможно, за да може някой, когото обича, да остане още малко жив.

— Хайде — каза той. — Ще вземем моята кола.

Прималяла от облекчение, че той не продължи да спори, Ейвъри прошепна:

— Благодаря.

Той я хвана за ръката и побягна през паркинга, а тя се препъваше след него. Джипът му бе паркиран неправилно пред една алея. До колата стоеше един мъж от охраната и клатеше глава.

— Вие ли сте собственик на... — Млъкна, когато видя изражението на Джон-Пол, и бързо се дръпна назад, като стъпка една леха с иглики.

Джон-Пол не му обърна никакво внимание. Натисна дистанционното на алармата, за да отключи вратите, хвърли чантата на Ейвъри на задната седалка, където беше и неговият багаж, а в това време тя изтича и седна на мястото до шофьора.

Веднага разгъна картата и когато той седна зад кормилото, му показва червеното кръстче.

— Имаме точно два часа. Не, един час и петдесет и седем минути, за да стигнем до това място. Да тръгваме.

Джон-Пол изучава картата около десет секунди.

— Ще се поизпотим — каза той, като завъртя ключа.

— Ще успеем ли?

— Може би — промълви той. — Сега си навигатор. Сложи си колана.

Не можеше да кара бързо, докато не излезе от паркинга, но когато стигнаха до портала в края на дългия виещ се път, вече караше с осемдесет.

Ейвъри бе наведена напред и се поклащаше, сякаш това движение ѝ помагаше да се приближи към целта им. Осъзна какво прави и се принуди да се облегне назад и да се концентрира върху това да го упътва накъде да кара.

Той караше с бясна скорост по магистралата.

— Ето — извика тя, когато видя знака. — Завий по тази отбивка. Трябва да е след около километър и половина. Можеш да останеш на този път поне трийсет и пет километра, дори петдесет. — Сплете пръсти и се взира в пътя, докато не стигнаха до отбивката. — Намали. Ето я. Ще я пропуснеш.

— Виждам я — каза той спокойно. Зави по черния път на две гуми. Ейвъри се подпря с длани на таблото. Тези коли не се ли

преобръщаха постоянно? Само това им трябваше, Джон-Пол да съсипе колата. Тогава Кери щеше да бъде обречена.

Успокой се, каза си тя. Ще успеем. Трябва.

Тя сведе глава, забеляза мъжкия часовник на ръката си, върху нейния малък „Таймекс“, и бързо го свали. След като го огледа отпред и отзад, внимателно го сложи в поставката за чаши между двете седалки.

Пътят пред тях бе прав и той хвърли поглед към нея.

— Сега започвай да говориш. Кажи ми какво точно каза тя.

Повтори му това, което си спомняше, и после добави:

— Беше там и ни гледаше. Опитах се да я открия, докато излизах, но във фойето се мотаеха толкова много хора.

— Може да не е била вътре. Забеляза ли охранителните камери?

Тя поклати глава.

— Не.

— Просто е трябвало да се закачи за тяхната система, за да те гледа какво правиш, и без да е там. Имаше ли нещо характерно в гласа ѝ?

— Не, нищо. Просто звучеше...

— Как?

— Гадно. Каза ми да не развалям удоволствието ѝ, определи това, което прави, като игра. Не искаше да ѝ развалям забавлението.

Ейвъри се сети за листовете, които бе пъкнала в раницата си, и ги извади.

— Какво е това?

— Помолих Канън да ми даде цялата информация за другите две жени, които са отменили резервациите си вчера. Онази жена ми каза, че двете са с Кери сега. Трябва да са същите жени. Първото име е Ан Трап. Живее в Кливланд и е собственик на транспортна компания. Другата е съдия Сара Колинс от Маями. Изглежда, и трите резервации са били направени с кредитни карти. Всяка на различен човек. — Тя му прочете имената на собствениците на кредитните карти.

— Тези имена говорят ли ти нещо?

— Не — отвърна тя. — Не мисля, че Кери ми е споменавала някое от тях и не се сещам откъде може да ги познава. С чичо ми живеят в Бел Еър.

— Предполагам и ти си от там.

— Бях известно време при тях. Сега живея във Вирджиния. — Тя взе часовника и отново провери колко е часът. — Не може ли да се движим малко по-бързо?

— Вече карам почти със сто и трийсет. Ограничението тук е деветдесет. Само се моля наоколо да няма патрул на пътна полиция.

О, боже, не се беше сетила за това. Щяха да се забавят ужасно, ако попаднеха на полицаи.

— Тогава намали.

— Решавай по-бързо, скъпа. Бързо или бавно? Ти казваш.

— Ще наваксаме с времето, като караш по-бързо по горския път. Засега намали.

Той я послуша.

— Сигурна ли си, че жената на телефона каза: „Тя е при нас“? — Той натърти на множественото число.

— Вече ме попита, да, сигурна съм, че каза точно това. Защо е толкова важно?

Той едва овладя вълнението си.

— Защото може би Мънк те чака на онова място, което са отбелязали на картата, и това ми дава уникалната възможност да убия този негодник. Ако измисля как да стигна там преди него...

Той не продължи, но Ейвъри забеляза, че отново увеличи скоростта.

— Мисля, че е време да ми отговориш на някои въпроси — каза тя.

— Например?

— Защо търсиш Кери? Откъде я познаваш?

Той трябваше да си признае.

— Не я познавам.

— Но ти каза...

— Излъгах те. Познавам мъжа, който...

— Който какво?

Той щеше да каже „...мъжа, който я е убил“, защото, ако Мънк спазваше модела си на действие, онези три жени вече бяха мъртви и погребани. Но все пак бе променил едно нещо. Очевидно този път работеше с партньор.

— ... който е отвлякъл жените — продължи той. — Мъжа, който се нарича Мънк. Съмнявам се, че това е името, което е записано в акта

му за раждане.

— Кажи ми какво знаеш за него. Кой е той?

— Професионален убиец.

— Какво? — попита тя рязко.

Той повтори и после погледна към нея, за да я види как приема новината. Не добре, прецени. Изобщо не добре. Лицето ѝ бързо позеленяваше.

— Ще повръщаш ли? — попита той с известно съчувствие в гласа.

— Не.

Той не ѝ повярва.

— Свали прозореца и подай глава навън, ако мислиш... — Добре съм — прекъсна го тя, но въпреки това свали прозореца. Пое си дълбоко дъх няколко пъти. Въздухът бе наситен с мирис на земя и мъх. От този аромат ѝ се повдигна. Не, свежият въздух не ѝ помагаше.

Професионален убиец. Боже мой, помисли си тя.

Издиша и опита да прочисти мислите си. Анализирай фактите, както ти си знаеш, заповяда си тя. Прецени ги внимателно.

Ан Трап. Сара Колинс. Тези две жени объркваха разсъжденията ѝ. Какво бе общото?

— Трябва да има някаква връзка — каза тя и веднага щом думите излязоха от устата ѝ, поклати глава. — Не, не е задължително.

Той се съсредоточи върху пътя. Отново бе увеличил скоростта, защото наоколо нямаше други коли и той бе почти сигурен, че патрулът от пътна полиция наблюдава някой по-оживен път. Отпусна леко педала на газта, когато скоростомерът показа сто и десет.

— Пътят свършва след осем километра. Тя грабна картата.

— Откъде знаеш?

— Прочетох знака току-що.

— Трябва да завием по горския път.

— Оглеждам се за него — каза той.

Тя погледна часовника си за стотен път и видя, че са минали цели двацет минути. После мислено измери разстоянието до червеното кръстче.

Той отново хвърли поглед към нея.

— Ако пътят е добър, имаме шанс. Но може и да не успеем, Ейвъри.

— Ще успеем — настоя тя. — Трябва да успеем!

— А, ето го — каза той и зави по горския път. Чакълът заскърца под гумите, а джипът се понесе по виещия се път. Беше широк колкото за една кола и клоните на дърветата се блъскаха в страничните прозорци.

— Движим се в правилната посока и това е най-важното — отбеляза той.

— Ако имаме късмет, може нататък да се включим в някой по-хубав път.

— Или пътят съвсем да свърши.

— Откъде по-точно познаваш Мънк?

— Никога не съм го срещал, ако това питаш. Той ми стана нещо като хоби. Опита се да убие някой, който ми е много близък.

— Някой го е наел да, убие твой приятел?

— Не. Но тя му се изпречи на пътя. Сестра ми. Мънк беше нает да върне едни документи, които бяха у нея, и той се опита да я убие, за да ги вземе. За щастие, планът му се провали и му се наложи да избяга.

— Значи ти го следиш от известно време?

— Да. Човекът, на когото се обадох от кабинета на Канън, също се интересува от Мънк.

— Кой е той.

— Клейборн. Ноа Клейборн. Той е от ФБР — добави с нотка на презрение.

— Но е твой приятел?

— Не точно.

Тя наклони глава и го погледна изучаващо. Какъв му беше проблемът? Той отклони вниманието й, като продължи:

— Както ти казах, Мънк се покри за повече от година. Не можех да открия никаква следа... досега.

— Как разбра, че е в Колорадо?

— Използва една кредитна карта, която беше използвал в Боуън. Това е градът, в който живее — поясни той. — Боуън, Луизиана.

— Значи ФБР също знаят, че той е в Колорадо?

— Не.

— Но щом ти си го проследил по кредитната карта, със сигурност и ФБР...

— Те не знаят за новото плащане с тази кредитна карта.

— Не си ги уведомил?

— Не, по дяволите.

— Защо не?

— Защото не искам да оплескат всичко.

— ФБР не оплесква разследванията си. Те са професионалисти и изключително ефективно...

Той я прекъсна.

— Спести ми празните приказки. Чувал съм тази пропаганда и преди. Не й вярвах тогава, не й вярвам и сега. Бюрото е пълно с шефове, които се опитват да пречупят гърбовете на агентите, които са под тях, за да се издигнат до върха. В наши дни вече няма никаква лоялност. Просто всеки срещу всеки. Те са бюрократи — добави той и потрепери презрително.

— Ти разсъждаваш цинично.

— Просто казвам истината.

Тя погледна през страничния прозорец.

— Все пак благодаря.

— За какво ми благодариш?

— Че тръгна с мен. Можеше да откажеш.

— Да си изясним нещо. Не правя това заради теб или заради леля ти. Искам да пипна Мънк, преди да е убил още някого.

— С други думи, имаш си свои собствени цели и не ми правиш никаква услуга. Ясно.

Обаче изобщо не й беше ясно. Как можеше човек да бъде толкова коравосърдечен? Тя се зачуди дали е способен да помогне на някой непознат в беда. Сигурно не. Той бе от хората, които не спират, когато видят катастрофа на пътя, и прескачат паднал на тротоара човек с инфаркт.

Пътуваха мълчаливо няколко минути и после Ейвъри каза:

— Разкажи ми какво знаеш за Мънк. Той сигурно има някакъв модел на действие. Всички имат.

На Джон-Пол му се стори странно, че е чувала за тези неща.

— Всъщност той наистина има свой почерк, но явно този път го е променил.

— В какъв смисъл?

— Мънк никога не афишира появата си. Досега е действал винаги по един и същи начин. В миналото убийствата, които е

извършвал, са били винаги в рамките на две седмици през годината. Това се повтаряло в продължение на седем години. Имам теория за това.

— Мислиш, че си има нормална работа някъде? Че живее два отделни живота?

— Мисля, че е било така в миналото — поправи я той. — От убийствата очевидно се печели много повече, така че, предполагам, е напуснал, другата си работа. Можеш ли да си го представиш как седи на някое бюро и се труди усърдно? Би изглеждал като добрия човек. Този, който чертае таблицата за футболните мачове и всички го харесват толкова много, че му разказват за проблемите си. Обзалагам се, че е така, Ейвъри. Когато го заловят, хората, с които е работил, ще бъдат шокирани. Всички ще повтарят едно и също. Боб беше толкова приятен човек.

— Като повечето серийни убийци.

— Точно това имах предвид.

— Откъде си сигурен, че онези убийства са негово дело? Да не е оставял визитна картичка или нещо, с което да доказва, че той ги е извършил?

— Нещо такова. Обича розите. Винаги оставя по една червена роза с дълга дръжка.

— Това е шантаво — каза тя. — Значи преди е работел от девет до пет и е убивал хора през отпуската си, защото това е била неговата идея за страхотно забавление, но сега е само професионален убиец... по всяко време на годината. Какво друго се е променило в действията му напоследък? Изглежда, си го проучвал внимателно?

Той кимна.

— Никога не е опитвал нещо такова... да убие три жертви наведнъж. Той не си пада по подобни представления. И винаги досега е действал сам. Сега, изглежда, се е събрал с някаква жена. Може да се изхвърля, за да я впечатли.

Попаднаха на една буца на пътя. Ейвъри отново се хвана за таблото, когато главата ѝ се блъсна в покрива на колата.

— Още ли се движим на север? — Беше невъзможно да се определи. Дърветата скриваха небето и в тази част на гората бе зловещо и мрачно.

— На северозапад — поясни той.

Тя чу писък в далечината. Не, беше като звук от някое животно. Въпреки това я побиха тръпки.

— Как си намира клиентите? Знаеш ли?

— Не, но предполагам, че по интернет — отвърна той. — Така е лесно. Може да остане анонимен, а досега Мънк винаги е бил много внимателен и предпазлив в избора на жертвите си. Вероятно има достатъчно работа за следващите петдесет години. Ще се изненадаш колко съпрузи желаят смъртта на съпругите си и обратно — колко жени биха платили, за да се отърват от мъжете си.

— Чичо ми Тони няма нищо общо с това.

— Сигурна ли си?

— Да — натърти тя.

Той изостави този въпрос за момент.

— Каза, че трябва да има връзка между трите жени...

— Анализирах това, което ни е известно, и се опитвах да го сглобя. Прибързано заключих, че един човек е наел Мънк да убие и трите жени, затова се опитвах да измисля какво общо има помежду им. Но предположението ми може да е погрешно.

— Тоест?

— Трябва да приемем и вероятността трима души да са наели Мънк и поради някаква причина той да е решил да убие трите си жертви едновременно.

Трябваше да признае, че е права.

— Едно нещо е сигурно. На Мънк са му платили адски много пари, за да убие тези жени. Той не работи евтино. Ако ги е събрал на едно място, истинският въпрос е кой желае смъртта на леля ти?

Беше очаквал, че тя незабавно ще му каже каква сладка любеща жена е леля ѝ и че няма никакви врагове на този свят.

— Много хора не харесват леля ми. Предполагам, че някои направо я мразят.

Той не бе подготвен за това и се подсмихна.

— И?

— Понякога Кери е доста... безцеремонна.

— Така ли?

Ейвъри кимна.

— В нейния бизнес е така.

— О, и какъв бизнес е това?

— Рекламният.

— Моля?

— Прави телевизионни реклами.

Той се засмя и грубият му глас изпълни колата.

— Обаче — продължи тя, без да обръща внимание на реакцията му — никой от конкурентите ѝ не би стигнал до такава крайност, за да се отърве от нея.

— Откъде си толкова сигурна?

— Просто съм.

— Добре, това ни връща при чичо ти Тони. Бракът им стабилен ли е? Да си чувала за някакви проблеми?

Изведнъж Ейвъри усети, че ѝ се гади.

— Кери мисли, че Тони ѝ изневерява.

— Аха.

— Ходеха при брачен консултант.

— Така ли?

— Тони я обича.

— Познаваш ли достатъчно добре чичо си?

— Не толкова добре, колкото би трябвало — призна си Ейвъри. — Учих в колеж с пансион и си бях вкъщи само през лятото, а тогава пък работех в офиса на Кери. Въпреки това мисля, че умея добре да преценявам характерите на хората. Тони никога не би ѝ изневерил.

— Съпругите обикновено усещат тези работи.

— Кери не е типичната съпруга. Тя е много подозрителна по природа. Според мен дълбоко в себе си не може да повярва, че някой мъж може да я обича. Тя е... несигурна и затова е толкова безцеремонна. Не иска никой да види уязвимостта ѝ.

— А това ни води отново до...

— Ако трима различни човека са поръчали убийствата на трите жени и един от тях е наел Мънк да убие Кери и мен, тогава...

— Тогава какво?

— Знам кой е той...

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Първият час бе кошмарен, а после стана още по-лошо.

Ненормалницата за малко да ги взриви. Ръката на Ан бе на дръжката на вратата, когато Кери я събори на пода. Ан бе толкова кокалеста, че се удари лошо, а Кери се стовари отгоре ѝ. И двете крещяха. Кери я натискаше да не мърда, но бе невъзможно да я вразумят. Ан продължаваше да се извива и върти, опита се да издере очите на Кери с дългите си лакирани нокти. Успя да се надигне на колене и за малко да се изплъзне, когато Сара я сграбчи за глезените и я дръпна настрана от вратата.

Колкото и слаба и крехка да изглеждаше Ан, яростта ѝ даваше почти нечовешка сила, но за щастие тя не трая дълго. Задъхана от усилието, Кери задържа жената на пода, като седна на гърба ѝ. Държеше главата ѝ неподвижно, като натискаше с две ръце врата ѝ.

— Намери нещо, с което да я вържем — извика Кери на Сара, за да надвика писъците на Ан.

След десет минути Ан седеше на един стол до кръглата маса в кухнята. Китките ѝ бяха завързани за облегалките на стола с две телефонни жици.

— Как смееете да ме третирате по този начин. Това няма да ви се размине. Само чакайте и ще видите. Ще подам оплакване.

Изтощена, Кери седна на стола до Ан. Опря чело на ръката си, подпряна с лакът на масата, и попита спокойно:

— Как точно възнамеряваш да направиш това, Ан?

— Кучка — изсъска Ан. — Ще се обадя в полицията.

— Заповядай. Използвай телефона. О, чакай. Не можеш, защото проклетият телефон е прекъснат.

— Лъжеш.

Кери се обърна към Сара, която стоеше облегната на кухненския плот и гледаше.

— Тя да не е на друга планета? Мисля, че е напълно превъртяла.

— Може би — отвърна Сара. — Шокът понякога кара човек да се държи като обезумял.

— Какво, за бога, ще правим? — прошепна Кери.

Сара си издърпа един стол и седна срещу Ан. Сплете пръсти върху масата.

— Слушай, Ан, няма полза да се преструваш, че всичко е наред. Всички сме в опасност и имаме нужда и от твоята помощ.

Незабавната реакция на Ан бе един враждебен поглед.

— Остави ме на мира, тлъста свиня такава.

— Прекрасно — промърмори Кери.

— Кучка — извика Ан с пълно гърло.

— Ан, ако продължаваш да крещиш, ще трябва да ти запушим устата — предупреди я Сара. — Ще се успокоиш ли?

В отговор онази се опита да я убие с поглед.

— Ан, къде е писмото, което ти е било оставено? Когато тя извърна глава, Сара попита: — Сега ще ни наказваш с мълчание ли?

— Дано — изсумтя Кери.

Сара се облегна на стола си, оправи халата си така, че да прикрива нощницата ѝ, и каза:

— Знаеш ли, Ан, ако не си получила писмо...

— Не съм — сопна се Ан.

— Тогава може да си невинна жертва и да си попаднала случайно в тази... обстановка.

Обстановка? На Кери ѝ се искаше да изкоментира подбора на думи на Сара. За бога, те седяха във вътрешността на бомба. Но после улови погледа ѝ и реши да замълчи, защото по-възрастната жена бързо поклати глава в знак да не прави нищо.

— Разбираш ли, Ан — продължи тя спокойно, — като съдия през годините съм изпратила в затвора много закоравели престъпници. Известна съм с репутацията си да издавам тежки присъди, но от всички тези случаи, от всички мъже и жени, които съм осъдила, не съжалявам за нито едно свое решение.

Ан най-после изгледа Сара с ледено презрение.

— Защо ми разказваш това?

— Защото е важно. През годините имаше безброй заплахи за живота ми, но никога не съм им обръщала внимание.

Тя отиде в дневната и донесе писмата, които двете с Кери бяха получили. Върна се на мястото си край масата и прочете своето писмо. Когато свърши, вдигна листа пред очите на Ан, за да ѝ докаже, че казва истината.

— И мислиш, че някой от тези престъпници е решил да изпълни заплахата си?

— Да, точно това мисля. Или някой бивш затворник стои зад това, или някой, който още е зад решетките, е намерил кой да му помогне.

— Откъде някой бивш или настоящ затворник ще намери пари за наемен убиец?

— Кой го е грижа откъде са парите? — намеси се Кери.

— Не говоря на теб, кучко — изсъска Ан.

Сара вдигна ръка, за да ги накара да замълчат. Не искаше в яда си Кери да предизвика нова свада.

— Основателен въпрос — отбеляза Сара. — Не знам откъде е намерил парите. Може да е наследил пари от някой роднина или...

— А може да си пратила в затвора някой невинен и роднините му да го знаят.

— Да, може и това да се е случило.

Кери скърцаше със зъби, за да не се намеси. Искаше да каже и на двете, че сега трябва да намерят начин да се измъкнат от къщата, а после, когато вече са в безопасност, можеха да разсъждават до второ пришествие кой, как и защо.

— Писмото на Кери не е като моето — продължи Сара. — Нейното е подписано.

Ан погледна заинтригувано.

— Значи той е искал тя да научи колко много я мрази, преди да умре?

— Не той — поправи я Сара. — Тя.

Кери кимна. Ан все още отказваше да я погледне, но Кери не я беше грижа.

— Моето писмо е написано от сестра ми, Джили.

Това съобщение толкова силно шокира Ан, че тя не можа да продължи с каменното си мълчание към Кери.

— Твоя собствена плът и кръв желае смъртта ти?

— Да.

— Що за семейство сте? — попита Ан отвратена.

— Семейство с проблеми, Ан. Сестра ми е луда.

— Боже мой. Я чакай малко. Лъжеш ли? Та нали, ако сестра ти е луда, би трябвало да е в лудница.

— Преди години ни съобщиха, че Джили е умряла при катастрофа. От погребалния дом искаха да ми изпратят праха ѝ. Оказва се, че Джили е много по-умна, отколкото съм мислела. През всичките тези години е чакала и планирала как да ми отмъсти.

— Защо? Какво си ѝ направила?

— Тя смята, че съм ѝ откраднала детето.

— Така ли е?

— Не, тя изостави дъщеря си веднага след като я роди. Отгледахме я ние с майка ми.

— А сестра ти никога не се е връщала?

— О, върна се, когато Ейвъри беше на пет. Появи се с гаджето си, престъпник на име Дейл Скарет. Мислеше, че може да се появи невъзмутимо и да отведе Ейвъри. Вече бе изнудвала майка ми за пари, за да не предявява претенции към дъщеря си. Така беше — каза тя, когато Ан я погледна отвратена. — Майка ми трябваше да ѝ плаща, за да задържи Ейвъри. Аз си бях вкъщи, когато те дойдоха, и докато аз се опитвах да изблъскам сестра ми от къщата, мама се обади на полицията. Щом Дейл Скарет чу сирените, грабна Джили и офейкаха. На следващата сутрин аз се преместих в Калифорния. Докато се опитвах да стъпя на краката си, Ейвъри беше при майка ми. После, когато тя стана на единайсет, Джили изпрати Скарет да я отвлече. Ейвъри не искала да тръгне с него доброволно. Борила се със зъби и нокти и той я пребил с колана си, за малко не я убил. Тя беше толкова мъничка... и безпомощна. Предполагам, че се възприемах като нейна майка, но когато трябваше, когато наистина се наложи, аз не бях там да я защита — така както една майка би защитила детето си.

— Ами майка ти? Тя нищо ли не е направила?

Кери сведе глава и продължи.

— Шефът на полицията беше неин приятел и ѝ дал пушка, научил я да стреля. Тя била в задния двор и чула писъците на Ейвъри чак когато влязла в къщата. Майка ми започваше да недочува — добави тя. — Според полицията тя се опитала да убие Скарет. Явно го предупредила, защото той грабнал Ейвъри точно когато мама стреляла.

Куршумът улучил племенницата ми. — Думите ѝ излизаха монотонно, но очите ѝ бяха пълни със сълзи. — Оставих една възрастна жена да се грижи за племенницата ми, след като знаех, че Джили е някъде там.

— Не може да си очаквала...

— Но знаех на какво е способна Джили.

— Какво стана с майка ти? — попита Сара.

— Получила сърдечен удар. Умряла, преди полицията да пристигне в къщата. Ейвъри за малко също да умре. Едва я спасиха. Аз веднага долетях от Ел Ей. Когато пристигнах, вече я бяха оперирали и беше в реанимацията. Лекарят ми каза, че Ейвъри ще се възстанови, но не ми даде време да се зарадвам, защото обясни, че тя никога няма да може да има деца. Наложило се да ѝ извадят матката. Хистеректомия на единайсет години. Това сигурно е рекорд — добави тя горчиво.

Сара я погледна стреснато и Кери предположи, че реагира на чудовищността на чутото.

— Бедното дете — каза Ан. В гласа ѝ прозвуча искрено съчувствие.

— Помня я — прошепна Сара.

— Какво? — едва не извика Кери. Сара кимна.

— Имената... толкова имена са минали пред очите ми през годините; невъзможно е да ги помня всичките. Не си спомнях Ейвъри, докато не спомена хистеректомията на единайсетгодишна възраст. Никога няма да забравя стенограмите от процеса.

— Не разбирам — каза Кери. — Защо ти си чела стенограмите? Съдията на процеса се казваше Хамилтън.

— Да, но Хамилтън умря, преди да произнесе присъдата. Получи инфаркт и възложиха случая на мен. Аз съм съдията, който осъди Скарет, и той има пълното право да желае смъртта ми. Дадох му максималната възможна присъда.

Кери бе напълно поразена.

— Значи наистина има връзка между нас двете. Дейл Скарет... и Джили.

— Джили не е била обвинена по онзи случай, нали? — попита Сара.

— Нямахме доказателство, което да я свърже с него. Освен това бе изчезнала — обясни Кери. Единствено въз основа на показанията на Ейвъри Скарет бе осъден за убийство. Няколко седмици след

произнасянето на присъдата ми се обади по телефона от едно погребално бюро в Кий Уест и ме попитаха какво искам да направят с праха от изгорялото тяло на Джили. Така научих, че е мъртва.

— Само дето не е била мъртва — обади се Ан.

— Не, определено не е била. — Видях я съвсем жива снощи — натърти Кери. — Никак не се е променила с годините. Все още е красива... и абсолютна психопатка.

Сара отиде до кухненския шкаф и извади чаша и чинийка.

— Винаги съм искала да имам дъщеря, но съпругът ми не искаше деца. Убеди ме, че това ще повлияе зле на начина ни на живот — каза Ан.

— Какъв беше начинът ви на живот? — попита Сара, докато сипваше горещо кафе.

— Работа. Само работа. Чувствах се виновна заради това — призна си Ан. — Така че позволявах на съпруга си да решава за всички дреболии.

Ан смяташе раждането на деца дреболия?

— Ясно — отбеляза Кери.

— Ерик е десет години по-млад от мен — продължи Ан. — Но възрастта никога не го е интересувала. Той много ме обича.

— Сигурна съм, че е така.

— Сега пое текущата работа. Нали се сецате, ежедневните задачи в офиса, а той е много умен. Откри нова компания за здравно осигуряване, при което груповата тарифа е наполовина по-ниска от това, което плацахме преди.

Кери не разбираше защо Ан иска да говори за това точно сега. Сара развърза лявата ѝ ръка и постави чашата с кафе пред нея.

— Няма мляко — каза тя. — Но намерих захар, ако искаш да си сложиш.

— Не, благодаря.

Кери не можеше да понесе глупостите нито секунда повече. Двете се държаха, сякаш са на чаено парти.

— Какво ще правим, по дяволите?

— Ще намерим начин да се измъкнем навън — отговори Сара. — Ние сме три умни жени. Би трябвало да успеем да измислим нещо.

Ан сякаш изобщо не се интересуваше от темата.

— Сара, какво имаше предвид, като каза, че може да съм невинна жертва?

Сара напълни отново своята чаша с кафе и седна.

— Ако не си имала писмо на нощното шкафче...

— Не съм — бързо я увери Ан.

— Тогава мисля, че знам какво се е случило. Твоят самолет кацна само няколко минути преди моя, помниш ли?

— Да.

— И нали ни спомена, че си се ядосала, защото шофьорът от хотела ме чакал с табелка пред изхода, а теб никой не те чакал? В колата каза, че ако не си видяла табелката със знака на „Утопия“, си щяла сама да влачиш багажа си и да търсиш такси?

Ан кимна.

— Да, как мога да забравя. Бях изключително възмутена. Все още възнамерявам да се оплача. Трябваше да има шофьор, който да ме очаква на моя изход.

— Следователно — продължи Сара, сякаш Ан не се бе разприказвала — може би не е трябвало да бъдеш част от това. Обаче — побърза да добави тя, преди Ан да я прекъсне — фактът си остава, че ти ще умреш, когато тази къща бъде взривена.

— Но защо? Не съм направила нищо лошо.

— А ние да не би да сме? — попита Кери.

Ан сви рамене.

— Отговори ми — настоя Кери. — Наистина ли смяташ, че ние заслужаваме да умрем така?

— Не знам — каза Ан. — Трябва да си направила нещо наистина ужасно, за да те мрази сестра ти толкова много, а, Сара, ти сигурно си пратила някой невинен в затвора.

Кери бе очаквала, че Ан е възвърнала здравия си разум, но коментарите ѝ показаха, че още не е адекватна.

— Все още не разбирам защо той доведе и мен тук — каза Ан.

— Защото си видяла лицето му — промърмори Кери. — Как е възможно да си управлявала компания? Задаваш такива глупави въпроси.

— Не те харесвам. — Ан отпи съвсем малко от кафето си, след като направи детинската забележка.

— Изобщо не ми пука дали ме харесваш или не.

— Дами, така няма да стигнем до никъде — намеси се Сара. — Ан, убиецът не би могъл да те остави. Освен това вече ме беше видяла и ако беше отишла в хотела с такси, щеше да се оплачеш на управителя, а това би ги разтревожило, след като очевидно не са пращали шофьор на летището.

— Освен това би могла да направиш описание на мъжа в полицията. За него е било твърде рисковано да те остави — обясни Кери.

— И можеше да съобщиш на полицията къде е казал, че ще ни откара — добави Сара.

— О, сигурна съм, че е излъгал за това къде отиваме. Излъга ни за всичко останало, нали? — попита Сара изморено и гласът ѝ заглъхна.

— Не, не ни е излъгал за това.

Сара и Кери се намръщиха на Ан.

— Откъде знаеш? — попита Кери.

— Защото видях името. Беше изписано на потъмняла месингова табелка в центъра на желязната порта. Шофьорът натисна бутона на дистанционното, с което отвори портата, но аз успях да прочета табелата, докато вратата се отваряше. Земя между езерата. Така че не ни е излъгал за това.

— Проявила си наблюдателност — похвали я Сара.

— Макар че каква ли полза имаме от това. Не можем да кажем на никого.

Кери рязко вдигна глава.

— О, боже, аз казах.

— Какво каза? — попита Сара.

— От летището се обадох на племенницата си. Бях в тоалетната, сетих се, че мобилният ми телефон е в джоба на сакото ми и ѝ се обадох. Записах се на гласовата ѝ поща. Оставих ѝ съобщение къде ще прекараме нощта. Каква съм глупачка! Изприказвах един куп глупости за известните гости, които са отсядали тук преди. Мънк, ако това е истинското му име, явно ме е проучил добре. — Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя прошепна: — Затова и разправяше онези истории за филмовите звезди. Знаел е, че ще се впечатля. Такава глупачка съм.

— Той изигра всички ни — опита да я успокои Сара. Каза ли на племенницата си името на къщата?

— Да. Не знам дали тя е чула съобщението, защото може вече да е била тръгнала за летището. Ами ако той я е очаквал там? — Гласът ѝ се загуби и тя изхлипа.

Сара се протегна през масата и потупа ръката на Кери.

— Ако я беше чакал на летището, щеше да я докара тук. Може би това чакат — добави тя. — Може би затова не са...

— Не са какво? — попита Ан.

— Не са ни убили — заяви безцеремонно Сара.

— Но ти каза, че са ни оставили храна в шкафовете и фризера, значи очевидно искат да останем живи още известно време — възрази Ан.

Сара не се съгласи.

— Храната... точно това е тревожното. Не ти ли се струва плашещо, че не са изпразнили шкафовете?

Кери не бе възприела това по този начин, но сега се съгласи със Сара.

— Според мен това означава, че скоро ще взривят къщата. Няма да ни оставят тук, докато всичката храна свърши. Не са спрели и водата — изтъкна тя. — Трябва да се измъкнем оттук. — Тя зарови лице в дланите си и прошепна. — Трябва да открия Ейвъри. Ако онова чудовище я...

— Сега се концентрирай върху това, че трябва да намерим начин да излезем от къщата, Кери. Така ще помогнеш на племенницата си.

Ан се изпъна на стола си и кимна.

— Стига и двете да признаете, че съм невинна, ще ви помогна и няма да направя нищо глупаво, като например да отворя някоя врата. Обещавам, но вие трябва да го изречете.

Кери вдигна глава.

— Какво да изречем?

Ан изпъна гърба си.

— Че съм невинна.

Тя, разбира се, намекваше, че Сара и Кери са виновни. Поведението ѝ на света вода ненапита бе вбесяващо, но Кери зърна кимването на Сара и реши да не се кара с Ан, защото се нуждаеха от помощта ѝ.

— Да, невинна си — каза тя.

След като и Сара го потвърди, Ан се обърна към Кери.

— Ти трябва да опиташ да се сдобриш със сестра си и да поправиш злото, което си й причинила.

О, колко мразеше тази жена! Кери прехапа езика си, докато Ан продължаваше с проповедта си.

— Семейството е най-важното нещо. Наскоро научих тази истина. Да можеш да се опреш на някого... като съпруга ми в трудни времена... това е много важно. Аз съм голяма късметлийка — продължи тя. — Съпругът ми ме обожава.

Тя се обърна към Сара въодушевено.

— Той ще се обади, че съм изчезнала. Обажда ми се абсолютно всеки ден. Никога не пропуска. Казах му да не звъни, докато съм в хотела, защото ще си правя разни процедури и ще му бъде трудно да ме улучи в стаята, но той не искаше и да чуе. Каза, че не може да заспи вечер, ако не е говорил с мен. Не разбирате ли? Ако можем да изчакаме, скоро мъжът ми ще изпрати цялата полиция на Колорадо да ме търси.

— Не можем да чакаме — възрази Кери.

Сара поклати глава в упрек, че Кери е изпуснала нервите си.

— Изглежда, имаш чудесен брак, Ан.

— Така е. Ние сме невероятно щастливи. — В гласа ѝ се долови нотка на оправдание. — Той ще ме търси.

— Да, сигурна съм в това — каза Сара спокойно. — Но може би нямаме време да чакаме полицията да ни открие. Колорадо е голям щат.

Ан кимна.

— Да, права си. Трябва сами да си помогнем. Добре — каза тя и развърза дясната си ръка. — Какво мога да направя? Не знам дали ще ви бъда от полза, защото още се възстановявам от продължителна болест и не съм си възвърнала силите. Обаче съм отлична готвачка. Мога да приготвя нещо за хапване.

— Това ще бъде чудесно — каза Сара. — Благодаря ти, Ан.

Кери не бе толкова доверчива. Може би Ан се бе вразумила. Но може просто да се опитваше да ги изиграе. Залогът бе твърде висок, за да ѝ се доверят. Кери реши, че или тя, или Сара трябва да наглеждат Ан постоянно.

— Някой да е гладен? — попита Ан, като се изправи.

— Аз — обади се Сара.

Ан не използва възможността да направи саркастична забележка за теглото на Сара. Всъщност се извини за това, което беше казала по-рано, и определено звучеше искрено.

— Изобщо не трябваше да те наричам тлъста свиня. Бях ужасно разстроена, но това не е извинение, че нараних чувствата ти.

— Сара, защо не останеш тук да правиш компания на Ан, докато претърся къщата още веднъж — предложи Кери. — Ще започна от тавана и ще продължа надолу. Сигурно съм пропуснала нещо.

В действителност започваше да чувства известен оптимизъм, докато тичаше нагоре по стъпалата. Бързо се облече в скъпия анцуг и методично се зае да проверява всеки прозорец и врата. Високо в ъгъла на спалнята ѝ имаше едно миниатюрно прозорче. Отне ѝ дълго време да премести бюрото до онази стена и после се качи върху него, но пак не бе достатъчно висока. Изтича долу да вземе един от столовете в трапезарията. Забеляза, че Сара стои права върху един стол пред двойния прозорец на дневната и пише с червило „помощ“ върху стъклото.

Кери я спря.

— Ако Мънк, или както там се казва негодникът, е поставил детонатор отвън... — Не се наложи да довърши мисълта си.

— Къщата ще избухне, когато помощта пристигне.

— Възможно е — каза Кери, като взе стола и тръгна обратно към горния етаж.

— Ще го махна — каза Сара. Тя слезе от стола и отиде за кърпа, с която да изтрие буквите, които бе написала току-що.

— Ами ако опитаме да срежем стъклото? — попита Ан, докато Кери се изкачваше по витата стълба.

Ръката я заболя от усилието да вдигне стола върху бюрото. Стана чак на третия опит и ужасно се задъха, защото отдавна не бе спортувала. Докато се опитваше да се качи върху него, падна, но за щастие се приземи върху леглото. Подпря стола на стената и опита отново. Когато най-после успя да стигне прозорчето, очите ѝ се напълниха със сълзи. Кучият син бе сложил детонатор и тук.

Нямаше да се откаже, колкото и безнадеждна да изглеждаше ситуацията. Дали пък предложението на Ан нямаше да проработи? Може би ще можеха да срежат стъклото, без да докосват жиците. Изтри сълзите от очите си и внимателно започна да стърже с

диамантения си пръстен по стъклото на плъзгащата се врата. След петнайсет минути се отказа. Единственото, което бе успяла да направи за това време, бе една съвсем малка драскотина върху стъклото.

Кери слезе на втория етаж и продължи да оглежда всички прозорци и врати в стаята на Ан, а после и на Сара. Прекара часове, търсейки някой пропуснат прозорец, но накрая се отказа. Беше пропиляла следобеда и част от вечерта напразно.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джали заобиколи каменната пейка, скрита в беседката срещу басейна. Спря за миг да погледа инструктора по тай-чи, облечен в бяло, който показваше на учениците си древните упражнения. Движенията му бяха много грациозни, но учениците му очевидно едва започваха с тези занимания и изглеждаха схванати и непохватни.

Джали продължи към мястото, където Мънк бе паркирал мерцедеса. Навсякъде се виждаха разцъфнали цветя. Имаше огромни цветни храсти дори и край задния паркинг. „Утопия“ бе очарователно място и може би, когато тази работа приключеше, Джали щеше да се върне тук и да се поглези цяла седмица с различните процедури.

Телефонът ѝ иззвъня точно когато се настани зад кормилото на чисто новата кола. Тя очакваше Мънк да се обади от сателитния си телефон и вдигна на първото позвъняване.

— Здравей, скъпи.

Мънк се усмихна. Обожаваше звученето на гърления ѝ глас и начина, по който нашепваше любовните обръщения.

— Тя пристигна ли вече? — попита той.

— Да. Току-що я изпратих на път и сега тръгвам и аз. Ще мина по пряката отсечка, която ти откри, и ще пристигна поне четирийсет минути преди нея.

— Хареса ли ти да си поговориш с дъщеря си?

— О, беше много приятно — отвърна тя ентузиазирано. — Тя се страхува. Благодаря ти, скъпи, че ми достави това удоволствие. Обаче имаше един малък проблем.

— Да?

— Ейвъри не беше сама.

— Какво? — попита той рязко. — Кой беше с нея?

— Един мъж. — Джали намести слушалката до ухото си, запали колата и потегли от паркинга. — Любовникът ѝ, без съмнение — добави замислено. — Наложил се да включи и него, защото той знае, че

Кери е изчезнала. Влезе в кабинета на управителя заедно с Ейвъри. Правилно ли постъпих? Кажете.

Мънк знаеше, че трябва да я успокои.

— Да, разбира се, че си постъпила правилно. Случайно да научи името му? Знаеш ли нещо за него?

— Не. Мислех да попитам за него на рецепцията, но реших да изчакам и да говоря първо с теб. Искаш ли да се върна и да разбера кой е той?

— Не, не го прави. Така само ще привлечеш вниманието към себе си. Ти си толкова красива, всички ще те запомнят... пък и си приличате с Ейвъри. Аз ще открия кой е той.

— Да, добре. Ти готов ли си да ги посрещнеш?

— Планът се промени.

— О?

— Магазинът край реката е отворил и има доста клиенти. От рано сутринта постоянно идват хора.

— Но как е възможно? — извика тя. — Нали провери? Собственикът бил нападнат от мечка и щял да остане в болницата поне още седмица. Нали провери? — повтори тя.

Започваше да се разстройва. Той побърза да успокои страховете й.

— Всичко ще бъде наред.

Тя не се отказваше.

— Но как така магазинът е отворен?

— Братовчедът на собственика дошъл от Арканзас да отвори магазина тази сутрин. Явно собственикът го е извикал. Няма значение — натърти той. — Просто преминаваме към план Б. Нали помниш, че винаги когато се заема с нова задача, имам резервен план.

— Помня. Ти си толкова умен, скъпи.

И най-малката похвала го караше да иска да й достави още по-голямо удоволствие.

— Чакай — каза тя разтревожено. — Пакетът с червения шал на Кери. Още ли е вътре на щанда?

— Не, но това няма значение сега — успокои я той. Вече беше обмислил ситуацията. Първоначалният план бе да подмамат Ейвъри да влезе в магазина, като оставеха голям картонен плик, надписан с нейното име, на щанда до прозореца, така че тя да го види, когато

надникне вътре. Смятаха, че тя ще бъде отчаяна и ще нахлуе в магазина, въпреки че е затворен. Мънк щеше да я чака и след като я убиеше, щеше да я зарови в гората на стотина метра от магазина. Вече си бе направил труда да изкопае гроба ѝ. Дупката бе достатъчно дълбока да побере и любовника ѝ, предположи той, но сега магазинът бе отворен и постоянно идваха и си отиваха клиенти. Мънк знаеше, че не може да я убие вътре.

— Портфейлът на Кери в теб ли е? — попита той.

— Да, в чантата ми.

— Браво — похвали я той. — В такъв случай ще го използваме.

— Аз ще се включа ли? Ти ми обеща — напомни му тя. Как можеше да ѝ откаже? Щеше да е много по-лесно, ако се бе съгласила да не мърда от хотела и да го остави да си свърши работата. Джили усложняваше живота му, караше го да променя плановете си, за да прави всичко така, както тя искаше, но му бе толкова хубаво с нея, че нямаше нищо против да изпълнява прищевките ѝ. Беше опитал да я убеди да взривят къщата, преди да си тръгнат предната нощ, но тя не искаше и да чуе за това. Искаше сестра ѝ да се събуди и да разбере кой я убива и защо.

Мънк не бе доволен, че оставят жените, но не можеше да бъде на две места едновременно, а неочакваното пристигане на Ейвъри съвсем го бе извадило от релси. Не беше показал пред Джили колко смущаващи и тревожни са тези промени в последната минута, но сега бе успял да обмисли всичко и чувстваше, че отново владее ситуацията. Съжаляваше, че няма повече време, за да доизпипа плана си, но нямаше избор.

— Скъпи, чуваш ли ме? И аз ще се включа, нали?

Той прогони тревожните мисли.

— Да, разбира се. Какво ще кажеш да си поговориш с Ейвъри още веднъж?

Тя се засмя.

— С удоволствие. Сега ще бързам да стигна при теб. Вече завивам по онзи черен път, който ти откри. Няма да се бавя. Когато пристигна, ще ми обясниш точно какво искаш да ѝ кажа. Не искам пак да оплескам нещата, както стана във Вирджиния, когато отмъкнах колата на онази старица.

— Няма нищо. Не се тревожи за това. Минало — заминало. Освен това ти си още новачка — засмя се нежно той. — Не може да не допуснеш една-две грешки.

— Само исках да ти помогна и мислех, че ако я обездвижи, на теб ще ти бъде по-лесно. Можеше да влезеш в апартамента ѝ и да я убиеш там. Мислех, че може да го направим да изглежда като обир.

Бяха обсъждали тази тема поне десет пъти и той всеки път се опитваше да я увери, че е забравил погрешната ѝ преценка. Тя изобщо не трябваше да се опитва да блъсне Ейвъри с онази кола не само защото така се бе изложила и сама на опасност, а защото би могла направо да я убие. Джили бе толкова горда с проучването, което бе направила. Беше извършила наблюдението съвсем сама, беше открила прашасалия кадилак, собственост на някаква старица, която изобщо не го карала, и толкова находчиво се бе вмъкнала в апартамента ѝ, за да открадне ключовете за колата. Освен това се бе позабавлявала, обличайки се като полицайка, събираща помощи за вдовиците на полицаи.

Обаче Джили не бе доизпипала плана. Когато Мънк внимателно изтъкна, че ако тя бе убила Ейвъри, Кери несъмнено би променила плановете си за почивка, Джили се ужаси. Сега винаги се допитваше първо до него, за да не направи нещо прибързано. Харесваше му начина, по който тя търсеше мнението му, как му се доверяваше, че знае как е най-добре да се постъпи.

— Ще се срещнем на уговореното място. Ето какво искам да направиш — започна той.

Тя слушаше, като се въодушевяваше все повече, докато той ѝ обясняваше подробностите. Когато свърши, Джили се изкикоти.

— Това е съвършен план, скъпи. Абсолютно съвършен.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Казва се Дейл Скарет — каза Ейвъри. — И в момента е в затвора.

— Къде? — попита Джон-Пол.

— Във Флорида — отвърна тя. — Яви се на изслушване за условно освобождаване преди година и двете с Кери отидохме на заседанието. Говорихме пред комисията и те ни изслушаха внимателно. Ние сме причината да не го освободят.

— Значи той има сериозна причина да желае смъртта и на двете ви.

— Да.

— Какво е направил той?

Тя не искаше да извиква тези спомени в главата си, от тях раните отново щяха да се възпалят.

— Ще ти обясня по-късно — каза тя, печелейки време.

— Какво е направил той? — повтори спокойно Джон-Пол.

Тя обърна глава и се втренчи в прозореца.

— Уби баба ми — отвърна тя. Погледна тревожно часовника си. — Остават ни двацет и три минути да стигнем до бог знае къде. Какво трябва да търсим?

Той разбра, че тя се опитва да го накара да се съсредоточи върху неотложния проблем, за да не ѝ задава повече въпроси. В крайна сметка щеше да му разкаже това, което той искаше да научи, но реши да не я притиска сега за неприятните подробности. Както бе казала Ейвъри, оставаха им само двацет и три минути.

— Търсим нещо, което изглежда не на място.

Продължаваха да се изкачват все по-високо в планината по виещия се черен път. Ейвъри бе загубила чувство за посоката, но за щастие Джон-Пол още се ориентираше.

Слънчевата светлина отново се прокрадваше на снопове през клоните на дърветата и гората не бе така гъста. Ейвъри предположи, че

се приближават към някаква пооткрита местност или връх. Дали нямаше да се превърнат в лесни мишени?

— Скоро ще ни потече кръв от носа, ако продължаваме да се изкачваме. Студено ли ти е? — попита тя.

— Не.

Знаеше, че на нея ѝ е студено. Беше забелязал как преди минута разтриваше ръцете си. Протегна се и включи отоплението в колата. Ейвъри веднага намести решетките на отворите, така че топлият въздух да духа към ръцете ѝ.

— Какво ли е искала да каже?

— Кога?

— Когато каза „бум“. Все си представям жените, завързани към столове с експлозиви.

— Може би. Или са вътре в нещо, което е опасно с жици и експлозиви — предположи той.

— Наоколо има пещери и стари мини, нали?

— Да. Стотици.

Тя отново погледна часовника.

— Двайсет и една минути.

— Следя времето — сопна се той.

— Не можеш ли да караш по-бързо?

— Искаш ли ти да караш?

— Не — смотолевя тя. Осъзна, че се поддава на отчаянието и страха си. — Извинявай, не исках да те критикувам. Знам, че правиш всичко възможно.

Хрумна ѝ, че не знае почти нищо за мъжа, с когото бе потеглила с такава готовност. Не, това не беше съвсем вярно. Знаеше достатъчно, за да се довери на способностите му. Беше ги доказал с факта, че е служил в армията. Ейвъри се надяваше, че той все не е загубил уменията, които бе усвоил в онези дни.

Реши все пак да провери.

— Беше ли добър в това, което правеше, преди да напуснеш предишната си работа?

Въпросът ѝ го слиса.

— За какво говориш?

— Бил си в армията.

Той я изгледа строго.

— Откъде знаеш?

— Накарах една приятелка да те провери в компютъра там, където работи.

Тя зачака реакцията му. Беше готова да му обясни защо го е проучвала, ако той попита. Но той не го направи. Всъщност известно време не каза нищо.

— Кога успя?

— Да те проверя? Докато бях в кабинета на управителя. Ти беше отишъл да го търсиш.

— Проверила си миналото ми. — Изглежда му беше трудно да повярва на това.

— Да.

Погледът, който ѝ хвърли, можеше да изгори лицето ѝ.

— Къде работи тази твоя приятелка?

— В Куонтико^[1].

Охо. Той не прие никак добре тази новина.

— По дяво... — започна той.

— Бил си във Военноморските сили — прекъсна го бързо тя.

Видя как си пое дъх и разбра, че той се опитва да овладее нервите си. О, да, беше ядосан, вратът му бе почервенял. Но това не я интересуваше. Беше направила каквото трябва и той трябваше да приеме този факт.

Мускулите на челюстта му се напрегнаха. Боже, колко бе привлекателен. Тази мисъл се появи неочаквано в главата ѝ. Хей, Ейвъри, я се вземи в ръце. Тя не знаеше нищо за него. Можеше спокойно този мъж да плаща издръжка на осемте си бивши жени. Но веднага отхвърли асоциацията с Хенри VIII^[2]. Не бе възможно в Съединените щати да има осем жени, готови да се омъжат за него. В никакъв случай.

— Бил си във Военноморските сили — повтори тя.

— И?

Тя трябваше пак да се подпре на таблото, защото той рязко зави, за да избегне дънера на едно дърво. Имаше дълбоки коловози в засъхналата кал, образувани от други коли или камиони, дръзнали да минат по този път, но той бе толкова изолиран, толкова... безлюден, че Ейвъри започна да се плаши. Почувства се напълно безпомощна. Тя бе момиче от големия град и заспиваше на шума от колите и

полицейските сирени. Тишината сега ѝ се струваше почти оглушителна.

Рояци мушици се разпръсваха, преди да се размажат върху предното стъкло. Ейвъри взе часовника и пак погледна колко време им остава. Седемнайсет минути.

Джон-Пол постоянно хвърляше погледи към нея. Тя си помисли, че той очаква да довърши темата, която бе подхванала.

— Зарадвах се, като научих това — каза тя.

— Защо?

— Значи си обучен да влизаш в ръкопашен бой, а това може да ни е от полза. — Той не реагира на този коментар. — Освен това открих, че си участвал в тайни...

Той не я остави да довърши.

— Виж, знам какво съм правил. Няма нужда да се задълбаваш.

По дяволите. Надяваше се той да довърши изречението ѝ и да ѝ каже това, което не бе успяла да разбере. Дали бе участвал в специални операции или в тайни мисии? И какви точно бойни умения имаше?

Тя погледна картата, докато се опитваше да събере кураж да попита. Нямахше как да научи, ако не зададеше въпроса си.

— И какво точно си правил?

— Не знаеш ли?

— Досието ти е засекретено.

— Има си хас!

Ето го пак подигравателния тон в гласа му.

— Учил ли те е някой как да се държиш отвратително, или това ти е вроден талант? Много си зле с общуването.

— Ейвъри, остави тази тема.

— Не ме е страх от теб.

Той присви очи и отново я погледна.

— Напротив, плаша те.

— О, да бе! — Той се усмихна въпреки лошото си настроение. Може би наистина не я плашеше. Интересно, помисли си той. И необичайно. — Мислиш ли, че двамата са заедно? Мънк и жената, която ми се обади?

— Не знам. Ако изчезналите жени са още живи и ако той ги е завързал или скрил на някое съвсем изолирано място, тогава може да е с нея. Той има доста работа. Ако жените са още живи.

— Той трябва да ги наглежда. А и нас да следи.

— Не мисля, че ни следи.

— Но въпреки това знае къде се намираме, нали?

Той почти се усмихна.

— Как? — Вече знаеше отговора, но бе любопитен да види дали тя се е досетила.

— В часовника има някакво устройство.

— Да — съгласи се Джон-Пол. — Той знае точно къде се намираме.

Тя потрепери. Убиецът следеше движението им.

— Не трябва ли да се отървем от това?

— Не, по-добре да не го правим. Мисля, че трябва да се възползваме от него. Нека изчакаме и да видим какво ще стане, като наближим червеното кръстче.

Ейвъри взе часовника и го огледа внимателно.

— Няма никакви драскотини, които да показват, че някой го е отварял.

— Мънк е професионалист. Той не би оставил следи.

— Значи е добре запознат с преподавателите? Познава технологията?

— Да, точно така.

— Откъде знаеш толкова много за него?

— Прочетох досието му.

— Досието му във ФБР? — попита тя невярващо. — Ако не работиш в Бюрото, това е незаконно.

— Сигурен съм, че е така.

— Джон-Пол, може да си навлечеш сериозни неприятности.

Прозвуча му загрижена за него. Беше пълна с изненади. Що за птица е в крайна сметка? Ако не внимаваше, Джон-Пол щеше да започне да я харесва.

— Имам връзки, които ще ми уредят гаранцията.

— Като зет ти ли?

— Откъде знаеш за Тео?

— Когато приятелката ми изтегли досието ти, ми каза.

— Полезно е да имаш роднина, който работи в министерство на правосъдието.

— Не харесваш ли зет си?

Какъв странен въпрос.

— Разбира се, че го харесвам. Сестра ми го обича и са щастливи заедно. Защо ме питаш изобщо?

— Защото каза почти през зъби „министерство на правосъдието“.

Той се усмихна. Наблюдателна беше.

— Не съм говорил през зъби.

Тя реши да не спори с него.

— Мислиш ли, че жената, която ми се обади, е наела Мънк?

— Възможно е, но не ми се вярва. От това, което ми каза за нея, излиза, че той ѝ позволява да участва. По-скоро му е нещо като партньор. Което е адски необичайно. Досега Мънк никога не е разигравал игри. Защо е тази история сега?

— Не знам.

— Може да извадим късмет, ако жената взема някои решения. Може би не е такава перфекционистка като него.

— Тя познава Кери и мен.

— Защо мислиш така?

— С такова впечатление останах от начина, по който говореше. Изрече името на Кери с подигравателен тон. Определено не я харесва.

— Това е ясно.

— Което означава, че е общувала с нея.

— Ами ти?

— Нарече ме глупава. Трябва да приема, че не харесва и мен — каза Ейвъри сухо.

— Без майтап!

— Може Скарет да ѝ е разказал за нас. Но от начина, по който говореше... прозвуча ми като нещо лично между нас и нея.

Ейвъри пак взе часовника и после внимателно го сложи в поставката за чаши. Почти си представи червената лампичка вътре, пулсираща като човешко сърце. От този образ я побиха тръпки.

Джон-Пол бе добър шофьор. Ейвъри реши да остави на него притесненията, че може да заседнат в калта или да спукат гума на някой остър камък. Затвори очи, облегна се назад и остави мислите ѝ да се прехвърлят от една възможност на друга. Какво пропускаше? Имаше чувството, че някъде в дъното на съзнанието си знае отговора на този побъркан пъзел, но не можеше да достигне до него.

— Колко време остава? — Веднага щом тя му каза, Джон-Пол продължи: — Не знам на какво ще попаднем, така че слушай. Ще правиш точно това, което ти кажа. Ако ти кажа да залегнеш, не спори. Просто го направи. Щом открия къде е мястото, ще се опитам да го подмина по някакъв начин и да го заобиколя. Ти ще останеш в колата.

— Трябва да се покажа.

— Не, не трябва.

— Луд ли си? Разбира се, че трябва — настоя тя. — Жената каза, че ще убие Кери и другите жени, ако закъснем. Ако не си покажа лицето...

— Жената даде ли ти някакво доказателство, че те са още живи? Ти поиска ли такова?

— Не. Трябваше да го направя, но пропуснах. Разговорът беше кратък и тя не ми позволи да задам никакви въпроси.

— Тогава трябваше да й кажеш „не“.

— Да й кажа, че няма да играя играта й?

— Да. Аз бих постъпил точно така.

Тя поклати глава.

— Не ти вярвам. Но съжалявам, че не поисках доказателство. Трябваше.

— Трябваше, можеше... сега е твърде късно. Предполагам, че вероятността да попаднем на капан е около деветдесет процента, така че искам...

Тя не го остави да довърши.

— Казах ти, че нямам избор. Трябва да се появя. Надявам се да измисля начин да успокоя онази луда жена.

— Да успокоиш луда жена? Това не е ли противоречие?

— Недей да се правиш на много...

Той повдигна веждата си.

— На много умен? Това ли щеше да кажеш?

— Не.

— Тогава какво? — предизвика я той.

Тя премина в защитна позиция.

— Виж, ако искаш да залагаш капан, нямам нищо против. Просто ме закарай до червеното кръстче и после можеш да изчезваш.

— Няма да залагам капан.

— Добре тогава — добави тя, раздразнена, че в гласа ѝ е прозвучало такова облекчение. — Знам, че има вероятност Мънк вече да е изкопал гробовете ни, но ако мислиш, че ще се крия в гората и ще се моля за чудо, се лъжеш жестоко.

— Опитвам се да кажа, че ако имам късмет, може да го забележа и дори да се приближа.

— И не искаш да се тревожиш за мен. Държиш на сляпото подчинение. — Точно така.

— Две глави мислят по-добре от една.

— Ти колко време си се обучавала да оцеляваш в кризисни ситуации?

Добър въпрос.

— Не съм, но въпреки това мога да помогна.

— Да бе, сигурно.

— Остави това отношение, Джон-Пол. Мога да помогна. Имам няколко идеи.

— Не се и съмнявам.

— Какво значи това?

— Няма значение.

Тя започваше да се изнервя. От всички хора на света бе попаднала на най-отвратителния.

— Мислиш, че си ме преценил и разбрал напълно, така ли?

— Общо взето — отвърна той.

Ейвъри се съсредоточи върху пътя. За щастие Дивакът нямаше други саркастични забележки. Само се мръщеше демонстративно.

Стори ѝ се, че чу нещо, бързо отвори прозореца си и се напрегна, за да чуе по-добре.

— Чу ли това?

Джон-Пол изключи вентилатора в колата, свали прозореца си и кимна. Звукът на течаща вода бе слаб, но се чуваше.

— Щом сме близо до река, значи сме по-далече, отколкото си мислех. Може да е приток на реката, която е отбелязана на картата. Звучи като водопад.

Стигнаха до още един кръстопът. Оттук бяха минали повече коли. На едно дърво имаше табела: Последен шанс да напазарувате в магазин. Бира. Лодки под наем — Под табелата имаше стрелка, сочеща на запад.

Пътят зави надолу. Попаднаха на дълбок коловоз и колата се залюля.

— Магазинът би трябвало да е зад завоя — каза Джон-Пол, като пресече пътя, за да минат направо през дърветата, и започна да се катери по склона от другата му страна. Имаше място точно, колкото да завие кола. Доволен, че са се скрили от пътя, Джон-Пол спря и изгаси двигателя.

— Колко време ни е останало?

— Дванайсет минути. Мислиш, че това е мястото ли?

— Това трябва да е. Изпъква, не мислиш ли?

Беше прав. Моля те, Господи, нека да е прав! Ейвъри различи през дърветата очертанията на малка постройка. Беше на брега на реката и явно бе място, където тези, които се спускаха по реката с лодки, спираха, за да си напазаруват.

Джон-Пол разкопча предпазния си колан, бръкна под седалката и извади един „Зиг Зауер“. Когато Ейвъри видя пистолета, устата ѝ се отвори.

— Оставям ти ключовете — каза той, без да обърне внимание на реакцията ѝ. — Ако чуеш изстрели, веднага се махни оттук. Чу ли ме?

Нямаше намерение да го остави сам, но прецени, че той ще започне да спори, ако му кажеше истината, така че просто кимна.

— Зареден ли е? — попита тя, когато Джон-Пол отвори вратата.

— Разбира се.

Глунав въпрос, каза си Ейвъри.

— Внимавай.

Тя се премести зад волана.

— Подай ми часовника.

— Ще го вземеш ли? — попита тя.

— Мислиш, че ще го оставя тук при теб, та Мънк да знае точно къде се намираш? Дай ми го.

— Какво ще правиш?

— Ще отида на лов.

[1] В Куонтико, Вирджиния, се намира Академията на ФБР. — Б.ред. ↑

[2] Крал на Англия от 1509 до 1547 г., известен с шестте си брака. — Б.ред. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Времето бе изтекло. Точно когато Джон-Пол отвори вратата на колата, Ейвъри бе решила да тръгне да го търси. Изобщо не го бе чула да се приближава.

— Мънк не е наоколо. Може да е на път за тук, но сега го няма.

— С колата ли ще отидем или пеша?

— С колата.

Ейвъри се върна на мястото до шофьора, като удари коляното си в таблото. Джон-Пол се намести зад волана и запали двигателя.

— Откъде знаеш, че не се крие зад някое дърво или храст наоколо?

— Защото огледах. Няма никакви следи от него.

— И ако имаше, щеше да ги забележиш?

— Разбира се.

Самоувереността му ѝ подеждва успокоително.

— Добре тогава.

— Зад магазина има един фургон, на около трийсет метра на юг, и до него има стар очукан камион. Във фургона няма никой.

— Ти влезе ли?

Той не отговори.

— В магазина има мъж и жена. Жената е в офиса отзад и говори по телефона, а мъжът е отпред, на касата. Постоянно поглежда през прозореца, сякаш очаква някого. Докато бях там, потегли един камион, доставящ мляко, а друг мъж разтоварваше каси с бира. Вътре имаше трима-четирима клиенти.

Подкара по пътя и продължи надолу по склона. Пистолетът беше в скута му.

— Виждаш ли мъжа, който ни гледа? Стои вдясно от вратата.

Проследиха с поглед едно младо семейство, което излезе от магазина с двете си малки момчета, и после видяха мъжа в магазина да затръшва вратата.

— Какво става? — измърмори Джон-Пол, когато видя, че онзи обръща табелата на вратата. — Затворено, как ли пък не!

Паркира отстрани до магазина, за да предпази Ейвъри, докато тя слиза от колата. Изгаси двигателя, пусна ключовете в джоба на дънките си и заобиколи колата тичешком, като в същото време пъкна pistolета отзад на кръста си.

Чуха гърмяща рап-музика и една кола спря на паркинга. Джон-Пол отиде до ъгъла на магазина и погледна отпред. Четирима младежи, които едва ли имаха двайсет, слязоха от колата и се скупчиха пред вратата. Смееха се и пиеха бира. Върху покрива на колата им имаше два каяка.

Джон-Пол направи на Ейвъри знак да не мърда от мястото си, върна се назад и каза:

— Ще проверя още веднъж отзад.

Мъжът го гледаше през прозореца и за да го заблуди, той тръгна към гората, после заобиколи, прескочи парапета при задната врата на магазина и надникна вътре. Жената седеше на бюрото и продължаваше да говори по телефона.

Въпреки че беше много млада, тя му напомни за лелките от старите филми, които гледаше по телевизията като дете. Облечена с мръсен гащеризон и избеляла карирана риза с навити ръкави, тя изреждаше някакви цифри в слушалката и прелистваше един каталог за доставки. Не забеляза, че Джон-Пол я наблюдава. Той отстъпи назад, когато вратата на стаята се отвори. Мъжът надникна вътре и задържа вратата с ръка, за да не се блъсне.

— Кристъл, имаме проблем — започна той със силен южняшки акцент. — Отпред има две коли. От едната слязоха четирима пияни. Сигурно са спрели да се запасят с още бира, но повече се тревожа заради момичето в другата кола. Всеки момент ще цъфне на вратата. Май ме забеляза как я зяпам през прозореца, защото колата е спряна отстрани на сградата. Мислиш ли, че е тя?

— Може ли да изчакаш секунда, мила? — каза Кристъл в слушалката. Обърна се на въртящия се стол и се намръщи на тъмнокосия мъж. — Най-вероятно е тя, но още не съм свършила с този каталог, а ти ми обеща, че мога...

Той я прекъсна.

— Може да не е тя. Може би просто иска да иде до тоалетната. С нея има един едър мъж, но той отиде в гората, сигурно да пусне една вода, също като четиримата пияници. Единият от тях пикае върху петуниите.

— Не виждаш ли, че съм заета тук, Кени? Ако момичето иска да ходи до тоалетната, я накарай първо да купи нещо и не я пускай тук отзад. Имам още поне десет страници.

— Не знам защо не се сети за това по-рано, ами трябваше да чакаш до последната минута.

Джон-Пол се върна пред магазина и бе на верандата, когато Кени отключи вратата.

Ейвъри се появи иззад ъгъла и изтича до него. Той я бутна зад себе си. Пазеше я, но тя нямаше нищо против. Толкова се тревожеше дали са на правилното място, че не можеше да мисли за нищо друго.

— Не виждате ли табелата? Затворено е — заяви мъжът.

Ейвъри застана до Джон-Пол.

— Спешен случай — каза тя.

— Тогава трябва първо да купите нещо.

— Моля?

— Чу ме. Трябва първо да купиш нещо и след като платиш, може да идеш до тоалетната.

Кени ѝ се зъбеше като ядосано куче. Беше изключително неприятен на вид, със синкавочерна боядисана коса и гъсти кафяви вежди. Носеше тъмна карирана риза, запасана в избелелите му черни дънки. Коремът му бе провиснал над колана.

— Чу ли ме? — попита той, когато Ейвъри не реагира. — Няма да те пусна вътре, ако не се съгласиш.

Той очевидно промени мнението си, когато Джон-Пол пристъпи напред.

Ако Кени не бе се дръпнал настрана, със сигурност огромният мъж щеше да го стъпче.

Отблизо Кени изглеждаше много по-млад, отколкото се бе сторил на Джон-Пол. Не беше на повече от трийсет и пет-четирийсет години. Беше много чевръст. Гледаше предпазливо Джон-Пол и бързо мина зад щанда, за да го използва като предпазна бариера.

Опря големите си ръце на тезгяха, наведе се към Ейвъри и ѝ се усмихна. Един от кучешките му зъби бе със златна коронка и блесна на

слънчевата светлина, която се процеждаше през мръсния прозорец.

— Добре, госпожичке. Ето какво ще направим. Тъй като си толкова хубава, ще наруша правилата за теб. Не е нужно да купуваш нищо. Съвсем нищо. Тоалетната е ей там — посочи той вратата в далечния ъгъл.

Тя поклати глава.

— Казвам се Ейвъри Дилейни, а това е Джон-Пол Ренърд. Някой да е идвал тук да пита за нас?

— Не — отвърна той прекалено бързичко.

Лъжеше. По всичко му личеше. Избягваше да срещне очите ѝ и ставаше все по-напрегнат с всяка изминала секунда. И враждебен. Постоянно поглеждаше Джон-Пол, който местеше тежестта си от крак на крак.

Вратата се блъсна в стената, когато някой я отвори рязко. Ейвъри и Кени се обърнаха да видят кой влиза, но Джон-Пол не отдели очи от Кени. Нямаше никакво доверие на този негодник.

Трима от младежите влязоха и се заковаха на място, когато зърнаха Ейвъри. Четвъртият се чуваше отвън. Стоеше наведен през парапета на верандата и повръщаше.

— Здравсти — извика един от тях. Друг опита да подсвирне, но не можа да намести устните си както трябва и вместо това от устата му изхвъркна слюнка.

Двама от младежите очевидно бяха братя, приличаха си и имаха еднакви татуировки с орел на ръцете. Този, който изглеждаше най-възрастен от групичката, имаше рядка козя брадичка и сребърна облица на веждата.

— Магазинът е затворен — извика им Кени.

— Не, не е — каза Козята брадичка. — Тях как ги пусна — добави той и посочи Ейвъри и Джон-Пол. — Само искаме да си купим бира.

— Да, бира — повтори един от братята.

Тръгнаха, залитайки, към хладилната витрина в дъното. Единият се спъна в купчина консерви и ги разпиля из целия магазин. Козята брадичка реши, че това е много смешно.

Кени никак не се развесели. Гледаше така, сякаш иска да убие някого.

— Ще вдигнеш всяка шибана консерва и ще я сложиш на мястото ѝ. Ясно?

Единият брат се изхили, а Козята брадичка показа на Кени среден пръст.

— Веднага се измитайте от магазина ми — изрева Кени. После насочи гнева си и към Ейвъри. — Ако няма да ходиш в тоалетната и няма да купуваш нищо, и ти се махай.

— А някой да се е обаждал? — попита тя отчаяно, точно както се чувстваше. — Някой да се е обаждал по телефона и да е питал за мен?

— Не.

Един от братята стоеше на около метър от Ейвъри и я зяпаше, като се олюляваше на краката си. Погледът му я дразнеше.

— Престани да ме зяпаш.

Той се ухили глупаво, после се хвърли напред с разперени ръце, очевидно възнамерявайки да я прегърне.

Джон-Пол понечи да дръпне Ейвъри настрана, но тя вече се движеше. Заби в пияницата един бърз ритник без никакво видимо усилие. Кракът ѝ го улучи право в корема и той полетя към стената. Блъсна се силно в нея и се строполи на пода по задник.

Тя го посочи с пръст.

— Не мърдай от там.

Глупавата усмивка така си и остана върху лицето му. Беше прекалено пиян, за да усети болка.

Тя отново насочи вниманието си към Кени.

— Може ли да използвам телефона? — С ъгълчето на окото си забеляза, че Козята брадичка и другият брат я приближават иззад ъгъла. И двамата носеха по шест бири и торба с лед. — Отивайте там, момчета, и двамата — нареди им безцеремонно. — Сядайте до приятеля си и мълчете, докато не свърша тук.

Козята брадичка поклати глава.

— Не можеш да ми казваш какво да правя, сладкишче.

— Нямаме телефон — смотоледи Кени в същия момент.

— Имате и още как! — каза твърдо Джон-Пол и пристъпи към Кени.

— Какво стана, Марк? — попита другият брат. Козята брадичка продължи напред с намерението да си пробие път с лакти между Ейвъри и Джон-Пол.

— Мой ред е — каза Джон-Пол секунда преди да изпрати Козята брадичка с главата напред в стената. Той изпусна бирите и леда върху Марк и падна до него.

Не се наложи да повтарят на третия пияница да седне при приятелите си. Той се завлече до тях, сложи бирата на пода и седна. Облегна се на стената, отвори си една кутия и отпи продължително. Кени забеляза, че Джон-Пол гледа телефона до касата.

— Исках да кажа, че имаме телефон. Разбира се, че имаме, ама не работи. Повреден е и може да минат седмици, преди да дойде техник да го оправи. Ако не сте забелязали, наоколо няма жива душа. — Говореше толкова бързо, че чак си преплиташе езика.

Кени видя, че Джон-Пол не му се връзва, и се обърна към Ейвъри. Фалшивата усмивка пак цъфна на лицето му.

— Ня'къв проблем ли има твойт приятел? — Като продължаваше да се хили на Ейвъри, той бавно плъзна ръка под тезгяха.

Погледна надолу и твърде късно осъзна, че не е трябвало да откъсва поглед от Джон-Пол. Чу щракване, сепнато вдигна глава и видя дулото на пистолета, насочено към челото му.

— Чакай, чакай. Няма нужда да правиш това — заекна Кени.

— Джон-Пол, трябва да се разберем с този човек — обади се Ейвъри.

— Точно така, ще се разберем — каза Джон-Пол. — Кени, обърни се и опри ръце на стената зад теб. Ейвъри, вземи пистолета, който е под тезгяха.

Тя заобиколи щанда и веднага забеляза магнума на рафта отдолу. Бавно го вдигна и го провери. Беше зареден и готов за стрелба. Тя сложи предпазителя, забеляза кутия с патрони и взе и нея. Прибра всичко в една торбичка с нарисувана катеричка отгоре.

— Какво правиш с този магнум? Имаш ли разрешително за него? — попита тя Кени.

— Туй хич не те засяга, не си пъхай носа където не ти е работата.

Вече не се преструваше на добряк. Най-последно показваше истинския си лик. Лицето му се изкриви от ярост и той изръмжа.

— Мога да откажа да обслужа всеки клиент, който не ми хареса, и ако искам да си държа зареден пистолет в магазина, никой няма да ме спре. Сега може ли да се обърна? Заболя ме вратът. Може да се обадиш по телефона. Само се тревожеш, че ако звъниш надалече, братовчед ми

Джордж, този магазин е негов, ще види сметката за телефона и ще ме накара аз да я платя.

— Къде е Джордж? — попита Ейвъри.

— Нападнала го една голяма кафява мечка. Не я забелязал, докато не видял мечетата ѝ — каза Кени. — Сега може ли да се обърна и да сваля ръцете си? Ето, помагам ви, пък и пистолетът ми е у вас.

— Аха — изсумтя Джон-Пол.

Ейвъри се отпрати към телефона, когато с ъгълчето на окото си забеляза един дамски портфейл да се подава леко от кофата за боклук до касата. Наведе се и го взе. Дъхът ѝ секна. Беше нов портфейл „Прада“. Кери си купуваше всичко с марка „Прада“.

Кени наблюдаваше Джон-Пол.

— Ако ще ме ограбваш, да знаеш, че нямам много пари. Може да има две стотачки и четирийсет и няколко на дребни.

— Откъде взе стотачките? — попита Джон-Пол.

— От един клиент.

— Не сме дошли да те ограбваме — каза Ейвъри. Тя отвори портфейла, видя, че е празен, и го вдигна, за да го покаже на Джон-Пол. — Мисля, че е на леля ми.

Кени се хвърли отгоре ѝ и я сграбчи изотзад. Обви големите си ръце около нея в мечешка прегръдка и я вдигна, за да я използва като щит. Ръцете му бяха като стоманени клещи, но гърдите му бяха съвсем меки.

— Пусни ме — нареди тя. — Нямам време за това.

Кени се опитваше да се скрие зад нея, за да не може Джон-Пол да се прицели в него.

— Не и докато приятелят ти не свали оръжието.

Джон-Пол се изненада, че Ейвъри не се изплаши. По-скоро изглеждаше отвратена.

— Това няма да стане — каза той. — Ейвъри, ще трябва да се преоблечеш.

Тази забележка привлече вниманието ѝ. Тя престана с опитите да се измъкне от ръцете на Кени и попита:

— Защо?

— Защото цялата ще те изпръскам с кръв, като застрелям този червей.

— Не — спря го тя. — Кени, знам, че този портфейл принадлежи на леля ми. Не ме интересува, че си взел парите. Но трябва да ми кажеш къде си го намерил. Пусни ме.

— В никакъв случай — изръмжа той в ухото ѝ и стегна ръцете си още повече.

Пръстите му бяха сплетени около кръста ѝ. Тя хвана едно от кутретата му и рязко го дръпна назад. В същия момент наведе брадичката си, после заби глава в лицето му. Чу се изхрущяване, а Кени ахна от болка и я пусна.

— Ох — прошепна тя. По дяволите, заболя я. Отдръпна се от Кени и разтри задната част на главата си, докато вървеше към Джон-Пол. Не е толкова просто, колкото изглежда във филмите, помисли си тя. Но съм си научила урока.

Забеляза, че Джон-Пол я гледа така, сякаш не вярва на очите си.

— Какво? — попита го тя.

Той се усмихна бавно.

— Не беше зле.

Тя направи отегчена гримаса и погледна Кени, който се беше подпрял на тезгяха.

— Трябва да ми кажеш къде си намерил портфейла.

— Той е на жена ми, Кристъл. Омръзна ѝ и го изхвърли на боклука.

— Стига си лъгал. Това е въпрос на живот и смърт — каза тя с враждебен глас. — Наистина не ме интересува дали си взел парите — повтори тя. — Но трябва да знам къде си го намерил.

— Току-що ти казах...

Нямаше да признае нищо. Първоначалната паника на Ейвъри се бе изпарила, когато забеляза портфейла, защото така знаеше, че е на правилното място. Още усещаше напрежение в гърдите си и започваше да се вбесява от ината на този мъж.

Носът на Кени кървеше. Той притисна салфетка към ноздрата си и погледна Ейвъри с присвити очи.

— Ще те съдя, кучко. Точно това ще направя.

— Джон-Пол, мисля, че в крайна сметка ще се наложи да го застреляш — заяви тя.

Кени не се разтревожи никак, докато Джон-Пол не попита:

— Какво ще кажеш за капачката на коляното?

За щастие сега Кени веднага повярва, че не се шегуват.

— Добре, добре — изхленчи той. — Като отворихме тази сутрин, двамата с Кристъл намерихме един пакет, на който пишеше нейното име. — Той посочи Ейвъри. — Стоеше си върху тезгяха и Кристъл реши да надникне вътре.

— И? — подкани го Ейвъри.

— Вътре имаше само един червен шал. Миришеше на някакъв парфюм, но Кристъл не го хареса и го натъпка обратно в плика и го хвърли на боклука.

— Откъде взехте портфейла?

— Ще стигна и до това — тросна се той недоволно. Преди известно време дойде една жена. Показа ми чисто нова банкнота от сто долара и каза, че ще ми я даде, ако ѝ върна пакета с шала. Ние естествено се съгласихме. После тя грабна един плик от онзи рафт. Взе го, без да пита. Обърна се, за да не видим какво прави, и сложи портфейла вътре. После го залепи, написа твоето име отгоре и ни обеща още сто долара, ако ти кажем, че тя ще се обади и трябва да изчакаш дотогава.

— Но вие сте отворили плика, след като си е тръгнала? — попита Джон-Пол.

— Не, не на секундата. Обаче Кристъл нещо я човъркаше отвътре. Не се сдържа да надникне какво има в плика и когато видя портфейла, пълен с пари, веднага се погрижи за тях. Всеки на нейно място би сторил същото.

Ейвъри нямаше намерение да спори с него по този въпрос.

— Какво точно каза жената?

— Вече ви казах.

— Повтори още веднъж — заповяда му Джон-Пол.

— Тя ще ти се обади. Това каза. Каза, че знае по кое време вие двамата ще дойдете в магазина и че трябва да чакаш, докато позвъни.

— Но ти щеше да си мълчиш и да ни отпратиш, без да споменеш за портфейла или жената.

Кени не отговори. Сви рамене и смотолев:

— Нямаше много пари. Само няколко двайсетачки.

— Значи не си е струвало да ти разбият носа заради тях — каза Джон-Пол.

— Вижте, трябваше да ви кажа веднага и вече съжалявам, че не го направих. Когато жена ми свърши да говори по телефона, сигурен съм, че дамата ще ви се обади. Просто трябва да почакате.

— Къде е жена ти? — попита Ейвъри. Джон-Пол ѝ отговори.

— В офиса отзад.

Той я дръпна за ръката, когато Ейвъри понечи да тръгне в тази посока.

— Знаеш ли как да си служиш с пистолет?

Тя освободи ръката си и бързо се отправи към дъното на магазина.

— Няма да застрелям никого, Джон-Пол.

— Внимавай — посъветва я той.

Тя се вслуша в предупреждението му. Когато стигна до летящата врата, я бутна бавно и надникна вътре. Една жена седеше с гръб към вратата. Беше наведена напред, опряла слушалката до ухото си, и не я забеляза, когато я приближи. Чу я да казва:

— Не, искам пет такива. Точно така. Пет. Последното, което искам да поръчам, е номер А3491. Сребрилата стереоуредба с поставки за дисковете. Искам осем. Не, нека да са десет. Това е всичко, скъпа. Готова ли си да запишеш номера на кредитната ми карта? Какво? А, казвам се Салвети. Каролин Салвети. Ще платя всичко това с кредитната си от „Америкън Експрес“, но искам да бъдат изпратени на адреса ми в Арканзас.

Ейвъри побесня. Доближи жената и грабна телефона от ръката ѝ. Кристъл се подхлъзна на стола си и той се блъсна в стената.

— Какво искаш... — изкрещя тя.

Като държеше Кристъл под око, Ейвъри каза по телефона:

— Отменете поръчката. Тя използваше крадена кредитна карта.

— Не — извика Кристъл, когато Ейвъри затвори. — Нямаш право да нахълтваш тук. Абсолютно никакво право. Това е частният ми офис. Сега ми върни телефона.

— Дватамата с Кени ще отидете в затвора.

— Я чакай малко. Не сме направили нищо лошо.

Очите на Кристъл бяха разположени твърде близо едно до друго и облото ѝ лице се изкриви от гняв.

Не е първа красавица, помисли си Ейвъри, докато я гледаше как пристъпва заплашително напред. Кафявите ѝ очи се стрелкаха във

всички посоки като хванат в ъгъла плъх, очевидно Кристъл обмисляше как да постъпи.

— Няма нужда да звъниш на полицията.

Жената стърчеше доста над Ейвъри и тежеше поне трийсет килограма повече. Когато в очите ѝ внезапно проблесна пламъче, Ейвъри се досети какво си мисли жената — че има преимущество, защото е по-едра.

— Не си го и помисляй — предупреди я Ейвъри.

— Това е частна собственост — почти извика Кристъл. И после се хвърли напред.

Не се наложи Ейвъри да се защитава. Тя просто отстъпи вляво и видя как пълната жена падна върху бюрото. Скъпоценният ѝ каталог се отвори и падна на пода.

Каква тъпачка.

— Дръж се прилично — скара ѝ се Ейвъри като учителка, която се опитва да усмири ученик със строга забележка. — Сега стани и отиди в магазина. Действай — извика тя, когато Кристъл не помръдна.

Шофьорската книжка на Кери и всичките ѝ кредитни карти бяха на бюрото освен картата от „Америкън Експрес“. Ейвъри забеляза, че Кристъл я пъха в джоба си.

— Не се отказваш, нали? Дай ми проклетата карта.

Кристъл я хвърли, Ейвъри я улови във въздуха и ѝ посочи с глава летящата врата.

Жената рязко я отвори и бързо закрочи напред. Опита се да блъсне вратата в лицето на Ейвъри, но тя я спря с крак.

— Кучка — изръмжа Кристъл. После видя Кени и си изкара яда на него. — Казах ти, че ще си навлечем неприятности, но ти не ме послуша!

Джон-Пол пъкна пистолета в колана на кръста си и погледна Ейвъри в очакване на обяснение. Тя пристъпи към него и каза:

— Кристъл беше започнала с коледните покупки с кредитната карта на леля ми.

— Каква двойка са само, а!

— Още една причина никога да не се омъжа — заяви Ейвъри.

— Няма нужда да се намесва полицията — обади се Кристъл.

— Кой е казал нещо за полиция, Кристъл? — попита Кени. —
Защо ти трябваше да ги замесваш в това?

— Не съм го направила аз, дърт козел такъв. Блондинката го направи — добави тя и посочи Ейвъри. — И за всичко си виновен ти, Кени. Ако някой отиде в затвора, това ще си ти. Аз вече понесох един удар. Не ти ли казах да не ми даваш да отварям плика? Не ти ли казах? — изпищя тя като ядосана кокошка. — Ти ме накара да го направя.

— Я си затваряй плювалника — срязва я Кени.

Кристъл най-последно забеляза в какво състояние е съпругът ѝ. Седеше на тезгяха, клатеше крака напред-назад и притискаше една салфетка към носа си. Тя изгледа Джон-Пол от главата до петите.

— Кой е тоя? — настоя тя. — И защо си човъркаш носа?

— Не си го човъркам. Онова момиче зад теб ми го счупи, мамка му. Ще си намеря адвокат и ще я съдя.

— От затвора ли — изрепчи му се тя. — Тъпак. Няма да съдиш никого.

На Джон-Пол вече му бе писнало от щастливата двойка. Отиде до входната врата и се огледа навън. Младежът, който преди повръщаше, сега се бе свил на кълбо и спеше на верандата.

— Стига сте се карали — скара им се Ейвъри. Малко се изненада, когато Кени и Кристъл ѝ се подчиниха.

— Няма нужда да ни крещиш, госпожичке. Виждаш, че правим каквото ни казваш — изтъкна Кристъл.

— Добре. Виждам. Къде е пликът?

— Онзи, в който беше портфейлът ли? — попита Кристъл.

— Да.

— Хвърлих го в кофата за боклук до тоалетната. Вътре беше само портфейлът, но ще ти го донеса да видиш сама.

Тя бавно прекоси магазина и се върна след минута с жълтия плик. Хвърли го на Ейвъри и каза:

— Виждаш ли? Празен е.

Носът на Кени бе спрял да кърви и той хвърли салфетката към кошчето зад себе си, но не го улучи.

— Предадох ви всичко, което жената ми каза, но тя си поприказва повече с Кристъл.

— Точно така. Доста разговорлива бе. Каза, че вие търсите някакво съкровище. Малко сте стари да си играете на такива игри, не смятате ли?

Ейвъри бе готова да ѝ оскубе косата от яд. Тези хора я побъркваха.

— Когато тя влезе, видяхте ли колата ѝ? Чакаше ли я някой отвън?

— Имаше хубав нов мерцедес — каза Кени. — Но в него нямаше никой. Сама беше.

— Каза ли ви къде ще ни изпрати?

Очевидното ѝ притеснение даде на Кристъл нова енергия. Тя каза хитро.

— Зависи.

— От какво зависи? — попита Ейвъри.

Кристъл потърка пръстите си — всеизвестният знак за пари. Ейвъри нямаше търпение да се пазари.

— Жената остави и инструкции, но двамата с Кени няма да ви кажем и дума, докато не си платите.

— Добре, Джон-Пол. Ще го направим както ти предлагаше. Можеш да застреляш единия от тях. Това би трябвало да накара другия да говори.

Той хареса начина ѝ на мислене. Извади пистолета и свали предпазителя за две секунди.

— Имаш ли предпочитание кого да убия? — попита. Кристъл вдигна ръце

— Чакай, чакай. Няма нужда от насилие. Ние сме миролюбиви хора, нали така, Кени. Ще ви кажем всичко. Жената обясни, че тук ще дойде едно момиче на име Ейвъри. — Тя се обърна и попита — Това си ти, нали? Ти трябва да си.

— Да. Какво друго каза?

— Че ще се обади и че после ти много ще бързаш, но тя не беше права за това, нали, защото ти още си тук.

Кени изсумтя.

— Те не могат да си тръгнат, преди да говорят по телефона, глупачке.

— Ейвъри, наистина ще ги застрелям и двамата. Ще им спестя мъките — обади се Джон-Пол.

Тя напълно го разбираше.

— Прибери оръжието, Джон-Пол.

Веднага щом той свали пистолета, Кристъл се развесели и дори се усмихна.

— Кени, ще им трябват провизии за мястото, където отиват. Занеси им каквото искат до колата, а аз ще пресметна цената наум. — Обърна се към Ейвъри и попита: — Нали имаш пари в брой?

— Не ни трябват провизии — заяви Ейвъри.

— Нали искате да ви упътим към мястото, където тя иска да отидете?

Ейвъри я разбра. С други думи, трябваше да купят проклетите провизии.

— Да. Не им давай никаква отстъпка, Кристъл. И никакви кредитни карти. Тези двамата няма да живеят още дълго, за да си получим парите от картите им.

Кристъл кимна.

— Жената ще ви изпрати към Петицата.

Какво, за бога, говореха тези двамата. После Кени се обади:

— Не знам как си мислите да прекосите реката. След толкова дъжд само глупаците се опитват да се спуснат с надуваема лодка. Ще се удавите още при първите бързеи. — Тази възможност така го развесели, че той се засмя. — Няма значение колко сте опитни.

— Точно така — обади се Кристъл. — Ще се удавите, няма начин. Онази жена каза, че ще видите табела, на която пише нещо, и точно до нея ще бъде това, което търсите.

— Каза ли какво пише на табелата?

— Кауърдс Кросинг^[1]. Всички местни знаят това място, защото там можете да погледнете реката, ако ви е страх да влезете в нея. Преди години там имаше въжен мост и затова се нарича така.

— Ще трябва да се изкачите пеша дотам — каза Кени. — Познавам местността, защото идвам тук от малък, и дотам няма пътека.

Кристъл не се съгласи и започна да спори със съпруга си.

Ейвъри посегна към телефона, но спря. Едно бързо обаждане до Марго, за да ѝ каже къде отива. Дали да рискува?

Кени най-после надвика жена си и докато онази се цупеше, обясни подробно на Ейвъри как да стигнат до Кауърдс Кросинг. Тя извади картата от джоба си и помоли Кени да ѝ отбележи мястото на картата.

Джон-Пол се появи с две торби, пълни с минерална вода и храна. Взе два шоколадови десерта и ги пхна в по-малката торба, после се отправи към колата. Кени скочи от тезгяха и хукна след него, за да се увери, че Джон-Пол няма да опита да потегли, без да плати.

Ейвъри взе парче хартия и написа на него номера на Марго.

— Кристъл, искам да отидеш с колата си до друг телефон и да се обадиш на този номер. Кажи на който се обади къде съм и накъде съм тръгнала. Ще получиш много пари, ако се обадиш — обеща тя. — Но не използвай този телефон.

— Колко пари?

— Пет хиляди долара. — Каза първата цифра, която ѝ хрумна. — И когато заловим човека, когото търсим, ще има двойно по-голяма сума за награда и ти ще я получиш цялата.

— Точно колко?

— Десет хиляди. — Лъжите ѝ се удаваха все по-лесно.

Кристъл я погледна с подозрение.

— Как да съм сигурна, че няма да отмъкнеш сама тези пари?

— Защото съм от ФБР — каза Ейвъри. — Служебната ми карта е в колата. Искаш ли да ти я покажа?

— Трябваше да се сетя — изсумтя Кристъл. — Като те гледам как командваш. Няма нужда да ми носиш картата си. Вярвам ти. Приличаш на агент и онази карате хватка, която ми приложи в офиса, събуди подозренията ми. Трябваше да обърна внимание на съмненията си.

За каква карате хватка говореше жената? Ейвъри помнеше само, че отстъпи встрани.

— Много си наблюдателна — каза тя сухо.

— Сега ми кажи пак за парите. Общо петнайсет хиляди ли стават?

— Точно така.

Кристъл присви очи и изгледа Ейвъри подозрително.

— И казваш, че ще ги получа всичките, ако се обадя на този телефон?

— Да, и ако...

Кристъл я прекъсна. Погледна номера на листа и заяви:

— Чакай малко. Това е номер в друг щат. Мога ли да се обадя за тяхна сметка?

— Да.

— Добре, ще го направя, но ти казвам, че още не мога да разбера. Можеш да се обадиш от този телефон тук. — Тя посочи телефона до касата. — Каква е уловката?

Ейвъри нямаше време да обяснява на Кристъл, че може този телефон да се подслушва и тя не иска да рискува.

— Просто не можеш да използваш този телефон. Изчакай около двацет минути, после се качи на пикапа и отиди до най-близкия телефон.

— Ще платиш ли бензина?

На Ейвъри ѝ идеше да се разпищи.

— Да.

Джон-Пол тъкмо влезе в магазина, когато телефонът извъня. Ейвъри се присви болезнено, като го чу.

— Това сигурно е тя — каза Кристъл. — Никой не е звънял, откакто отворихме магазина тази сутрин, така че сигурно е тя. Аз ли да вдигна?!

Ейвъри грабна телефона и вдигна на второто позвъняване.

— Закъсняхте — каза гласът отсреща.

— Не сме. Бяхме точно навреме. Жената, на която си оставила плика, говореше по телефона, когато пристигнахме.

— Знам.

Ейвъри разбра, че те следят линията. Слава богу, че не бе позвънила на Марго.

— Вече обясниха ли ви къде трябва да отидете?

— Да. Искам да говоря, с Кери.

— Това не е възможно.

— Тогава откъде да знам, че е още жива?

— Жива е... поне засега. И от теб зависи и тя, и приятелките ѝ да си останат живи.

— Защо правиш това?

— Без повече въпроси — изсъска жената. — Или веднага ще ти затворя. Ясно?

— Да.

— Вие сте тръгнали на едно чудесно приключение в търсене на съкровището и печелите точки, като се движите. Наградата е Кери. Искаш да я видиш пак, нали?

— Да.

— Добре. — Жената се засмя. — Готова си да изпълниш всичко. По-добре побързай, Ейвъри.

— Колко време...

— Побързай.

Жената затвори. Сърцето на Ейвъри биеше лудешки. Тя остави телефона, а Кристъл попита:

— Тя ли беше?

— Да. Кристъл, опиши ми я.

— Имаш предвид как изглеждаше ли?

— Да.

— Беше по-възрастна от теб, но по-млада и по-слаба от мен. Кени — извика тя. — На колко години беше според теб онази жена?

Кени влезе вътре. Почеса се по наболата брада, докато обмисляше отговора.

— Не знам. Никога не съм можел да определям възрастта на хората. Обаче изглеждаше супер.

Кристъл кимна.

— Имаше руса коса, всъщност е малко странно, че ме питаш как е изглеждала.

— Защо? — учуди се Ейвъри.

— Ами... защото... — Кристъл сви рамене. — Всъщност приличаше на теб.

[1] Буквално преведено от английски името означава Бродът на страхливците. — Б.пр. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кристъл каза на Кени, че ще спечели голяма награда, ако отиде с колата до града, за да се обади на номера, даден им от Ейвъри. Кени не ѝ повярва и не искаше да го направи. Ейвъри отдаде неохотата му на факта, че отново му потече кръв от носа.

За разлика от Ейвъри Джон-Пол изобщо не им се моли, защото вече бе разбрал как работят миниатюрните им мозъци. Беше му писнало от двамата идиоти. Той блъсна Кени до стената и спокойно му каза, че ще го открие и ще го одере жив, ако не направи това, което Ейвъри иска. Просто и ясно. Онзи му повярва, жена му също. Погледът в очите на Джон-Пол им подсказа, че той не си пада по напразните заплахи.

Кристъл отскочи назад, когато Джон-Пол мина край нея. Тя събори телефона от тезгяха, но бързо го вдигна. Инстинктивно допря слушалката до ухото си, за да се увери, че линията е свободна, после затвори и каза на Кени:

— Телефонът не работи.

— Да не би да няма сигнал? — попита задъхано Кени, който още се опитваше да нормализира дишането си.

— Нали току-що ти казах.

— Тя го е направила — реши Кени и изгледа ядосано Ейвъри. — Сигурно го е счупила, след като свърши разговора с онази жена. Нали я видя как затръшна слушалката, Кристъл? Ще трябва да платиш за поправката — заяви той на Ейвъри.

Тя вдигна слушалката да провери дали Кристъл казва истината. Нямаше никакъв сигнал. Бързо действат, помисли си тя. Явно са били готови.

Джон-Пол стоеше до вратата и се опитваше да привлече вниманието ѝ.

— Ейвъри...

— Само минута. — Тя отиде до младежите, които бяха проснати на пода. Двама се бяха свили като котараци и спяха, но Марк още

седеше с отворени очи и следеше всяко нейно движение, а тъпата му усмивка все още стоеше залепена на лицето му.

— Кой е шофьорът?

— А?

Тя ритна леко крака му.

— Кой кара колата?

— Аз.

— Дай ми ключовете. Усмивката му не помръдна.

— Не съм длъжен — каза той заваляно, но бръкна в джоба си и извади ключовете. Поклати ги пред лицето си. После се изкикоти.

Тя грабна ключовете от ръката му и ги хвърли на тезгяха.

— Кристъл, ти отговаряш тези момчета да не се качат в колата. Разбра ли?

— Няма да се правя на бавачка. Да не искаш да стоя тук и да ги гледам?

— Накарай ги да спят отвън, но не им давай ключовете. — Тя се обърна и тръгна, но Джон-Пол вдигна ръка да я спре.

— Още клиенти — продума той. Погледна през прозореца, където две възрастни жени, облечени с планинарски дрехи, слязоха от един форд. Той бутна ръката на Ейвъри от дръжката на вратата. — Ти няма да идваш с мен.

— О, ще дойда и още как! — настоя тя.

— Чуй ме — заповяда той. — Върни се в града с тези жени и отиди в полицията. За всеки случай задръж пистолета.

— Докато ти отидеш до Кауърдс Кросинг?

— Да. Ако стигна там бързо, може да намеря добро място, където да му устроя засада.

Тя поклати глава.

— Ако го убиеш, няма да можем да намерим Кери и останалите.

— Жената знае къде са.

— Тя ще изчезне и ти го знаеш. Твърде рисковано е. Освен това, ако Мънк или жената разберат, че не съм с теб...

— Няма да разберат.

— Трябва да ме вземеш със себе си.

— Не. Прекалено опасно е за теб и ще ме забавиш.

— Тогава ще вървя след теб. Кени обясни и на двама ни как се стига до мястото. Мога да го намеря и сама. Ще взема колата на

младежите. Съвсем просто е, Джон-Пол. — Тя го сръга в ребрата. — Нуждаеш се от мен, за да го пипнеш. Сега се дръпни от пътя ми.

Той не искаше да губи повече време в спорове. Реши, че ще трябва да намери подходящо място по пътя, където да я остави да чака. Някъде, където щеше да бъде в безопасност. Да, точно така.

Той отвори вратата.

— Стой наблизко — прошепна той и направи път на посивелите жени да влязат в магазина.

Дамите минаха право покрай младежите, сякаш не ги забелязаха, и се отправиха към тоалетната.

Ейвъри се обърна отново към Кристъл, която на този етап бе по-сговорчива от двамата.

— За колко време ще стигнем до Кауърдс Кросинг?

— Няма да успеете преди залез слънце — отвърна Кристъл. — С този дъжд, който се изсипа последните дни, малките пътища ще бъдат съвсем размити.

Джон-Пол тъкмо отваряше вратата, когато Кени извика:

— Хей, чакай малко. Няма да ми вземеш пистолета, чу ли? Трябва ми нещо, с което да се защитавам, тук сме съвсем сами с госпожата.

— Остави го, Кени — каза Кристъл. — Джордж и без туй няма разрешително за него.

Лицето на Кени почервения.

— Защо си отваряш голямата уста и приказваш каквото не трябва?

— Тя щеше да поиска да го види — защити се Кристъл. — Винаги го искат.

— Кой те?

— ФБР — съобщи натъртено тя.

— Какво? — изпищя Кени. — Момичето е от ФБР? — Очите му почти изскочиха от изненада.

Марк изстена.

— Уф, сега ни пипнаха.

Без да обръща внимание на пияния, Джон-Пол затвори вратата, преди Ейвъри да излезе, и попита тихо:

— Ти си агент от ФБР?

Охо. Един бърз поглед към изражението му, и тя се присви мислено. Изглеждаше толкова засегнат и тя прецени, че сега не е подходящ момент да му обяснява. Може би по-късно, помисли си, когато е заспал.

— Отговори ми — настоя той. — От ФБР ли си?

Нямаше да се помръдне, докато не получише отговор.

Тя преглътна и прошепна.

— В известен смисъл.

После Кристъл, за която вече и Ейвъри смяташе, че има твърде голяма уста, се обади:

— Тя ми каза, че картата ѝ е в колата, но ще ми я покаже, ако искам.

— Тръгвам — заяви Ейвъри. С цялата си сила избута Джон-Пол настрана, за да стигне до вратата.

Но той не помръдна нито сантиметър.

— Ще говорим за това по-късно.

Тя го изчака да се дръпне и бързо мина край него. Детинско желание последната дума да е нейната я накара да измърмори:

— Не, няма.

Джипът излезе от паркинга и пое по черния път. Джон-Пол веднага настъпи газта и камъчета и буци пръст започнаха да хвърчат изпод гумите. Караше към реката и се държеше като побъркан.

— Намали.

Той отпусна малко педала, а Ейвъри повтори упътването, което бяха получили.

— Трябваше да питам Кристъл колко километра са приблизително дотам.

— Ще се катерим пеша — каза той.

— Няма да изостана от теб, колкото и бързо да се движиш.

— Ще видим. Кажи ми какво каза жената по телефона?

Тя повтори разговора и добави:

— Искях да говоря с Кери, но тя каза, че е невъзможно.

Той поклати глава.

— И ти още вярваш, че леля ти е жива?

— Да, вярвам го. Мисля, че жената не бърза да премахне Кери... поне още известно време. — Нямаше смислено обяснение защо се

чувстваше по този начин. Може би това бе просто отчаяна надежда. — Знаеш ли какво не разбирам?

— Какво?

— Защо си създават толкова много трудности, за да ме убият? Защо го правят толкова сложно? Имаха предостатъчно възможности да ме изненадат от засада, докато бях в хотела, преди ти да се появиш. Щеше да е много по-лесно. — Тя се плесна с длан по челото. — Разбира се. Не са знаели, че ще отида до „Утопия“ с кола. Изпуснах полета си и те е трябвало да импровизират. После ти усложни положението още повече. Висеше в хотела и задаваше въпроси. Сега всичко се връзва.

Тя поклати глава. Явно бе уморена. Отне ѝ толкова време да се сети. Затвори очи за момент и отново се замисли за телефонния разговор.

— Жената... тя се забавлява от това.

— Моля?

— Усетих го в гласа ѝ. Беше въодушевена, дори когато ме ругаеше и ме наричаше тъпачка. Не желае това да свърши твърде бързо. Исква да го удължи. — Обмисли ситуацията още минута и добави: — Харесва ѝ да дава заповеди: стига ние да играем по правилата на играта ѝ — или на търсенето на съкровището, както тя го нарича, — може да я удължава дори още повече.

Той караше толкова бързо, колкото му позволяваше пътят, а тя го насочваше. Ейвъри прехвърляше отново и отново разговора в главата си, анализирайки малкото информация, с която разполагаше. Беше толкова потискащо.

Джон-Пол я прекъсна.

— Добре, Ейвъри. Сега е по-късно.

— Моля?

— Сега е моментът да говорим за това. Защо, по дяволите, не ми каза, че си федерален агент?

— Защото ти открито демонстрира, че никак не харесваш Бюрото.

— Така ли? И кога?

— Когато бяхме в кабинета на управителя в „Утопия“, ти се обади на приятеля си Ноа. Чух те да му казваш да извика подкрепление.

— И?

— И после ми каза, че те ще оплескат разследването. Когато те попитах защо, ти се настрои съвсем враждебно. Освен това... — Тя усети, че се изчервява. — Аз всъщност не съм агент, поне засега.

Той намали скоростта.

— Така ли? Тогава защо разправяш на хората, че си? — Той поклати глава и каза: — Кой човек със здрав разум ще се представя за агент от ФБР?

Ейвъри мразеше да се оправдава. Боже, бе такъв особняк и инат.

— Обикновено не лъжа хората, че съм агент. Казах го само на Кристъл, за да я накарам да ми сътрудничи. За разлика от теб — добави тя — не използвам заплахи и груба сила, за да постигам целите си.

Джон-Пол не обърна внимание на критиката по отношение на неговата тактика. Защо да прави излишни усилия? Грубата сила винаги вършеше работа.

— Правя това, в което съм добър. Това е моето мото.

— Внимавай — извика тя, когато той зави и едва не блъсна един елен. Джон-Пол натисна рязко спирачката, сви настрани от пътя и успя да избегне животното. Колата подскачаше и се тресеше, но се държеше на гумите си.

Беше прекалено опасно да се опитват да поддържат висока скорост. Той намали и каза:

— Кристъл е права. Няма да стигнем преди залез слънце.

— Мисли позитивно.

— Защо? — В гласа му прозвуча искрено недоумение.

— Може скоро да попаднем на свестен път.

Завиха в следващия остър завой. Встрани, малко по-долу от тях, имаше път, който изглеждаше по-често използван. Джон-Пол реши да стигне до него.

— Дръж се — предупреди той, като пое надолу по хълма. Склонът бе стръмен и трябваше постоянно да заобикаля стърчащите остри скали.

Ейвъри се вкопчи в седалката си, докато подскачаха надолу.

— Значи излъга, че имаш значка от ФБР, така ли?

— Имам служебна карта в раницата.

— Но не си агент?

— Не.

— Тогава с какво, по дяволите, се занимаваш, та имаш служебна карта?

— Наистина работя за Бюрото. Но не съм агент.

— Хубаво.

— Защо? Защото мразиш Бюрото ли?

— Не, защото ти не си достатъчно добра, за да те направят агент.

— Откъде знаеш в какво съм добра? — сопна се тя. Боже, колко бе досаден. Всеки път, когато отвореше устата си, казваше нещо, което я засягаше. Никой мъж не бе успявал да влезе под кожата ѝ така, както Джон-Пол.

— Нямах нужните инстинкти — каза той. — И преди да избухнеш да ме убеждаваш, отговори ми на един въпрос, но бъди честна.

Тя скръсти ръце и му се намръщи.

— Какво?

— Очакваше ли, че Кени има зареден пистолет под тезгяха? Дори за частица от секундата хрумна ли ти за тази възможност?

— Не.

— Ето, виждаш ли?

— Аз не съм обучавана за агент. Не съм завършила академията.

— Това не е извинение. Или го имаш, или не. Владееш някои добри движения — призна той. — Начинът, по който скрита онова хлапе, бе впечатляващ. Но въпреки това от теб няма да излезе добър агент.

Тя отказа да коментира оценките му.

— Какво точно работиш в Бюрото?

Джон-Пол забеляза, че тя отново се изчервява. Или се смущаваше, или му бе толкова ядосана, че лицето ѝ почервеняваше. Красива беше, нямаше спор. По дяволите, откъде му хрумна пък това? Не му беше работата да мисли такива неща, особено сега, като знаеше, че тя представлява всичко, което той ненавиждаше.

— Въвеждам данни в един компютър — отговори тя. Чу се как се опитва да се оправдава и бързо добави: — Няма нищо лошо в това да пишеш на компютър.

— Не съм казал, че има.

— Част съм от много важен екип.

— Аха.

— Какво?

— Вързала си се, нали? Че трябва да си отборен играч. Сигурно си и с либерални възгледи, по дяволите.

— В интерес на истината — да. И със сигурност не се срамувам, че пиша на компютър... това е почтена работа в крайна сметка.

— Добре.

— Стига си се държал така снизходително. Не са ме наели да пиша на компютър, но правя почти само това, по цял ден. Прехвърлям информацията в базата данни. Сега може ли да сменим темата?

— Да, добре.

Изглеждаше разсеян.

— За какво си мислиш? — попита тя.

— Този път е хубав. Може би ще успеем да наближим Кауърдс Кросинг, преди да се стъмни. Ще се изкачим пеша няколко километра, ще намерим място, където да те скрием, и после аз ще...

Тя не му позволи да продължи.

— Няма да стане. Слушай какво ще ти кажа. Остави ме тук, намери си друг хубав път и с малко повече късмет може да стигнеш до Аспен, преди да се стъмни.

— И защо ми е да се връщам в Аспен?

— Мислех си...

— Охо!

Тя не обърна внимание на обидата.

— Мисля, че трябва да се измъкнеш от тази каша, докато още можеш, и да съобщиш на ФБР къде се намирам.

Той примигна.

— Шегуваш се. Нали?

Тя започна да кърши ръце.

— Не, говоря сериозно. Какво могат да направят, ако ти си тръгнеш? Нищо — отговори сама на собствения си въпрос. — Честно, не е нужно да се замесваш. Ти сам го каза. Те търсят мен, не теб. Освен това се обади на Ноа, а той е от ФБР. Сигурна съм, че той е предупредил местния клон на Бюрото и вероятно те вече действат. Когато стигнеш до телефон, му се обади още веднъж и му кажи точно накъде съм се отправила.

— Имам възможност да пипна Мънк и ти си мислиш, че ще... —
Беше толкова ядосан, че говореше бързо и едва се разбираше какво казва. Поклати глава. — Нека си изясним това веднъж завинаги. Наистина ли вярваш, че ще те оставя насред дивата гора и ще си тръгна?

— Нали такъв беше и твоят план?

— Не, по дяволите — възрази той. — Щях да намеря някое безопасно място, където да се скриеш, докато се върна, някъде, където Мънк няма да те намери.

— С други думи, ще ме изоставиш насред дивата гора и ще изчезнеш. — Тя не му даде възможност да обмисли чутото. — Няма да ме оставяш никъде, освен ако не решиш да се връщаш в Аспен.

— Ти си побъркана, знаеш ли? Направо си побъркана.

— Това да ли означава?

Той не отвърна на сарказма ѝ.

Тя махна косата от лицето си и постави ръце на главата си.

— Искан ми се да слезем от тази кола. Трябва ми някое тихо място, където да помисля.

— Не можеш ли да мислиш в колата?

Знаеше, че той няма да я разбере. Когато бе на бюрото си в службата, се чувстваше по същия начин, както когато се занимаваше с йога. Беше усъвършенствала техниката да освобождава съзнанието си и после бавно да въвежда фактите един по един, докато пръстите ѝ препускаха по клавиатурата. Не, той не можеше да я разбере, а и тя не можеше да обясни.

— Е, кой прилича на теб?

— Моля?

— В магазина. Кристъл каза, че жената приличала на теб. Така че трябва да попитам, случайно да нямаш някоя побъркана роднина, която се опитва да те убие?

— Не. Нямам други роднини освен леля Кери и чичо Тони.

— Родителите ти мъртви ли са?

Тя се обърна на седалката и се взря в профила му, докато отговаряше.

— Не знам кой е баща ми. Не мисля, че и жената, която ме е родила, е знаела.

Тя се вгледа внимателно дали го е шокирала, но изражението му не се промени.

— Тя умря в автомобилна катастрофа преди години. Няма никой друг.

— Кристъл каза...

— Чух какво каза, Джон-Пол. Знаеш ли колко жени отговарят на описанието, което тя направи?

Той я погледна и попита:

— Значи е истинска?

— Моля?

— Косата ти. Истинска ли е?

Тя примигна.

— Питаш ме дали нося перука ли?

— Не, питам за цвета. Истинска блондинка ли си или не?

— Какво те интересува цветът на косата ми?

— Не ме интересува. — Сега и той бе раздразнен. — Но жената е приличала на теб, така че се запитах...

— Не, не боядисвам косата си.

Той се изненада и не скри реакцията си.

— Така ли? Ами очите ти?

— Какво за тях?

— С цветни лещи ли си?

Тя поклати глава.

— Не.

— Без майтап?

— Нарочно ли се държиш като задник?

— Виж, просто се опитвам да навържа фактите. Кени каза, че жената била красива. Убийствено красива.

— И?

Той сви рамене.

— Ти поглеждала ли си се в огледало напоследък? Трябва да знаеш...

— Какво да знам? — попита тя, когато той млъкна наред изречението.

Той се намръщи.

— По дяволите, жено. Ти си красива, мамка му.

Това бе най-враждебният, груб комплимент, който бе получавала, и колкото и да бе странно, той не я разстрои. За пръв път не изпита нужда да се впусне в любимата си лекция за това, че външността не е важна.

Вместо това се насили да мисли за проблема, който ги занимаваше.

— Данните не са достатъчни, за да се формира заключение.

— Боже, говориш като компютър. Много неща не се връзват.

Тя се съгласи с кимване. Стомахът я болеше. Имаше чувството, че в слънчевия ѝ сплит е заседнал горящ въглен. Взе раницата си, намери обезболяващи хапчета, бутилка вода и две шоколадови десертчета. Отвори бутилката, лапна хапчетата и отпи, за да ги глътне. После по-даде водата на Джон-Пол и отвори едното десертче за него.

— Благодаря — каза той, след като отпи продължително. Отхапа от десерта и го прокара с нова глътка вода. — Има вкус на картон.

— Да ти е сладко.

Усмивката му трая около секунда, но тя все пак я видя и реагира. Изненада се. Преди един час не можеше да понася този мъж, но сега не го смяташе за толкова ужасен. Имаше красив профил... и бе невероятно секси. Защо да се преструва, че не го забелязва. Въпреки това нямаше намерение да прави нещо по въпроса.

Пък и я защитаваше. Начинът, по който се бе опитал да я предупреди, когато тя хукна към офиса зад магазина. Той бе прозвучал... загрижен. Загрижен за безопасността ѝ. Хубаво, помисли си тя. Не беше чак толкова студенокръвен в края на краищата.

— Ще завали — отбеляза той.

— Дъждът ще ни забави.

— Все едно — ще завали. Слънцето ще залезе скоро. Ще оставя часовника на около километър и половина отук. После ще продължим, докдето можем.

Той спря колата и взе часовника.

— Какво направи с пистолета, който взехме?

— В торбата на пода е.

— Извади го и го дръж в скута си. Тренирала ли си на стрелбище?

— Не.

Той въздъхна недоволено.

— Не сваляй предпазителя. — Той ѝ подаде пистолета. — Няма да се бавя.

Изчезна, преди да успее да му каже да внимава. Заваля ситен дъждец и замъгли предното стъкло. Стори ѝ се, че мина цял час, преди той да се върне, тичайки по склона срещу колата. Когато отвори вратата, студен въздух нахлу отвън.

Веднага щом той запали двигателя, Ейвъри включи отоплението.

— Къде остави часовника?

— Закачих го на едно дърво до някакъв кръстопът на запад оттук. Ако той ни следи, дано си помисли, че сме тръгнали по другия път.

Той продължи да кара, благославяйки Бог, че е с кола с висока проходимост. Движеше се на зигзаг по склона, като бавно се виеше покрай дърветата. Когато гората стана прекалено гъста, за да продължат с колата, той я скри под гъстите клони на няколко бора, като я обърна и паркира така, че да не се вижда от пътя под тях.

Ноцта се спускаше бързо и връзваше ръцете им. Ситният дъждец се беше засилил. Отекна гръмотевица. Ейвъри потрепери.

— Имаш оръжие за всеки случай, вода и храна.

— Какво искаш да кажеш с това, че имам вода и храна. Да не мислиш да ме оставиш тук?

Той посегна към вратата.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Кери слезе долу и се стовари изтощена на дивана в дневната, вече се чувстваше обречена. Джили и Мънк бяха се погрижили за всеки възможен изход. Да, бяха опасали с жици всеки прозорец... освен може би един. Тя погледна стъкления покрив над виещата се стълба. Прозрачният правоъгълник беше на десетина метра над тях. Кери поклати глава. Дори и да опитаха да струпат гардероби и маси, пак нямаше да успеят да се изкачат толкова високо.

Ан пригответи вечеря от това, което откри в килера, и трите жени я изядоха в потиснато мълчание. Слънцето бе залязло и къщата бе сумрачно осветена от свещите, които Ан бе открила. Никоя от тях не искаше да светнат лампите, от страх, че Джили или Мънк ги наблюдават, а и нямаше завеси, които да покриват масивните прозорци. Сара бе изказала предположението, че може Мънк да е включил видеокамера, чрез която да ги наблюдава. Това толкова изнерви Кери, че тя отново обходи цялата къща, този път търсейки камера.

Ан бе полегнала на канапето, а Сара седеше на едно кресло, когато Кери се върна в дневната.

— Не намерих нищо — каза Кери. — Огледах навсякъде. Дори проверих фасонките, поне тези, които успях да стигна — добави тя. — Не мисля, че някой ни наблюдава.

— Какво значение има дали ни виждат или чуват? — попита Ан.

Според Кери този въпрос беше глупав, но не изказа на глас мнението си.

— Защото, ако се опитваме да прокопаем проход през мазето и те ни наблюдават, ще натиснат копчето и ще ни убият веднага.

Прокопаването на проход през мазето, разбира се, бе невъзможно. Вратата му бе заключена и на нея имаше голям лист, залепен с тиксо. Една дума, но напълно достатъчна, за да откаже трите жени от всякакви опити да разбият ключалката. „Бум“.

Изтощени и изплашени, Сара и Кери седяха мълчаливи и се взираха през прозорците в задълбочаващите се сенки на красивия пейзаж.

Ан се надигна с мъка. Кери забеляза купчина листове на канапето до нея.

— Какво е това?

— Изрезки от вестници, които намерих в скрина във фоайето. Някой от собствениците на къщата явно ги е запазил. Ето ги — каза тя и подаде на Кери снимка на булка и младоженец в деня на сватбата им.

— Изглеждат щастливи.

— Сигурно са били — съгласи се Ан. — Но сега се развеждат и воюват кой да получи къщата. Ето, вземи всички статии — добави тя и ги хвърли на Кери. — Отвратителна история. Някой иска ли вече десерт?

Говореше като домакиня на парти. Въпросът ѝ се стори смешен на Кери и тя се разсмя толкова силно, че очите ѝ се насълзиха. Сара също се развесели и започна да се киска.

— О, не знам дали имам място за десерт — каза Сара. — След тази вкусна вечеря от печен боб и мариновано цвекло направо преядох.

— Не забравяй царевицата със сметана — напомни ѝ Ан. — Доста си поиграх, докато улуча точно колко черен пипер трябва да се сложи.

— Беше много вкусна — съгласи се Сара.

— Огледах цялото съдържание на килера — обяви Ан. — Мислех да хапнем компот от праскови за десерт. Какво ще кажете да се преместим в кухнята, на свеци? Пуснах щорите, така че никой не може да ни види отвън.

Ан говореше толкова безгрижно, че Кери започна да се тревожи. Собственият ѝ изблик на смях бе близък до истерията, но Ан не бе истерична. Държеше се, сякаш си прекарва чудесно с две стари приятелки.

— След десерта имам изненада за вас — каза Ан. Лукавата ѝ усмивка напомни на Кери за котка, която току-що е изляла канарчето.

— Няма да се опиташ да отвориш вратата към гаража, нали? И тя е с детонатор — добави Сара. — Проверих лично.

— С други думи, си прочела написаното на вратата? — попита Кери.

— Ами да — призна си Сара.

Кери протегна ръка и ѝ помогна да стане от креслото.

— Малко съм се схванала — простена Сара.

Ан вече бе в кухнята. Чуваха я как си припява. Кери си представи как Ан се качва на гранитния кухненски плот, за да отвори прозореца над мивката, и се втурна пред Сара. За щастие, фантазията ѝ не се оказа истина. Ан отваряше компота от праскови.

Кери не спираше да се тревожи. Тази жена още не осъзнаваше безизходността на положението им.

— Ан, нали няма отново да превъртиш?

Ан се засмя. Смехът ѝ прозвуча пискливо и тънко, сякаш се чупеше порцелан.

— Не мисля. Сега седни и се отпусни.

В този момент Кери бе готова да направи всичко, което Ан или Сара ѝ кажеха. Чувстваше се напълно сломена. Прилошаваше ѝ от тревога за Ейвъри и въпреки че не искаше да си признае, Тони ѝ липсваше.

— Съпругът ми ми липсва. — Тя се изненада, като изрече мисълта си на глас. — Май наистина го обичам.

— Не беше ли сигурна? — попита Ан. Тя постави тумбести чаши за сладолед на масата и започна да сипва във всяка от прасковите.

— Мислех, че ми изневерява. Той твърдеше, че не е така, но не му вярвах. Някаква жена се обаждаше в най-различни часове през нощта. Телефонът е от моята страна на леглото и винаги го вдигам аз. Тя търсеше Тони, но когато той вземеше слушалката, ми казваше, че отсреща няма никой. Ами ако се е обаждала Джили?

— Не си се доверила на съпруга си.

— Не.

Трите жени ядяха мълчаливо, а Кери продължаваше да тъне в самосъжаление.

— Знаете ли какво се надявам?

— Какво? — попита Сара.

— Когато се случи, да сме заспали, за да не разберем.

— Доста мрачно — отбеляза Сара.

— Дали звукът от експлозията ще ни събуди, или болката от изгарянето...

— Стига, Кери — настоя Сара. — Нямаме време за такива мрачни мисли.

— Слушайте, искам да...

— Дами, моля ви — прекъсна ги Ан. — Готови ли сте за моята изненада?

— Ти си луда — измърмори Кери. — Какво, да не си намерила желирани бонбони?

Ан не обърна внимание на присмеха ѝ.

— Построих две къщи през последните десет години. Втората беше над триста квадратни метра. С кедрова облицовка — добави тя. Засмя се нервно и продължи. — Наех строителен предприемач, разбира се, но ходех там всеки божи ден, за да съм сигурна, че всичко ще бъде направено така, както аз исках. Направо побърках строителите.

— Не се и съмнявам — вметна Кери.

— Защо ни разказваш всичко това? — попита Сара.

— То води към моята изненада — обясни Ан.

Пое си дъх и прошепна. — Открих го.

— Какво си открила?

Лицето на Ан грейна самодоволно.

— Начина да се измъкнем.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Тук ще бъдеш в безопасност — каза Джон-Пол на Ейвъри.

— Какво искаш да кажеш с това? Мислиш да се катериш до Кауърдс Кросинг сега? В тъмнината? В бурята? Ти си побъркан.

— Ейвъри — започна той.

Тя стисна ръката му.

— Добре, щом си решил, тръгвам с теб.

Знаеше, че той ще спори, и позна. Джон-Пол беше почти любезен, когато ѝ каза, че тя ще го забави и не иска, а и няма нужда, да се тревожи за нея. Когато този аргумент не помогна, опита да я сплаши, дори ѝ заяви, че ще я завърже за кормилото.

Тя го остави да си приказва, прехвърли се на задната седалка, намери черното си яке за джогинг и го облече, а после рови из чантата си, докато не намери и бейзболната си шапка.

Напъха косата си под черно-оранжевата шапка, нагласи козирката, облегна се назад и свали маратонките си. Целта ѝ бе да се слее с нощта и белите маратонки щяха да се виждат.

Слава богу, че бе решила да си вземе туристическите обувки. Знаеше, че той наблюдава всяко нейно движение, и внимателно започна да събира всичко в пътната си чанта.

— Мисля, че е лудост да се катериш в планината през нощта... само идиот би опитал, но щом така искаш, готова съм да те следвам — каза накрая тя.

— Ти оставаш тук — процеди през зъби той. Тя се престори, че не го е чула.

— Няма да стигнем далече и някой от нас може да си счупи глезен или нещо друго, като стъпи в някоя дупка, която не е видял. Ако аз вземах решенията — добави тя, като постави маратонките с подметките нагоре върху дрехите в чантата и затвори ципа, — щях да предложа да останем в колата, докато започне да се зазорява. А после да започнем да се изкачваме възможно най-бързо.

— Да, ама не ти вземаш решенията, а аз.

Тя сложи чантата на пода, опря ръце на облегалката за глава и се наведе напред, докато лицето ѝ не се озова на сантиметри от неговото.

— Защо?

Той не можа да издържи на погледа ѝ и да запази лошото си настроение, когато тя се усмихна. По дяволите, как опули тези бебешко сини очи насреща му.

— Всички машинописки в Бюрото ли са такива многознайки като теб?

Опитваше се да я постави в позиция да се защитава, за да спре да спори и да го остави да прави това, за което е бил обучаван. Според него това бе страхотен план, но тя не го възприемаше ни най-малко.

— Всички ли, взели си продължителен отпуск, са така отвратителни и упорити като теб?

Той се овладя, преди да се усмихне.

— Може би.

— Ще тръгваме ли или не? Губим време, Джон-Пол.

— Ще изчакаме да започне да съмва — каза той. — Не ме гледай така самодоволно, сладурче. Вече бях решил да изчакам.

— Аха.

Беше достатъчно умен, за да разбере, че е време да спре да спори с нея. Тя бе същият инат като него и, честно казано, това много го впечатляваше. Нямахше да му позволи да спечели този рунд, но той вече имаше друг план наум. Щеше да се измъкне незабелязано малко преди зазоряване. Когато тя се събудеше, щеше да се наложи да остане в колата и да го изчака да се върне. А ако той не се върнеше...

— Ще оставя ключовете в колата.

— Добре.

— Седни на предната седалка, а аз ще се сгъна отзад. Имам спален чувал — добави той. — Може да го използваш.

— Ще го използваме и двамата.

— Така ли?

Тя направи отегчена гримаса.

— Не си въобразявай разни неща, Ренърд.

— Разни неща? — засмя се той.

Ейвъри вече бе намерила ръчките и свали облегалките на двете предни седалки. После разпъна спалния чувал. Пъхна обувките си под седалката, свали якето си и го метна на пода. Джон-Пол се изтегна по

гръб и качи краката си на таблото. Разположи се удобно, скръсти ръце на гърдите си и затвори очи.

Треперейки от студ, Ейвъри трябваше да го прескочи, за да легне от другата страна. Зъбите ѝ тракаха, когато се опъна до него. Един джентълмен би я прегърнал, за да я стопли. Но той не бе такъв, реши Ейвъри, когато Джон-Пол не ѝ обърна никакво внимание.

За нея бе въпрос на чест никога да не се оплаква. Обикновено успяваше да понася мълчаливо както по-дребни, така и по-сериозни болезки. Но Джон-Пол извикваше най-лошото у нея. Наистина ѝ се искаше да започне да хленчи и се почувства дори по-отвратена от себе си, отколкото от него. Той не можеше да не се държи гадно. А тя можеше.

Я се стегни, каза си тя. След минута, когато беше сигурна, че пръстите на краката ѝ са измръзнали, прошепна:

— Мамка му.

— Какво?

— Казах, че е студено.

— Хм.

— Хм какво?

— Можех да се закълна, че те чух да казваш: „Мамка му“.

Наистина му харесваше да се държи грубо, предположи тя, и нищо чудно, че му се удаваше така добре. Ейвъри се усмихна, въпреки че се чувстваше толкова зле.

— Не мислиш ли, че е студено?

— Не.

Тя не обърна внимание на отговора му и каза:

— Трябва да споделим телесната си топлина. — Той не помръдна. — По дяволите, Ренърд, прегърни ме. Замръзвам. За бога, бъди джентълмен. — Той пак не помръдна. Тя почти легна отгоре му, опитвайки да открадне малко от топлината, която тялото му произвеждаше. Той бе като електрическо одеяло. — Премести се. — Тя се намръщи, след като изрече тази заповед. Звучеше като някой закоравял сержант.

Той правеше всичко възможно да не се разсмее.

— Ако те прегърна, сладурче, може да не остана джентълмен.

О, боже.

— Ще поема този риск, сладурче — не му остана дължна тя.

Повдигна се, за да може той да протегне ръката си, и веднага щом той го направи, Ейвъри се сгуши до него. Джон-Пол се завъртя настрана и я прегърна с две ръце.

Той имаше чувството, че прегръща кубче лед. Брадата му се допираше до главата ѝ. По дяволите, ухаеше толкова хубаво. На мента може би, помисли си той и започна да разтрива гърба ѝ.

— Цялата си настръхнала.

Тя нямаше сили да говори. Топлината му ѝ действаше толкова успокояващо, че тя затвори очи и го остави да я милва. Тениската ѝ се бе вдигнала над пъпа и прекалено късно тя усети как ръцете му се плъзват под плата. Пръстите му се разпериха върху гърба ѝ.

Тя рязко се дръпна нагоре, когато пръстите му напипаха белезите, и главата ѝ се блъсна в брадата му.

— По дяволите! — изруга той и се отмести назад. — Защо, по дяволите, направи това? — попита, като разтриваше челюстта си.

Ейвъри трескаво свали тениската си надолу и се претърколи настрана от него.

— Заспивай.

Бе се отдръпнала и затворила като мида по-бързо, отколкото той можеше да щракне с пръсти. Той се отпусна по гръб и затвори очи. Какво ли се бе случило с гърба ѝ? Знаеше, че е напипал някакви белези. Кой ѝ беше причинил това?

— Остави ме на мира — прошепна Ейвъри.

Беше готова за битка. Напрегнато, с притаен дъх, чакаше въпросите да започнат. Тя издиша шумно. Защо Джон-Пол мълчеше? Защо не питаше нищо?

Ейвъри все си повтаряше, че няма от какво да се срамува или стеснява, но много малко мъже бяха виждали гърба ѝ и помнеше реакцията им. Шокирания поглед, в следващия миг и отвращението. Най-добре си спомняше един мъж, за когото вярваше, че не е повърхностен — той буквално бе потреперил от погнуса. После, разбира се, следваха съчувствието и въпросите... стотици въпроси.

Обаче Джон-Пол не приказваше. Не можеше да понася мълчанието му още дълго. Обърна се на една страна, подпря се на лакът и го изгледа войнствено. Очите му бяха затворени и той изглеждаше заспал. Но тя знаеше, че се преструва.

— Отвори очи, по дяволите.

— Казвам се Джон-Пол, не „По дяволите“.

Какво изобщо му ставаше? Защо не й задаваше въпроси и не извърщаше поглед? Тя бе сигурна, че е напипал възлестите белези.

— Е?

Той въздъхна.

— Какво е?

Гневът й нарастваше с всяка изминала секунда.

— Какво си мислиш?

— Повярвай ми, сладурче, не ти трябва да знаеш.

— Напротив, трябва ми. Кажи ми.

— Сигурна ли си?

— Да — настоя тя. — Искам да знам какво си мислиш.

— Добре. Мисля си, че си истинска досадница.

Тя зяпна от изненада.

— Какво каза?

— Чу ме. Казах, че си досадница. За малко не ми счупи челюстта. Първо ме караш да те стопля, а после се опитваш да ме убиеш.

— Не се опитвах да те убия.

Той потърка челюстта си.

— Можеше да ми счупиш някой зъб. О, боже.

— Виж... извинявай... Просто се стреснах и... Чакай малко.

Защо ли ти се извинявам?

Той се ухили дяволито. Сърцето й веднага се разтуптя лудешки.

— Защото трябва — каза той с провлечения си южняшки акцент.

Едрият грубиян бе толкова спокоен и небрежен, защо тя започваше да се побърква от напрежение? Когато светна една светкавица, Ейвъри успя да види ясно лицето му. Наболата брада би трябвало да го загрозява, но не беше така. Тя трудно устоя на желанието да докосне бузата му. Свежият аромат на тялото му също я разсейваше. Миришеше на гора и мускус, и стърготини. А когато я държеше в прегръдката си, за да я стопли, тялото му бе гладко като скулптура от мраморен блок. Всичко в него бе секси, по дяволите. Бе толкова мъжествен, толкова... Я се осъзнай, спря се тя. Запомни, ти ръководиш действията си.

Да, точно така. Тя приближи палеца и показалеца си пред очите му на около сантиметър разстояние един от друг и каза:

— Ей толкова ми остава да те намразя наистина.

Бе вложила точното количество гняв в гласа си. Освен това кимна, за да му покаже, че говори сериозно.

Той нито се впечатли, нито се уплаши. Просто затвори очи и каза сънено:

— Мога да го преживея.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ще минем през стената — съобщи им Ан и изчака реакцията на другите две жени. Сара я гледаше недоумяващо. Кери бе по-скоро подразнена.

— Да бе, как не! — измърмори Кери! — Ще използвам суперсилните си каратистки ритници и рентгеновото си зрение...

— Стига, Кери. Нека първо изслушаме Ан — упрекна я Сара.

— Казвам ви, може да стане. Когато слязох от колата, отидох до каменната стена и погледнах надолу. От тази страна склонът е полегат. Не е толкова стръмно и високо както откъм прозорците на дневната.

— И? — подкани я Сара.

— Забелязах още, че отстрани къщата е с кедрови греди, не с камъни както отпред. Килерът има външна стена и тя е точно там, където свършва каменната стена. Предлагам ви да издълбаем голяма дупка в гипсокартона близо до пода така, че когато се опитваме да избутаме кедровите греди навън, няма да се виждаме отпред.

— Но, Ан, стената не е само кедрови греди и гипсокартон — възрази Сара.

— Знам много добре какво има между тях — похвали се Ан. — Има изолация, но тя се къса лесно, може да има кабели, които ще заобиколим, ако трябва, и може би един слой специална водоизолация...

— И какво още? — попита Сара. Тя се наведе напред, докато обмисляше идеята на Ан.

— Дървена скара, за която са заковани гредите. Обикновено ги коват на четирийсет сантиметра разстояние. Ще можем да се промъкнем.

— Но как ще пробием гипсокартона. С юмруци?

— Ще използваме ръжена от камината — обясни Ан. — И ножове, за да разширим дупката. Проверих, кухненските ножове са си в чекмеджетата. Ако започнем сега, кой знае? Може до сутринта вече да сме навън.

— Времето ни изтича — възрази Кери. — Предлагам да опитаме да счупим някой прозорец и да се надяваме, че няма... — Тя спря, когато Сара поклати глава.

— Твърде рисковано е. По-добре да опитаме плана на Ан.

— Ами кедровите греди?

— Няма да е толкова трудно, колкото смяташ — увери я Ан. — Те са заковани, но ако ги блъскаме или ритаме достатъчно силно, ще успеем да ги отковем.

— Боже, имаме план — възкликна Сара. Тя плесна с длан по масата и се усмихна. — Сигурно е, че няма да намерим въже, с което да се спуснем до земята, но може да използваме чаршафи.

— Във филмите винаги използват чаршафи, когато бягат — съгласи се Кери.

— Наистина ли? — изуми се Ан.

Кери кимна.

— Май наистина не гледаш телевизия?

Ан поклати глава.

— Аз мога да се заема с чаршафите. Може би вместо да ги връзвам на възел, ще измисля начин да ги сплета... или нещо такова.

— Става — съгласи се Сара. — А докато ти се занимаваш с това, ние с Кери ще се заемем със стената. Ан, ти си гениална. Никога не бих се сетила да минем през стената. Но сега мисля, че планът ти е осъществим.

— Трябва да тръгнем, преди да е съмнало — каза Кери. — Не ми харесва идеята да се скитам из дивата гора през нощта, но ако се спуснем надолу по склона, докато подминем мястото, където е портата, можем да излезем на пътя и да вървим по него до града.

Така звучеше съвсем лесно. Наивна ли беше или наистина бе толкова просто?

— Вероятно ще трябва да вземем няколко остри ножа със себе си — предложи Сара. — В случай че попаднем на диви животни.

— Или на Мънк — добави Кери. Тя потрепери при тази мисъл. — Предпочитам сблъсък с диви животни, отколкото с него. Знаете ли... — Тя рязко спря, смутена от това, което се канеше да сподели.

— Какво? — попита Сара.

— Сигурно ще ме помислите за луда, но отначало ми се стори красив.

Сара се засмя.

— И на мен. Хареса ми акцентът му. Мислиш ли, че е бил истински?

— Предполагам — отвърна Кери. — Помислих си, че е секси.

Ан слушаше този разговор мълчалива, докато Кери не направи последния си коментар. Тогава вече не се сдържа, неодобрението ѝ стана очевидно.

— Засрами се, Кери. Ти си омъжена жена.

Кери се защити.

— Омъжена съм, да, но не съм сляпа, няма нищо лошо в това да се загледам по някой добре сложен мъж. Не може и ти да не си...

Ан я прекъсна.

— Изобщо — настоя тя. — Никога не бих обидила моя Ерик, като пожелавам други мъже.

— Аз да не съм казала, че съм го желала?

— Ще спрете ли да се драчите? — помоли ги Сара. — Направо ми иде да отворя някоя врата.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джон-Пол взе часовника, после извървя двайсетина километра. Описа широк кръг по периметъра на мястото, отбелязано на картата, като се оглеждаше за издайнически следи или нещо не на мястото си, като снайперист, скрит в храсталака. Когато се увери, че е сам, постави часовника на едно дърво и измина обратно шестте километра до Кауърдс Кросинг.

Нямаше съмнение, че е намерил мястото. Имаше груба, написана на ръка, табела, закована на един наскоро забит в земята кол. Бялата боя от името „Кауърдс Кросинг“ още не бе започнала да се люци, следователно не бе на повече от ден-два. Стрелката на табелата сочеше към една запечатана, изоставена мина. На една от дъските на входа беше закован яркочервен копринен шал.

Съмна се и росата започна да се изпарява под лъчите на изгряващото слънце. Джон-Пол бе добре скрит от дърветата и храстите. От мястото, където се намираще, виждаше входа на мината. Идеята да се спусне долу не му допаднаше. Дали жените бяха там? Доста съмнително, мислеше си той. Мънк не би действал така — първо да ги отвлече, а после да даде на Ейвъри карта за мястото, където се намират. Не, той искаше да изолира жертвата си. В това нямаше никакво съмнение.

Кога ли щеше да нанесе удара си? Може би смяташе, че той и Ейвъри ще влязат в мината. Как бе планирал да ги убие? Сигурно щеше да я взриви. Да, точно това би направил Мънк. Лесно и чисто, експлозия под земята, която никой няма да чуе, и така ще си спести грижите за укриването на телата им.

Хайде, подкани го Джон-Пол. Покажи се. Имаше поне трийсет метра открито пространство между дърветата и мината. Хайде, излез, Мънк. Само за секунда ми се покажи. Джон-Пол бе решил да стреля така, че да го обездвижи, за да може да го разпита, и се надяваше да успее да изкопчи от него къде са жените.

Наоколо имаше някой. Тишината в гората го потвърди. Птичките не пееха, катериците не скачаха наоколо, търсейки храна. Само вятърът свиреше тъжна мелодия между клоните и от време на време в далечината отекваха гръмотевици.

Джон-Пол бе търпелив. Можеше да чака колкото се налага. Ами Ейвъри? Колко дълго щеше да спи? И когато се събудеше и откриеше, че го няма, дали щеше да: се опита да го намери? От мисълта за тази възможност го побиха тръпки. Представи си я как попада в капан и се насили да изгони от мислите си образа как Мънк я прострелва.

Стори му се, че чу нещо, наклони глава и се послуша напрегнато. Звукът не се повтори.

Какво ли правеше Ейвъри сега? Спеше ли още? Беше я оставил сгушена в спалния чувал с пистолета до нея.

По дяволите, никак не искаше да я оставя сама. Стига, скастри се той. Тя е добре. Колата е скрита и е на петнайсет километра отук. Да, тя е в безопасност. Но колкото и да се опитваше да се убеди, не можа.

Как, по дяволите, бе успяла да се напъха под кожата му толкова бързо? И какво му ставаше, та тя толкова го привличаше? Тя е от онези, либералните, напомни си той, дето се опитват да спасят света. Още по-лошо, беше отборен играч и тимът, за който играеше, и то с удоволствие, бе част от Бюрото.

Двамата бяха напълно, изцяло и абсолютно неподходящи един за друг. Но ето че той се бе поболял от тревоги за нея.

Може би Мънк ги бе проследил... зад него изпука съчка. Без да издаде звук, Джон-Пол се обърна, опитвайки да определи къде се намира противникът му. Предположи, че е на трийсет-четирийсет метра, но заради засилващия се вятър бе невъзможно да прецени точно. Повече от пет минути не помръдна нито мускул. После чу друг звук, слабо шумолене на листа. Съвсем бавно коленичи, обърна се към точното място, откъдето бе дошъл шумът, и се прицели.

После видя сините очи, които се взираха в него между две клончета, които тя внимателно бе разделила.

Внезапно подивя от ярост. За малко да убие проклетата жена. Какво си мислеше тя, като се промъкваше към него по този начин? Ако не бе стояла напълно неподвижно и не му бе показала лицето си, ако бе издала още един звук, щеше да я отнесе с изстрела си. По дяволите, изруга наум и отпусна спусъка. По дяволите!

Слава богу, че не я бе ранил. Странна мисъл, предвид факта, че сега му се искаше да ѝ извие врата.

Напрегна се от усилието, което му костваше да не ѝ се разкрещи. Вдигна една ръка и ѝ направи знак да не мърда от мястото си. Тя бавно поклати глава и вдигна пръст. После посочи зад себе си. Той се придвижи в храстите към нея.

Ейвъри знаеше, че той е бесен. Челюстта му бе толкова напрегната — направо бе чудо, че не се раздробил на парчета от усилието. Тя бавно се надигна на колене и се наведе към него, докато устата ѝ не докосна ухото му. После прошепна.

— Той намери колата.

Джон-Пол чу движение и видя проблясване на стомана между дърветата на около петдесет метра. Скочи като лъв.

Ейвъри нямаше време да реагира. В един момент тя шепнеше в ухото му, а в следващия лежеше по корем на земята с лице, заровено в изсъхналите листа, с които Джон-Пол я покриваше, докато стреляше. Калта около главата ѝ се набиваше в косата.

Той се претърколи, стреля отново и отново, като в същото време я дръпна да се надигне на колене.

— Движи се — нареди ѝ той.

След първия изстрел знаеше, че Мънк е с мощна пушка. Сигурно имаше и оптичен мерник за нощно виждане. На копелето му трябваше само възможност да се прицели веднъж. Не, два пъти.

Предположи, че Мънк се опитва да ги накара да побягнат към поляната, като стреля в единствената посока, от която можеха да се измъкнат.

Ейвъри несъзнателно му помагаше. Тя се хвърли надясно, за да избегне дъжда от куршуми, но Джон-Пол я сграбчи с една ръка, вдигна я във въздуха и я бутна пред себе си, като използваше тялото си, за да я предпази от прелитащите куршуми.

— Върви, върви, върви! — прошепна той настоятелно.

Един клон щеше да удари лицето ѝ. Джон-Пол го дръпна в последния момент и продължи да бута Ейвъри напред. Тя политна, блъсна се в него, после се изправи, преди той да успее да извади ръката ѝ от рамото, и продължи да се движи. Тичаха нагоре по хълма през лабиринта от дървета. Ейвъри чуваше грохот в ушите си и

помисли, че това е туптенето на сърцето ѝ, което сякаш щеше да се пръсне.

Но шумът не идваше от сърцето ѝ. Стигна до една скала. Беше мокра и хлъзгава. Подпря се на ръце и колене и спря рязко. Боже, реката падаше отвесно на поне петдесет метра, а долу се виждаше бяла разпенена вода.

Да става каквото ще. В главата ѝ нямаше други варианти. Бързеите бяха под тях, но убиецът бе по петите им и ги настигаше. Ейвъри надникна още веднъж към разпенената вода и си помисли, че имаха по-голям шанс да оцелеят, ако се изправят лице в лице с Мънк. Разкопча джоба на якето си и извади пистолета. Джон-Пол изпразни своя, после сложи предпазителя, погледна надолу и пъкна пистолета си в джоба на якето на Ейвъри. След като дръпна ципа на джоба, взе нейния пистолет, пъкна го в другия ѝ джоб и пак закопча ципа.

Тя усещаше какво ги чака и това никак не ѝ харесваше.

— Ще останем и ще се бием.

Той поклати отрицателно глава. Тя трескаво кимаше. И двамата чуваха как Мънк се приближава, чупейки клони в хресталака. Вече стреляше като обезумял, без никакви паузи. Джон-Пол обви ръце около кръста на Ейвъри и я стисна здраво в мечешка прегръдка. Докато скачаха от скалата, попита:

— Можеш ли да плуваш?

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Дали можеше да плува? Имаше наглостта да ѝ зададе този въпрос, след като бе скочил, стискайки я в ръцете си. Ейвъри не изпищя. Животът ѝ не мина пред очите ѝ по време на безкрайния полет към водата долу. Беше прекалено заета с опитите да се откопчи от ръцете му. И прекалено изплашена, за да издаде звук. О, боже, не позволявай да се удавим!

Гмурнаха се в ледената вода. Сякаш хиляди иглички се забиха в краката на Ейвъри и се разпространиха със скоростта на светлината чак до мозъка ѝ. Това едва не я парализира. Джон-Пол не я пусна. Нито когато бушуващата вода ги засмука надолу, нито докато трескаво се опитваха да изплуват на повърхността, а бързите течения ги завличаха надолу. Точно когато Ейвъри смяташе, че дробовете ѝ ще се пръснат, най-после подадоха глави и си поеха въздух, но успяха само дълбоко да вдишат, преди течението отново да ги завлече надолу.

Ейвъри зърна кафява мечка да ги гледа откъм брега. Можеше да се закълне, че звярът им се хилеше, и не искаше това да е последният образ, запечатан в съзнанието ѝ, преди да умре. Искаше да оцелее, за да даде на Джон-Пол да разбере за това, че се бе опитал да я удави. Сякаш нещо я дърпаше за глезените надолу и тя отново потъна. Трябваше да положи повече усилия, за да се справи. Беше израснала с вода, плуваше в океана, първо във Флорида, после в Калифорния, и бе по-добър плувец от повечето хора, но това тук не беше плуване. И двамата подскачаха нагоре-надолу като коркови тапи.

Отново се издигнаха на повърхността. Отвори уста да поеме възможно най-много въздух и в този миг забеляза един голям стар възлест дънер, който подскачаше върху белите вълни. Вкопчи се в него с две ръце, когато той се озова до нея.

Реката се виеше, но постепенно се приближаваха към брега. Ейвъри започна да ритя с всички сили. Джон-Пол се хвана с една ръка за дънера и насочи спасителния им пояс в същата посока. Когато най-после стигнаха плитчините, той се изправи и я издърпа на брега.

Проснаха се един до друг на тревата, прекалено изтощени, за да помръднат. Ейвъри дишаше тежко и трепереше толкова силно, че зъбите ѝ тракаха.

— Добре ли си, сладурче? — попита задъхано той.

Тя рязко се изправи и се задави. Имаше чувството, че е погълнала половината вода от реката.

— Можеш ли да плуваш? — повтори тя, докато се опитваше да нормализира дишането си. — Това ли ме попита, след като ме дръпна в онази пропаст?

— Значи си ме чула? — Той се протегна и нежно отмести капещата ѝ коса от очите.

Тя погледна бушуващата река. Помисли си, че Бог със сигурност имаше пръст в тяхното оцеляване. Нямаше друго възможно обяснение.

— Поне разбрахме какво значи петица — каза тя.

Той седна.

— Така ли?

Ейвъри се усмихна.

— Очевидно оценяват бързеите — обясни тя. — Този тук е много силен. Петица.

Той поклати глава. Току-що бяха преминали през ада, а тя искаше да му обясни как оценявали бързеите?

— Да не си си ударила главата?

— Не, просто се сетих за това. Нали ни казаха, че викали на това място Петицата.

— Искаш ли да се пробваш още веднъж?

— Веднъж ми стига. — Присви очи и погледна скалите над тях, после каза: — Мисля, че му се изплъзнахме.

— Не съм сигурен — възрази той. Колкото и да не му се искаше да става, той се насили да се изправи. Изтръска се като куче, което се е къпало, и ѝ протегна ръка.

Тя направи грешката да я приеме. Той я дръпна да се изправи и пак извади ръката ѝ от рамото. Този човек не си знаеше силата. Какво правеше? Беше се обърнал и оглеждаше мястото, където бяха седели досега.

— Какво?

— Вземи малко клони и ги хвърли върху отпечатъците ни. Не, по-добре недей. Само ще оплескаш нещата. Аз ще го направя.

Тя отиде да се скрие между дърветата и го видя как хвърли няколко малки клона на земята.

— Защо винаги автоматично приемаш, че съм некомпетентна? Само с мен ли имаш този проблем, или третираш така всяка жена?

— Само теб.

Тя забеляза усмивката му, преди той да се извърне. Харесваше му да я дразни, реши тя, но бе прекалено изморена, след като сърцето ѝ за малко не се бе пръснало в реката, за да му се връзва на заяжданията.

— Имаш ли представа къде сме? — попита тя. Думите ѝ звучаха заваляно, защото тя трепереше още по-неудържимо.

— Не.

Не това бе отговорът, който се надяваше да чуе тя.

— Значи не си бил скаут?

— Мога да се справя, за да стигнем където трябва.

— При колата ли?

— Не. Ще ни отнеме твърде много време, за да открием място, където да пресечем реката.

— Трябва да се доберем до телефон. — И горещ душ, и сухи дрехи, добави мислено тя.

Той довърши прикриването на следите им и се дръпна настрана, за да прецени как се е справил, после кимна доволно.

— За телефона си права — каза той, като вървеше към нея. — По дяволите, момиче, ти замръзваш, нали?

— На теб не ти ли е студено? — попита тя, когато той я прегърна и започна енергично да я разтрива с ръце.

— Няма ми нищо — отвърна той. — Във вените ми тече ледена вода, така са ми казвали.

— Кой би ти казал подобно нещо?

— Сестра ми.

— О. Тя би трябвало да знае по-добре.

— Останаха ли ти някакви сили? — Той разкопча джоба ѝ, за да извади пистолета си. Оръжието бе съвсем леко навлажнено. Той го затъкна на кръста си и пак закопча ципа на джоба ѝ.

— Имам толкова сили, колкото и ти.

— Тогава ще тичаме. Ще се стоплиш за нула време.

— Накъде?

— Трябва да се изкачим нагоре, преди да се спуснем надолу.

Тя огледа планините, които ги заобикаляха.

— Ще бъде по-лесно да се спуснем край реката, но Мънк сигурно ще го предвиди.

Ейвъри се обърна и побягна колкото бързо можеше през гората. Водата жвакаше в обувките ѝ. Усещането за кубчета лед, които се топят около краката ѝ, не бе никак приятно.

Джон-Пол не изоставаше от нея и двамата тичаха така повече от час. Нито спираха, нито говореха.

Той се впечатли от издръжливостта ѝ. Щом влезе в ритъма си, Ейвъри поддържаше една и съща скорост. Не се оплакваше. Стана му ясно, че тя е в добра физическа форма. Един поглед към тялото ѝ му бе достатъчен, за да прецени, че тренира редовно. Но начинът, по който се движеше, уверено и неотклонно, бе доказателство, че тя спортува много по-сериозно от едночасови занимания по аеробика веднъж седмично.

Той забеляза планински извор пред тях и реши да спрат там, за да си поемат дъх.

— Хайде да спрем за минута.

Слава богу, слава богу.

— Сигурен ли си, че не искаш да продължим?

Ако беше казал да, тя знаеше, че или ще избухне в сълзи, или ще се строполи от изтощение. Имаше чувството, че някой притиска горящ въглен към ребрата ѝ, и бе впрегнала всичките си сили и воля, за да не се превие надве и да спре.

Забеляза, че той не изглеждаше ни най-малко задъхан. Ейвъри опъна краката си, за да не се схванат, и после се просна на земята. Загреба вода с шепи и отпи жадно.

— Мислиш ли, че ни следи? — попита тя след малко.

— Вероятно. Но ще трябва да намери място, където да пресече реката, така че имаме време. Каж ми какво стана в колата? — От много време се проклинаше мислено, че я бе оставил сама в колата.

Тя седна на тревата и облегна гръб в дънера на едно дърво.

— Събудих се и теб те нямаше. Така че реших да те последвам.

Той се настани до нея и опря рамото си в нейното.

— Не стигнах далече — призна си тя. — Тъкмо тръгнах нагоре по хълма, когато забелязах фарове в мъглата. Честно казано, за малко

не изтичах долу да спра колата, но за щастие се осъзнах и реших да изчакам, докато колата се приближи.

— Боже — прошепна той, — можела си да отидеш право в ръцете му, преди да... — Не можеше да продължи. От самата мисъл какво е можело да ѝ се случи му прилоша.

— Той спря колата долу и слезе. Носеше фенер и пушка и се изкатери до мястото, където беше скрита твоята кола. Явно бе набелязал къде се намира, преди да отнесеш часовника. Сетих се, че е Мънк, и останах скрита.

— Какво стана после?

— Той провери колата.

— Видя ли лицето му?

— Не. Можех да го видя, ако се преместех, но се страхувах, че ще вдигна шум и той ще разбере, че съм там. Той отвори капака на колата, издърпа нещо и го хвърли в храсталака надолу по хълма. Ако се върнем, може и да го намеря. Беше си вдигнал качулката на якето, така че не видях лицето му или цвета на косата му, но забелязах, че е поне метър и осемдесет. Не е слаб. Доста е мускулист, не е пълен. Напомни ми на културист.

— Той умее да се дегизира — каза Джон-Пол. — Описанието на Ноа е това, което използват във ФБР, но и той не е успял да го види добре. От това, което съм чувал за Мънк, може да са в една и съща стая с Ноа и той надали би го познал.

— Не знам дали беше сам или не. Караше лендроувър, но когато отвори вратата и слезе, лампата вътре не светна, а и той остави колата доста далеч от мен, така че не виждах вътре. Мислиш ли, че жената е била с него?

— Не знам.

— Много е добър в това, което прави, нали? — Ейвъри звучеше обезсърчена.

— Така е.

— Стоя там дълго, може би пет минути. Не помръдна нито мускул. Беше много зловещо.

— Сигурно се е вслушвал в звуците на гората, надявайки се да чуе нещо.

— Например мен.

— Да. — Той я прегърна през рамо и я придърпа към себе си. — Слава богу, че не си се опитала да побегнеш.

— Чудех се дали да опитам да извадя пистолета от джоба си, но бях толкова близо до него, че се тревожех да не чуе шума от ципа.

— Ако си спяла още, Мънк...

Преди той да довърши мрачната си мисъл, тя го прекъсна.

— Щеше да ме застреля? Слушай какво, Джон-Пол. Ако още веднъж ме оставиш някъде сама по този начин, точно това ще направя аз с теб.

Тъй като и тя се бе вкопчила в него, за да вземе поне малко от топлината на тялото му, заплахата ѝ не прозвуча особено смущаващо.

— Няма повече да те оставям — обеща той шепнешком. — Не трябваше да го правя. По дяволите, явно е минало твърде много време, откакто се магнах. Загубил съм инстинктите си.

Тя се вкопчи в думите му.

— Минало е твърде много време, откакто си се магнал? От какво точно си се магнал, Джон-Пол?

— Хайде, сладурче. Трябва да тръгваме. Губим време.

С други думи, няма да обсъждаме този въпрос. Тя реши да не го притиска сега и да опита отново по-късно. Когато се изправи, бе схваната и всичко я болеше. Изстена, разтри кръста си, без да я е грижа, че не се държи като дама.

— Знаеш ли от какво имам нужда?

— Храна, сухи дрехи...

— Да, и това — кимна тя. — Но ми се искаше да имам възможност да направя някоя йогистка поза, да се отпусна и да изпълня упражненията си за свободно асоцииране.

— За свободно какво? — Не беше сигурен, че е чул правилно.

Тя повтори.

— Оставяш отделните факти да се носят в съзнанието ти, после, когато си се отпуснал напълно, започваш да ги улавяш един по един и да ги анализираш. Обаче не можеш да го направиш, ако не постигнеш пълно отпускане.

Джон-Пол я гледаше как опъва дългите си крака.

— И как точно успяваш да постигнеш пълно отпускане? — поинтересува се той.

— Чрез визуализация — каза тя. — Отивам на място, където се чувствам напълно защитена и щастлива, като истински дом. Нали разбираш, отивам на моето... щастливо местенце.

— Шегуваш се.

— Не.

Той се засмя.

— Нали знаеш, че това звучи налудничаво.

Тя не се шегуваше, когато му отговори.

— Това ми се предава по наследство.

Сплете пръсти зад гърба си и изви гръбнака си, после разтърси ръцете и краката си, за да ги отпусне, и отново побягна, този път по-бавно, но все така решително. Той отново тичаше зад нея и продължи така, докато тя не се задъха. Бяха се изкачвали постоянно, откакто тръгнаха от реката, и досега нямаше никакви следи от цивилизацията. Къде ли се намираха? Дали изобщо бяха все още в Колорадо?

Тя спря внезапно, преви се надве и си пое няколко пъти дълбоко дъх. После опря длани на бедрата си и бавно се изправи.

— Добре ли си? — попита той.

Защо той не се задъхваше? Нали и той беше човек? Тя реши, че независимо какво ѝ струва, няма да се оплаче. С нито една дума.

— Не виждам гората, защото гледам дърветата. — Опита се да прозвучи небрежно. Бе непосилно да говори чак весело.

Джон-Пол прояви съчувствие.

— Искаш ли да починем?

Папата католик ли е? Винаги ли вали дъжд, когато отидеш на пикник? Да, да, искаше да почине.

— Не — каза тя немощно. После по-силно: — Мога да продължа... ако ти искаш...

— Не. Тогава да продължаваме.

— Още ли се движим на север? — попита тя, опитвайки така да спечели още минутка почивка. Въздухът бе толкова разреден, че главата ѝ се замаиваше. — Нещо не мога да се ориентирам. Ако слънцето...

— Движим се на северозапад.

Единият крак пред другия, каза си тя. Без да спиращ. Хайде, Дилейни, ускори крачка. Губиш време. Я се стегни.

Тя продължаваше това психологическо стимулиране, докато тичаше през гората. Опитваше се да не мисли за мокрото си бельо, което бе залепнало за кожата ѝ, или за факта, че носи поне по половин килограм кал на всяка обувка.

Не премери добре изсъхналия клон, който се опита да прескочи, препъна се и щеше да падне с главата напред върху дънера на едно дърво, ако Джон-Пол не я бе хванал. Склонът ставаше все по-стръмен и опасен. Ейвъри тичаше, но усещаше как мускулите на прасците ѝ започват да горят и накрая бе принудена да забави ход.

Внезапно спря. Бяха стигнали до една скална издатина, която се подаваше напред над склона. Пред тях се разкриваше панорамна гледка към по-ниските хълмове. Тучни зелени ливади бяха сгущени между високите върхове, отрупани със стотици, стотици дървета, чиито клони се издигаха към небето. Всичко бе толкова свежо, толкова живописно. А нямаше жива душа наоколо. Не можеше хората да не се стичат в този рай, нали? Тогава къде се бяха скрили?

— Много живописно, нали?

— Да, да, много живописно — измърмори той.

Ейвъри отчаяно се опитваше да запази оптимизма си и каза:

— Как може да си такъв песимист. Не можеш ли да оцениш...

Той я прекъсна.

— Забеляза ли къде сме? Ще ни трябва поне два дни да стигнем до някое населено място. — Той оглеждаше далечината за пътища, но не видя никакви. Поне успя да се ориентира.

— Нямаме толкова време — каза тя. Раменете ѝ се прегърбиха и се огледа — внезапно красотата на природата ѝ се стори заплашителна и я завладя чувството за обреченост. Можеше ли да стане по-лошо? Искаше ѝ се да заплаче, но не се поддаде на желанието си. Я се стегни, каза си тя. — Всичко ще се оправи — заяви решително.

— Нима? Кое те кара да мислиш така?

Тя напряга ума си цяла минута, преди да измисли нещо.

— Защото е време да ни се случи нещо хубаво И точно тогава започна да вали отново.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Ан бе една от най-твърдоглавите и превзети жени, които Кери познаваше. Беше сигурна, че няма да им е особено от полза, но се оказа, че греши. Тя се справи изненадващо добре. След като приключи с връзването на чаршафите, им помогна за стената. Работеше упорито, с изненадваща издръжливост. Нямаше никакво чувство за хумор, но пък и нямаше на какво да се смеят, нали? Стига да не се обсъждаше свещеният брак на Ан, бе почти приятна компания.

Освен това тя ръководеше операцията и им даваше нареждания, докато работеше редом с тях. Пробиването на голяма дупка в гипсокартона с ръжена от камината не им отне много време. Изолацията бе по-пипкава, но и нея отстраниха лесно. Напълниха един чувал за смет с ватата, която откриха. За щастие, нямаше никакви кабели или тръби на мястото, което пробиваха. След това започнаха да режат водоизолацията с кухненските ножове.

Накрая се заеха с гредите. Това вече беше трудно. Кери спря да си почине, когато палецът ѝ започна да кърви. Ан извади тресчицата с пинцетата си за мигли и превърза раната, а в това време Сара зае мястото на Кери.

В три през нощта всички бяха изтощени.

Сара и Кери имаха лепенки на всички пръсти. Ан още изглеждаше като от модно списание. Дори ноктите ѝ не бяха нащърбени.

— Какво става с въжето от чаршафи? — попита Сара. Тя нави ръкавите на раираната си блуза до лактите и се отпусна на един стол.

— Готово е — отвърна Ан. Тя постави купа с доматиена супа пред Сара и се върна при печката, за да донесе порцията на Кери.

— Твърде съм уморена, за да ям — каза Кери.

— Ще ти трябват всички сили, които имаш — настоя Ан и постави супата пред нея.

Сара забеляза, че Ан извади две хапчета от джоба си. Обърна се с гръб към тях, лапна ги и ги изпи с вода.

— Какво взе? — попита Сара.

— О, нищо — отвърна небрежно Ан и седна срещу Кери.

— Аспирин ли? — предположи Кери.

— Да — кимна Ан, а Сара поклати глава:

— Не беше аспирин. Бяха розови хапчета.

— Много си наблюдателна — отбеляза Ан. — Лекарство, което ми е изписано против гадене. Казах ви, че още се възстановявам от дълга болест.

Кери почти не ги слушаше. Подпря единия си лакът на масата и положи глава върху дланта си. Беше прекалено изтощена, за да спазва добрите маниери на масата.

— Каква болест? — попита Сара. Въртеше лъжицата из супата си.

— Нищо особено — отвърна Ан. — Открих една малка бучка в гърдата си преди осемнайсет месеца и казах на Ерик за нея. Той ме придружи при лекаря — добави тя. — Оказа се, че не е нищо особено.

— Слава богу.

Сара не отделяше поглед от Ан.

— Къде точно беше бучката?

— В дясната ми гърда. Направиха ми биопсия и после продължих с живота си постарому. Както ви казах, не беше нищо особено.

— Значи не е била злокачествена? — обади се отново Сара.

Кери се зачуди защо продължава с тази тема. Нали Ан им беше казала, че всичко било наред? Стори й се, че Сара любопитства прекалено.

— Тя нали каза, че...

Сара не погледна Кери, но я срита под масата.

— Но не е била злокачествена? — упорстваше тя.

Ан гледаше супата си, когато отговори.

— Само малко.

Кери вдигна глава.

— Така ли казаха лекарите?

— О, нали ги знаете лекарите — махна с ръка Ан. — Винаги правят от мухата слон. Ерик каза, че те печелят добре само ако назначават много процедури... и операции... които изобщо не са необходими.

Кери погледна за миг Сара, преди да попита:

— Значи ти препоръчаха операция?

— Разбира се, но Ерик предположи, че ще искат да ме оперират, и се оказа прав, разбира се. Искаха да ме убедят да изрежат цялата ми гърда. Можете ли да си представите какво щеше да стане със здравната ни застраховка?

— Не, какво? — попита Сара.

— Вноските щяха да скочат до небесата. Освен това застрахователната компания все едно нямаше да плати за тази малка процедура.

Отстраняването на гърдата малка процедура? Кери бе твърде потресена, за да каже нещо. Взе лъжицата си и се престори, че яде.

— Ерик бе направил някои чудесни вложения в акции с излишните ни пари. Той е толкова умен — похвали се Ан. — Добри, стабилни инвестиции, които аз, разбира се, одобрих, когато той ми каза за тях.

— След като ги беше направил ли? — попита Сара. — Тогава ли ти разказа за тях?

— Да, разбира се. Дала съм му картбланш. Та нали е равностоеен партньор в компанията.

Кери и Сара виждаха как Ан става все по-напрегната. Започваше да се оправдава. Сара опита супата и каза:

— Чудесна вечеря си приготвила, Ан. Обожавам доматиена супа.

Ан се усмихна.

— Аз също.

— И защо застрахователната ви компания не би платила?

— Предварително съществуващо състояние — обясни Ан. — Старата застрахователна полица бе изтекла, а новата, която Ерик склучи на много по-добра цена, влизаше в сила трийсет дни по-късно. Направиха ми биопсията точно през този междинен период и застрахователите можеха да заявят, че това е предварително съществуващо състояние. Ерик ми казваше да почакаме, но аз постъпих глупаво и избързах, защото се тревожех. Имахме пари да платим за операцията, разбира се — добави тя бързо, — ако смятахме, че е наложителна. Ерик много се рови из интернет и решихме да опитаме алтернативни методи на лечение. Супата ти изстива, Кери.

— Ами... — започна Кери, но Сара я срита под масата.

— Да? — попита Ан. Очите ѝ отново бяха нащрек.

— Има ли някакви солени бисквити?

— Не, за съжаление.

— Ти си голяма късметлийка, че имаш мъж като Ерик — каза Сара.

Кери се задави със супата си.

— Да — излъга и тя. — Жалко, че не е могъл да дойде с теб на тази почивка.

— Опитвах се да го убедя — каза Ан. — Той ми подари тази едноседмична почивка за рождения ден. Искаше да си почина, да се отпусна и когато се върна вкъщи, да отидем пак при лекаря и да видим какво трябва да се направи. Притеснявах се, че тази почивка е твърде скъпа, но Ерик не искаше и да чуе. Каза, че ако трябва, ще похарчим и последния си цент, за да се оправя.

Кучият син, помисли си Кери. Той искаше да се отърве от нея, но Ан, навярно още под влияние на шока, отказваше да приеме истината, затова представяше този любещ образ на съпруга си. Дали ѝ беше оставил писмо, или искаше тя да умре, без да разбере, че той е отговорен за смъртта ѝ?

— Трябва да потеглим, преди да се съмне — каза Сара и прекъсна мислите на Кери.

— Ръцете ми са изранени, твоите също. Спускането по въжето...

— Ще се справим.

— Ан, имаш ли някакви спортни дрехи? — попита Кери. — Не можеш да бродиш из планината на високи токове или с чехлите, с които си сега.

— Не, не си нося.

— Ние със Сара ще ти намерим някакви подходящи дрехи — заяви Кери.

Цялото ѝ отношение към Ан бе претърпяло радикална промяна. Сега изпитваше желание да я защити и се надяваше тя да продължи със заблудата си, докато се върнеха в цивилизацията.

— Защо не приготвиш някаква храна, която да вземем със себе си — помоли тя Ан. — И набор за първа помощ.

— Може да вземете нужното от моя несесер — обади се Сара. На нощното ми шкафче е, но нямам сили да се кача до горе.

— Аз ще отида, приятно ми е, че съм полезна. Не пипайте тези чинии — нареди Ан и бързо се отправи към горния етаж. — Ще ги измия по-късно.

Веднага щом Ан се отдалечи достатъчно, Сара прошепна:

— Какъв негодник!

Кери кимна.

— Сега имам още една причина да искам да се измъкнем от тук живи. Ще убия този кучи син.

Сара кимна.

— Ти дръж пистолета, а аз ще натисна спусъка.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Нещо ръмжеше и със сигурност не беше човек. Ейвъри се присламчи по-близо до Джон-Пол. След като ѝ беше обещал двайсет минути почивка, бе намерил заслон под една издадена скала. Земята беше суха и мястото бе достатъчно широко, за да може и той да изпъне краката си.

Ейвъри бе настоявала да намерят някоя пещера. Джон-Пол отхвърли тази идея, защото не желаше неочаквана компания, като пума или мечка, да се появи вътре при тях.

Тя предложи да запалят огън, но той не прие и тази идея. Пушекът се виждал от километри.

Тя пак чу ръмженето. Стори ѝ се по-близо. Тя сръга Джон-Пол и прошепна:

— Чу ли това?

— Ъхъ.

Звучеше почти заспал. Седеше облегнал гръб на скалата, протегнал дългите си мускулести крака напред, с кръстосани глезени. Той я прегърна и ѝ каза да се успокои.

Главата ѝ беше на рамото му и от време на време брадата му се докосваше до главата ѝ. Тя не знаеше дали това бе ласка, или наболата брада го сърбеше.

Друг шум се чу под тях. Ейвъри се напрегна веднага. После ѝ се стори, че чу ново ръмжене. Какво ли бе това? Мечка? Пума? Какво?

Джон-Пол бе сложил пистолета на земята до себе си и ръката му бе върху дръжката.

Тя си пое дълбоко дъх и опита да не мисли за това колко ѝ е неудобно. Мисли позитивно, каза си. Бъди оптимист. Не губи кураж.

О, боже, ще умрем тук. Ейвъри въздъхна. Не беше лесно да си оптимист. Той явно усети, че тя трепери, защото започна да разтрива ръката ѝ. Стори ѝ се мило. Наистина се опитваше да се успокои и отпусне, но тревогата и страхът надделяваха. Възможно ли бе тялото ѝ да бе прекалено изтощено, за да почива. Когато седнаха да отдъхнат,

имаше чувството, че ще припадне всеки момент, и знаеше, че трябва да почива сега, ако искаше да има сили после отново да тича.

Какво щеше да направи онази жена с Кери и другите? Прав ли беше Джон-Пол? Дали вече бяха мъртви?

Тя прогони тази мисъл и отново опита да се намести удобно. Всеки мускул я болеше, пръстите на краката ѝ пулсираха. Ейвъри опита да свали обувките си, но Джон-Пол я спря. Краката ѝ трябваше да свикнат с мокрите обувки, а и когато тръгнаха отново, схващането щеше да отшуми. Държеше се като специалист и тъй като знаеше, че той е преминавал специално обучение по оцеляване в кризисни ситуации, тя се подчини на съветите му. Освен това бе твърде изморена, за да спори.

Ейвъри бе твърдо решена, че каквото и да стане, нямаше да се превърне в циник като леля си или Джон-Пол. Когато започна да вали, той я подразни, защото тъкмо бе заявила, че ще им се случи нещо хубаво. Тя изтъкна, че дъждът е чудесен мек ръмеж и от него се образува лека мъгла, която е очарователна. Да, точно това каза. И се усмихна. После ръмежът премина в потоп. Но тя опитваше да поддържа позитивното си отношение. Какво още може да се случи, питаше се тя. Вече бяха мокри до кости.

И точно тогава потопа премина в град с големината на топки за голф, които се сипеха върху тях, докато двамата с Джон-Пол тичаха да се скрият под дърветата.

Нови шумове я върнаха към настоящето. Дали той чуваше всичко това? Тя вдигна глава от рамото му и напрегнато се послуша. Тънки снопове сивкава светлина се процеждаха през клоните на дърветата, а пороят не спираше.

Джон-Пол бе затворил очи, но когато Ейвъри го изгледа наистина, той бавно ги отвори. Погледът му се впи в нейния. Толкова бе благодарна, че той е с нея. С него се чувстваше в безопасност. Нямаше да се наложи да мине през този кошмар сама, силата му ѝ даваше надежда и я успокояваше.

— Искам... — Не успя да изрече думите, да му каже колко много цени помощта му. Не можеше да спре да гледа устните му.

— Да, и аз.

По-късно не бе сигурна кой започна тази целувка. Знаеше, че се бе навела към него и после неговата глава се наклони към нея. Или тя

го бе придърпала към себе си и той просто се бе подчинил? Не помнеше. Устните им просто... се сляха.

О, колко чудесно бе усещането. Устните му бяха толкова топли, а и той знаеше как да преодолее задръжките на една жена. Караше я да иска още и още. Беше нежен и всеотдаен, но и груб, и настойчив в същото време. Ръката му обви брадичката ѝ и я натисна леко, за да я накара да разтвори устните си.

Тя се намести в скута му и обви ръце около врата му. Когато той започна да я гали, тя забрави за задръжките си, тялото ѝ се разтопи в ръцете му. Езикът му я побъркваше, караше я да иска да бъде по-дръзка.

Топлината на ръцете му се разпростираше по цялото ѝ тяло. Когато той спря да я целува, Ейвъри осъзна, че ръцете му са под тениската ѝ. Знаеше, че той също е под въздействието на целувката, защото усещаше как сърцето му бие учестено под пръстите ѝ.

Опита да стане от краката му, да се върне на мястото си, но той не я пусна. Задържа я, после нежно притисна главата ѝ към рамото си.

— Знаеш ли какво ще ми дойде добре сега? — прошепна той с дрезгавия си секси глас.

Тя още се опитваше да си поеме дъх. Усещаше вкуса му върху устните си и мислено повтаряше всяка секунда от тази помитаща целувка.

Въпросът внезапно достигна до съзнанието ѝ.

— За бога, Джон-Пол.

— Какво?

— Ти искаш секс.

Той не каза нито дума дълго време, сякаш обмисляше казаното.

— Ами да. И това би било хубаво. Сладурче, ако предлагаш, няма да ти откажа. — Тя не виждаше лицето му, така че той можеше да си позволи да се усмихне. — Но всъщност си мечтаех за един чийзбургер.

Главата ѝ рязко се надигна. Той дръпна брадата си в последния момент.

— Какво?

— Мислех си, че точно сега ще ми дойде добре един чийзбургер. С пържени картофи и студена бира — добави той.

— Храстите не ти ли стигнаха?

Той се засмя.

— Това не бяха храсти. Бяха ядивни листа и плодове. Накарах те да ги изядеш, защото ще ни дадат енергия. Но въпреки това искам чийзбургер. Зет ми ме запали по вредната храна.

— Наистина ли си мислеше за храна?

Той се ухили.

— Да, но ако толкова отчаяно искаш секс, мисля, че мога да се погрижа за теб.

— Не искам да правя секс.

— Каза, че искаш.

Той бе ужасно досаден.

— Не, не съм казала.

— И ме целуна — изтъкна той. — Така че си помислих...

— О, за бога!

— Очевидно не можеш да държиш ръцете си настрани от мен, сладурче.

Нищо чудно, че любовта и омразата бяха толкова тясно свързани. Точно сега й се искаше да го удуши. Харесваше му да я дразни, направо се забавляваше.

Но тя държеше последната дума да е нейна.

— Беше просто една незначителна целувка.

— Тогава защо си така разгорещена и нервна?

— Не съм.

— Лъжкиня.

Само от неговата уста обидата можеше да прозвучи като милувка.

— Ти разгорещен и нервен ли си?

— В никакъв случай.

Тя се засмя.

— Кой лъже сега?

— Първото правило при всяка операция е да се казват възможно най-малко лъжи. Сега се опитай да починеш. Още десет минути и тръгваме.

Тя не можеше да си почива, докато не се отпуснеше, а имаше само един начин да направи това. Дръпна се настрани от Джон-Пол и зае една поза, която бе научила от учителя си по йога. Постава ръце на коленете, с дланите нагоре, изпъна гърба си и затвори очи.

Концентрира се върху дишането си, дълбоко, прочистващо дишане, като се насили да блокира шумовете на гората и мислите, които препускаха в главата ѝ. Отне ѝ поне пет минути, докато усети как мускулите ѝ се отпускат.

— Какво правиш?

Въпросът му я разсея.

— Правя упражнения за релаксация.

— Йога?

— Нещо такова. Изчиствам съзнанието си и после...

— Какво?

Тя въздъхна. Дом, помисли си тя. Отивам в моя въображаем съвършен дом.

— Отивам на моето щастливо местенце. Разбра ли?

Той не се засмя.

— Така ли? Значи си говорела сериозно? Мислех, че се шегуваш.

— Представям си място, където се чувствам добре. Една веранда — поясни тя. — Виждам се как седя на люлка. Усецам уханието на люляк, чувам шума на течаща вода. Толкова е... успокояващо, че освобождава съзнанието ми. После започвам да филтрирам данните, които съм събрала.

— Щом върши работа — каза провлечено той.

Той не проумяваше, но тя и не очакваше да я разбере. Затвори очи отново, този път не му обърна внимание и се концентрира върху дишането.

Измина още една минута и отделните късчета започнаха да се навързват едно за друго. Каква ирония, нещо, казано от Джон-Пол, внезапно се оказа особено важно.

— Какво имаше предвид? — попита тя.

— За кое?

Тя опъна крака и се обърна към него.

— Първото правило в операцията е да не се лъже?

— Не, казах, да се лъже възможно най-малко.

— Да, точно това имах предвид. Защо е това правило?

— Лъжите се натрупват и могат само да ти навредят... да те препънат. Така...

Тя продължи:

— Така че ако се придържаш към истината за всички дреболии, които не са важни, няма да се оплетеш. О, боже, разбира се!

Изведнъж бе развълнувана като дете в магазин за играчки. Разкопча ципа на джоба си и извади мократа карта.

— Такава съм идиотка. Мънк може да е прочел за имота във вестниците и когато Кери го е попитала къде отиват, той ѝ е казал това име. Предположих, че я е излъгал. Но защо сметнах така? Той би излъгал за всичко друго, но, Джон-Пол, ако ѝ е казал истината?

Несвързаните ѝ приказки го разтревожиха.

— Да не превърташ?

Тя се усмихна.

— Да. Но въпреки това мисля, че се връзва.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Мисля, че знам къде са Кери и другите жени.

Съобщението ѝ привлече напълно вниманието му.

— Мислиш, че знаеш? Как така?

— Кери ми каза къде ще ги води Мънк.

Той примигна.

— И ти ми споменавах за това чак сега?

— Изслушай ме. Мислех, че я е излъгал. Казах ти, че леля ми беше оставила съобщение на гласовата ми поща и аз го прослушах и изтрих. А и ти чу въпроса, който зададох на Канън, нали?

— Чух те, че го питаше за някакъв проблем с водата.

— И Канън каза: не, не и в „Утопия“. Питам го и дали хотелът притежава някаква планинска вила.

Джон-Пол кимна.

— Помня, че пак ти отговори отрицателно.

— Точно затова не зададох повече въпроси за къщата. Кери я нарече вила. Аз приех, че всичко, което Мънк ѝ е казал, е било лъжа. Ами ако не е било?

— Защо мислиш, че им е казал наистина къде отиват?

— Заради това, което каза ти. Защо да лъже, ако не се налага? Лъжите се натрупват и могат да те препънат — повтори думите му тя. — Тя вече е била в ръцете на Мънк, нали така? И той ѝ е казал името си. Тя съвсем спокойно е тръгнала с него, без изобщо да се замисли. Но ми се обади по мобилния си телефон от тоалетната. Съмнявам се, че е споменала на Мънк, че ми е звъняла. Нямало е повод да го прави.

— Ако Мънк наистина ѝ е казал къде ги води, не би я изпуснал от погледа си.

— Не е можел да влезе с нея в тоалетната — изтъкна тя. — И може да не е подозирал, че единият ѝ мобилен телефон е в нея.

— Единият?

Ейвъри кимна.

— Тя винаги носи два. Кери е работохолик и се побърква, ако батерията ѝ се разрежи. Освен това използва един за лични разговори и един за бизнеса си.

— Може просто да си носи резервна батерия.

— О, носи си. Е, какво мислиш?

— Честно ли? Мисля, че преувеличаваш.

— Не, просто анализирам данните и мисля, че има поне петдесет процента вероятност да съм права. Трябва да проверим.

— Знаеш ли къде се намира тази къща?

Докато отваряше картата, тя му разказа за възрастния джентълмен, с когото бе говорила в „Макдоналдс“.

— Да, виждам кръгчето, което той е отбелязал. Ейвъри му разказа за бившите съпрузи, които воювали на кого да остане къщата.

— Съдията трябва да реши скоро кой от тази крайно неприятна двойка ще получи къщата. Старецът ми каза, че е празна от седмици.

Джон-Пол кимна бавно.

— Добре, струва си да проверим. Край на почивката. Време е да тръгваме.

— Трябва да се доберем до телефон. Това е първото правило на бизнеса.

— Не — прошепна той. — Първото правило на бизнеса е да останеш жив, за да се добереш до телефон.

А това се оказа по лесно на думи, отколкото на дела.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Сега, когато трите жени най-после бяха готови да тръгнат, внезапно се вкамениха от страх.

Беше четири часът сутринта и прецениха, че имат около два часа до разсъмване. Събраха се край кухненската маса, навлечени за студа в гората с пластове дрехи. Бяха решили да пийнат горещ чай, който да ги подсили, преди да излязат навън. Леден бриз нахлуваше в кухнята през дупката в стената на килера.

— Ами ако Мънк е поставил някакви капани? — попита Кери. — Какво ще правим тогава? Няма да ги видим в тъмното.

Всички се разтревожиха от тази вероятност, но Сара каза:

— Не мисля, че е имал време да се катери по склона на планината. Сигурно е сметнал, че ни е заключил добре.

Кери беше толкова изплашена, че трепереше.

— Ако умра, искам вие двете да ми обещаете, че ще накарате полицията да намери Ейвъри и да я предпази от Джили и Мънк. Обадете се на съпруга ми — добави тя. — Тони с радост ще помогне на Ейвъри... — Гласът ѝ премина в ридание и тя не можа да продължи.

— Засега се съсредоточи върху най-неотложната ни грижа — предложи ѝ Сара.

— Точно така — съгласи се Ан. — Концентрирай се върху спускането с въжето.

Кери кимна.

— Добре. — Тя остави чашата си и се изправи. — Трябва да тръгваме. Стига сме се бавили.

Ан стисна ръката на Кери.

— Всичко ще бъде наред. Ще видиш.

Кери се усмихна и също стисна ръката ѝ. Охо, очите на Ан отново придобиваха стъкления си блясък. Сигурно беше взела болкоуспокояващо. Докато Кери претърсваше къщата за прозорец без детонатор, бе забелязала шишетата с лекарства, подредени върху шкафчето на Ан. Имаше достатъчно, за да се отвори малка аптека.

— Да не си забравила да вземеш лекарствата си в якето? — попита Кери.

— Не съм.

— Мога да взема някои от шишетата в моя джоб.

— Няма нужда — увери я Ан.

— Ами писмата — Сара се обърна към Кери. — Взе ли ги?

— Да.

— Добре тогава — каза тя. — Да действаме.

Вече бяха решили, че Сара трябва да се спусне първа. Единият край на въжето бе завързан за кухненската маса, която не можеше да мине през вратата, но Кери и Ан искаха все пак да държат въжето, докато Сара се спуска надолу. Ан бе направила големи възли на всеки трийсет сантиметра, за да има за какво да се хващат.

Кери щеше да се спусне втора, защото Ан настояваше, че след като тежи най-малко от трите, няма да се нарани, ако въжето се развърже от масата и тя полети надолу.

Кери предлагаше тя да е последна, но Ан не искаше и да чуе.

— Ако въжето не издържи или падна, вие със Сара може да успеете да ме хванете, но аз не бих могла да хвана теб или Сара. Аз трябва да съм последна.

— О, боже, не мисли за падане. Направила си достатъчно здраво въже, Ан. Ще ни издържи.

— Да, всичко ще бъде наред.

Ан звучеше неестествено весела. Пак ли започваше да превърта, или болкоуспокояващите я правеха такава?

Сара първа влезе в килера. Кери и Ан я гледаха как хваща края на въжето и го завързва около кръста си.

— Надявам се да е достатъчно дълго.

Сара застана на колене и се примъкна към отвора.

— Легни по корем — прошепна Кери. — И се движи бавно, първо краката.

— Сложи ли фенерчето в джоба си? — попита Ан.

— Да.

Кери седна на пода и опря краката си в стената. Ан застана зад нея, за да помага в дърпането на въжето. Точно когато Кери вече си мислеше, че Сара никога няма да стигне до земята, чаршафът олекна.

Кери политна назад и едва не падна върху Ан. Когато си възвърна равновесието, си пое дълбоко дъх и каза:

— Май е мой ред.

— Чакай — прошепна Ан. Дръпна якето на Кери, натика един дебел плик в джоба и затвори ципа.

— Какво правиш?

— Ти си най-силна от трите ни, така че ако Сара или аз не успеем, се погрижи...

— Да? — подкани я Кери. — Хайде. Какво?

— Просто се погрижи. А сега тръгвай.

Кери не искаше да губи време в спорове. Щеше да разбере какво имаше предвид Ан, когато и трите излезеха от къщата.

Ръцете ѝ бяха охлузени и разкъравени, самата тя беше прекалено изплашена, за да заплаче. Бавно започна да се спуска. Ан опита да ѝ помогне, но когато тръгна да издърпва въжето, за да го хване по-добре, едва не изскочи през дупката с главата напред.

Кери стигна до земята.

Въжето олекна и Ан падна назад. Бързо се изправи, погледна надолу и опита да види двете жени. Остана на колене още минута, заслушана в тихите викове отдолу.

После издърпа въжето. Отдръпна се от отвора.

— Три слепи мишлета, три слепи мишлета — запя си тя. — Ето ги как тичат, ето ги как тичат...

Изправи се, изтупа праха от взетия назаем клин и се върна в кухнята. Ето ги как тичат — изпя отново. Странно, че точно тази песничка ѝ беше влязла в главата и сега не можеше да се отърве от нея. Двамата с Ерик бяха решили да нямат деца, а сега тя пееше тази глупава детска песничка. Баща ѝ обичаше да я пее. Как продължаваше? Дали „Всички изтичаха след жената на фермера, а тя им отрязва главите с кухненския нож“. Или „Всички избягаха от жената на фермера?“ И защо не можеше да си спомни края на песента?

— Три слепи мишлета — запя тихо, коленичи и се опита да развърже чаршафа. Осъзна, че ще си счупи нокът, стана, отиде до кухненския плот, взе ножиците, които Кери бе донесла, и срязва въжето, стегнато около крака на масата.

Три слепи мишлета. Пак се изправи, спря, за да отпие от почти изстиналия чай, и после, тъй като знаеше, че Кери и Сара я чакат

нетърпеливо, отиде до дупката в стената и пусна въжето от чаршафи долу. Така със сигурност нямаше да разберат погрешно действията ѝ, защото тя сама бе изхвърлила единствения си път за спасение. Чу една от тях да вика, помисли си, че е Сара, защото от двете тя изглеждаше малко по-милостлива.

— Три слепи мишлета. Боже, не мога да прогоня тази глупава песен от главата си — каза тя и затвори вратата на килера. Забеляза безпорядъка в кухнята, отиде до мивката и изми чиниите. Когато свърши, намести масата и подреди столовете, сложи чисти подложки за сервиране пред всеки стол, после изгаси свещите и се отправи към горния етаж.

Чувстваше се толкова изморена, стара, измъчена. Една дълга дрямка ще ми дойде добре, помисли си тя. Но всяко нещо с времето си. Първо трябваше да се погрижи за жалкия си вид. Не можеше да разбере как жени като Кери и Сара, които имаха пари и следяха модните тенденции, можеха да се обличат в анцузи. Дори самото име на тази дреха беше неприятно. Дамите не трябва да се потят. Само простите груби жени правеха такива отвратителни неща като потене и оригване или си слагаха обици по тялото... или позволяваха на други хора, като лекарите, да обезобразяват телата им. Нали нейният любим Ерик ѝ беше казал как се чувства? Той обожаваше тялото ѝ и не можеше да понесе това, което хирурзите искаха да направят с него.

Чувствайки се малко замаяна, Ан се хвана за парапета и бавно се заизкачва нагоре. След като си взе дълъг горещ душ, нави косата си с маша, после я вчеса и ѝ сложи лак. После ѝ отне цял час да реши кой от новите плетени костюми да облече. Ментовозеленият с прекрасните сребърни копчета спечели, защото според нея беше елегантен и шик. Обу сребристите си обувки с високи токове, сложи си любимите обици от платина и диаманти. Скъпоценните камъни бяха подарък от Ерик за последната им годишнина.

Слезе чак до фойето, когато се сети, че не си е сложила парфюм. Върна се и пръсна по капка и на двете си китки. Въздъхна доволно, слезе бързо долу и спря на последното стъпало. Изгриващото слънце бе превърнало дневната в златен храм. От този красив цвят дъхът ѝ секна. Жалко, че Ерик не беше с нея, за да го види, помисли си тя. Да, жалко.

Ан не знаеше колко време е стояла така. Десет минути, може би двайсет или повече? Второто хапче, което бе изпила, най-последно започваше да действа и тя прекоси със залитане дневната, като се кискаше, защото ѝ се стори смешно, че не можеше да върви по права линия. Така ли се чувстваха пияните? Пияна ли беше? Опитвайки да фокусира погледа си, стигна до канапето и седна. След секунди заспа.

Макар да не знаеше, че това е възможно, беше плакала насън, защото, когато се събуди, лицето ѝ бе мокро. Изправи се с усилие и изтри сълзите с ръце. Забеляза размазания грим по пръстите си и реши да се качи отново в стаята си, за да оправи лицето си, когато ѝ се стори, че чува шум от приближаваща се кола. Все още леко дезориентирана, тя се изправи тежко, оправи реверите на сакото си и отиде трапезарията, за да погледне през прозореца към алеята пред входа. Походката ѝ бе схваната и несигурна.

Сребрист кадилак „ДеВил“ изскочи шумно иззад завоя.

— Кой ли може да идва толкова рано? — запита се Ан. Погледна скъпия си часовник „Булгари“ — още един подарък от любимия ѝ Ерик — и с изненада установи, че минава девет сутринта.

Ан се дръпна назад в сенките, когато колата рязко спря пред входа. Вратата се отвори и една жена с доста страховито изражение на лицето изскочи навън. Затръшна ядосано шофьорската врата и отвори задната.

Жената ѝ се стори смътно позната, но Ан не можа да си спомни къде я е виждала. Лицето ѝ бе изкривено от гняв и въпреки че Ан не я чуваше, разбра, че говори нещо, защото устните ѝ се движеха.

Джили ли беше това? Непознатата имаше руса коса и беше висока и с хубаво тяло, както я бе описала Кери, но със сигурност Ан не би я определила като красавица. Може би, ако изражението ѝ не бе толкова враждебно и ако се усмихваше, щеше да изглежда хубава. Но не красива.

Кожата ѝ бе много гладка. Това поне не можеше да ѝ се отрече. От разстояние изглеждаше почти съвършена и Ан реши, че на всяка цена трябва да разбере какво тоалетно мляко използва жената, за да има такава хубава кожа. Или изглеждаше така, защото бе с тежък грим? Ан си каза, че трябва да провери.

Косата ѝ бе прекалено къса и щръкнала, но цветът ѝ бе прекрасен. Кичури, помисли си Ан и се запита дали неприятната жена

ще ѝ каже името на фризьора си. Боже, тя би убила за такива кичури. Внезапно се притесни от собствената си външност и пооправи косата си с пръсти, сигурна, че е развалила прическата си, докато е спала.

— Боже мой — прошепна Ан, когато видя какво носи жената. Държеше червена газова бутилка в едната си ръка и брадва в другата. — Какво си мисли, че прави?

Жената вървеше, забила поглед в земята, и още не бе забелязала Ан, но докато тя се изкачваше по стъпалата към входа, Ан си спомни къде я беше виждала преди. На снимка на една от изрезките от вестници, които бе открила в скрина. Да, сега си спомняше. Жената и бившият ѝ съпруг, воювали кой да получи къщата.

Ан се втурна към фойето и застана пред издължените фасетирани стъкла на вратата. Сега вече чуваше какво казва жената. Кълнеше неспирно. Ръката на Ан неволно се вдигна към устата ѝ. Беше отвратена от тази вулгарност. Жената не спря да псува през цялото време, защото съдията я лишил от нейната къща.

Аха... сега разбра. Къщата беше дадена на съпруга. Ан не съчувстваше на грубата жена. Тя очевидно не се бе проявила като добра съпруга. Не трябваше ли съпругът да взема всички важни решения? Той бе платил за тази къща и тя трябваше да остане за него.

Жената бързо се изкачи по стъпалата към верандата. Вече пицеше.

— Този кучи син си мисли, че ще ми вземе къщата и ще ме остави без пукната пара. Майната му. Мисли си, че блъфирам. Казах му, че никога няма да живее тук. Изненада, копеле такова. Когато свърша с подреждането... — Тя забеляза Ан и се закова на място. После изръмжа. — Коя, по дяволите, си ти и какво правиш в моята къща?

— Здравейте — извика Ан. — Какво ще правите с тази брадва и газовата бутилка?

— Не ти влиза в работата, мамка му.

— Наистина ще ви бъда благодарна, ако не използвате неприлични думи в мое присъствие. Това ме обижда.

Жената остави газовата бутилка, пусна брадвата и бръкна в джоба си за ключа.

— Да не би онзи негодник да е наел икономка? — извика тя достатъчно силно, за да я чуе Ан през вратата.

— О, уверявам ви, че не съм икономка.

— Отвори шибаната врата.

— О, не мисля, че това е добра идея.

Жената пъхна ключа в ключалката и се опита да го превърти. Когато осъзна, че не може, се разкрещя:

— Дано се пържи в ада. Как смее да сменя ключалката! Как смее! Знаел е. Държал е съдията в ръцете си. Майната му.

Тя издърпа ключа, хвърли го на земята и се обърна навъсено към Ан.

— Ако не отвориш тази врата, ще използвам брадвата. Не ти трябва да си имаш работа с мен, кучко. Не и днес.

— Заплашвате ли ме?

— Отвори проклетата врата.

Злобният изблик бе последната капка. Очите на Ан се напълниха със сълзи и тя отвори вратата, като се насили да се усмихне.

— Заповядайте.

Имаше закъснение от секунда, достатъчно дълго, жената да избута Ан настрани и да прекрачи прага. Експлозията отнесе половината планина.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Да издържаш на темпото на Джили, изискваше огромни усилия, но за Мънк това бе опияняващо. Не се бе чувствал толкова жив от години. Той бе по-предпазливият от двамата, разбира се, докато тя измисляше велики планове с ентузиазма на новак и изобщо не се тревожеше за такива дреболии като тази, че ФБР можеше да проследи една от кредитните карти, които бе използвала.

Мънк не можеше да я вини за тази грешка. Той упрекуваше себе си, че не бе унищожил картите, след като ги бе използвал. Той си пазеше всички кредитни карти, издадени на различни имена и адреси, в едно дипломатическо куфарче и Джили просто се бе обслужила с първата, попаднала в ръката ѝ.

Резултатът можеше да бъде и по-лош все пак. Сега се бе намесил Джон-Пол Ренърд и Мънк бе абсолютно очарован от това развитие на събитията. Той знаеше, че Ренърд се опитва да го открие от повече от година. Беше засякъл няколко запитвания, които Ренърд бе отправил до различни правоохранителни агенции в Европа. Сега Мънк имаше възможността да се отърве от този досадник, преди той да е причинил сериозни проблеми, като в същото време щеше да го направи по начин, който да развесели Джили.

Преди да решат, че ще използват „Утопия“, за да доведат трите жени в Аспен, красивата му годеница си прекарваше чудесно, като седеше на масата часове наред и изучаваше бележките си. О, колко обожаваше интригите, възбудата и най-вече опасността и се опитваше да научи Мънк също да се забавлява от всичко това. Винаги когато той правеше нещо, за да я зарадва, като например се съгласяваше с някакви промени на сложните ѝ планове в последния момент, тя щедро го възнаграждаваше с голяма изобретателност. Наградите ѝ винаги бяха сексуални по характер. Само като се сетеше за някои от нещата, които тя му бе направила или му бе позволила да направи с нея, Мънк се изчервяваше като тийнейджър.

Тя го превръщаше в истински романтик, но той не възприемаше това като слабост, защото бе луд единствено по Джили и никоя друга. Той вярваше с цялото си сърце, че ако не умреше по време на някоя от еротичните игри, които играеха в леглото, щеше да остарее заедно с Джили.

О, да, беше луд по нея. Всяка минута, в която бе буден, той мислеше за нея, защитаваше я от опасностите. Стига да запазваше наблюдателността си и да поправяше грешките ѝ, двамата щяха да бъдат в безопасност.

Беше се наложило Мънк да разубеди Джили за една от идеите ѝ. За кратко тя се бе забавлявала с идеята да отвлечат Ейвъри, за да седне и да ѝ разкаже истината за Кери. Толкова бе наивна. Вярваше, че може да накара дъщеря си да промени отношението си към Кери и нея. Мънк внимателно ѝ обясни, че след всичките години, в които Кери бе промивала мозъка на племенницата си, Джили не би могла да убеди дъщеря си, че всъщност е била любеща майка.

Тя съвсем не бе свършена. Имаше изкривена представа за майчинството, защото вярваше, че след като е родила Ейвъри, има право да я притежава. Говореше за дъщеря си като за своя собственост, не като за човек, а Кери я бе лишила от това съкровище. Озлоблението срещу сестра ѝ бе подхранвано с години, но Джили бе търпелива, когато ставаше въпрос за отмъщение. Колкото и дълго да трябваше да чака, в крайна сметка щеше да си върне на Кери.

Тя настояваше лично да натисне бутона, който щеше да взриви къщата. Обеща на Мънк, че няма да пролее и една сълза за смъртта на сестра си. Кери сама си бе виновна. Тя бе причината Джили да не успее в живота, тя бе причината Ейвъри да мрази майка си. Тя бе причината за всички нейни провали. Така че бе съвсем справедливо Джили да иска да види с очите си как сестра ѝ умира.

Мънк не бе отблъснат от бруталната ѝ честност. Как би могъл? Тя го бе приела с всичките му грехове и той ѝ дължеше същото.

Сега той се опитваше да оправи всички грешки, допуснати при изоставената мина. Тя бе сигурна, че двамата ще се спуснат в мината, за да търсят Кери, и бяха планирали Мънк да пусне експлозиви в дупката, да я запечата и да се върне при Джили.

Той не вярваше, че Ренърд ще влезе в мината, и се бе оказал прав. Бе смятал обаче, че ще успее да застреля и двамата и да хвърли

телата им в мината, но пропусна шанса си, докато те се катереха по склона, а после скочиха във водопада.

Сега ги преследваше методично. Беше загубил скъпоценно време, за да се върне при колата си и да пресече реката, но навакса част от изгубеното време, като караше с висока скорост по планинския път и мина напъряко, за да ги пресрещне там, накъдето смяташе, че са се отправили.

Ренърд не бе оставил никакви следи, но Мънк знаеше, че е бил в армията, и не очакваше да се справи лесно с него. Когато бе проучвал човека, който го преследваше, той бе прочел досието му и бе впечатлен. Вярваше, че при други обстоятелства дори биха могли да се сприятелят. В крайна сметка много си приличаха. И двамата бяха професионални убийци. Мънк бе убивал за пари, а Ренърд за признание. Това обаче не означаваше, че онзи го превъзхожда. Всъщност според Мънк това бе доказателство, че противникът му бе глупак.

Все пак би му харесало да има възможност да седнат с Ренърд, да изпият по няколко студени бири и да си поговорят за минали подвизи. Но Ренърд никога не би се съгласил. Бе твърде почтен и това му вредеше. Според засекретеното му досие, което Мънк бе успял да разсекрети, Ренърд страдал от претоварена психика. Мънк не вярваше на такива глупости. Според него той е напуснал работата си, когато е осъзнал, че започва да му харесва властта, която изпитва всеки път, щом натисне спусъка. Чест, как ли пък не!

Дали и Ренърд бе любопитен да опознае Мънк? Дали си фантазираше как сяда да обсъди с него тръпката от преследването, опиянението от убийството? Така му се искаше да разбере. Може би, ако успееше да го рани, да го парализира, щеше да има възможност да поседне до него и да си побъбрят като стари приятели, докато кръвта на Ренърд изтича. Това би било страхотно, да си поговорят като равни, да споделят несгодите, да се похвалят с успехите си?

Мънк се засмя. Кой се бе отдал на фантазии сега? Погледна часовника и поклати глава. Ако не забележеше двамата скоро, щеше да се наложи да се върне при колата и да тръгне към мястото, където го чакаше Джили. Тя нямаше търпение да се върне при планинската вила, за да види как се справя сестра ѝ. Досега трите жени сигурно вече се

бяха сдърпали като диви котки и бавно се побъркваха от ужас. Поне Джили се надяваше да става точно така.

Стига си мечтал и се залавяй за работа, каза си той. Вдигна мощния си бинокъл и отново огледа терена. Обръщаше се на север, когато забеляза наблюдателната кула в далечината, може би на километър и половина. В момента по нея слизаше един горски рейнджър. Мънк го наблюдава, докато мъжът не стъпи на земята.

— Виж ти — прошепна той, след като пресметна. — Има моя ръст.

Точно един час по-късно той стоеше подпрян на парапета на върха на кулата и оглеждаше хълмовете. Като погледна към храсталака долу, видя бялата тениска на рейнджъра, когото бе застрелял в слепоочието и после бе съблякъл, за да вземе униформата му.

Тъкмо се канеше да изостави преследването, когато внезапно видя двойката. Русата коса на Ейвъри, точно като на майка ѝ, блестеше в златисто от слънчевите лъчи. Мънк не можеше да повярва на късмета си. Те се приближаваха, спускаха се по склона цели-целенички, мърляви и изтощени на вид. Смехът му отекна наоколо. Само да съобщи на Джили. Знаеше какво ще каже тя. Щеше да му каже, че е изключителен късметлия.

Той щеше да се съгласи, разбира се, макар да знаеше, че късметът няма почти нищо общо с това, че бе открил плячката си. След като бе огледал внимателно картата, предположи, че ако са оцелели в бързото течение на реката, са излезли преди огромния водопад под Кауърдс Кросинг.

Мънк реши да ги пресрещне. Слезе по стълбата и заобиколи до пътеката, навел глава и нахлузил шапката така, че да скрива лицето му.

Когато стигна поляната между дърветата, той бавно се обърна и се престори, че едва сега ги забелязва близо до върха. Вдигна ръка, за да им махне за поздрав.

Ейвъри чу Джон-Пол зад себе си.

— На земята, Ейвъри. Веднага.

Тя не се поколеба. Престори се, че се спъва, и коленичи. Джон-Пол я настигна и се наведе, прегърна я през рамото, сякаш да ѝ помогне да се изправи.

— Преструвай се, че си се наранила.

Ейвъри се търколи на една страна, хвана глезена си и направи преувеличена гримаса. Идеше ѝ да се разплаче от разочарование.

— Това не е истински рейнджър, нали?

— Не.

Тя продължи да разтрива глезена си.

— Как разбра?

— Видях пушката му. Рейнджърите нямат оптични мерници на пушките си.

Тя го погледна изненадано.

— Видял си мерника от такова разстояние?

— Проблесна на слънцето — обясни той. — Мисля, че е той. Не казвам, че е Мънк, но...

— Стига ми и само, че предполагаш — прекъсна го тя.

— Добре. Ще ти помогна да се изправиш. Облегни се на мен и пак ще тръгнем надолу, но ще се отклоним на запад. Когато стигнем дърветата, ще хукнем с всички сили.

— Той ще ни последва.

— Готова ли си?

Той не ѝ даде време да отговори, а я вдигна, като я подпря на едната си страна.

— Куцай — нареди сърдито той и двамата продължиха да се спускат. Вървяха като двама пияници и се отклоняваха на запад, докато се движеха.

Джон-Пол съзнателно се движеше така, че да са извън обсега на пушката на Мънк. Сега беше сигурен, че мъжът, облечен като горски рейнджър, е убиецът, защото той не бе помръднал от мястото си на пътеката. Един рейнджър би се втурнал да им помогне.

— Чака ни да влезем в обсега на пушката му.

— О, боже.

— Изплашена ли си?

— Уф...

Отговорът ѝ го накара да се усмихне.

— Браво. Добре, сладурче. Бягай.

Тя веднага се изстреля към прикритието на дърветата. Джон-Пол я следваше по петите, но се обърна да хвърли един бърз поглед надолу и видя, че Мънк тича към тях. Имаха добра преднина. Ейвъри бягаше бързо надолу по хълма, надявайки се да пресече пътя под Мънк и през

цялото време се молеше да попаднат на туристи или истински рейнджъри, които да им помогнат.

Ушите ѝ пищяха. Какъв бе този звук? Вятърът свиреше в дърветата? Или това бяха прелитащи куршуми? Не, не бяха.

Шумът спря също така рязко, както бе започнал, после отекна отново, този път по-силно и пронизително. Звучеше като свирка.

— Чуваш ли... това? — попита тя задъхано.

— Да.

После чу тръба. Да не полудяваше? Продължаваше да бяга, краката ѝ отскачаха от меката почва и тя се носеше надолу, задъхана от усилието.

Мускулите на краката ѝ горяха. Изведнъж загуби почва под краката си. Щеше да падне с главата надолу в една клисура, но Джон-Пол реагира инстинктивно и я вдигна във въздуха, както се движеше на крачка зад нея.

Забави ход, пусна я да стъпи и продължи да тича, за да е готов, ако тя политнеше отново. Съвсем неочаквано двамата излязоха от дърветата, пресякоха пътя... и попаднаха наред лагер на един отряд бойскаути. Преди да успее да спре, Джон-Пол прекатури една палатка, събори ръководителя на отряда и му изкара въздуха. Тръбата, която мъжът държеше, полетя към една друга палатка.

— Мобилен телефон — извика Ейвъри на мъжа, който лежеше проснат по гръб. — Трябва ни мобилният ви телефон.

— Тук няма сигнал — отвърна той, като се подпря на лакти. Лицето му почервения от гняв. — Вие за кои се мислите по...

Джон-Пол трескаво оглеждаше пътя пред тях. Мънк не би се поколебал да убие няколко деца, стига да убиеше и основните си мишени. Едно от момчетата извика, когато видя пистолета на кръста на Джон-Пол. Но той го изгледа строго и то млъкна веднага. Ейвъри коленичи до ръководителя им.

— Чуйте ме. Нуждаем се от помощ. Насам идва един убиец. Къде е колата ви? Моля ви, отговорете — молеше го тя.

Ужасът го завладя.

— Тук имаме каравана, но моят форд е паркиран на около километър надолу по пътя. Ключовете ми са в якето в онази палатка.

Джон-Пол дръпна Ейвъри да се изправи.

— Качвайте се в караваната и се махнете с момчетата оттук — извика той на мъжа, докато дърпаше Ейвъри към следващия хълм, като внимаваше дърветата да ги прикриват.

— Идете до някой телефон и се обадете за помощ — извика тя.

Краката ѝ трепереха и не вярваше, че ще издържи да бяга още дълго. Концентрира се върху това да поставя единия си крак пред другия отново и отново, сърцето ѝ сякаш се бе качило в гърлото. Внезапно си спомни, че не са взели ключовете за колата.

— Трябва да се върнем... ключовете.

— Те не ни трябват — каза Джон-Пол. — Движи се, сладурче. Започваш да се влачиш.

Тя се размечта да се скрие някъде и да изчака Джон-Пол да се върне за нея с колата. Можеше да намери място, където Мънк нямаше да я открие, нали?

Стегни се. По дяволите, не искам. Мога да се справя. Мога да се справя. Продължаваше да си повтаря това, докато болката, която я прорязваше отстрани, не стана непоносима. Запита се дали няма да умре права. Сигурно бе възможно.

И тогава сълзите потекоха от очите ѝ, защото видя стария форд, паркиран на чакъла до завоя на пътя. Джон-Пол изтича пред нея. Счупи задния прозорец и отключи предната врата.

Ейвъри изтича от другата страна и той ѝ отключи вратата. Отне му по-малко от четирийсет и пет секунди да запали колата с кабели, да я включи на скорост и да потегли.

Тя се впечатли от бързината му.

— Ти да не си бил малолетен престъпник?

Веднага щом се скриха зад завоя, тя се облегна на седалката и си позволи да рухне. Риданието се надигна в гърлото ѝ.

— Плачеш ли?

— Не.

— Струва ми се, че плачеш. — Той я изгледа строго.

— Радвам се. — Тя бързо изтри сълзите на облекчение от бузите си.

Той се усмихна. Изпитваше същото чувство, но то не трая дълго.

— По дяволите — измърмори.

— Какво по дяволите?

— Пътят се вие назад около... той може да се спусне, да заеме позиция... по дяволите, точно това ще направи, а ние няма накъде да се отклоним от пътя.

Той се наведе напред, извади пистолета си и го пусна в скута си. Свали стъклото на прозореца и взе пистолета в ръка.

Тя трескаво извади оръжието си и също отвори прозореца си.

— Какво правиш, по дяволите?

— Приготвям се също като теб.

— Не. Ти се наведи и не надигай главата си. Ако той ни дебне, ще е от твоята страна.

Тя не изпълни заповедта му.

— Само ми кажи кога да започна да стрелям. Ще го накараме да се крие, докато го подминем.

Звучеше като страхотен план и тя го изрече с много плам, но това беше само защото не вярваше, че Мънк може да се е спуснал по хълма толкова бързо.

Но грешеше. Забеляза го преди Джон-Пол.

— Веднага залегни, по дяволите — извика ѝ той. Реакцията ѝ бе да освободи предпазителя. Облегна се на вратата, подаде ръце през прозореца, подпря пистолета на страничното огледало и зачака. Наведе глава доколкото можеше.

Когато Мънк коленичи и вдигна пушката си, Джон-Пол извика:

— Сега!

Стреляха едновременно, отново и отново, докато се носеха с бясна скорост към убиеца. Мънк се хвърли настрани, за да се прикрие, после се претърколи и се прицели. Ейвъри продължаваше да стреля, принуждавайки го да залегне, докато прелетяха край него.

Внезапно пътят започна да се вие нагоре в планината. Имаше един черен път, който водеше под остър ъгъл на юг и към подножието на планината, но Джон-Пол прецени, че при скоростта, с която се движеха, колата щеше да се преобърне, ако опитаха да завият.

— Свършиха ми патроните — извика той, след като изпразни пълнителя.

Тя се обърна да го погледне, но Джон-Пол я хвана отзад за врата и натисна главата ѝ надолу.

— Легни на пода — заповяда ѝ той в мига, когато задното стъкло се пръсна.

Още се изкачваха и бяха стигнали до един остър завой, когато Мънк улучи задната лява гума.

Колата се завъртя. Излязоха от пътя и се забиха в един храсталак, като се разминаха с едно дърво на сантиметри, но накрая се блъснаха в една скала и спряха.

— Тръгвай — извика той и изскочи от колата, после се втурна към нейната страна.

Ейвъри нямаше представа къде се намират, знаеше само, че пак се изкачват. Чуваше грохот в ушите от лудешкото биене на сърцето си. Изкачи стръмния склон, после се закова на място.

— Не — извика тя.

Джон-Пол спря до нея.

— Пу, мамка му.

Искаше ѝ се да заплаче, като се взираше в бушуващата вода под тях. Не. Не още веднъж. Тя поклати глава и каза:

— Няма да го направя. Не мога. Не можеш да ме накараш.

Той я погледна с искрено съжаление, когато я сграбчи.

— Мога, разбира се.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Живописни гледки, как ли не! Ако Ейвъри видеше още една бърза планинска река, мислеше, че ще започне да крещи и няма да може да спре. В момента се чувстваше доста зле настроена и към боровете. Мразеше ги всичките. Не питаеше обич и към Джон-Пол. Беше я метнал от скалата, сякаш изхвърляше дъвката си, и докато летеше надолу, тя се бе заклела, че ако той оцелее, ще го убие само заради удоволствието да го види мъртъв.

Знаеше, че се държи неадекватно. Не ѝ пукаше. Лошото ѝ настроение се засили, когато поряза крака си на една остра скала. Ако бяха в океана, кръвта, която течеше от крака ѝ, щеше да прозвучи като сигнал за обяд на акулите наоколо. Като се опитваше да мисли позитивно, докато се бореше да задържи главата си над водата, тя си отбеляза да бъде благодарна, че наоколо няма акули. А и кракът не я болеше толкова силно в сравнение със схващането в прасеца, заради което за малко да се удави. Джон-Пол я избута на брега, почти я пренесе до дърветата, за да се скрият, и я сложи на земята. Тя тупна тежко по гръб.

Той се просна до нея.

— Не беше толкова зле, нали?

Тъй като бе погълнала достатъчно вода, за да напълни някой средно голям домашен басейн, не можа да отговори на абсурдния му въпрос. Отметна косата от очите си и го изгледа кръвнишки.

— Не беше толкова зле както първия път, нали? Мисля, че скочихме само от около шест метра — продължи той.

— Ти ме бутна от скалата.

Всъщност той не я беше бутнал. Доколкото си спомняше, я беше хвърлил, за да не се удари в издатините, които стърчаха в основата на скалата. Но Джон-Пол прецени, че не е разумно да прави това уточнение сега.

— Имах ли избор?

Тя не бе готова да признае, че всъщност нямаха друга алтернатива. Пистолетите им бяха безполезни срещу мощната пушка на Мънк, който почти ги настигаше.

— Не искам да говоря за това.

Джон-Пол се подсмихна.

— Да не си станала песимистка, сладурче? Какво стана с оптимизма ти?

— Потъна на дъното на реката.

Той се изправи и ѝ протегна ръка.

— Хайде. Да се махаме оттук.

Тя не знаеше дали ѝ беше останала сила дори да се изправи. Беше толкова изморена, измръзнала и мокра. Стегни се, каза си.

— Добре — кимна тя и хвана ръката му. Когато той я издърпа, тя политна към него. Джон-Пол я прегърна и я притиска силно към гърдите си, докато обмисляше в коя посока да тръгнат. — Ти не си ли уморен? — попита го.

— Уморен съм.

Тя погледна реката.

— Може би той ще се откаже най-после.

Джон-Пол поклати глава.

— Няма начин. Той е професионалист. Приел е поръчката и няма да се спре, докато...

— Не успее?

— Или докато аз не го убия.

— Предпочитам втория вариант.

И двамата чуха детски смях. Ейвъри се дръпна от Джон-Пол и побягна по посока на звука.

— Дано да имат телефон.

— Съмнявам се тук да има покритие.

Тя се усмихна.

— Много харесвам това твое черногледство. Беше ме разтревожил, Джон-Пол. За минута ми се стори почти...

— Какво?

— Весел.

— Как ли пък не!

Той прозвуча, сякаш го беше обидила. Ейвъри се засмя и продължи да бяга по посока на смеха. Причината за внезапното ѝ

добро настроение беше или радост, или истерия. Едно петчленно семейство разпъваше палатките си край малък поток.

След кратко обяснение всички се натовариха в семейния ван и се отправиха към града, през който бяха минали, преди да стигнат до планината.

Трийсет минути по-късно пристигнаха в сънливото малко градче Емерсън. Центърът му се състоеше от четири улици. Бащата спря пред една двуетажна каменна сграда. Щом Ейвъри и Джон-Пол слязоха и затвориха вратата, той веднага потегли.

— Мисля, че го изплаши — отбеляза Ейвъри.

— Колкото по-бързо отдалечи семейството си от нас, толкова по-безопасно ще бъде за тях.

Имаше полицейски участък, което бе изненадващо предвид големината на града. В една и съща сграда се бяха сгушили участъкът, доброволният пожарникарски отряд и една закусвалня. Към улицата имаше три врати, с табели над всяка от тях. Ейвъри и Джон-Пол влязоха през средната врата и се озоваха в широко преддверие. От двете му страни имаше летящи врати. Едната свързваше участъка със закусвалнята, а другата — с пожарната. Самият участък бе право напред.

Във въздуха се носеше аромат на хамбургери, лук и пържени картофи, но тази миризма не събуди апетита на Ейвъри. Всъщност дори ѝ се повдигна от нея. Гладът, пробяганите безброй километри, студът и ужасът си казваха думата. Чувстваше се на предела на силите си. Изведнъж ѝ се стори по-непосилно да измине разстоянието от вратата до гишетото, отколкото да се пребори с бушуващите течения в реката. Краката ѝ натезаха и трябваше да впрегне цялата си издръжливост, за да се помръдне.

Джон-Пол забеляза състоянието ѝ. Изглеждаше на път да се строполи от изтощение.

— Добре ли си? — попита и я подхвана през кръста.

— Чувствам се, сякаш съм в състояние на трупно вцепеняване — каза тя. — Не съм мъртва, нали?

— Още дишаш — усмихна се той.

Той погледна през стъклената преграда и видя, че началникът на полицията е на бюрото си. Пред него имаше купчина листове и той ги изучаваше. На всеки две секунди хвърляше поглед към телевизора на

отсрещната стена. Облечен в тъмносин панталон и бяла риза, на джоба на която имаше табелка с името му, възрастният мъж намръщено взе в ръка някакъв лист хартия.

Жена, приближаваща седемдесетте, стоеше зад гишето, но обърната с гръб към вратата. Косата ѝ бе бяла като лицето на Ейвъри. Тя изглеждаше хипнотизирана от програмата по телевизията.

Джон-Пол я чу, че говори нещо, когато отвори вратата.

— Нали ти казвах, че ще се случи нещо лошо? Нали ти казвах, Бъд?

— Да, Върна, казваше ми.

— И не ти ли казах, че той сам си навлече неприятностите? — попита тя. — Да изсече всички онези красиви дървета и да разкопае планината, за да си построи оня лъскав паметник. Изглежда, Майката Природа си връща, не мислиш ли?

Началник Тайлър не ѝ обръщаше особено внимание.

— Да — каза той разсеяно и продължи да чете листа, който държеше в ръка.

— Ако питаш мен, той е злодеят. Изпитвам съжаление към жена му.

— Имаш предвид бившата му жена, нали?

— Точно така. Той се отърва от нея, за да може да си намери някоя по-млада манекенка. Това е престъпление, ако питаш мен. Горката. Той я свикна с хубавия живот, а после издърпа чергата изпод краката ѝ.

Мъжът очевидно започваше да се дразни. Той остави листа и погледна към телевизора.

— Горката? Не гледа ли онова интервю с нея миналия месец? Налагаше се да заглушават всяка втора дума, която изричаше. Мисля, че е било лудост, дето изобщо се е оженил за нея.

— Но как ще се оправя сега сама?

— Може да си намери работа и да си изкарва прехраната като всички нас. Не е имала пистолет, опрян в главата, когато е подписвала предбрачното споразумение.

Джон-Пол и Ейвъри слушаха този разговор от вратата. Влязоха, докато Върна обясняваше на шефа си какъв ужасен срам е тази история. Полицаят ги забеляза, огледа ги набързо и се изправи.

— Какво е станало с вас двамата?

— Дълга история.

— С удоволствие ще я изслушам.

Ейвъри се дръпна от Джон-Пол и отиде до гишетото. Върна ахна и кафявите ѝ очи се ококориха, когато тя се приближи до нея.

— Казвам се Ейвъри Дилейни.

— Ти си вир вода. Какво, за бога, се е случило? На нищо не приличаш.

Ейвъри не знаеше откъде да започне. Видя, че Джон-Пол се ръкува с полицаия и сяда на стола, който мъжът му предложи. Реши да го остави той да обясни всичко.

— Може ли да използвам телефона? — попита тя. — Трябва да се обадя на ФБР.

Очите на Върна за малко не изскочиха и тя се провикна през рамо:

— Бъд? Дамата иска да се обади на ФБР.

— Дай ѝ да ползва телефона — отговори полицаят. Той седеше наведен над бюрото и слушаше напрегнато, докато Джон-Пол му обясняваше ситуацията.

Върна постави един старомоден телефон пред Ейвъри.

— На втория етаж над пожарната има душеве и чисти легла. Докато се обаждаш, ще ида да взема одеяла. Устните ти треперят. Ще изпаднеш в хипотермия, ако не се затоплиш скоро.

— Благодаря — каза Ейвъри. — Много сте мила.

Взе слушалката, но след секунда я остави обратно. От изтощение не можеше да си спомни служебния си номер. Затвори очи, за да се концентрира. Дали беше три девет едно или девет три едно?

Може би трябваше да се обади на Картър. Какъв беше директният му номер? После чу Джон-Пол да пита полицаия дали е чувал за имот, наречен Земята между езерата.

— Всички в Колорадо са чували за него.

— На какво разстояние е?

— Доста е далече отук — обясни полицаят. — И с всички зяпачи, дето са се юрнали натам, няма да успеете дори да се доближите. Полицията сигурно вече е запечатала целия район. Най-добре да го видите по телевизията.

Джон-Пол не разбираше какво му говори мъжът. Той погледна към екрана.

Девет три едно. Точно така беше. Ейвъри взе телефона и започна да набира. Слушалката бе почти до ухото ѝ, когато тя случайно погледна към телевизора. Замръзна на място, а номерът веднага се изпари от главата ѝ.

Един местен репортер съобщаваше, че имат нови кадри, заснети от турист, който се изкачвал в планината над Аспен и случайно заснел експлозията с камерата си.

— Решението на съдията, съобщено в осем и петнайсет тази сутрин, присъди собствеността на имота на Денис Парнел. За тези от вас, които сега включват телевизорите си, повтаряме, късно тази сутрин имението на Парнел, известно като Земята между езерата, бе изпепелено от мощна експлозия.

Телефонът падна с трясък на земята, а Ейвъри припадна.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Вцепенена от шока и отчаянието, Ейвъри не можеше да помръдне. Леля ѝ беше мъртва. Кери, която я бе обграждала с безусловната си любов винаги, независимо колко я ядосваше тя заради избора си на професия.

Беше я предала. Кери можеше да бъде още жива, ако Ейвъри бе по-бърза или по-умна. Цялото това време, пропиляно в търчане от една точка до друга заради побърканата жена на телефона, която я подмамваше с лъжи, че от това зависи животът на Кери. Трябваше да намери начин да спаси леля си и другите жени. Сега вече бе късно.

Джон-Пол я държеше в прегръдката си и я остави да се изприказва. Тя повтаряше отново и отново, че вината е само нейна.

Върна направи супа и почти насила нахрани Ейвъри, после я заведе на горния етаж и стоя на пост пред банята, докато тя се къпеше. Възрастната жена чуваше риданията на Ейвъри и шепнеше:

— Горкичката.

Когато Ейвъри се изкъпа, Върна ѝ даде една от сивите тениски на началник Тайлър и събра дрехите ѝ, за да ги изпере.

Тя кръжеше край Ейвъри като разтревожена квачка край пиленцето си. Накара я да седне на едно от леглата и коленичи на пода с набор за първа помощ. Раната на крака ѝ не бе дълбока, но трябваше да се почисти. Намаза я с обилно количество йод и я превърза с бинт.

Когато свърши с това, накара Ейвъри да легне, зави я и се отпрати към долния етаж, за да ѝ направи чай. Когато стигна до вратата, се обърна да я пита дали иска малко мляко в чая си и видя, че тя вече спеше.

Джон-Пол я чакаше в подножието на стъпалата.

— Тя добре ли е?

— Заспа и това е най-доброто за нея в момента. Направо е съсипана.

Джон-Пол кимна в съгласие и се върна в участъка. Началник Тайлър бе на телефона и проверяваше дали наистина Джон-Пол е този,

за когото се представяше. Когато получи нужната информация, полицаят промени отношението си и започна да се държи по-открито и дружелюбно.

— Подкреплението вече пътува насам — съобщи той. — Знам, че сигурно си гладен, така че се обадох в закусвалнята и ей сега ще ти донесат храна.

— Благодаря — каза Джон-Пол.

— Проверих те — добави полицаят. — Наистина си бил в армията.

— Да.

— И аз съм служил — обясни той. — Минах през Усет Пойнт, после ме изпратиха на служба в Германия. Най-добрият ми приятел бе във флота. Умря миналата година и много ми липсва. Добър човек беше.

Джон-Пол не беше сигурен защо полицаят му разправя всичко това.

— Чух, че те бивало с оръжията — продължи Тайлър. — Мислиш ли, че убиецът може да се появи тук? Докато ФБР пристигне, трябва да разчитаме на собствените си сили.

— Ако Мънк знае, че сме тук, може да опита да приключи с тази история. Обаче не мисля, че му е известно къде се намираме, и предполагам, че сега се е покрил, за да измисли нов план за действие. Аз бих постъпил така.

— Не можем да рискуваме — възрази Тайлър, изправи се и отиде до един шкаф в другия край на стаята. Извади ключ от джоба си и отключи катинара. Когато полицаят отвори вратата на шкафа, Джон-Пол се усмихна. Началник Тайлър имаше цял арсенал на свое разположение.

— Обичаш да си подготвен за всичко, а? — попита той с одобрение.

Полицаят се ухили.

— Понякога се налага да преследвам някоя заблудила се мечка.

— И я преследваш с М1911^[1]?

— Не, това ми е останало от дните в армията. Избери си — предложи той. Обърна се към помощничката си и каза: — Върна, върви си у дома, при дъщеря си, и стой там, докато всичко свърши.

— Не искам да оставям момичето горе само. Сега се нуждае от утеха. Тревожа се, че може да изпадне в шок.

— Тя е по-силна, отколкото изглежда — увери я Джон-Пол. — Аз ще я уте... Аз ще я наглеждам.

Почти бе казал, че ще утешава жена, но се бе усетил навреме. Какво му ставаше? Нямаше никаква представа как да накара Ейвъри да се почувства по-добре, само знаеше, че не иска тя да плаче на нечие чуждо рамо. Това не му изглеждаше смислено. Тя го объркваше, обръщаше всичко у него с краката нагоре и предизвикваше всякакви луди, невъзможни мисли в главата му. Не разбираше как или защо бе станала толкова важна за него, само знаеше, че го води желанието да я предпази от всякаква опасност... на всяка цена.

Охранявай и служи. Ако продължаваше да мисли така, щеше да се окаже пак от тази страна на закона и реда. Потрепери при мисълта за тази възможност.

Тайлър прекъсна мислите му.

— Имаме здрави врати с двойно заключване. Има и задна врата, и стъклен прозорец, но съм сложил алармена система заради оръжието, което съм събрал. Целият град ще я чуе, ако някой се опита да проникне.

Джон-Пол огледа наоколо. Петнайсет минути по-късно двамата с Тайлър бяха доволни от обезопасяването си. Джон-Пол хапна и се качи горе, взе си душ и облече анцуга и тениската, които полицаят му даде. Когато излезе от банята, Върна го чакаше с една торба за боклук, за да събере мокрите му дрехи.

— Зет ми ще донесе всички дрехи, след като ги изперем — поясни тя и тръгна надолу. — Грижи се за нея. Чу ли?

— Добре — обеща той.

Тя си тръгна след няколко минути с дъщеря си. Тайлър настоя, че може и сам да охранява, докато Джон-Пол дремне малко.

Той не възрази. Опита се да не вдига никакъв шум, като минаваше край Ейвъри. Имаше още четири легла, всички с чисти чаршафи, подредени край едната стена. Полицаят му бе обяснил, че когато строели сградата, се предполагало, че ще има пожарникари на щат, но след като градът не се развил според очакванията, бюджетът не можел да си позволи заплати за тях. Сега в пожарната работели доброволци.

Забеляза, че прозорецът не е заключен. Той гледаше към една алея зад сградата и само на метър от него имаше пожарна стълба. Заклучи прозореца и седна на леглото до Ейвъри.

Тя спеше по гръб. Лицето ѝ бе чисто, косата ѝ бе още влажна и Джон-Пол си помисли, че тя е най-красивата жена, която е виждал. Приличаше на ангел, но не бе блага като ангел, как само се опитваше да го командва. Харесваше му фактът, че тя не се даваше, че отстояваше позицията си. Допаднаше му и отношението ѝ. Тя възприемаше света точно както той, когато още бе млад и наивен.

Беше изтощен, сигурно умората бе причината за всички тези глупави мисли. Когато ФБР пристигнеше, той щеше да си тръгне. Ейвъри бе отборен играч, напомни си той, така че щеше да остави нейният тим да се погрижи за нея.

— По дяволите — измърмори той и легна.

Спа цели два часа, преди Тайлър да го събуди. Джон-Пол го чу да се качва по стълбите и грабна пистолета си, готов да стреля, когато се отвори вратата.

Полицаят изчака Джон-Пол да остави пистолета си, после влезе.

— Имаме компания — прошепна той. — ФБР са тук и този, който ръководи операцията, иска да говори с теб.

Ейвъри още спеше. Тя бе изритала чаршафа и единият ѝ крак висеше отстрани на леглото. Мястото над глезена ѝ бе бинтовано. Капки кръв бяха избили на повърхността на бинта. Кога се бе наранила? — запита се Джон-Пол, като внимателно вдигна крака ѝ и го зави с чаршафа. И защо не му беше казала?

Знаеше отговора на този въпрос. Не би ѝ хрумнало да се оплаче.

Като се пребори с желанието да я целуне, той отиде в банята да наплиска лицето си със студена вода.

Започна да се ядосва, още като си помисли за разговора с федералните, който трябваше да изтърпи. Ако шефът им беше някой като онези, които си спомняше, щеше да се окаже арогантен, самоуверен и щеше да настоява всичко да се прави така, както иска той.

Докато подсуши лицето и ръцете си, Джон-Пол вече бе готов за битката. Всъщност дори я очакваше с нетърпение. Надяваше се онзи наистина да се окаже толкова неприятен, колкото предполагаше, защото бе в настроение да срита нечий задник.

За нещастие агент Нолти не бе нито арогантен, нито многознайко. Луничавият агент беше интелигентен, нетърпелив, искрен и изглеждаше компетентен по отношение на стратегията. Определено бе проучил внимателно Мънк и знаеше за него почти колкото и Джон-Пол.

Имаше само два проблема с агент Нолти. Единият, че имаше вид на дванайсетгодишен. На всичко отгоре с лизнато на челото и със скоби на зъбите. Какво правеха в Бюрото напоследък? Набираха кадрите си от гимназията ли?

Вторият проблем бе монументален. Нолти бе агент по книга.

— Господин Ренърд, за мен е чест да се запозная с вас — каза Нолти и протегна ръка, а четирима други агенти се скупчиха край тях. — Всички сме чували за спасяването на онези заложници в Южна Америка и искам да знаете, че за нас е привилегия да работим с вас.

Джон-Пол се взря в кафявите очи на Нолти.

— Никога не съм бил в Южна Америка.

— Но аз говорих с...

— Никога не съм бил там.

— Да, сър. Щом казвате — бързо се съгласи Нолти. Друг агент пристъпи напред.

— Сър, научихме, че в Управлението са били изключително развълнувани, че сте решили да се върнете отново на работа след дългия отпуск, който сте ползвали.

Джон-Пол не погледна агента, когато отговори.

— Не съм си вземал отпуск. Напуснах и все още съм напуснал. — После попита бързо: — На колко години сте, агент Нолти?

Въпросът не изненада Нолти.

— Изглеждам по-млад, отколкото съм — отвърна той. — Нека ви представя екипа си.

Внезапно Джон-Пол се озова заобиколен от агенти, които искаха да се ръкуват с него. Това внимание не му се понрави. Тайлър наблюдаваше спектакъла от коридора в дъното. Когато Джон-Пол улови погледа му, възрастният мъж поклати глава и измърмори нещо за фенклуб.

— Трябва да разпитаме госпожица Дилейни — каза един агент, който се казваше Брок.

— Не и преди да се събуди — отсече Джон-Пол. — Можете да говорите с мен.

Интервюто трая цял час. Постоянно ги прекъсваха, защото Нолти периодично получаваше нова информация от друг агент, който се намираше на мястото на експлозията. Нолти обясни на Джон-Пол, че са довели кучета, които да търсят телата. Засега били открити два трупа. От останките от колата, паркирана край къщата, знаели, че едната жертва е бившата жена на Денис Парнел, собственика на къщата.

Очакването да открият другите тела бе напрегнато и потискащо. После отново се обади на Нолти и той хвърли телефона на Джон-Пол.

— Ще искате да чуete това.

След минута Джон-Пол търчеше по стълбите. Нолти можеше да се закълне, че навъсеният мъж се бе усмихнал за около секунда.

Вратата на спалното помещение се блъсна в стената, когато Джон-Пол се втурна вътре, но шумът не смути Ейвъри.

Той я разтърси, за да я събуди.

— Скъпа, отвори очи. Хайде, Ейвъри, събуди се.

Тя бавно започна да се осъзнава. Чувстваше се упоена и дезориентирана. Накрая отвори очи и с усилие седна в леглото.

— Време ли е да тръгваме?

— Кери е жива.

Тя го погледна с присвити очи, клатейки глава, докато се опитваше да разбере какво ѝ казва той.

— Жива? Как е възможно? Къщата...

— Измъкнала се е преди експлозията. Не знам как е успяла, но е добре.

Ейвъри избухна в сълзи. Джон-Пол седна до нея и я дръпна да седне в скута му. Прегръща я, докато тя го измокри целия със сълзите си.

Когато най-после се успокои, попита:

— Всички ли са успели да избягат? Къде е Кери сега? Обадили ли са се на чичо Тони? Бедният човек сигурно не е на себе си. Първо му казват, че е мъртва, а после, че е жива. Дано да има силно сърце.

Джон-Пол не знаеше на кой въпрос да отговори първо.

— Кери е в болница в Аспен.

Ейвъри се дръпна рязко настрани.

— Защо е в болница? Каза ми, че е добре.

— Добре е — настоя той. — Но другата жена е пострадала. Съдийката е раздробила едното си коляно, когато са паднали в някаква дълбока клисура — обясни той. — Кери е изкълчила глезена си и е счупила ръката си, но въпреки това е успяла да довлече изсъхнали клони, за да се скрият под тях и да изчакат да съмне. Едно от полицейските кучета ги е открило — добави той. — Закарали са ги в болницата и в момента оперират съдийката.

— Ами другата жена? Нали бяха три?

— Ан Трап. Тя е останала в къщата.

— Защо? Защо е останала?

— Не знам. Ще трябва да питаш Кери или може би Нолти вече знае причината.

Ейвъри се изправи и почти се спъна в раницата и пътната си чанта.

— Тези как се озоваха тук?

— Началникът на полицията се обади на един приятел. Той оправил колата ми и я докара дотук.

Ейвъри бе толкова облекчена и щастлива заради Кери, че се чувстваше слаба и замаяна. Искаше ѝ се да плаче и да се смее едновременно и да целуне Джон-Пол. О, наистина искаше да го целува много повече. Какво ѝ ставаше? Може би всичко се дължеше на ендорфините. Да, сигурно беше така.

Тя мислено се разтърси, за да се осъзнае. Сега трябваше да се концентрира върху леля си. И чичо Тони.

— Някой обади ли се е на чичо ми?

— Да — отвърна Джон-Пол. — В момента той е много щастлив, но и изплашен. Исква да тръгне за Аспен със следващия полет.

Тя кимна одобрително.

— Кой е долу? — попита тя, като коленичи до чантата си и я разкопча.

— ФБР. Петима агенти и всичките говорят по мобилните си телефони. Заели са целия участък и Тайлър не е никак доволен. Добър човек е — добави Джон-Пол. — И той не си пада особено по ФБР.

Тя направи измъчена гримаса.

— Предубедеността ти е направо детинска, Джон-Пол. — Тя извади един спортен панталон. — Трябва да сляза, за да разбера с какво разполагат засега. Някакви предположения къде може да е Мънк?

— Не. — Той се взираше в краката ѝ, сякаш чак сега забелязваше колко са дълги и оформени. Една мисъл водеше към друга и следваща и преди да успее да се спре, вече си представяше как тези крака са обвити около бедрата му.

Загледа се в стената зад главата ѝ.

— Не можеш да слезеш долу така.

— Как? Ще си обуя панталон — каза тя. — И откога те е грижа как изглеждам?

— Не ме е грижа — отвърна той навъсено. — Но тази износена тениска направо прозира.

Тя се погледна и прошепна:

— О, боже. — После грабна чаршафа от леглото, като го издърпа с всичка сила, защото Джон-Пол бе застъпил единия му край. Пусна панталона и се уви с чаршафа. — Защо не ми каза по-рано? — Беше се изчервила.

— Защо ли пък да го правя?

Усмивката му бе похотлива. Тя поклати глава и каза:

— Трябва да отида при Кери възможно най-бързо. Сигурно се е побъркала след този ужас, който е преживяла.

Усмивката му се стопи.

— Това не е добра идея. Седни, Ейвъри. Трябва да поговорим.

Тонът му ѝ подсказа, че трябва да обсъдят нещо много сериозно. Тя се подчини.

— Според теб не трябва да ходя при Кери?

— Не, не трябва. Говори с нея по телефона, ако искаш да се увериш, че е добре, но не ходи при нея.

— Защо?

— Защото ФБР искат да направиш точно това. Агентът, който ръководи нещата в Аспен, каза на Нолти...

Тя го прекъсна.

— Кой е Нолти?

— Детето агент долу, което ръководи шоуто тук — обясни той. — Той ми разказа за плана им. Искат да пратят теб, съдийката и Кери в

тайна квартира, за да ви охраняват, докато пипнат Мънк, а това изобщо не е добра идея.

— Джон-Пол, те си разбират от работата.

— Така ли? Мънк също си разбира от работата. А като се съберете на едно място, съвсем ще го улесните.

Ейвъри не каза нищо. Мълчаливо се съгласи, но се почувства, сякаш проявява неуважение към Бюрото, като приема неговите доводи.

Опита се да стане, но той я хвана за раменете.

— Какво правиш?

— Подпирам те, за да не си удариш главата, ако припаднеш.

— Слушай — каза тя. — Долу... когато припаднах... това бе за пръв път в живота ми. Никога преди не ми се е случвало. Не съм някоя слабачка. Просто ми се натрупа недоспиване и стрес... голям стрес. Няма да припадна пак. Пусни ме. Искам да се облека и да слеза долу да говоря с агент Нолти.

— След минута — обеща й той. Хвана я още по-силно и каза: — Има още нещо, което трябва да знаеш.

— Да?

Изведнъж на Джон-Пол му стана трудно да намери подходящите думи. Чудеше се как да й го каже.

— Ще бъде трудно...

— Мога да се справя. Просто ми кажи. — Тя отпусна раменете си и добави: — Извинявай, не исках да ти викам. Какво има?

— Кери знае коя е жената с Мънк.

Тя наклони глава изненадано.

— Тя я познава?

— Да. — Пое си дълбоко дъх. — И ти я познаваш.

— Хайде, Джон-Пол. Стига си увъртал. Просто ми кажи — настоя тя.

— Джили. Кери каза, че името й е Джили.

Реакцията на Ейвъри порази Джон-Пол. Тя не припадна, не заплака, не започна да спори или да отрича истината.

Направо изрева.

[1] Модел автоматичен пистолет, 45-и калибър. — Б.ред. ↑

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Дай ми пистолет. Джон-Пол, искам пистолет. Веднага. Голям пистолет.

Тя приличаше на ангела на отмъщението, докато крачеше наоколо. Спря на сантиметри от него, сръга го в гърдите и повтори искането си.

Тайлър стоеше до вратата на спалното помещение и пристъпваше от крак на крак в очакване да го забележат.

— Ще си остане мъртва, когато приключи с нея — фучеше Ейвъри. — Искам пистолет.

Полицаят не се сдържа да опита да успокои разстроената жена.

— Стига, госпожице Дилейни, не трябва да говорите като луда. Ами ако някой наистина убие майка ви? С тези заплахи, дето ги отправяте, кого мислите ще дойде да арестува полицията? Разбирам, че сте разстроена, но...

Тя се обърна рязко към полицаая.

— Джили не ми е майка. Тя е жената, която ме е родила, но никога не е била, нито ще бъде моя майка. Ясно ли е?

Тайлър кимна бързо. Гневът ѝ бе необуздан и той така се изненада от промяната в държанието ѝ, че не знаеше как да реагира. Когато я видя за първи път, тя бе мила, благодарна млада дама, а сега бе побесняла.

Полицаят се обърна към Джон-Пол за помощ.

— Това не може да е същата жена, която видях долу. Да не би да има близначка?

— Съжалявам, няма близначка — каза той. — Просто е момиче с характер. — Произнесен от него, този коментар прозвуча като комплимент.

Полицаят си помисли, че това е крайно меко представяне на ситуацията.

— Не можеш ли да я вразумиш? Не може да изтърчи оттук с пистолет в ръка и да си мисли, че ще застреля май... — Спря се

навреме. — Ако не е майка ви...

— Не е.

— Тогава как да я наричам?

Ейвъри не се поколеба.

— Откачена маниачка — заяви тя. — Социопатка, психопатка.

Както искате. Само не я наричайте моя майка.

— Да, госпожице.

Омилостивена, тя притисна чаршафа под брадата си, взе пътната си чанта и тръгна към банята с високо вдигната глава.

— Джон-Пол?

— Да.

— Намери ми пистолет, по дяволите.

Вратата се затвори, преди той да успее да ѝ отговори. Тайлър се почеса по брадата и попита:

— Какво ще правиш с нея?

Той сви рамене.

— Ще ѝ намеря пистолет.

Полицаят пристъпи напред и затвори вратата зад себе си.

— Ще им позволиш ли да я отведат в Аспен? Чу ги какво приказват. Искат да приберат нея, леля ѝ и онази съдника на безопасно място, докато заловят мъжа, който е нает да ги убие.

— Да, чух.

— Ако питаш мен, така слагат всички яйца в една кошница, а това сигурно има нещо общо с бюджета, с който разполагат. Ще им трябва по-малко хора, ако ги охраняват на едно място, но ако този професионален убиец... как се казваше?

— Мънк — отвърна Джон-Пол.

— Ако той наистина е добър, ще ги намери. Просто ще трябва да се навърта около болницата и да чака кога ще транспортират съдийката. Аз така бих постъпил.

Джон-Пол се съгласи.

— Чух Нолти да казва, че ще ги държат заедно.

— Но не чу останалата част от плана им, защото се беше качил да кажеш на Ейвъри, че леля ѝ е жива. Знаеш ли, че предстои някакъв важен процес?

— Не, не знаех.

Полицаят понижи глас и продължи. Въпреки че чуваше сешоара да бучи в банята и се съмняваше, че Ейвъри може да ги чуе, се приближи до Джон-Пол.

— Ще съдят повторно някакъв човек на име Скарет. Чувал ли си за него?

Джон-Пол се напрегна.

— Да. Значи ще има нов процес? Кога?

— Започва след три седмици. Нолти спореше по телефона с другия агент, който им заповядва какво да правят. Както и да е, когато затвори, той ме забеляза, че го гледам, и млъкна, докато не му казах, че ще се кача да видя как е момичето. — Той се усмихна и добави: — Разбира се, не се качих веднага. Вдигнах малко шум уж че се качвам по стълбите, после се върнах тихо в коридора и се спотаих да чуя какво ще каже на останалите.

Той хвърли поглед към вратата на банята, преди да продължи.

— Ако не са заловили Мънк до започването на процеса, няма да позволят на Ейвъри и на леля й да свидетелстват на процеса, а доколкото разбрах, онзи, който ръководел операцията, не смятал, че ще бъде зле, ако този Скарет излезе на свобода.

Джон-Пол не вярваше на ушите си.

— Сериозно ли говориш?

— О, да.

— Защо за бога биха...

— Надяват се Скарет да ги отведе до някакви скрити пари, които той бил откраднал, преди да го приберат в затвора. Изглежда, Скарет ограбил някакъв бижутериен магазин и гушнал няколко милиона в необработени диаманти. Смятат, че така могат да си ги върнат.

— Значи ще улеснят освобождаването на Скарет?

— Ейвъри е основният свидетел на обвинението — изтъкна Тайлър. — Ако тя не даде показания... — Остави изречението недовършено. Джон-Пол бе зашеметен от безбройните възможности за това какво може и със сигурност ще се обърка.

— Ето това е план, който гарантира провал — каза той саркастично.

Полицаят бе на същото мнение.

— И аз така мисля. Ще кажеш ли на Ейвъри? Ако веднъж я затворят в тайна квартира, тя няма да може да се измъкне.

— Ще оставя Нолти да ѝ каже — каза Джон-Пол. — Тя работи за ФБР и вярва, че всички са от един отбор.

— Идеалистка, а?

— За съжаление.

— Лошо. Ами ти? Какво ще правиш?

— Сигурно ще се омитам. Няма причина да продължавам да вися тук.

— Мислиш, че Мънк се е оттеглил?

— Да. Но не за дълго. Той е нает да убие тези жени и когато научи, че Кери и съдийката са живи, ще атакува отново. Трябва. Заложена е репутацията му. Той ще продължи да преследва и Ейвъри.

Да, той щеше да атакува отново и отново, и отново. Докато не си свърши работата.

Тайлър сякаш прочете мислите му.

— Значи мислиш, че ще е добре онези момчета долу да наглеждат Ейвъри? Мислиш ли, че ще я опазят?

— Тя е умна и силна жена. Може да се справи сама.

Тайлър го погледна разочарован.

— Ако според теб това е правилното решение, добре. Но ако не си на това мнение и решиш да действаш самостоятелно, май ти споменах, че имам една хижа, скътана в планината. Смятах да се кача там за две седмици и съм я заредил с провизии. Трябва да се купят само пресни продукти, като яйца и мляко, има всичко друго. Ако караш към Денвър, няма да се отклониш много. Това е добро място, където да се скриете с Ейвъри, докато решите какво да правите... за процеса и всичко останало.

Джон-Пол опита да го прекъсне, но Тайлър бързо продължи:

— Има плевник, в който държа колата си, и ще ти напиша точно как се стига дотам, ще ти кажа и къде е скрит ключът за хижата... ако те интересува. Помисли си и ми кажи, преди да тръгнеш. Ще слеза да напиша как се стига дотам, за всеки случай.

След като свърши, Тайлър се обърна и слезе долу. Джон-Пол не знаеше какво да прави. Стоя и обмисля ситуацията няколко минути, после изруга тихо, взе багажа си и го отнесе в колата. Върна бе донесла изпраните му дрехи и те лежаха сгънати на най-долното стъпало. Той напъха своите дрехи в чантата, изтича горе и сложи дрехите на Ейвъри върху леглото, после се отправи навън.

Приятелят на Тайлър бе паркирал колата на Джон-Пол на алеята между сградите, точно под прозорците на спалното помещение. Джон-Пол хвърли чантата си на задната седалка и после реши, че все пак трябва да се сбoguва с Ейвъри. Не можеше да изчезне просто така, нали? Редно беше да ѝ каже довиждане и да ѝ пожелае успех.

Ако тя ме помоли да остана, ще остана, каза си той. Но ако не ме помоли, изчезвам. Просто и ясно. Тя не се нуждае от мен. Но ако помоли...

Влезе в стаята и замръзна на място. Едва не се спъна в собствените си крака, когато я видя. Тя стоеше до прозореца, скръстила ръце, и го чакаше.

— Защо ме зяпаш така? — попита той с типичното си навъсено изражение.

— Видях те да слагаш чантата си в колата — заяви тя и кимна към прозореца. — Да не би да си тръгваш? — Тя пристъпи към него, но спря, защото забеляза, че гърбът му се напрегна. — Ще съм ти благодарна, ако ми отговориш.

— Искаш ли да остана?

— Ти искаш ли да останеш?

— Що за отговор е това? Не съм в настроение да си играя игрички, Ейвъри. — Преди тя да успее да отговори, той присви очи и попита: — Какво е станало с лицето ти?

Тя докосна с ръка бузата си.

— Какво ми има на лицето?

— Нищо. Просто изглежда различно.

— Измих го, намазах се с овлажняващ крем и си сложих малко грим, това е всичко.

— Грим? И защо? За да изглеждаш добре пред твоите приятелчета от ФБР ли?

О, боже, биваше си го настроението му.

— Какво ти става?

Той не отговори, защото не можеше да изрази с думи нито какво ставаше в главата му точно в момента, нито как се чувстваше. Не можеше да проумее защо внезапно се бе наежил да се кара с нея. Само знаеше, че тя го е вбесила, че е бесен и на себе си, защото тя го караше да се чувства така, както никоя друга жена не бе успяла преди. Беше влязла под кожата му. А по-лошото беше, че той ѝ бе позволил.

Какво следваше? Да грабне сърцето му ли? По дяволите.

— Вече говори ли с агент Нолти?

— Не, чаках те да се качиш. Канеше се да си тръгнеш, без да ми кажеш довиждане ли? — Мразеше го. Нямаше да заплаче, колкото и да я вбесяваше. Пое си дълбоко дъх, за да възвърне решимостта си, прекоси стаята и му протегна ръка. — Благодаря ти за всичко, което направи.

Той не обърна внимание на ръката ѝ.

— Ейвъри... ако искаш...

Тя го прекъсна.

— Тайлър дойде горе да те търси. Искаше да говори с теб, каза, че било важно.

— Говорих с него допреди пет минути.

Тя сви рамене.

— Явно има още нещо да ти казва. Чака те в закусвалнята.

— Добре.

— Приятно пътуване до дома ти — каза тя. Обърна се и тръгна към прозореца. — Довиждане, Джон-Пол.

Не можеше да повярва, че тя го отпраща. Взира се в гърба ѝ цяла минута, после рязко се обърна и слезе долу. Беше се сбoguвала с него студено, сякаш бяха непознати. Беше прекалено ядосан, за да разбере защо бе променила държанието си.

За щастие, агентите не го накачулиха, докато прекосяваше участъка. Нолти и още двама смотаняци изучаваха картите и говореха по мобилните си телефони. Един агент се опита да го заприказва, но Джон-Пол не му обърна внимание, бутна летящата врата и продължи към закусвалнята. В предната част нямаше никой, но в кухнята се чуваше свирукане. Тръгна натам и видя Тайлър до скарата. Ароматът на цвъртящо месо изпълни въздуха.

— Готов ли си да тръгваш? — попита полицаят.

— Почти.

— Искаш ли да си вземеш хамбургер за из път?

— Не, благодаря. Къде са другите?

— Персоналът на закусвалнята ли? Отпратих ги преди известно време. Ако Нолти и приятелите му искат да ядат, ще трябва сами да си сготвят.

— Търсил си ме за нещо.

Тайлър се намръщи.

— Вече ти казах каквото имах да казвам. Оставих в колата ти листа, на който съм обяснил как се стига до хижата, просто в случай че размислиш и решиш да приемеш предложението ми. Помисли добре — настоя той. — Аз няма да мога да се кача там още цял месец — заради роднините на жена ми. Снощи ме информира, че ще ходим на две сватби и една семейна среща.

— Добре, ще си помисля — въздъхна Джон-Пол. — Благодаря ти за помощта, също и за храната и леглото.

— Радвам се, че можах да помогна — отвърна Тайлър. Отключи задната врата и двамата излязоха на алеята. — Внимавай.

— Добре. — Джон-Пол отвори вратата и се настани зад кормилото. Забеляза сгънатия лист, който полицаят бе оставил на седалката до него, и го взе с намерението да му го върне.

— Сигурен ли си, че момичето ще се оправи само?

Полицаят му задаваше този въпрос за трети път. Джон-Пол не промени отговора си.

— Ще се справи.

Не вярваше на това нито за секунда и по изражението на Тайлър съдеше, че и той не го вярва.

— До скоро виждане — каза Тайлър и вдигна лопатката, която държеше, за поздрав.

Джон-Пол пхна ключа, за да запали колата, остави листа на седалката и остана замислен. Съвестта му не му даваше мира. Ейвъри бе направила своя избор, напомни си той. Да, тя му бе заявила категорично, че не го желае и не се нуждае от него. Имаше само един проблем с това решение. Той я желаше и се нуждаеше от нея.

Мислеше, че се е отървал от чувствата си още преди години, когато бе изгубил илюзиите си, но сега осъзнаваше, че само се е заблуждавал с позата си, че мрази целия свят и няма доверие никому. Той бе човек и нищо човешко не му бе чуждо. Кой би повярвал?

Изобщо харесваше ли Ейвъри? Да, харесваше я, призна си той. Тя беше огън-жена, как да не я харесва.

Поклати глава и завъртя ключа. Двигателят замърка като нахранено котенце и той включи на скорост.

Бог му бе свидетел, че се опита, но не успя да събере сили да потегли. По дяволите, тя го побъркваше. Не му даваше мира. Тя

искаше той да си тръгне. Нали? Да, по дяволите. Беше сигурна, че ще бъде в безопасност, когато онези наперени агентчета поемеха охраната ѝ... Бог да ѝ е на помощ.

Ейвъри беше силна и със сигурност можеше да се справи с всичко, което изникнеше по пътя ѝ. Но би ли могла да контролира действията на агентите, които трябваше да я охраняват? Можеше ли да им попречи да прецакат всичко? И докато тя ги наглеждаше, кой щеше да наглежда нея?

Върна скоростния лост обратно и изгаси двигателя. Какво щеше да прави?

Остави ФБР да се тревожат за нея! Точно така. Точно това щеше да направи. Пак запали двигателя, но този път не докосна скоростния лост. Седя като замръзнал, неспособен да вземе решение. Що за играч се оказваше той? Отчаяно се опитваше да се убеди, че не му пука какво ще стане с нея.

Тя го размиваше. Караше го да иска неща, които никога не бе мислил, че може да има. По дяволите, тя го превръщаше в човек.

Джон-Пол се бори твърдо, но в крайна сметка загуби битката. Склони покорно глава, когато истината го зашлеви. По дяволите.

Погледни истината в очите, Ренърд. Няма да отидеш никъде без нея.

Изгаси двигателя и посегна към вратата.

Гласът го спря.

— Ще тръгнеш ли най-после? Хайде, Ренърд. Задушavam се тук, отзад, а спалният ти чувал вони на умрели катерици.

Той се обърна рязко.

— Какво си мислиш, че правиш?

— Не започвай с това, Джон-Пол. Подкарай проклетата кола и да се махаме най-после оттук. Не ме карай да повтарям.

Усмивката му грейна бавно и не принудено. Напрежението отпусна раменете му, а стомахът престана да го присвива. Изведнъж светът му се стори хубав. Ейвъри му се зъбеше като дива котка, определено го докарваше на отношение.

Той запали двигателя, включи на скорост, но не потегли.

— Щом идваш с мен, сладурче, аз ще казвам какво да правим и ти ще ме слушаш. Можеш ли да понесеш това?

Тя отговори, без да се колебае:

— Когато скочих от пожарната стълба, се приземих върху покрива на колата ти и го пробих. Можеш ли да понесеш това?

Той се ухили и подкара по алеята. Как можеше да не е луд по нея?

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Джили нетърпеливо чакаше да чуе броя на жертвите. Крачеше напред-назад из хотелската си стая, докато по телевизора, включен на един местен канал, продължаваха да повтарят новината. Всеки път, когато пускаха онзи чудесен запис, показващ експлозията на къщата, тя бързо сядаше на ръба на леглото. Ентусиазирано и ненаситно поглъщаше всяка секунда от великолепната гледка.

Какъв късмет, че някакъв турист случайно снимал пейзажа точно в секундата, когато къщата избухнала. Камерата му бе заснела изцяло задната ѝ страна. Ако Джили не можеше да го гледа по телевизията, щеше да побеснее. Вярно, и така бе леко раздражена, защото с нетърпение бе очаквала да натисне копчето, но и записът, който постоянно въртяха по телевизията, я караше да се чувства почти толкова добре.

Телефонът иззвъня точно когато записът свърши. Тя изключи звука на телевизора, преди да вдигне.

— Здравей, скъпи. Последва пауза от секунда-две.

— Видя ли по телевизията?

Звучеше толкова нетърпелив да я зарадва, но в същото време притеснен.

— Да, разбира се, че го видях. Не беше ли великолепно?

— Да... да — съгласи се той. — Засега са открили два трупа.

— Остава да намерят третия — добави тя. — Звучиш ми нервен, скъпи. Какво не е наред?

— Тревожех се да не се почувстваш зле сега, когато вече е факт. Радвам се, че не си разстроена.

— Да съм разстроена заради Кери? Тя съсипа живота ми и открадна дъщеря ми. Преливам от щастие.

— Липсваш ми — каза той. — Искам...

Гласът ѝ премина в гърлен шепот.

— Знам какво искаш. В колата ли си сега?

— Да — прошепна той.

— Тогава най-добре отбий — посъветва го тя. И после му описа с най-еротични подробности какво ще направи с него, когато се видят. Дишането му я развесели. Учестено и задъхано като на куче, на което му е горещо, помисли си тя. Властта, която имаше над мъжете, я възбуждаше.

— Ще ти хареса ли това? — попита тя без дъх, за да го заблуди, че е също толкова възбудена, колкото и той.

И продължи да му говори, докато той не започна да стене от желание. Внезапна тишина последва едно дълго стенание. Можеше да направи страхотна кариера на някой секс телефон, помисли си тя, но така не би спечелила толкова пари, колкото искаше. Все пак не беше зле, че имаше резервни варианти.

— Сега по-малко самотен ли се чувстваш, скъпи?

— Да — въздъхна той. — Скоро ще бъда при теб. Обичам те, Джили.

— Знам, скъпи. И аз те обичам.

Тя затвори телефона и отново закрачи из стаята. Дали полицията можеше да определи кой кой е от оскъдните останки от телата? Знаеше, че един от начините за идентифициране на жертви е по черепите и зъбите, но дали и те не бяха унищожени при експлозията?

Хмм. Какво щяха да правят в такъв случай?

Отново пуснаха записа по телевизията. Джили се втурна към леглото и седна да гледа. О, беше прекрасно, толкова прекрасно.

Когато новинарската емисия свърши, тя отиде при пътната си чанта и извади скъпоценната си видеокасета. Носеше я навсякъде със себе си. Пъхна я във видеото и коленичи пред телевизора, за да гледа. Колко пъти я беше гледала? Сто? Хиляда? И въпреки това никога не й омръзваше... и продължаваше да предизвиква едни и същи чувства у нея.

— Сега разбираш ли защо трябва да умреш? — прошепна тя към екрана.

Забеляза, че единият й нокът се е нацърбил, и се втурна към банята, за да го оправи. Погледна часовника и осъзна, че Мънк ще пристигне скоро. Трябваше добре да се приготви за него. И да го възнагради, разбира се. Като куче, което е изпълнило сложен номер, Мънк нямаше да има търпение да получи наградата си.

Девствено бяло, реши тя и извади един дантелен халат от пътната си чанта. Това щеше да му хареса. Но пък той харесваше всичко, което тя правеше, нали?

Не трябваше да забравя да си сложи червеното червило. О, колко харесваха мъжете нацупени червени устни.

Обожаваха съвършеното ѝ тяло.

Обожаваха ангелското ѝ лице.

Всички я обожаваха.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Парамедиците^[1] казаха на Кери, че е в шок, но тя не се съгласи, макар че разбираше как ѝ бяха поставили тази диагноза.

Вярно, че поведението ѝ бе доста странно. Когато я извадиха от клисурата, тя хлипаше неконтролируемо и нечленоразделно. Знаеше какво иска да каже, но не можеше да накара думите да излязат от устата ѝ в правилния ред и в подходящия момент. Въпреки това тяхното заключение бе пълна глупост. Те не бяха лекари. Какво ли разбираха? Мозъкът ѝ си беше съвсем добре, много благодаря.

Прожектори на камери светеха в лицето ѝ, докато я носеха на носилката и я настаниха редом със Сара в очакващата ги линейка. Кери се опита да седне, но осъзна, че най-безцеремонно я бяха вързали да лежи. Все пак можеше да си движи едната ръка. Протегна се през тясната пътечка и хвана ръката на Сара.

Приятелката ѝ изпитваше ужасни болки. И двамата парамедици се занимаваха с крака ѝ.

— Тя ще се оправи ли? Ще се оправи ли? — повтаряше непрекъснато въпроса си Кери. Въпреки че и двамата мъже я увериха, че Сара ще се оправи, Кери се чувстваше принудена да продължава да ги пита.

Единият би на Сара някаква инжекция и след секунди тя затвори очи. Ръката ѝ се отпусна. След като напълно обездвижиха крака ѝ, единият парамедик започна да измерва кръвното ѝ налягане, докато другият се зае с Кери.

— Той ще убие Ейвъри. Накарайте ги да го спрат. Чувате ли ме? Той ще... той ще...

Кери припадна. Ужасът на преживяното, в комбинация с липсата на сън, най-после я победи. Тялото ѝ просто въстана и се изключи.

Когато тя отново отвори очи, беше в болнично легло. О, как я болеше. Имаше чувството, че всеки мускул в тялото ѝ пулсира болезнено. Някой я беше пребил ли?

Отчаяно се опита да прочисти мъглата в съзнанието си. Ейвъри. О, боже, трябваше да я намери, преди да е твърде късно. Видя бутона за повикване върху чаршафа вляво и се опита да го стигне. Болка проряза лакътя ѝ и тя извика. Погледна надолу, видя, че ръката ѝ е гипсирана, и изруга.

Как се беше случило?

Клисурата, разбира се. Беше паднала с главата надолу в онази дълбока дупка и си спомни, че бе протегнала ръка, за да се предпази при падането. Знаеше, че е наранила китката си, но бе решила, че я е навехнала. Отначало не я болеше много, нали така? Не помнеше. Може да е била изтръпнала, както цялото ѝ тяло в онзи момент. Приятелката ѝ стенеше в агония и Кери отчетливо си спомняше, че бе поставила ръка на устата ѝ, за да заглуши виковете ѝ, ужасена, че Мънк ги дебне в мрака и се опитва да ги залови.

Къде беше Сара? Кери чу мъжки гласове в коридора, но не можеше да стигне до бутона за повикване. Тъкмо се канеше да извика, когато вратата се отвори и един млад лекар, облечен в син хирургически костюм и бяла престилка, влезе в стаята. В ръката си държеше медицински картон.

Казваше се д-р Бриджпорт и изглеждаше, сякаш не е спал цяла седмица. Това не е на добре, помисли си тя. После забеляза ръцете му. Те бяха огромни, сякаш му бяха трансплантирани от някое много по-голямо тяло, заедно с гъстата черна коса на, главата му.

— Вие ли сте моят лекар?

— Аз съм невролог. Прегледах рентгеновите ви снимки и снимките от компютърната томография — започна той.

— Правили са ми такива? — попита тя.

Той кимна.

— Получили сте средно силно мозъчно сътресение. Ще ви оставя още една нощ за наблюдение. Не видях нищо тревожно на скенера — добави той.

— Ами ръката ми?

— Счупили сте я.

— Очевидно.

Той пишеше нещо в картоната ѝ и без да вдига глава, каза:

— Лекуващият ви лекар ще дойде да ви види съвсем скоро. Междувременно има няколко агенти и полицаи, които нямат търпение

да говорят с вас. Ще позволя на двама да влязат... ако мислите, че можете да се справите.

— Главата ме боли. Може ли да ми дадете нещо за болката?

— След малко — обеща той.

Тя знаеше какво означава това. Когато Ейвъри беше малка и искаше нещо, което Кери не искаше да ѝ даде, тя използваше същата фраза. Но Ейвъри не ѝ вярваше, както и Кери не повярва на невролога сега.

— Искам нещо.

— Имате мозъчно сътресение, госпожо Салвети, и по-добре да не...

Тя го прекъсна.

— Добре, няма значение. Докторе, моята приятелка, която беше в същата линейка. Кракът ѝ бе съвсем разкъсан. Къде е тя? Знаете ли?

Той кимна.

— Съдия Колинс е в хирургията — обясни той.

Някой почука рязко на вратата. Лекарят затвори картоната, усмихна ѝ се и се обърна да си ходи.

— Трябва да си почивате — добави той, отвори вратата и пушна двама мъже в тъмни костюми вътре. — Десет минути — каза им. — После тя трябва да поспи.

Мъжете се движеха като войници на парад, със стегнати ръце и изправени глави. Приличаха си и по облеклото, само дето вратовръзките им бяха в различни тоналности. На единия беше сивочерна и раирана, а на другия — карирана, в приглушени тонове.

Агент на име Хилман отговаряше за разследването. В погледа му се четеше строгост, която ѝ се стори доста успокоителна. Кери реши, че нищо не може да убегне от този поглед.

Другият агент, който беше по-млад, натисна бутона, за да повдигне горната част на леглото ѝ, наля ѝ чаша вода и закрачи край нея, докато Хилман ѝ задаваше въпросите. Той я преведе през поредицата от събития и рядко я прекъсваше, когато тя спираше, за да събере мислите си. Кери искаше да му каже всичко наведнъж, нетърпелива да му зададе своите въпроси, но Хилман бе упорит и се придържаше към своите цели.

Тя се обърна към другия агент и го помоли да намери якето ѝ.

— Писмата са в джоба.

Хилман намери якето във вградения гардероб. Сложи си ръкавици и постави писмата в запечатващ се найлонов плик, който другият агент му подаде.

— Ан ми даде едно писмо. Искам да го прочета.

— Нека първо ги дадем в лабораторията, за да ги проверят за отпечатъци — каза ѝ младокът.

Тя бе решила, че той е по-сговорчив от Хилман, но сега осъзна, че е също толкова категоричен.

— Искам да знам какво ѝ е написал онзи подъл негодник, мъжът ѝ. Той е наел Мънк, за да я убие. Трябва да го арестувате.

Без да обърне внимание на настояването ѝ, Хилман продължи с въпросите си. Но на Кери ѝ беше писнало.

— Не, сега е мой ред. Искам да знам къде е племенницата ми.

— Търсим я.

— Намерете я.

Като видя колко е разстроена Кери, младокът ѝ предложи глътка вода и повдигна чашата със сламката до устата ѝ. Тя извърна глава.

— Кажете ми какво знаете за... — отново се опита да продължи с въпросите си Хилман.

— Искам да науча какво е състоянието на съдия Колинс, и то незабавно.

Агентите си размениха погледи и после Хилман ѝ отговори:

— Операцията ѝ приключи и сега е в реанимация.

— Засега е добре — добави другият.

Тя го изгледа ядосано.

— Как се казвате?

— Бийн, госпожо. Агент Питър Бийн.

Нищо чудно, че не се бе представил. Ако имаше такова име^[2], и тя нямаше да го казва на никого. Сигурно в училище са го скъсвали от подигравки.

Хилман отново започна с въпросите си. В продължение на цял час не спря, караше я да повтаря едни и същи факти отново и отново, докато накрая започна да се чувства, сякаш е престъпница, а те се опитват да изкопчат признание от нея.

Главата я цепеше.

— Стига толкова — отсече тя. — Не мога да отговарям на никакви въпроси повече.

Хилман изглеждаше разочарован, но се съгласи да я остави да почине известно време. Тя не бе в настроение за любезности. Заяви му да не се връща, докато няма новини за Ейвъри. За да я успокои — защото тя вече викаше, — Хилман ѝ даде да се обади на съпруга си. Бийн набра номера и ѝ подаде слушалката. Веднага щом чу гласа на Тони, тя избухна в сълзи.

— Нуждая се от теб, Тони. Трябва да дойдеш в Аспен.

Гласът му трепереше от вълнение, когато ѝ отговори:

— Скъпа, казаха ми, че не мога да дойда. Казаха, че веднага щом те изпишат от болница, ще те преместят заедно със съдийката някъде на безопасно място. Кери, любов моя, добре ли си? Така ми се иска да съм с теб в този момент. Съжалявам, че трябва да се справиш с това сама.

— Ейвъри обаждала ли ти се е?

— Не — отвърна той. — Не знаех, че ще идва в „Утопия“ с теб. Един агент дойде да говори с мен и ми каза, че тя изпуснала полета си.

— Не знам къде е — изхлипа Кери.

— Ще я намерим — увери я той. — Нищо няма да се случи на Ейвъри, обещавам ти. Държа този телефон свободен. Тя ще се обади. Знам, че ще се обади.

— Тони, не си давах сметка... толкова съжалявам за всичко. Ако искаш, фирмата е твоя. Можеш да я ръководиш както решиш. Вече не ми пука за това. Трябваше да ти се доверя. Такава глупачка бях.

Тя вече плачеше и беше ядосана, че агентите слушат всяка нейна дума.

— Обичам те — прошепна тя. — Наистина, Тони. Обичам те много. Моля те... кажи ми, че не е твърде късно.

— Не, не е. Мога... И аз те обичам — заекна той. — Ще взема следващия самолет. Ще спасим брака си. Всичко ще се оправи, щом ме обичаш. Всичко.

[1] Хора, обучени да оказват спешна медицинска помощ, но без лекарска квалификация. — Б.ред. ↑

[2] Бийн означава боб (англ.). — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Всяка надежда, че ФБР ще попречи имената на оцелелите да бъдат публикувани във вестниците и съобщени по телевизията, угасна, когато един новинарски екип засне как внасят Кери и съдийката в линейка в близост до мястото на експлозията.

Ейвъри чу за това по радиото, докато двамата с Джон-Пол караха през планината. Веднага след като излязоха от заспалото градче, тя се премести отпред, като ритна с левия си крак Джон-Пол по рамото, докато се прехвърляше на предната седалка. Обувката ѝ падна в скута му. Той поклати глава на непохватността ѝ и ѝ подаде обувката, а тя се извини.

Продължиха да слушат репортажите, докато сигналът не се загуби.

— Всички ли в Съединените щати вече имат камери? — възмути се той. Звучеше отвратен. — Някои хора просто обожават да нарушават правото на личен живот на останалите.

— Операторите от телевизионните станции обикновено носят камери — каза Ейвъри.

— Няма нужда от сарказъм, сладурче.

— Не бях саркастична. Просто изтъквах един факт. На Кери сигурно не ѝ е било никак приятно да ѝ заврат камерата в лицето. Някой от ФБР е трябвало да конфискува касетата. Сигурно криминалозите не са пристигнали навреме.

— Трябвало, можело — провлече той. — Това е мотото на Бюрото.

— Няма да ме ядосаш.

Той се засмя.

— Не се и опитвах.

Тя отвори прозореца си и в колата нахлу хладният нощен въздух.

— Опитваше се — каза му. — Най-после те разгадах.

— Така ли мислиш?

Тя се усмихна.

— Когато се запознах с теб, си помислих, че имаш зъб на ФБР поради някаква причина, но сега, като те познавам по-добре, си давам сметка, че това изобщо не е вярно. Фобията ти е много по-силна от това.

— Нима?

Тя кимна.

— Ти не харесваш никоя държавна служба.

— Не е вярно.

— Когато говорихме за зет ти в Министерството на правосъдието, ти изсумтя презрително.

— Те имат твърде много власт.

— А какво ще кажеш за ЦРУ? Знам, че си работил за тях.

Той не възрази и не отрече.

— Техните приоритети се променят според нечий каприз, изоставят агенти и цивилни да се оправят сами.

— Ами данъчната служба?

— Всички мразят данъчните.

За това бе съгласна с него. Продължи да му изрежда държавни служби и той продължи да ѝ обяснява какво не е наред с всяка една от тях.

— Мисля, че доказах тезата си. Знаеш ли какъв е най-големият ти проблем?

— Не, но ти ще ме осветлиш, нали?

— Аха. Ти не харесваш никого, който заема пост, свързан с власт. Анализът ѝ не го засегна.

— Нали си чувала какво казват. Абсолютната власт корумпира абсолютно.

— ФБР няма абсолютна власт.

— Мисля, че има.

— Знаеш ли какво ще ти кажа?

— Какво?

— Терапия. Нуждаеш се от интензивна терапия, за да се отървеш от враждебността си. — Преди той да ѝ каже, че мрази и терапиите, тя смени темата. — Трябва да намерим телефон, за да се обади на Кери.

— Защо не ѝ се обади от участъка?

— Защото ти щеше да тръгнеш без мен. Още не мога да повярвам, че щеше да ме изоставиш. Полудявам всеки път, като се сетя

за това.

Дали да ѝ кажеше истината или не? Стисна зъби, докато обмисляше това. Тя звучеше толкова разочарована от него, дори наранена.

— Виж... — започна той, после спря.

— Да?

— Може би щях да остана.

— Може би? — Тя го сръга в ръката. — Какво значи това?

— Значи, че щях да остана. Сега е твой ред да се гърчиш. Как така реши да изоставиш суперотряда от ФБР?

— Стига си ги наричал така. Сигурна съм, че агент Нолти и останалите агенти могат да се справят отлично с работата.

— Нима? Тогава повтарям въпроса: защо реши да тръгнеш с мен?

Тя сви рамене.

— Мислих за това, което каза, и се съгласих. Не е добра идея да ни съберат и трите заедно в една и съща къща.

— И?

— И какво? Чакаш комплименти ли? — Преди той да ѝ каже, че тази мисъл не му е минала през ума, тя продължи: — Добре, ще го кажа. Мисля, че имам по-голям шанс да оцелея, ако съм с теб.

— Какво те накара да минеш на страната на мрака? — попита той ухилен. — Нолти ли каза нещо, което те превърна в агент беглец?

— Аз не съм агент. Анализатор съм и той не е казал, нито направил нещо. Все още имам пълна вяра в Бюрото. Никой не е полялен от мен.

— Аха. Тогава защо ги изостави?

Тя обмисля отговора си известно време.

— Вземам инициативата в свои ръце. Така ни учат в Бюрото.

— Сигурно — изсумтя той. Кимна към една табела край пътя. — На осем километра има ресторант. И аз трябва да се обадя по телефона и да повикам помощ.

Господин Единак щеше да моли някого за помощ! Това бе истински шок.

— После какво? — попита тя.

— Ти можеш да се обадиш на Кери, но не ѝ казвай накъде сме тръгнали.

— Как бих могла. Аз не знам накъде сме тръгнали.

Той взе сгънатия лист.

— Тайлър има хижа в планината на два часа път. До хижата има плевник, в който можем да скрием колата. Тази нощ ще отседнем там.

Тя отново погледна през задното стъкло, за да се увери, че не ги преследват. Не бяха виждали кола от дълго време и тя осъзна, че вероятно проявява параноя, но продължи да стои нащрек. Прекалената предпазливост не е излишна никога, помисли си тя.

— Имаш ли някакви предположения къде може да бъде Мънк?

— Сигурно е още в Колорадо и вече е чул, че леля ти и съдийката са още живи.

— ФБР ще търсят и нас — каза Ейвъри.

— Не нас, сладурче. Теб. Ще търсят теб.

— Пуснах душа, в случай че някой от агентите се качи горе, и заключих спалното помещение, но в крайна сметка Нолти ще открие, че ме няма, и ще вдигне тревога.

И тогава щеше да стане страшно. Когато Картър научеше за ситуацията, щеше да й стъжни живота. Тя вече бе репетирала разговора с него. Щеше да настоява, че това не е било неподчинение. Картър бе строг, но беше и разумен човек. Със сигурност щеше да оцени ползите от това, че тя бе проявила инициативност... отново.

— Тайлър ще каже ли на Нолти, че ти е предложил да използваш хижата му?

— Не. Той разбра ли, че ти излезе през прозореца?

— Не.

Джон-Пол зави по отбивката към ресторанта и спря на паркинга отпред. Неоновите букви мигаха, сигнализирайки, че ресторантът е отворен.

— Ще ми разкажеш ли за Джили? — Той бе избягвал да споменава тази тема досега, защото бе видял как реагира Ейвъри, когато Тайлър я нарече нейна майка. Тя не му отговори. — Ще трябва да ми кажеш срещу какво се изправям.

— Срещу какво се изправяме двамата — поправи го тя. — Да, ще ти разкажа това, което знам, но не на празен стомах. Утре — обеща тя. — Ще ти разкажа всичко.

— Добре.

Той я хвана за ръка и двамата влязоха в ресторанта. Цветовете вътре накараха и двамата да присвият очи. Стените бяха боядисани във фосфоресциращо лилаво и оранжево в контраст с белите гетинаксови плотове и маси. Точно до вратата имаше джубокс. Докато си пробиваха път по тясната пътека, пееше Елвис Пресли.

Джон-Пол избра едно сепаре до стената, за да може да наблюдава паркинга. Изчака Ейвъри да се намести на оранжевата седалка от изкуствена кожа и се настани срещу нея.

Сервитьорката беше тийнейджърка, но се влачеше като деветдесетгодишна. Имаше обица на езика, заради която почти не ѝ се разбираше какво говори.

— К'во да ви дон'съ?

Поръчаха си сандвичи с пуешко и чай с лед. Веднага щом сервитьорката мина зад бара, Ейвъри изрови няколко монети от портмонето си и се отправи към телефона, който бе забелязала в дъното на пътеката, до тоалетните.

Разговорът с Кери бе предимно монолог. Леля ѝ бе в особено състояние.

— Къде си? — попита тя. — Защо не си тук? Добре ли си? Чу ли, Джили е жива? Фалшифицирала собствената си смърт, дяволите да я вземат. Не я мислех за толкова умна. Тя е като котка, Ейвъри. Да, точно така. Осъзнаваш ли, че ако бе пристигнала в хотела по времето, когато трябваше да пристигнеш, щеше да попаднеш в онази къща заедно с нас?

— Кери, успокой се — каза Ейвъри, когато леля ѝ най-последно спря за миг.

Кери си пое дълбоко дъх и ѝ разказа отчасти какво се бе случило от момента, в който се бе качила в колата с Мънк и другите жени. Ейвъри не промълви нито дума, докато слушаше зловещата история.

— Когато се видим, ще ти разкажа подробно — обеща Кери. — Ти как си?

— Добре съм.

— Толкова се тревожех и страхувах за теб, но ти си добре.

— Да, добре съм — повтори Ейвъри ѝ се загледа в Джон-Пол. — Кери, кой агент отговаря за охраната ти?

Леля ѝ заговори в същия момент, в който Ейвъри зададе въпроса си.

— Казаха, че ще ни скрият в тайна квартира. Предполагам, че ще ни транспортират до Флорида.

— Защо до Флорида?

— Заради процеса.

— Какъв процес?

— О, Ейвъри, не знаеш ли? Насрочили са дата за нов процес срещу онзи негодник Скарет. Не си ли получила известие? На мен със сигурност не са ми звънили.

Ейвъри бе поразена от тази новина. Знаеше, че има вероятност да се проведе повторен процес, но не бе очаквала това да се случи толкова скоро.

— Не, не съм получавала никакво известие.

Кери не бе на себе си от яд.

— Казаха ми, че този убиец, когото Джили е наела, няма да се спре, докато не ни убие.

— Или докато ние не го пипнем. А ние ще успеем, Кери. Сега те моля, успокой се. Говори ли вече с Тони?

Гласът на Кери се размекна. Тя подсмъркна и прошепна:

— Той не е на себе си от тревоги. Иска да му се обадиш веднага, за да чуе гласа ти. Копнея да се прибера вкъщи, Ейвъри, и искам ти да дойдеш с мен, но няма да ни позволят. Дори не знам дали ще пуснат Тони да дойде при мен. Опитвам се да им сътруднича...

Ейвъри я прекъсна.

— Как е съдийката?

— Какво? О, Сара. Тя се казва Сара. Още е в реанимацията. Тя си разби коляното и трябваше да ѝ направят операция, но сега е по-добре. Ще я държат в реанимацията още няколко часа заради възрастта ѝ, но това е само презастраховка. Лекарите вече ме пуснаха да поседя при нея и да поговорим няколко минути. О, боже, забравих да ти кажа. Сара Колинс е съдията, определила присъдата на Скарет.

— Не, това не е вярно. Помня съдията. Казваше се Хамилтън.

— Да, съдия Хамилтън ръководеше процеса и осъди Скарет. Върнахме се в Бел Еър, щом го признаха за виновен, помниш ли?

— Да, но Скарет не е бил осъден окончателно. Както и да е, Хамилтън умрял и когато Скарет се явил, за да му прочетат присъдата, съдия е била Сара.

— Значи това е връзката — каза тя. — Ами другата жена?

— Ан Трап не поиска да тръгне с нас. Това е дълга история, ще ти разкажа всичко, когато пристигнеш тук. В болницата ли ще те доведат, или направо на летището? Ако искат да летим със самолет до Флорида, няма да тръгна без теб. Ще имаме три пълни седмици, преди да решат дали ще ни позволят да свидетелстваме на процеса или не. Ако Мънк още е на свобода...

Ейвъри я прекъсна.

— Три седмици? Казваш ми, че новият процес започва само след три седмици?

— Да. Сигурна съм, че ще ни скрият някъде близо до съдебната зала, така че ако свидетелстваме, да бъде по-лесно да ни прехвърлят в съда.

Ейвъри не успяваше да обработи информацията.

— И казваш, че има вероятност да не ни позволят да свидетелстваме?

— Скъпа, какво ти става? Не ме ли слушаш? Да, има вероятност ние да не свидетелстваме. Разбра ли? Иначе ще бъдем като мишени, идеалната възможност за Мънк да ни убие.

Ейвъри стисна слушалката.

— Никой няма да ме спре да свидетелствам на процеса.

— Бъди разумна.

— Искаш Скарет да се измъкне ли? — Гласът ѝ потрепери от ярост.

— Твоята безопасност е по-важна за мен.

— Няма да позволя да го освободят.

— Ще имаме достатъчно време, за да обсъдим това преди процеса — каза Кери. — Защо не ме питаш нищо за Джили?

— Не искам да говоря за нея.

— Моля се, като я заловят, да ми дадат пет минути насаме с нея.

— Тя ще те унищожи.

— Но не и теб, не и с всичките умения по карате и тай-чи, които си учила — въздъхна Кери. — Не се страхувай от нея.

Ейвъри едва не се разсмя. След всички страховити истории, които бе чувала за Джили през годините, трябваше да е луда като самата нея, за да не се страхува.

— Ти видя ли я? Вътре в къщата ли беше?

— Да — отвърна Кери. — Ще ти разкажа всичко, като се видим.

— Искам да ми обещаеш, че ще направиш всичко, което агентите ти кажат. Нали, Кери? Обещай ми.

— Разбира се.

— Не прави задачата им... по-трудна, отколкото е. Знаеш се каква ставаш, когато си разстроена или изплашена.

— Не съм изплашена, ядосана съм. Много, много ядосана. Не можеше ли Джили да си остане мъртва, по дяволите?

— Тя изобщо не е умряла — изтъкна Ейвъри.

— Само да не ни напъхат в някоя дупка, докато ни охраняват. Къщата ще бъде във Флорида, така че ще искам нещо на брега.

— Кери, ти нямаш право на глас за това.

— Ако не е хубава, ще се опитам да задействам някои връзки. Нямам търпение да те видя.

Ейвъри се напрегна. Леля ѝ бързо избухваше, когато нещата не ставаха така, както тя искаше, и сега следваше точно това.

— Аз няма да се присъединя към вас. Няма да дойда в тайната къща с...

Не успя да продължи. Викът на Кери я накара да се присвие и да дръпне слушалката от ухото си.

От мястото, където седеше, Джон-Пол също чу писъка на лелята. Лицето на Ейвъри пребледня силно, докато слушаше. Той се изправи, отиде до телефона и взе слушалката от ръката ѝ.

— Кажу чао, сладурче.

— Тя е много разстроена.

— Аха.

— Обичам те, Кери, ще се видим скоро. Засега чао.

Чу Кери да вика:

— Ейвъри Елизабет, да не си посмяла да затва...

Джон-Пол закачи слушалката на мястото.

— Стори ми се приятна жена — успя да каже, без да се разсмее.

Сервитьорката ги гледаше, докато поставяше чиниите им на масата. Ейвъри се дръпна от Джон-Пол и отиде в тоалетната да си измие ръцете. Когато се върна на мястото си в сепарето, той вече бе изял сандвича и довършваше студения чай.

— Не искам да си създаваш погрешно впечатление за леля ми. Вярно, че понякога е много трудна, но съм сигурна, че след като я опознаеш, ще я харесаш не по-малко от мен.

Той се ухили.

— Не мога да си го представя.

Тя отхапа от сандвича, който имаше вкус на пресовани стърготини, и отпи от чая, за да преглътне по-лесно.

— Искаш ли го? — попита тя и побутна чинията си към него.

Той я бутна обратно.

— Трябва да го изядеш — настоя и си взе един от поизсъхналите пържени картофи.

Тя забеляза, че Джон-Пол наблюдава шосето отвъд паркинга.

— Тук май нямат много клиенти.

— Затварят след петнайсет минути. Може би затова няма никой освен нас. Кажете ми нещо, Ейвъри. Когато попълваше молбата си за Бюрото, искаше ли да станеш агент?

— Да.

— Тогава защо не стана?

Тя се канеше да му даде стандартния си отговор на този въпрос, но после реши да бъде абсолютно честна с него. Освен това той щеше да разбере, че го баламосва и не му казва истината.

— Смятах, че би трябвало да искам да стана агент. Един агент от ФБР спаси живота ми и мисля, че точно тогава си наумих, че искам да бъда като него. Нали разбираш, да спасявам живота на хората.

— Значи си искала да спасяваш света. На колко години беше, когато взе това фундаментално решение?

— На дванайсет. Току-що ги бях навършила.

— Удивително.

— Защо?

— Че не си променила желанието си, че си останала вярна на тази цел, докато завършиш училище и после колеж.

— Ти помниш ли какъв искаше да станеш, когато беше малък?

— Не помня на колко съм бил, когато реших, че ще е супер, ако стана астронавт. Може би на десет или единайсет.

— И този план се провали? — подразни го тя.

— Животът ми попречи. В крайна сметка започнах да уча инженерни науки в Тюлейн, завърших и постъпих в армията.

— Защо избра флота?

— Бях пиян.

Тя не се върза.

— Кажи ми истинската причина.

— Мислех, че мога да постигна нещо. Харесвах дисциплината и исках нещо различно от Боуън, Луизиана.

— Но сега живееш в Боуън, нали?

— Да. Трябваше да се махна оттам, за да осъзная какво искам в живота. Всъщност живея край Боуън, в мочурището.

— Значи наистина си се изолирал от живота?

— Харесва ми да съм сам.

— Сигурно нямаш много компания в мочурището.

— И това ми харесва. Ти в кой колеж си учила?

— Университета „Санта Клара“. После в Станфорд. — Тя отхапа отново от сандвича си и едва преглътна ужасното подобие на храна. Хлябът бе клисав, марулята — увехнала, а пуешкото — прекалено сухо. — И двамата не сме отишли много далече. Останали сме близо до дома си. Кери искаше да уча в колеж в Ел Ей, за да мога да работя почасово в нейната фирма.

— И какво правеше там?

Тя се изчерви. Реакцията ѝ събуди любопитството му.

— Караше ме да правя реклами. Веднъж се съгласих, за да ѝ направя услуга, защото изпускате срока.

— И какво правеше в тази реклама?

— Държах един сапун, пърхах с мигли и пеех една тъпа песничка.

Той не се засмя, но се сдържа трудно.

— Изпей ми я.

— Не. Беше ужасна и я мразех. Изглежда, съм интроверт по природа — добави тя и сви рамене. — Тъй като мечтаех да стана агент от толкова отдавна, Кери се предаде и престана да ме тормози. Всъщност и двете се предадохме.

Тя бутна чинията си настрана и Джон-Пол се пресегна да си вземе още няколко картофа.

— Ти в какъв смисъл си се предала?

Ейвъри сгъна салфетката си и я остави на масата.

— За един от предметите, които изучавах, участвах в един проект в гимназията в Сан Хосе и много ми хареса да работя с деца. Разбрах се чудесно с тях — добави тя с нотка на изненада. — Дори направих още нещо, взех няколко допълнителни курса в университета,

за да получа сертификат за учител. Мислех да преподавам история. Но не казах на Кери.

— Защо не? Тя какво има против учителите?

— Нищо. Просто не искаше аз да ставам учителка.

Той се наведе напред и я погледна изпитателно.

— Ейвъри, какво не ми казваш?

Тя не отговори на въпроса му, а извика на сервитьорката да донесе сметката им.

— Хайде, скъпа. Отговори ми. Защо не е искала да станеш учителка?

— Заплащането е ужасно.

— Какво друго?

— Учителите не са особено уважавани. Нали знаеш какво казват. Тези, които могат, работят, тези, които не могат, преподават. Според Кери преподаването не се радва на високо обществено положение. Леля ми не е пресметлива. Знам, че я изкарах ужасна, но тя не е такава. Честно.

— Това ли е всичко? Това ли е причината да не станеш учителка? Заради ниското обществено положение?

— Кери смяташе, че не е добра идея да съм край деца.

— Защо?

Нямаше да я остави на мира, докато не изкопчеше всичко.

— Смяташе, че ще ми бъде трудно.

— Аха.

— Какво значи това?

— Ти не можеш да имаш деца, нали?

Искаше й се да му каже. Изпита силно желание да му разкаже всичко, да му излее душата си. Никога преди не бе имала такова чувство, но Джон-Пол не приличаше на никой друг мъж, когото бе срещала. На него изобщо не му пукаше за общественото положение. Не искаше да е част от отбора, нямаше скрити цели. Беше открит и директен. Може би затова се чувстваше така силно привлечена от него. И толкова спокойна в компанията му.

— Не знам как ти хрумна подобно нещо.

— Каза ми, че никога няма да се омъжиш, което ми се стори малко странно.

Тя яростно се нахвърли на този коментар.

— Защо? Защото всички жени искат да се омъжат? Не може да вярваш в това. Много жени са щастливи и без мъж до себе си.

Той вдигна ръка.

— Чакай. Съгласен съм с теб, но когато ми каза, че няма да се омъжиш никога, звучеше, сякаш се защитаваш. Затова ми се стори странно. Сега разбирам защо. Не можеш да имаш деца и това е причината Кери да не иска да работиш с деца. Прав съм, нали?

— Да.

Беше готова за битка. Беше му позволила да види уязвимостта ѝ и знаеше, че ако той проявеше и капка съжаление или съчувствие, тя щеше да реагира бурно. Ще оскубе косата му или своята собствена. Или, още по-лошо от нейна гледна точка, можеше да заплаче. Знаеше, че реакцията ѝ е защитен механизъм, но не ѝ пукаше. Взря се в очите му и зачака, предизвиквайки го да започне да се държи мило.

Той просто се взираше в нея.

— Е? — настоя накрая, когато Джон-Пол не каза нито дума.

— Това е адски глупаво.

Тя примигна.

— Моля?

— Чу ме, сладурче. Обичаш да работиш с деца, значи точно това трябва да правиш. Адски глупаво е да слушаш леля си и да правиш каквото тя иска.

— Но аз съм много добра в работата си в Бюрото.

— Е, и? Имаш повече от един талант, нали? Можеш да си добра в много неща.

Той стана да плати сметката и после отиде да се обади по телефона, но през цялото време не отделяше поглед от паркинга. Ейвъри погледна сервитьорката, която направи с дъвката си балон, два пъти по-голям от главата ѝ, а после се облегна на бара и се загледа в Джон-Пол.

След пет минути той бе готов.

— Хайде. Трябва да тръгваме.

Тя го последва до колата. Докато той отключваше вратата ѝ, тя го попита:

— А ти в какво си добър?

— В много неща.

— Знам, че си работил в ЦРУ. Какъв бе талантът ти там?

Той не отрече.

— Стрелбата. Бях добър стрелец. Не, това не е вярно. Не бях просто добър. Бях страхотен. Зрение като на орел.

— Има ли нещо друго, в което да си толкова добър?

— Да — ухили се той. Прегърна я през кръста и бавно я придърпа към себе си. — Много съм добър в още едно-две неща.

— Например?

Той я придърпа още по-близо до себе си и допря устни до ухото ѝ.

— Ако нещата се развият така, както планирам, ще имаш възможност да научиш от първа ръка — прошепна ѝ той.

— О, боже — промълви тя без дъх.

Дали усещаше колко е настръхнала? Сигурно, помисли си тя, въздъхна и се обърна да го погледне в очите.

Той се усмихна нежно и целуна топлите ѝ меки устни. Ставаше невъзможно да ѝ устои. Замаяният поглед в очите ѝ го накара да се почувства много доволен от себе си.

— Най-добре да потегляме, преди да съм се отнесъл и да реша да ти покажа веднага.

Той ѝ отвори вратата, а после заобиколи и седна зад кормилото. Напуснаха паркинга и отново се отправиха към Денвър.

— Трябва да се отдалечим от онзи ресторант — каза той. — Сервитьорката те е запомнила.

— Мислиш ли?

— Да. Ти определено си запомняща.

— Имам новина за теб, сладурче. — Тя провлачи глас, имитирайки южняшкия му акцент. — Момичето с дъвката зяпаше теб.

Той сви рамене.

— Ще ни трябва поне още час, докато стигнем до хижата на Тайлър. Ако видим магазин по пътя, трябва да се отбием да купим някои провизии.

— Съмнявам се да намерим магазин, отворен толкова късно.

— И какво от това?

— Засрами се. Да не смяташ да влизаш с взлом?

— Те изобщо няма да разберат, че съм бил там.

Тя не се опита да го разубеди. Беше прекалено заета да мисли за предишната му забележка. Какво щеше да стане, ако всичко се

развиеше така, както той планираше?

След петдесет километра откриха магазин за хранителни стоки и рибарски такъми. Вътре беше тъмно.

Уменията на Джон-Пол бяха неизброими. Той отключи вратата, без да остави и драскотина, очарова черния доберман, който пазеше вътре, и напазарува всичко, което му хареса. Тя му помогна да отнесе осем литра мляко и четири торби с продукти до колата.

Той изчисли сметката, докато прибираше покупките, и остави четири двайсетдоларови банкноти да стърчат изпод касата.

— Колко време ще останем в тази хижа? — попита тя, когато отново потеглиха. — Купихме храна за цял месец.

— Ще останем поне една нощ, може би две — отвърна той. — Тайлър ми каза, че има малък град на около двайсет и пет километра от хижата. Накарах Тео да провери някои неща и когато открия какво става, ще решим какво да правим.

— Няма да пропусна процеса.

— Разбирам. Може ли да те питам нещо?

— Да.

— Скарет ли е причината да не можеш да имаш деца?

— Да. Един куршум ме улучи точно където не трябва. Но знаеш ли какво? Аз все едно не бих имала деца. Не бих поела риска това, което не е наред у Джили, да се окаже генетично и да се предава по наследство. Така че всъщност няма значение.

— Напротив, има — възрази той. — Скарет те е лишил от правото да направиш този избор. Това има значение.

Той говореше ядосано, но тя не се разстрои. Това, което беше казал, бе вярно.

Тя смени темата с по-безобидна и заговори за разни глупави неща, които ѝ се бяха случили като дете. Той ѝ разказа за живота си и за семейството си и когато ѝ разправи за баща си, тя се разсмя няколко пъти.

— Хората наистина ли го наричат Големия Джейк?

— Да. Ще го харесаш — предсказа той.

Смяташе, че тя ще се запознае с баща му някой ден. Това щеше да ѝ хареса. Искеше ѝ се да научи за семейството му, за дома му и работата му. Изобщо всичко за него. Преди тя да продължи разговора, видяха два чифта фарове да се приближават по пътя насреща им.

Той зави по един страничен път и изгаси светлините. Мълчаливо изчакаха колите да ги подминат.

— Когато помоли зет си за помощ, тревожеше ли се, че може да каже на ФБР къде отиваме?

— Защото работи в Министерството на правосъдието ли?

— Да.

— Семейството е на първо място, сладурче. Винаги.

— Все пак...

— Той няма да каже на никого и ще помогне. Казах му какво искам да свърши и той се съгласи.

— Добре. Радвам се, че му имаш доверие.

Чакаха в тъмнината още няколко минути, преди да решат, че е безопасно да продължат.

Мислите на Ейвъри препускаха в различни посоки, но все се връщаха на онова, което той бе прошепнал в ухото ѝ. Може би, ако спреше да го гледа, щеше да може да мисли за нещо друго. Беше минало толкова време, откакто бе имала интимна връзка с мъж, че бе решила, че е станала експерт в блокирането на подобни мисли и желания.

Но то ѝ се удаваше, преди да срещне Джон-Пол. Сега предпазните порти бяха широко отворени и тя мислеше единствено за това, че ѝ се иска да го докосне. Навсякъде.

Още трийсет минути се опитваше да мисли за нещо друго, а не за секс. Мислено направи баланса на чековата си книжка и изчисли колко време ще може да си плаща наема на апартамента, ако я уволняха и не получаваше заплата. Три месеца или четири? Ако загубеше работата си.

Започна да тропа с крак по пода. Кого заблуждаваше? Разбира се, че щяха да я уволнят. Не можеха да я арестуват за проява на неподчинение, но дали Картър нямаше да я обвини във възпрепятстване на разследването? Джон-Пол постави ръка на коляното ѝ.

— Защо си толкова напрегната? — Когато тя не можа да измисли убедителна лъжа, той каза:

— Ето го.

Зави по един черен път. Виждаше в тъмното по-добре от нея. Тя дори не бе забелязала малката отбивка.

— Сигурен ли си?

Ръката му още бе на крака ѝ и тя нямаше желание да я отмества. Взираше се пред себе си, преструвайки се, че гледа пътя, а в същото време си представяше как му разкъсва дрехите. Твърде разюздана ли ставаше? Тя поклати глава. Не, беше нормално да има такива желаниа, като всяка друга жена, но тъй като не бе изпитвала нищо подобно от толкова дълго време, не успяваше да се справи с тях добре.

— За какво си мислиш? — попита той.

За секс, по дяволите. Мисля си за секс.

— Нищо особено.

— Така ли?

Дори гласът му бе секси. Като прокара пръсти през косата си, Ейвъри осъзна колко е напрегната и колко ужасно несигурна в себе си се чувства.

Заобиколиха някакви дървета и пътят се разшири в нещо, което вероятно бе поле. В тъмното бе невъзможно да се определи. Ейвъри отново започна да тропа с крак по пода. Беше нервна, че щеше да остане сама с него в някаква отдалечена хижа.

Той спря пред стъпалата. Когато загаси двигателя и фаровете, стана тъмно като в рог. Ейвъри не виждаше дори ръцете си.

— Стой тук, докато намеря ключа под стъпалото на верандата.

Тя не можеше да помръдне, дори животът ѝ да зависеше от това. Краката ѝ бяха омекнали и ѝ се стори, че започва да се задушавя. За щастие, докато той отключи входната врата и запали лампите в хижата, тя бе успяла да овладее полуделите си мисли.

Хижата бе уютна и миришеше на бор и смола. Срещу входната врата имаше каменна камина, край която стояха два плетени стола с меки карирани възглавници в червено и жълто. Добрите времена бяха отминали за зеленото канапе — облегалките бяха протрити, а тапицерията избеляла, — но изглеждаше много удобно. Вдясно от вратата бяха разположени кръгла чамова маса и четири стола.

Зад тях се виждаше малка кухня с врата към задната страна на хижата. Ейвъри остави една торба с покупки на кухненския плот и прекоси дневната до другия ѝ край. Там имаше къс коридор с две врати. Лявата водеше към банята. Тя отвори и другата и влезе вътре. Мека светлина струеше в просторната стая. Двойно легло със старомодна желязна табла, покрито с шарена кувертюра. Колкото

повече се взираше в леглото, толкова по-бързо биеше сърцето ѝ. Чу, че Джон-Пол прибира покупките в хладилника, и си помисли, че трябва да му помогне, но не можа да се помръдне от мястото си.

— Това е просто едно легло, за бога. Какво толкова?

Отвратена от себе си, че е толкова нервна, тя грабна пътната си чанта и отиде в банята, за да си вземе душ.

Не беше си направила труда да сложи в багажа си някоя похубава нощница или халат. След като изсуши косата си и изми зъбите си, тя облече едни розови къси гащи и старата си тениска с емблема на университета „Санта Клара“. Бе поне с три размера по-голяма. Висеше като палатка и стигаше почти до коленете ѝ.

Взря се преценяващо в огледалото и реши, че ѝ липсва опит в женските трикове. За пръв път в живота си искаше да изглежда добре. Ах, как би се изсмяла Кери, ако знаеше. Тя винаги критикуваше начина, по който племенницата ѝ се обличаше, и за пръв път Ейвъри бе съгласна с нея.

Все едно, сега не можеше да направи нищо за външността си. Въздъхна, остави чантата си в ъгъла на спалнята, за да не се спъва в нея, и отиде в дневната точно когато входната врата се отвори и Джон-Пол влезе вътре. Той затвори вратата, спусна резето, обърна се и замръзна на място.

— Какво е станало с теб? — попита тя.

Той не ѝ отговори.

— Изглеждаш, сякаш си се валял в калта? Какво е станало? — повтори тя.

Джон-Пол не можеше да отмести поглед от краката ѝ. Всякакви фантазии нахлуха в главата му.

— Прибрах колата в плевника и мислех... маслото... гумите...

— Да?

— Какво?

Той най-последно се насили да я погледна в очите. Знаеше, че сигурно изглежда като елен, внезапно попаднал пред фаровете на някоя кола на пътя. Когато я видя застанала на вратата, коленете му буквално омекнаха. Свежият ѝ вид бе опияняващ. Бе просто великолепна. Дали имаше някаква представа как му въздейства?

— Какво за маслото и гумите?

— Точно така.

Той говореше несвързано като идиот и единствено тя бе отговорна за този внезапен спад в коефициента му на интелигентност. Той мина покрай нея, мърморейки нечленоразделно, отиде в банята и затвори вратата.

Тя си извади бутилка вода от хладилника, изгаси лампите в кухнята и дневната и се върна в спалнята. Докато сгъваше кувертюрата, не спря да си повтаря, че трябва да се успокои. Намери чисти чаршафи на един рафт в дрешника и застла леглото с тях. Извади от скрина едно тънко одеяло. Качи се на леглото и изпълзя до средата. Седна с изпънат гръб и сгъна краката си в поза „лотос“. Опита да изчисти съзнанието си и да се концентрира върху дишането си. Точно когато се канеше да седне на въображаемата веранда с люлка, освободена от всякакви грижи и тревоги, Джон-Пол я прекъсна.

— Отиваш на щастливото си местенце ли?

Отвори рязко очи. Той стоеше на прага и я гледаше. Беше си облякъл къси гащета и нищо друго. Дори не си бе направил труда да ги закопчее. Обаче Ейвъри забеляза, че се беше избръснал и бе измил косата си. Едри капки вода блестяха по загорелите му рамене.

Като седеше на леглото, определено тя бе в по-неизгодната позиция. Ако щяха да подхождат към ситуацията като зрели хора, Ейвъри предпочиташе да е на равна нога с него. Бързо стана от леглото.

— Да — кимна тя. — Опитвах се да релаксирам.

Той се прозя шумно.

— Ейвъри?

— Да?

Той се облегна небрежно на рамката на вратата, кръстоса единия си глезен пред другия и скръсти ръце на гърдите си. Тя се опита да не се взира в тъмните косми около пъпа му.

— Аз на канапето ли ще спя или на леглото?

Имаше ли смелостта да бъде напълно откровена с него и да му каже какво иска? Да бъде смела или да си замълчи, мислеше тя трескаво. Прокашля се и прошепна:

— В леглото... с мен, ако това е, което искаш. — По дяволите, бе прозвучала толкова уязвима, може би дори малко изплашена. — Ако искаш — повтори тя дрезгаво.

— Да, искам.

Джон-Пол направи една крачка към нея, но спря, когато тя вдигна ръка.

— Не толкова бързо, Ренърд.

— Какво? — попита той предпазливо.

— Има няколко основни правила, които трябва да обсъдим преди това.

Тя не се шегуваше. Той щеше да се изсмее, ако не бе забелязал колко е нервна.

— Основни правила? Като да няма удари под пояса ли? Такива правила ли? — Тя мълчеше и той попита: — Ще се боксираме ли, или ще ми позволиш да...

— Няма да си свалям тениската. Ясно?

— Добре, щом искаш. Но ако размислиш и искаш да я свалиш, пак нямам нищо против.

— Ако искам, ще го направя, но аз не искам и вероятно няма да поискам. Съгласен ли си?

Той вече бе забравил за какво точно преговарят.

— Да, става.

Пристъпи още крачка към нея.

— Не съм свършила.

Той се ухили.

— Така си и мислех. Добре, какво още?

— Трябва да използваш презерватив. Не мога да имам деца, но не сме си правили изследвания, така че...

— Възнамерявах да го направя — каза той и тя млъкна смутено.

— Планирал си?

— Аха.

Той извади един кондом от джоба си и го хвърли на леглото.

— Нещо друго?

— Доста самонадеяно от твоя страна.

— Ейвъри, ако не те докосна съвсем скоро, ще превъртя, така че побързай с изброяването на правилата.

Сърцето ѝ биеше лудешки.

— Ако се разочароваш...

— Няма.

— Все пак, ако се разочароваш, не го казвай на глас. Не ми се оплаквай.

— Скъпа, винаги ли си така напрегната преди секс?

— Съгласен ли си?

— Добре. Няма да се оплаквам.

— Това не е смешно, Джон-Пол. Говоря сериозно.

Той не можеше да чака повече.

— Сега е мой ред — каза той, сграбчи част от тениската ѝ и я придърпа към себе си. — Ти си някъде под това нещо, нали?

Пусна тениската и обви ръце около кръста ѝ. Ръцете му се плъзнаха под плата и погалиха гърба ѝ. Тя не се опита да се дръпне, когато пръстите му докоснаха белезите. Той се наведе и целуна врата ѝ точно зад ухото.

Тръпки пробягаха по гръбнака на Ейвъри. Ръцете ѝ бяха свити на юмруци, но когато езикът му погъделичка ухото ѝ, тя започна да се отпуска. От топлия му дъх по чувствителната ѝ кожа тя потрепери още по-силно. Усещаше силата му, твърдостта на железните му мускули под върховете на пръстите си. Как можеше човек да е толкова силен и толкова нежен? Тя въздъхна и отпусна глава на рамото му.

— Внимавай, скъпа. И аз имам някои основни правила.

Тя вдигна глава и го погледна в очите. Защо не бе забелязала досега колко невероятно красиви са те? Когато се усмихнеше, направо грейваха.

— Да?

— Доверяваш ли ми се?

Да му се доверява? Тя се влюбваше безнадеждно в него. Разбира се, че му се доверяваше, но бе ужасена да го признае.

— Това не е правило.

Той не ѝ позволи да избегне въпроса и когато тя се опита да го разсее, като се притисна към слабините му и го целуна, той поклати глава:

— Вече знам отговора, но искам... не, трябва да чуя, че го казваш.

— Ти си най-опърничавият, упорит и непоносим мъж, когото познавам, но почти от мига, в който се срещнахме, имам чувството, че между нас има някаква странна връзка. Сякаш цял живот съм чакала да се почувствам защитена... и свободна. Не мога да го обясня — прошепна тя.

Той повдигна брадичката ѝ нагоре, докосна с устните си нейните и прошепна:

— Тогава ми се довери. Това е моето правило. Трябва да ми се довериш.

Тя си помисли, че разбира какво иска той. И беше прав. Любовта и доверието вървяха ръка за ръка.

Сега или никога. Моля те, Господи, само да не се отврати. Тя застана под меката светлина на нощната лампа, изчака той да я пусне и после, преди куражът да я е напуснал напълно, издърпа тениската през главата си и я хвърли на пода. Обърна се, за да му покаже обезобразения си гръб. Пораженията бяха предимно по долната половина на гърба ѝ. Отвратителните, грозни белези набръчкваха кожата ѝ. Тя се страхуваше да се обърне и да го погледне в очите.

— Сладурче?

В гласа му звучеше смях. Объркана от реакцията му, тя остана вкочанена като труп, отпуснала ръце край тялото си и загледана втренчено в стената.

— Да? — прошепна.

Той постави ръка на рамото ѝ.

— В момента се интересувам малко повече от предната част на тялото ти.

— Какво...

Той нежно я завъртя и я придърпа към себе си. Меките ѝ гърди се притиснаха към тялото му. Той затвори очи и прошепна:

— От толкова време си мечтая за това. Но е много по-хубаво, отколкото в мечтите ми. Много по-хубаво.

— Но гръбът ми... видя го...

— Ще стигнем и дотам — обеща той. — Имам доста територия за изучаване — прошепна и целуна една сълза, която се стичаше по бузата ѝ. — Но в сегашното си състояние си имам приоритети.

Преди тя да възрази или да се разтревожи, или да изплаче, устата му завладя нейната с целувка, която бе греховно плътска и от която Ейвъри затрепери от желание.

Ръцете му бяха навсякъде, милваха, галеха, възбуждаха, а устните му отново и отново се впираха в нейните. Той прогони задръжките ѝ и тя отвърщаше жадно на целувките му.

И двамата бяха задъхани, когато той откъсна устни от нейните и се отдръпна крачка назад. Остави гащетата му да паднат на пода, без да откъсва поглед от очите ѝ, наслаждавайки се на страстта, която виждаше в тях.

Ейвъри също не отмести поглед от неговия, когато плъзна ръка, за да свали бикините си. Изненадата, с която реагира, когато откри, че те вече са на пода, го накара да се усмихне самодоволно.

Остави го да се наслади на този момент.

— Бива си те — прошепна тя.

Той я последва в леглото. Подпря се на лакти от двете ѝ страни, наведе се и каза:

— Още не си видяла нищо.

Лицето му бе напрегнато от желание. Начинът, по който я гледаше, я караше да се чувства дръзка.

— Нито пък ти — прошепна тя. Раздвижи се нетърпеливо под тялото му и ръцете ѝ бавно се плъзнаха по страните му. Тялото му бе горещо като погледа му.

Джон-Пол се наслаждаваше на начина, по който го докосваше. Всъщност се наслаждаваше на всичко у нея. Тя го побъркваше. Ейвъри го придърпа за още една целувка и този път той ѝ остави водещата роля. Езиците им се дуелираха, а ръцете им изучаваха тайните на телата им.

Накрая той отчаяно се нуждаеше да бъде вътре в нея. Целуна ненаситно меките ѝ сладки устни, а коляното му разтвори бедрата ѝ. Подпря се така, че да може да я гледа, и я облада, потопа се в нея.

Тя изви тялото си, в същото време извика в екстаз и обви крака около бедрата му.

Хвана лицето ѝ в дланите си, а устните му отново завладяха нейните. Не бързаше, наслаждаваше се на всеки миг, осъзнал, че никога преди не е било толкова невероятно. Никога.

Ейвъри бе пометена от усещанията, които я заливаха. Бяха толкова силни, толкова нови. Чувстваше се напълно освободена в ръцете му, беше дива, ненаситна, страстна.

Любеха се, загубили всякакъв контрол над телата си, завладени от първична страст, почти дивашки.

Ейвъри усещаше, че изобщо не се владее, но не се страхуваше. Беше толкова удивително чувство — да се освободи от всички свои

задръжки и опасения, да се отдаде без страх и смущение. Чувстваше се защитена в ръцете му и когато достигна върха и тялото ѝ се разтрепери неудържимо, тя се изви и притисна към него. Вълна след вълна на помитащо удоволствие преминаваха през тялото ѝ, докато тя оставаше вкопчена в него.

Неспособен да отлага повече, той също достигна точката на екстаза дълбоко в нея.

Останаха слети ведно дълги блажени минути. Дишането им бе накъсано и двамата нямаха сили да помръднат.

Сърцата им биеха в унисон. Той зарови лице в копринената ѝ коса, затвори очи и вдъхна прекрасното ѝ ухание.

— Дяволите да го вземат — прошепна той. Беше го оставила абсолютно без сили. Когато поиска да се отмести, за да не я смаже с тежестта си, му се стори, че костите му са станали течни.

Тя очевидно нямаше нищо против тежестта му, защото го дръпна към себе си, когато той се размърда, и прошепна:

— Не още.

Дали не бе действал твърде грубо? Тази мисъл изникна в съзнанието му и се закотви там. Можеше да бъде по-нежен, но тя бе така прекрасно освободена и дръзка, че той направо бе полудял.

— Ейвъри? Добре ли си?

Тя се усмихна заради тревожната нотка в гласа му.

— Значи за това била цялата шумотевица.

После се засмя толкова щастливо, че той се усмихна въпреки изтощението си.

С въздишка се претърколи настрани, стана и отиде в банята.

Тя придърпа чаршафа нагоре, намести възглавницата си и се отпусна назад. Още бе замаяна от това, което бе изпитала току-що. Определено можеше да се пристрасти към секса, поне към секса с Джон-Пол — във всеки случай. Пружините на леглото изстенаха, когато той се изтегна до нея. Тя отвори очи и се усмихна. Изглеждаше толкова арогантно горд от себе си. Лежеше настрана, подпрял глава, и я гледаше.

Тя изглеждаше напълно опустошена. Страстта още тлееше в очите ѝ, а устните ѝ бяха подпухнали от целувките му.

Тя знаеше, че му е доставила удоволствие, но се нуждаеше да го чуе от него. Странно как можеше да се чувства толкова силна допреди

малко, а сега старите съмнения и комплекси се завръщаха. Не, тя не го беше разочаровала. Защо не ѝ го кажеше?

Той прочете мислите ѝ. Отгатна ги по погледа ѝ. Очите ѝ бяха замъглени. Не вярваше, че съжالياва... може би просто се тревожеше.

Разбра, че е отгатнал, когато му каза:

— За какво си мислиш?

Той дръпна чаршафа и го свали под гърдите ѝ. Тя го дръпна нагоре.

— Обзалагам се, че мога да го свая по-бързо, отколкото балната ти рокля — провлече той.

— Охо. Много си доволен от себе си в момента, нали?

— И още как. — Наведе се и я целуна. Когато се дръпна, тя бе останала без дъх. Но той също.

О, колко обичаше този мъж. Той бе съвършен за нея. Тя протегна ръка да отмести косата от челото му — извинение да го докосне. Не можеше да се насити да го докосва.

Усмивката му стана похотлива.

— Познай какво.

Пръстите ѝ се плъзнаха по мускулестия му врат и прекосиха рамото му. Тя бавно го погали.

— Какво? — попита мързеливо.

— Балната рокля я няма.

Стресната, тя вдигна глава и погледна надолу. Чаршафът бе смъкнат до глезените ѝ.

— Наистина си те бива.

Той се наведе и целуна гърдите ѝ. Пръстите му бавно обиколиха пъпа ѝ. Назъбен белег се пресичаше в кръст в долната част на корема ѝ. Издигнатият набръчкан център показваше, че е причинен от куршум. Сигурно трийсет и осми калибър, помисли си той. Или четирийсет и пети.

По дяволите, било е чудо, че е оцеляла. Той се наведе и бавно целуна всеки сантиметър от корема ѝ. Усмихна се, когато тя вдиша рязко. Отново се претърколи настрана, за да гледа лицето ѝ, докато ръката му обхождаше меките ѝ извивки.

На Ейвъри ѝ беше трудно да си поема дъх.

— Искаш ли...

— О, да, искам.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Той бе ненаситен. Ейвъри се събуди по обяд. Обикновено не спеше до късно, но Джон-Пол не ѝ бе оставил много време за сън през нощта.

Тя лежеше по корем и едната ѝ ръка висеше от леглото. Той я гъделичкаше по гърба. Пръстите му я докосваха леко като перца. Опитваше се да я побърка ли, или просто бе много нежен заради белезите?

О, боже. Белезите ѝ. Дори и Кери, която я обичаше като майка, не можеше да се сдържи и се мръщеше, когато видеше гърба ѝ.

— Събуди ли се вече? — попита той. — Ейвъри?

Тя не каза „добро утро“. Попита заваляно:

— Какво мислиш?

— За кое?

— За гърба ми.

— Можеш ли да понесеш истината?

Охо. Тонът му никак не ѝ хареса. Усецаше как в нея бързо се издигат защитните стени.

— Да, мога — каза кратко. — Какво мислиш?

— Имаш сладко малко дупе. — Тя се обърна и го погледна. — Това бе първото, което забелязах, когато закрачи наперено в онова фойе.

— Не съм крачила наперено — усмихна се тя.

— Напротив.

— Ти си перверзник.

— А ти си либералка. Така сигурно сме квит. А за белезите...

Тя още се усмихваше.

— Да?

— Това са просто белези. Те не определят коя си ти. Сега ставай. Закуската ще бъде готова след десет минути. Размърдай се — каза ѝ и се надигна от леглото.

Беше чисто гол и изглеждаше много доволен от това. Той бе великолепен. Само мускули и мъжественост.

— Сложи си някакви дрехи, за бога.

— Защо?

— Така ли се разхождаш у вас в мочурището?

— Де да можех, но не мога заради алигаторите и змиите.

Той грабна дънките си от стола и отиде в дневната. Ейвъри си взе набързо душ и облече тъмносини шорти и бледожълта блуза. Прибра косата зад ушите си и се появи в дневната боса.

Джон-Пол отиде в кухнята, за да й донесе чиния, и я постави пред нея. После й подаде шише сос „Табаско“.

Беше приготвил бъркани яйца с много чер пипер. Тя пробва една хапка и бързо я отми с портокалов сок.

— Обичаш пикантна храна — усмихна се тя.

— В Луизиана пикантната храна е начин на живот.

— Как се чувстваше като дете в Боуън, където всички познават баща ти и му викат Големия Джейк?

— Не скучаех. Баща ми е интересна птица, все върши нещо, ако разбираш какво имам предвид. Изглежда малко страшен, но има добро сърце.

Той й разказа няколко смешни истории за пакостите, които той и брат му Реми правели като деца. Често споменаваше баща си и помалката си сестра и винаги като говореше за тях, гласът му омекваше.

— Майк обича да командва, също като теб. — Усмивката му показва, че намира това за хубаво нещо. — Тя е хирург — добави той гордо. — Казва се Мишел, но всички я наричат Майк, освен съпруга й. Очакват първото си дете през септември.

— Тео — каза Ейвъри. — Тя е омъжена за Тео, който работи в Министерството на правосъдието.

— Точно така.

Той й разказа още една история, докато тя закусваше, а после му помогна да приберат и измият.

— Рано сутринта валя много силно. Имаше и гръмотевици.

— Не съм чула нищо.

— Изтощих те.

Звучеше самодоволно. Тя реши да му отдаде дължимото.

— Така си беше — съгласи се, сгъна кърпата и я остави върху плота. — Трябва да си направим план.

— Знам — кимна той и я последва в дневната. Тя се сви на канапето. Той седна на един стол, изрита обувките си и вдигна крака на противоположния край на канапето. Беше толкова едър, че столът се загуби под него. — Но не днес. Днес ще си почиваме и ще си говорим. Утре ще правим планове.

— За какво ще си говорим?

— Не за какво, а за кого — каза той. — Трябва да поговорим за Джили.

Ейвъри знаеше, че не може да отлага повече. Кимна и започна:

— Кери си е водела дневник. Била е много малка, на около единайсет години, когато го е започнала. В дневника не е споделяла за мечтите и влюбванията си. Не, пишела е само за Джили. Всяка страница е била запълвана с поредния ужасяващ инцидент, в който била замесена болната ѝ сестра. Кери ми обясни, че е искала да има някакво доказателство, сигурно се е надявала, че един ден Джили ще бъде заловена и изпратена в психиатрия. Смятала, че ако лекарите прочетат този дневник, ще разберат колко опасна е Джили и ще се погрижат тя да остане затворена до края на живота си. Но според мен е имало и още нещо. Мисля, че дълбоко в себе си Кери е вярвала, че някой ден Джили ще я убие.

— Това е било ужасно детство.

Ейвъри бе на същото мнение.

— Кери спряла да пише в дневника, когато сестра ѝ напуснала града, но го запазила, в случай че Джили се върне. Знаех къде е скрит, но Кери не ми позволяваше да го прочета.

— Но ти все пак си го прочела?

— Да. После съжалявах. Бях достатъчно голяма да си мисля, че мога да понеса всичко, но вътре имаше описани такива гадни, ужасяващи неща, че...

— На колко години беше тогава?

— На четиринайсет. Прочетох всяка дума и после месеци наред сънувах кошмари. Кери бе описвала всичко подробно и аз научих за всички извратени страни на Джили.

Тя стискаше силно една възглавница пред гърдите си. Тъгата в очите ѝ разбиваше сърцето му.

— Мразя да говоря за нея — прошепна тя.

— Знам.

Раменете ѝ се превиха.

— В този свят наистина има чудовища. Хищници. Джили е такава. Знаеш ли какво ме изплаши най-много, докато четях дневника?

— Какво?

— Че ще се събудя някоя сутрин и ще съм станала същата като нея. Като доктор Джекил и мистър Хайд. Генетично аз съм свързана с нея навеки.

— Това няма да стане, Ейвъри.

— Как може да си сигурен?

— Ти имаш съвест. Тя не може да изчезне. Изобщо не си като нея.

— Така ми каза доктор Хан.

— Кой е доктор Хан?

— Един психиатър. Будех се с писъци всяка нощ и в отчаянието си Кери ме заведе при доктор Хан. Тя ме накара да обеща да не казвам на никого, защото не искаше хората да ме мислят за луда — добави.

— Тревожела се е какво ще си помислят хората? — попита той, опитвайки се да прикрие възмущението си.

— Доктор Хан беше чудесен и ми помогна... да се справя, така да се каже. Кери не знаеше причината за тези кошмари, защото не ѝ бях казала, че съм прочела дневника, и на третия или четвъртия път доктор Хан я покани да влезе и аз ѝ признах какво съм направила. Тя побесня, разбира се, но когато докторът я накара да се успокои, той попита дали може да прочете дневника и тя се съгласи. Би направила всичко, за да ми помогне да се отърва от нощните си ужаси. — Тя му се усмихна и свали краката си от канапето. — Мисля, че и докторът е имал кошмари, след като го е прочел. Аз бях израснала с мисълта, че Джили е луда, и Кери ми беше разказвала някои истории, но те бледнееха в сравнение с всичко, което беше в дневника.

— Какво каза Хан за Джили, когато прочете дневника? Каква беше реакцията му?

— Беше много развълнуван.

— Развълнуван? — повтори той недоумяващо.

— Беше сигурен, че Джили е чист социопат, и искаше да има възможността да я изучава. Въз основа на прочетеното той заключи, че Джили е морално и емоционално увредена, и според него заради това не бе способна да изпитва вина или угризения. Болката на другите хора очевидно не я караше да се чувства зле. Напротив — обясни тя. — Харесва ѝ да наранява хората без очевидна причина. Просто ѝ е забавно. Освен това умее безпогрешно да прехвърля вината на другите и да преиначава минали събития. И много обича да мами. — Джон-Пол свали краката си на пода и се наведе напред, като се подпря на коленете си. — Тя е била удивителна. Как само е манипулирала хората! Всички я обичали независимо какво правела. Била е толкова изобретателна.

— Дай ми пример.

— Когато била съвсем малка, започнала да изтезвава разни домашни животни. Измъчвала и убила котката на Кери, като я заляла с бензин и я подпалила. Разказала на сестра си какво е направила, но пред майка им се разплакала, защото толкова обичала котката. Един съсед я завел да ѝ купи сладолед, за да я успокои. Когато била вече в горните класове в гимназията, ставала все по-опасна. Била най-популярното момиче в училището, разбира се. Всички обичали Джили. Преди бала за завършването повече гласове за Кралица на бала спечелило едно момиче на име Хедър Мичъл, а Джили била втора. Според Кери пред останалите Джили приела с достойнство това положение, но когато се прибрала къщи същия следобед, изпаднала в бяс, който траял няколко часа. За малко да разруши къщата. Стаята на Кери пострадала най-сериозно. Не и тази на Джили, разбира се. После, след вечеря, тя се умълчала, в очите ѝ проблеснала лукава искра и тя се престорила, че приема поражението. — Ейвъри си пое дъх. Мускулите на ръцете я боляха и тя осъзна, че продължава да стиска възглавницата. Пусна я. — На следващия ден от химическата лаборатория изчезнало шише със сярна киселина. След училище Джили причакала Хедър насаме, но Кери видяла как я хваща за ръката и я помъква по улицата. Джили каза на Хедър да не се появява на бала или ще съжалява. Хедър била мило момиче и в момента преживявала труден период. Майка ѝ била починала две седмици преди това от аневризма и бедното момиче още не се било отърсило от шока. Когато Джили започнала да я тормози, Хедър се заключила в

стоята си, но баща ѝ изкопчил от нея какво се е случило. Той казал, че Джили признала пред Хедър за откраднатата киселина. Заплашила Хедър, че ще я причака някой ден след училище, когато е сама вкъщи, и ще плисне киселината в лицето ѝ.

— Боже мой.

Ейвъри кимна.

— Това, което Кери е записала в дневника, не е било препредадено от някой друг. Тя говорила лично с Хедър.

— Какво направил бащата на Хедър?

— На следващата сутрин отишъл при директора на училището и настоял Джили да бъде изключена. Освен това отишъл в полицията.

— Какво направили те?

— Нищо. Началникът на полицията беше близък приятел на баба ми и не искал да направи нищо, което да я разстрои. Освен това била думата на едното момиче срещу тази на другото. Джили, разбира се, отричала всичко. Следобед извикали баба ми и Джили в кабинета на директора. Баба накарала Кери да отиде с тях.

— Изключили ли Джили?

— Не — изсумтя Ейвъри. — Споменах ли, че директорът бил мъж? Казвал се господин Бенет и бил много нещастен в брака си. Жена му била студена жена и той никак не се погаждал с нея, поне така е написала Кери в дневника.

— Какво станало? — попита Джон-Пол, за да я върне към историята.

— Кери видяла как Джили съблазнява Бенет. Джили изпаднала в истерия. Изплакала много сълзи, но всичко било съвсем пресметнато. Директорът се втурнал на канапето при Джили да я успокоява и движенията на тялото на Джили... направили впечатление на Кери... както и реакцията на Бенет. — Тя поклати глава. — Виждал ли си жена, която се движи като котка? Кери казва, че Джили била такава. Когато Бенет я прегърнал през рамото, тя се отъркала в него съвсем неприлично.

— Какво направила баба ти?

— Тя както винаги не забелязвала нищо, според Кери. Била излязла, за да донесе на Джили чаша вода, но дори и да била в стаята, пак нямало да забележи нищо, защото просто отказвала да го забележи. В дневника пишеше, че Джили се вкопчила в Бенет, докато

плачела. Била опряла глава на рамото му, но по едно време погледнала към Кери, която стояла зад директора, и се ухилила доволно. Накрая Бенет заплашил Хедър с изключване, защото е излъгала и обвинила съученичката си.

— Боже.

— Както ти казах, Джили имала невероятно въздействие върху мъжете. Някои от тях направо се побърквали по нея. Обаждали се по всяко време на деня и нощта. От време на време Кери се промъквала в спалнята на баба Лола, където имало втори телефон, и подслушвала. В дневника е написала, че мъжете плачели и умолявали Джили, а когато затворела телефона, тя се смеела. Обожавала властта, която има над тях. Обичала да манипулира и използвала секса, за да получава това, което иска. Специалитетът ѝ бил да съсипва женени мъже. Обзалагам се, можеш да се сетиш кой е бил един от тези мъже.

— Бенет.

— Да.

— Боже мой. И всичко това е ставало, докато тя е била още в гимназията? — Преди Ейвъри да отговори, той попита — Какво станало с Хедър?

— Тя не отишла на бала и Джили била коронясана за кралица, но това не било достатъчно за нея. Хедър я била разстроила и трябвало да бъде наказана за това. Джили я тормозела. Минал един месец и тъкмо Хедър започвала да си мисли, че се е отървала от Джили, когато се върнала от училище един ден и намерила в стаята си старото плюшено мече, с което спяла, залято с киселина. Естествено това било дело на Джили. — Джон-Пол потърка челюстта си и изчака Ейвъри да продължи: — Кери научила за това в училище на следващия ден. Отишла да види бащата на Хедър. Той бил вкъщи с нея, защото била много разстроена. Кери му казала, че Джили няма да спре да тормози Хедър, и го посъветвала да отведе дъщеря си надалеч от този град и да не казва на никого къде е. Хедър била на границата на нервен срив. Ходела на терапия. Психологът също смятал, че за нея ще е добре да напусне Шелдън Бийч. Заминала по време на коледната ваканция и така и не се върнала.

— Това ли бил краят?

— О, не. Два месеца по-късно бащата на Хедър подал ново оплакване в полицията. Казал, че някой краде пощата му. Една събота

следобед случайно погледнал през прозореца и видял Джили да отваря пощенската му кутия. Търсела писма от Хедър, за да открие къде се е преместила.

— Тя не се отказва, нали?

— Не. Никога не правела секс с момчетата от училище. Всичките ѝ приятели я мислели за сладка и готина. Кери чувала някои слухове за Джили, но не от някой в училище. В крайна сметка Хедър била изолирана и отритата от всички, не Джили. Толкова добра била в това да е лоша.

Тя се изправи и протегна ръце над главата си.

— Искаш ли нещо за пиене?

След историята, която беше чул, му се струваше добра идея да пийне нещо силно, но предпочете диетична кола. Ейвъри си взе бутилка минерална вода и му подаде колата.

Той отвори кутийката, отпи и попита:

— Баба ти и дядо ти опитали ли са да я пратят на терапия, докато е била малка, или не са подозирали, че нещо не е наред с нея?

— Дядо заминал, когато Кери и Джили били съвсем малки, и баба Лола живеела в измислен свят според леля ми. Тя имала извинение за всяка ужасна постъпка на Джили.

— Джили кога забременяла с теб?

— През последната година в училище. Според Кери бременността ѝ спасила Хедър, защото се наложило Джили да мисли за други неща. Джили опитала да направи аборт, но докторът отказал, защото бременността ѝ била много напреднала. Тя родила и напуснала града три дни по-късно. И това е последното нещо, записано в дневника. Това, че ме изоставила, било последната капка за баба. Тя изхвърлила всички вещи и дрехи на Джили на боклука. Докато вадела нещата ѝ от дрешника, намерила кутия за обувки, пълна с писма от Хедър за баща ѝ, и — познай какво още намерила?

— Киселината?

Ейвъри кимна.

— Шишенцето било пълно до половината, но пак щяло да бъде достатъчно, за да убие Хедър. Мисля, че Джили не е забравила това момиче. Мисля, че просто е изчаквала.

Внезапно отекна гръмотевица и я стресна. Тя трепна, после се изправи и отиде до прозореца да погледне навън. Тъмни облаци се

бяха скупчили над тях. Една светкавица проряза небето и отекна нов гръм.

Без да се обръща, Ейвъри каза:

— Според Кери Джили не била много умна. Използвала тялото си, за да получава това, което иска. Очевидно с годините е станала поизобретателна и находчива. Кери казваше, че нямало мъж, който да можел да устои на чара ѝ.

— Ти вярваш ли в това?

— Скарет очевидно е бил луд по нея и виж докъде стигна. Когато бях на пет години, Джили и Скарет се появиха вкъщи. Джили каза на баба, че трябва да плати, ако иска да ме задържи. За щастие Кери си беше вкъщи. Тя каза на Джили, че няма никакви права над мен, и я изтласка навън. Беше ужасна битка, но Скарет не се намеси... тогава. Джили постоянно крещеше: „Мъртва си, Кери. Мъртва си“.

— Ти къде беше в това време?

Тя се обърна и го погледна.

— Не си спомням нищо, но Кери каза, че ме намерили скрита под леглото. След като си тръгнаха, Кери ми обеща, че вече никога няма да се върнат.

Тя отпи от водата и се загледа в ръката си. Беше стискала капачката на бутилката толкова силно, че се бе отбелязала на дланта ѝ.

— Но те са се върнали, нали?

— Да.

Той я гледаше внимателно, а тя затвори очи и му разказа какво се бе случило на четиринайсети февруари преди толкова години.

Когато тя свърши, каза:

— Скарет е бил като марионетка в ръцете ѝ. Мисля, че сега Мънк ѝ играе по свирката. Тя разиграва и двамата както си иска. Остави бутилката на масата и пристъпи към Джон-Пол.

— Сега знаеш.

— Сега знам...

— Е? — попита тя. — Каж ми какво мислиш.

Той сви рамене.

— Мисля, че си права. Джили е маниачка.

Тя прокара пръсти през косата си и пристъпи още една крачка към него.

— Не това те питах.

— А какво?

Тя спря на крачка от него.

— Не съжالياваш ли?

Той недоумяваше.

— За какво да съжالياвам?

— Че си се замесил с мен. Това е временно положение, но все пак...

— В никакъв случай.

Тя отстъпи назад.

— Джон-Пол, не може да не си отвратен...

— Не съм.

Тя го изгледа.

— Защо? Аз не съм от нормално семейство. Гените ми са истинска каша.

— Сладурче, няма нужда да говориш толкова мелодраматично и няма нужда да ми викаш. Нямам проблем със слуха.

— Как можеш да се усмихваш след всичко чуто? Как може да...

— Ейвъри, ти не си виновна за нищо от това, Джили е вършила тези неща.

Той мислеше, че звучи съвсем логично, но тя изобщо не се опитваше да прояви здрав разум.

— Сега разбираш ли защо никога няма да се омъжа?

Преди тя да отстъпи отново назад, той я спря. Постави длани на кръста ѝ и бавно я придърпа към себе си.

— Не, не разбирам. — Тя се опита да избута ръцете му, но те бяха като циментирани за тялото ѝ. — Ще трябва да ми обясниш. Страхуваш се, че ще превъртиш и ще се превърнеш в социопат ли?

— Не, разбира се, че не, но не мога да имам деца, а дори и да можех...

— Знам — каза той тихо. — Не би рискувала.

— Мъжете искат деца.

Тя стоеше между коленете му и се мръщеше, като пристъпваше от крак на крак.

— Някои искат — съгласи се той. — А някои не.

— А ти искаш ли?

Нямаше намерение да я лъже.

— Винаги съм си представял, че някой ден ще имам семейство и деца. Все още мога да ги имам — каза той. — Но, Ейвъри, има толкова деца, които се нуждаят от истински дом.

— Мислиш ли, че някога ще ме одобрят, след като проверят от какво семейство произхождам?

— Да, мисля.

— Аз няма да се омъжа.

Непокорството се бе върнало в гласа ѝ. Опитваше се да скрие уязвимостта си, но не се получаваше. Знаеше, че тя приема това много болезнено.

— Предлагал ли съм ти да се омъжиш за мен?

— Не.

— Добре тогава. Мисля, че трябва да спрем със сериозните разговори за известно време. Освен това мисля, че имаш нужда да се разсееш.

Хрумна ѝ, че той се държи по същия начин, както когато тя му показва гърба си. Белезите не го отблъснаха. Очевидно историите за Джили също. Какво, по дяволите, му имаше?

— Трябва да се отпуснеш — каза ѝ той. Вдигна блузата ѝ над пъпа и се наведе да целуне стомаха ѝ.

— Нали затова упражнявам йога. Помага ми да се отпускам.

— Намерил съм по-добър начин за разтоварване.

Той разкопча шортите ѝ и се зае с ципа. Тя стисна ръката му.

— Какво си мислиш, че правиш?

Усмивката му накара сърцето ѝ да затупти лудешки. Ръката ѝ се отпусна и тя го остави да разкопчее ципа ѝ. Шортите ѝ паднаха на пода, а той най-последно ѝ отговори:

— Много просто, сладурче. Отивам на моето щастливо местенце.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Тайните се споделят най-лесно в спалнята. Любиха се и след като той целуна и погали всеки сантиметър от красивото ѝ тяло, тя се чувстваше напълно изтощена.

— Казах ти, че ще се върна на гърба ти — каза той, като се претърколи настрана.

Тя се засмя на самодоволния му тон. Още запъхтяна, прошепна:

— Ти нямаш насита.

Той се ухили, горд от себе си.

— С теб — да.

Това прозвуча много приятно, почти като комплимент, помисли си тя.

— Отмести се — каза Ейвъри. — Ще падна от леглото.

Двойното легло не му оставяше много свободно място.

— Ще трябва да си купим от най-големите спални.

Настроението ѝ се промени бързо.

— Защо? — попита тя напрегнато.

— Защото съм твърде голям за обикновена спалня.

— И двамата знаем, че не можем да имаме продължителна връзка.

— Предлагал ли съм ти?

— Не, но намекна, че...

— Сладурче, ти се тревожиш прекалено много.

Тя се съгласи мълчаливо. Разбира се, че се тревожеше... за всичко. Но това, което я ужасяваше още повече, бе да не провали всичко. Беше признала пред себе си, че обича Джон-Пол, и това вече я беше хвърлило в тиха паника. Какво щеше да стане, когато се разделят? Щеше ли да се съвземе някога от тази раздяла?

— Не вярвам в брака. Виж какво прави той с някои хора.

— Кои хора?

— Хора като семейство Парнел...

— Сладурче, това не са типични хора.

— А какво ще кажеш за процента на разводите?

— А ти какво ще кажеш за двойките, които остават заедно цял живот?

— Аз ще проваля всичко — изтърси тя.

Когато той не отговори, тя се подпря на лакът, наведе се към него и зачака. Той да не беше заспал?

— Чу ли ме какво казах?

Той се усмихваше очарователно. Излъчваше самоувереност, вероятно защото изобщо не му пукаше за мнението на другите. Тя живееше живота си, опитвайки се да угоди на всички. Той бе абсолютната ѝ противоположност. Не искаше да угоди на никого.

— Ти нямаш достатъчно вяра в себе си, нали? Няма нищо — добави той, преди тя да успее да отговори. — Аз имам достатъчно и за двама ни.

Тя постави ръка върху плоския му твърд корем и описа кръг около пъпа му с върховете на пръстите си. Казано от него, всичко звучеше толкова лесно.

Не можеше да спре да го докосва. Почти виждаше силата, която се излъчваше от мускулите му, но изобщо не се чувстваше застрашена или изплашена от него. Когато бе в ръцете му, не се чувстваше безпомощна или маловажна. Напротив, караше я да се чувства силна. Това бе най-прекрасното усещане — да не се тревожи дали му доставя удоволствие, просто да знае, че каквото и да прави, е правилно, да се чувства толкова свободна, толкова освободена. Доверието ѝ в него бе пълно и тя осъзна какъв чудесен дар е това.

— Джон-Пол?

— Ммм?

— Спиш ли?

— Малко.

— Искам...

— Добре, скъпа, само ми дай няколко минути и ще мога...

Още не се бе осъзнала от предния път. Тя се засмя.

— Не това. Искам да ми кажеш нещо.

Той се прозя.

— Беше направо съвършена, Ейвъри, но трябва да знаеш...

Тя го ощипа.

— Не исках да ми даваш оценки. Искам да знам защо си напуснал? — Преди той нарочно да се направи, че не е разбрал въпроса ѝ, тя каза: — Аз ти разказах моите тайни, поне повечето от тях, и сега е твой ред. Защо се оттегли?

— Това е скучна история.

Тя го ощипа отново.

— Разкажи ми.

Той отвори очи и я погледна. Решимостта, която видя, му подсказа, че няма да може да се измъкне с хитрост от тази тема. Пък и прецени, че ѝ дължи тази откровеност.

— Не е защото някаква голяма операция се е провалила — започна той. — Просто се навързаха много на брой малки издънки, които ме накараха... да направя преоценка на това какво искам в живота. Имах един сериозен проблем.

— Какъв?

— Започнах да мисля твърде много. Имах много време, докато чаках да изпълня поредната задача, заврян в някоя адска дупка. Обикновено целите бяха генерали — обясни той небрежно. Малки надути диктатори, заобиколени от главорези. Нямах нищо против да ги убия в името на голямото добро — добави той саркастично. — Харесваше ми да спасявам заложници. В тези операции имаше справедливост, но една нощ, докато чаках премръзнал, забелязах, че на пръста ми се е образувал мазол. На пръста, с който натисках спусъка — поясни той тихо. — Това наистина ме стресна.

— И какво направи?

— Довърших операцията, казах им, че съм приключил, и се прибрах у дома.

— Лесно ли стана? Не се ли опитаха да те разубедят?

— И да, и не. В онзи момент беше лесно, защото работех за един добър, свестен човек. Той разбра, че ми е писнало. Мисля, че заобиколи много разпоредби, за да ме пусне в продължителен отпуск.

— Но все още се мъчат да те върнат?

— От време на време пробват — съгласи се той. — Но аз нямам никакво намерение да го правя. — Той пак затвори очи и добави: — Правил съм някои много отвратителни неща, Ейвъри.

— Мога да си представя — прошепна тя. — И не си вярвал, че това, което правиш, ще промени нещо, нали?

Бе уллучила точно в центъра.

— Така е, не вярвах. Диктаторите са като плевели. Изтръгваш един от земята и на следващата сутрин на негово място са изникнали двама.

Той отвори очи и я гледа през цялото време, докато ѝ разказваше една от най-кървавите задачи, които бе изпълнявал. Когато свърши, забеляза, че тя не е дръпнала ръката си. Още го галеше по гърдите. Докосването ѝ го успокояваше.

— А сега си дърводелец — усмихна се тя.

— Да.

— Добър ли си?

— Да. Пак използвам ръцете си, но сега създавам неща, които ще траят дълго. Не чупя вратове. Странно е.

— Кое?

— Желанието да убиваш. Никога не съм го изпитвал преди. А сега го изпитвам.

Тя го погледна с широко отворени очи. Той правеше признанията си така небрежно.

— Така ли? Кого искаш да убиеш?

— Скарет.

Тя потрепери, като чу името.

— Не. Аз не искам той да умира.

— Сигурно се шегуваш.

— Говоря сериозно. Искам той да изживее остатъка от живота си зад решетките.

— Е, обаче, ако ми се удаде случай...

— Не — повтори тя твърдо.

— Добре — съгласи се той, като видя колко е разстроена.

— Наистина.

— Казах добре.

— Нямам нищо против да убиеш Мънк — добави тя. — Но се надявам някой да го залови жив. Можеш ли да си представиш какво може да разкаже той?

Той поклати глава.

— Мънк няма да проговори. Той не е от тези, които обичат да се хвалят. Може би, ако този, който го разпитва, се опита да му влезе под кожата, ако се отнася с него като с професионалист, Мънк може да им

подхвърли някои идеи, но, честно казано, не вярвам това да стане. — Той сви рамене и добави: — Мисля, че трябва да го размажат като буболечка.

— А Джили?

— Ти решаваш.

— Тя трябва да бъде прибрана в болница за психично болни престъпници и да остане там до края на живота си.

— Не желаяш смъртта ѝ?

— Не. Не мисля, че може да контролира начина, по който се държи. Просто искам да бъде сигурна, че вече няма да може да нарани никого.

Той прокара нежно палец по устните ѝ.

— Имаш мило сърце — каза ѝ.

— Ти също.

— Как ли пък не — възпротиви се той. — Но имам страхотни ръце — добави той и се протегна към нея.

Тя плесна ръката му.

— Вече знам колко добре използваш ръцете си.

В очите ѝ проблесна дяволито пламъче, когато се претърколи върху него. Той я заключи между краката си, за да ѝ попречи да мърда.

— Сега ще ти покажа аз колко съм добра — заяви тя решително.

Хвалбата ѝ не бе напразна. Ейвъри имаше живо въображение и това, което направи с ръцете и устата си, бе вълшебно и вероятно забранено от закона в някои щати, но, разбира се, той нямаше намерение да ѝ споменава тази подробност.

Онази нощ двамата спаха прегърнати, макар и да знаеха, че тази кратка интерлюдия ще завърши сутринта. Повече не можеха да се изолират от реалността.

Ейвъри се събуди преди Джон-Пол, бързо си взе душ и се облече в банята, за да не шуми в спалнята. После отиде в дневната, затвори тихо вратата на спалнята и погледна колко е часът. На стената над масата имаше електронен часовник. Ейвъри се надяваше да е точен. Пет и четирийсет и пет в Колорадо, което означаваше седем и четирийсет и пет във Вирджиния.

Стори ѝ се, че чу шум от душа, и бързо взе слушалката.

— Дано не си променила навиците си, Марго — прошепна тя. — Само не действай спонтанно точно днес.

Тя набра справки и получи нужния ѝ номер, после затвори и зачака, вперила поглед в часовника.

Точно в седем и петдесет Ейвъри набра номера. Вдигнаха на третото позвъняване.

Ейвъри се представи с измислено име, каза на човека отсреща, че случаят е спешен, и помоли да извикат Марго на телефона. Тя описа приятелката си и добави:

— Тя идва всяка сутрин в седем и петдесет.

— А, да, една нисичка, нали?

— Да.

— Току-що си тръгна.

— Настигнете я — извика Ейвъри. — Побързайте. Върнете я. Хайде.

Слушалката изтрака — очевидно увисна и започна да се удря в стената. Чу мъжа да вика Марго по име и след минута чу гласа на Марго, която спореше с него.

— Никой не знае, че съм тук. Какво значи това спешен случай! Ало?

— Марго, аз съм, Ейвъри.

— О, боже мой, Ейвъри. Как разбра, че съм тук... как... — занарежда тя.

— Винаги купуваш понички на път за работа.

— Имаш ли представа в каква каша си се забъркала?

— Не съм направила нищо лошо — възрази Ейвъри.

— Защо си изчезнала от онзи полицейски участък в Колорадо? Агентите са там, за да те охраняват.

— Имам охрана.

— Ренърд?

— Да — отвърна тя нетърпеливо. — Каж ми какво научи? Вратата на спалнята се отвори и Джон-Пол застана на прага, взирайки се невярващо в Ейвъри. Тя вдигна ръка, за да го спре, когато той тръгна към нея.

— Изчакай за секунда, Марго. — Затисна слушалката с длан и каза на Джон-Пол: — Довери ми се. — После пак долепи слушалката за ухото си. — Добре, Марго. Казвай всичко.

— Процесът започва на десети юли. Но, Ейвъри, изслушването за пускането под гаранция също предстои. Скарет може да извади

късмет този път. Може да го пуснат.

— Само през трупа ми.

— Боже, не говори така.

— Изслушването остава ли си на шестнайсети?

— Мисля, че да.

— Сигурна ли си или не?

— Сигурна съм. Не си го изкарвай на мен, Ейвъри. Те знаят за Джили. Леля ти им е разказала. Това сигурно е било голям шок за теб. Много съжа...

Ейвъри я прекъсна. Не ѝ трябваше съчувствие.

— Имат ли представа къде може да са Джили и Мънк?

— Никаква.

— Ами леля ми? Вече преместиха ли я от болницата?

— Не, още не. Не се тревожи за нея. И мушица не може да прелети в болницата. Охраната е невероятна.

— Не се тревожа — каза Ейвъри. — Мънк не може да бъде на две места едновременно.

— Какво значи това?

— Ще продължа да ангажирам вниманието му. Сигурно ще се опита да ми попречи да свидетелствам на процеса на Скарет.

— Той какво общо има със Скарет?

— Няма. Но работи за Джили, а тя иска Скарет да излезе от затвора. Обзалагам се, че ако провериш посещенията на Скарет в затвора през последната година, ще откриеш, че една жена е посещавала неведнъж Скарет. Мисля, че е сключила някаква сделка с него.

— За милионите в нешлифовани диаманти, които е откраднал?
— попита Марго.

— Сигурна съм, че Скарет мисли, че ще си поделят плячката и че той ще живее щастливо с Джили до края на живота си. Но когато получи това, което иска, Джили ще позволи на Мънк да убие Скарет.

— Ейвъри, много си я загазила.

— Може би — прошепна тя. — Но сега не мога да спра. За процеса...

— Да?

— Открий кой ще бъде прокурор и се погрижи той да ме включи в списъка със свидетелите.

— Добре. Може ли да кажа на Картър, че съм говорила с теб?

— Да, моля те, направи го.

— Къде си сега?

Той ще пита.

— В Алабама — излъга Ейвъри. — Сега трябва да затварям. Предай на Картър, че ще му се обадя.

— Чакай — извика Марго. — Какво ще правиш?

Ейвъри бе наясно какво иска да направи. Само още не знаеше точно как. Изведнъж се сети за разговора с Джили. Как се беше изразила тя? О, да, как можеше да забрави!

— Ще разваля забавлението на Джили.

Джон-Пол ѝ се довери. Иначе щеше да изтръгне телефона от ръката ѝ и да го затвори веднага. Седеше на канапето до нея и нетърпеливо чакаше тя да свърши разговора. Изглеждаше видимо облекчен, когато Ейвъри му обясни, че е открила Марго в магазина за понички.

— Хитро — каза той с одобрение.

— Тя е човек на навика.

Разказа му какво бе научила от Марго.

— Обещах да се обадя на Картър — добави тя. — Когато стигнем във Флорида.

— Не преди това.

— Ти по-добре си помисли сериозно, преди да решиш да тръгнеш с мен, Джон-Пол. Може да стане...

— Опасно?

— Тя кимна.

— В играта съм — заяви той. — До края. — Протегна ръка, обви дланта си около задната част на врата ѝ и я придърпа към себе си. Целуна я властно и каза: — Чу ли ме? Аз съм в играта до края. И независимо дали това ти харесва или не, същото важи и за теб, скъпа.

— Докато не пипнем Мънк и Джили.

Той я пусна.

— Нямах това предвид и ти го знаеш.

Тя се освободи от ръката му и отиде в кухнята. Пригответи закуска, мюсли и препечени филии, а после, тъй като се чувстваше неспокойна,

изми чиниите, докато той оглеждаше картата и набелязваше маршрута им до Шелдън Бийч.

Тъкмо прибираше купичките в шкафа, когато Джон-Пол ѝ извика:

— Имаме си компания.

Тя пусна кърпата и се втурна в дневната. Джон-Пол стоеше до прозореца и предпазливо гледеше навън. Държеше пистолета си в ръка, притиснат до крака му.

Видяха колата, когато се появи иззад горичката, и Джон-Пол се отпусна.

— Пригответи си багажа — каза той и щракна предпазителя на пистолета, после го затъкна на кръста си. — Транспортът ни пристига.

Какъв транспорт?

— Очакваш ли някого?

Той кимна. Още не можеше да види шофьора, защото слънцето блестеше в предното стъкло, но марката и моделът бяха тези, които очакваше. Нова сива хонда.

— Кой е това? Той сви рамене.

— Казах на Тео, че се нуждаем от транспорт. Полицаяте ще издирват колата ми, а предположих, че няма да ти се иска ФБР да те прибере, за да те охраняват.

— ФБР не могат да го направят, ако нямат моето съгласие.

Той изсумтя презрително. Явно той не бе на същото мнение.

— Те не биха нарушили гражданските ми права.

— Има си хас — възрази той. — Просто ще ти кажат, че правят това, което е най-добро за теб.

Тя нямаше намерение да се впуска в спорове за Бюрото точно сега. Освен това дълбоко в себе си изпитваше тревога, че в думите му има зрънце истина. Не искаше да рискува.

— Тео е карал чак дотук от Луизиана? — попита тя.

— Не. Той искаше да дойде, но аз го разубедих. Напомних му, че ще става баща и че не е никак добър в стрелбата. Ако го убият, аз ще трябва да се грижа като баща за детето. Казах му, че ще възпитам сина или дъщеря му по свой образ и подобие.

— И това го ужаси?

— Аха. Пък и както казах, никак не го бива в стрелбата. Ще вземе да се простреля, докато си вади пистолета от кобура.

— А ти не искаш той да пострада. Трябва да внимаваш. Започваш да говориш почти мило.

Той присви очи срещу слънцето, опитвайки се да види шофьора.

— Тео каза, че познава някой, който може да си държи устата затворена и да помогне. Който няма да има нищо против да наруши някои правила. А, по дяволите — изстена той, когато най-последно видя кой седи зад кормилото. — Само не той. Този кучи...

— Кой?

— Тео. Зет ми има много шантаво чувство за хумор.

— Джон-Пол, за какво говориш?

— Тео е изпратил него — сопна се той и посочи с пръст във въздуха.

— Кого? — настоя тя отново.

— Клейборн. Изпратил е Ноа Клейборн. — Изплю името, сякаш от него му горчеше в устата.

Ейвъри напълно се обърка от отношението му.

— Но нали ти сам му се обади от хотела. Чух те по телефона. Защо се сърдиш сега?

— Да, обадох му се, но не мислех, че ще се срещнем — измърмори той. Обърна се към нея, огледа я бързо от главата до петите и изръмжа: — Сложи си някакви дрехи, по дяволите.

Тя се погледна. Беше си облечена. Бели маратонки, сини шорти, бяла тениска.

— Какво им има на тези дрехи?

— Твърде много си разголена. Какво пък, нямаше да има разлика, дори да беше облечена като монахиня. Той пак ще почне да те сваля. И тогава ще трябва да го застрелям този негодник. — Той отиде до вратата, едва не я изтръгна от пантите, като я отвори, и излезе на верандата. — Гледай само.

О, боже.

— Той ни е докарал кола — напомни му тя. — Стига си се оплаквал.

— Да, права си — извика в отговор той. — Ще го накараме да остане тук или да вземе моята кола. Няма нужда да идва с нас.

Ейвъри се върна до прозореца. Заради държанието на Джон-Пол бе любопитна да види приятеля на Тео. Знаеше, че не беше възможно

Ноа да е толкова непоносим, колкото го описваше Джон-Пол. Никой не можеше да е толкова ужасен.

Колата спря пред къщата и Ноа Клейборн отвори вратата и се появи, облян от слънчевите лъчи.

Ейвъри едва не подсвирна. Висок, широкоплещест, с пясъчноруса коса, облечен небрежно в дънки и сива тениска. Имаше от старомодните кобури на рамото и носеше очила „Рейбан“. Джон-Пол му се намръщи, но Клейборн се усмихна в отговор, сякаш шегата бе за сметка на Ренърд. Освен това имаше трапчинка и от тялото му се излъчваше осезаема чувственост.

Ейвъри не се интересувахе от него, разбира се, не и по този начин. Джон-Пол беше по-секси — всичко в него й харесваше, — но Ноа, поне като външност, можеше успешно да му съперничи. Разбира се, анализът й бе строго клиничен. Никога преди не бе забелязвала подобни неща в някой мъж, а и да беше, не си го признаваше. Нима сексът вече бе превърнал мозъка й в желе?

— Ще ми трябва психотерапия, когато това свърши — прошепна тя. — Дълга психотерапия.

Изпъна рамене и излезе навън да се запознае с него. Той беше стигнал до стъпалата, но се закова на място, когато тя излезе на верандата.

Социалните умения на Джон-Пол определено се нуждаеха от доразвиване. Ейвъри изчака няколко секунди той да я представи, после осъзна, че това няма да стане. Реши да пристъпи напред, но Джон-Пол обви ръка около рамото й и я дръпна до себе си.

Реакцията на Ноа на този абсурдно собственически жест бе да се ухили още по-широко. Той свали очилата си и я погледна право в очите. Имаше сини очи. Наситено сини. Обзалагам се, че разбива много сърца, помисли си тя и усети, че Джон-Пол я прегръща още по-силно.

Дали беше женен? Надяваше се да не е, защото се сецаше за поне три свои приятелки, с които да го запознае, разбира се, при условие, че той не беше само тяло без никакъв мозък. Марго не би се притеснила от това, но Пейтън, приятелката й от детството, определено искаше умен мъж.

— Какво, по дяволите, си зяпнал, Клейборн? — излая Джон-Пол.

Ейвъри прекрати състезанието им за това кой е по-нахакан. Избута ръката на Джон-Пол и отиде до края на верандата.

— Благодаря, че дойде — започна тя. Протегна ръка и добави: — Казвам се Ейвъри Дилейни.

Ноа се качи по стълбите и се ръкува с нея. Не пусна ръката ѝ, докато се представяше, а после каза:

— Трябва да разбера.

— Какво?

Той погледна Джон-Пол и обясни:

— Как такава сладурана като теб се е свързала с такъв като него?

— Имала е късмет — сопна му се Джон-Пол. — Сега я пусни.

Ноа се усмихна на Ейвъри и продължи да държи ръката ѝ. Той се наслаждаваше на възможността нарочно да провокира Джон-Пол. Изглежда, знаеше кои бутони да натисне, за да го изкара извън кожата. Като се замислеше човек, за това не бе нужно особено усилие или майсторство.

— Благодарни сме ти за помощта, нали, Джон-Пол?

Наложи се да го сръга с лакът, за да го накара да отговори.

— Да, много.

— Заповядай, влез. Жаден ли си? — попита тя и първа влезе обратно в хижата.

— Ако е жаден, може сам да си вземе нещо за пиене — обади се Джон-Пол. — Няма нужда да се правиш на домакиня, Ейвъри.

Тя се обърна рязко.

— Престани да се държиш като кретен — нареди му тя. — Просто се държа любезно, нещо, което на теб не ти е никак понятно. Сега стига си се перчил като петел и се успокой.

Той веднага отстъпи.

— Добре.

Ноа едва се сдържа да не се изсмее.

Малко смутено, Джон-Пол се обърна към Ноа.

— Характерът ѝ си го бива.

— Аха — съгласи се Ноа.

— Виж, не е каквото...

— Я не ме занасяй. Никога не съм мислил, че и ти ще хлътнеш. Всъщност изобщо не съм си представял, че някоя жена ще...

— Стига, Ноа.

— Ей, аз съм тук просто защото правя услуга на Тео — обясни той. — Не си го изкарвай на мен. — Всъщност харесваше Джон-Пол и го уважаваше. Може би дори му се възхищаваше малко, задето бе имал смелостта да напусне работа, от която обикновено всеки се пречупваше.

Ейвъри бе отишла в кухнята, за да донесе студена кола на Ноа. Спря се на прага. Мъжете се бяха върнали на верандата и тя не чуваше какво си говорят. Върна бутилката в хладилника и реши да си събере багажа.

Чу няколко груби и цветущи ругатни, после чу и смях. Те са откачени, помисли си, докато вървеше към спалнята, влезе и затвори вратата. Леглото изглеждаше, сякаш акробати бяха тренирали върху него. Тя бързо свали чаршафите, застла чисти и пъхна мръсните в коша за пране.

Нямаше какво толкова да събира. Обу спортния си панталон и затършува из чантата за розовата си блуза. Дрехите, които жената в полицейския участък бе изпрала и върнала, бяха сгънати грижливо и стояха отстрани до чантата ѝ.

Толкова мило от нейна страна, да ѝ изпере дрехите. Когато всичко свършеше, Ейвъри щеше да има да благодари на толкова много хора за добротата им. Ще трябва да измисли нещо особено хубаво за шефа на онзи участък. Това, че им бе предложил да ползват хижата му, съвсем не влизаше в задълженията му.

Отиде в банята да събере тоалетните си принадлежности. Погледна се в огледалото и се стресна колко изморена и бледа изглежда. Сложи си малко грим, за да скрие тъмните кръгове под очите си, добави и малко руж и розов гланц за устни. После среса косата си и прибра четката и пастата си за зъби в несесера. Прибра и този на Джон-Пол. Беше готова за тръгване, когато той влезе в спалнята. Затвори вратата, облегна се на нея и я погледна.

Тя затвори ципа на чантата си, изправи се и нервно изтри длани в панталона си, сякаш се опитваше да изглади гънките му.

— Нещо не е наред ли?

— Не ми се иска да тръгвам, — Той гледаше към леглото, докато казваше това.

— И на мен — призна си тя.

— Ела тук. — Гласът му бе тих и настойчив.

Тя не се поколеба. Изтича към него, обви ръце около врата му и го целуна.

Когато най-после двамата се отделиха, в очите ѝ имаше сълзи. Никога преди не бе изпитвала такова отчаяние и сега имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне. Изплаши се, че ще рухне и ще заплаче неудържимо.

Как си бе позволила да стане толкова уязвима? Любовта не се появяваше толкова бързо, нали? Защо не се бе защитила? Любовта е гадна, реши тя. Всички тъпи песни за това колко е прекрасна лъжат. Тя изпитваше само болка и страх, страх, че нещо може да стане с него. По дяволите, не трябваше да се влюбва.

— Трябва да се прибереш у дома — каза му тя. Направи крачка назад, кимна и повтори решението си, но този път по-категорично. — Говоря сериозно. Искам да си отидеш у дома.

— Защо?

Той бе задал въпрос, който имаше очевиден отговор, но тя не го изрече.

— Просто трябва. Аз мога да стигна сама с колата до Флорида. Няма нужда ти или Ноа да сте ми бавачки.

Колкото повече обясняваше, толкова по-решителен ставаше гласът ѝ. Джон-Пол реагира на изблика ѝ, като просто грабна чантата си, пусна я на леглото и започна да пъха дрехите си вътре.

Ноа стоеше подпрян на кухненския плот и пиеше мляко от кутията. Беше си направил огромен сандвич и тъкмо го ядеше, когато Ейвъри мина, носейки раницата си към вратата. Джон-Пол вървеше след нея с двете чанти.

— Да тръгваме — извика той на Ноа.

— Идвам.

Тя последва Джон-Пол до колата. Той отвори шофьорската врата, отключи багажника, после хвърли чантите вътре, погледна Ейвъри за миг и затръшна капака на багажника.

— Джон-Пол, говорех...

Той поклати глава.

— Недей.

— Недей какво?

— Не ме обиждай отново. Казах ти поне три пъти, че съм вътре до края. Не ме ли слушаше?

Тя хвърли поглед към вратата на хижата, за да се увери, че Ноа не е там, и отвърна бързо:

— Не искам да пострадаш. Разбираш ли? Не мога да понеса нещо да се случи с теб... не мисля, че бих могла...

— И аз те обичам, Ейвъри.

— Твърде скоро е... не можеш...

— Мога.

— Как можеш да ме обичаш? — прошепна тя.

Той постави ръка на врата ѝ и бавно я придърпа към себе си.

— Да преброя ли по колко начина мога?

Сълзите пареха очите ѝ. Той не искаше да прояви здрав разум.

— Голям си инат.

— Ти също.

— Няма да излезе нищо.

— Ние ще се погрижим да излезе.

— Аз съм за либералите — прошепна тя отчаяно.

Той я целуна и каза:

— Това мога да го преживея, но не мога да живея без теб. Толкова е просто, сладурче.

Прекрасните му устни покриха нейните в дълга, гореща, възбуждаща целувка. Той не я подчиняваше със силата си, не я държеше на верига. Не, беше безкрайно нежен. Тя можеше да се отдръпне, но не искаше. Жадно отвърщаше на целувката му. Той изстена гърлено и това я окуражи да бъде още по-дръзка. И когато той най-после вдигна глава, коленете ѝ бяха омекнали.

Ейвъри се дръпна от него, когато вратата изскърца.

Ноа излезе на верандата, затвори вратата и хвърли ключовете на Джон-Пол.

— Ти карай, аз малко ще поспя.

Джон-Пол хвана ключовете, без да отделя поглед от Ейвъри.

— Ще се омъжиш за мен.

— Не, не мога.

— Питал ли съм?

— Току-що каза...

— Питал ли съм те? — повтори той търпеливо.

Ноа ги погледна и двамата, поклати глава и се намести на задната седалка.

— Свада между влюбени? — попита той.

— Не — срязаха го и двамата едновременно. Ейвъри грабна ключовете от ръката на Джон-Пол.

— Аз ще карам.

Той не се опита да спори с нея. Това, което ставаше между тях двамата, очароваше Ноа. Кой би повярвал, че мечокът ще хлътне така? Явно поговорката беше вярна. Наистина за всеки влак си има пътници. Сродни души. Само да разкаже на Тео за това! И той няма да повярва. Мечокът беше влюбен.

Не можа да сдържи смеха си.

— Какво е толкова смешно, по дяволите? — измърмори Джон-Пол.

— Ти. Ти си смешен. Ей, Ейвъри, да ти разкажа ли един виц за военноморските...

Джон-Пол наклони седалката си назад и затвори очи. Това щеше да бъде дълго, дълго пътуване.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Плановете продължаваха да се променят, а Кери не обичаше промените, освен ако самата тя не ги правеше. Агент Хилман командваше парада, а Бийн беше вярното му куче. Първото нареждане на Хилман, когато му възложиха да охранява Кери, бе да изпрати Бийн да ѝ каже, че е взето решение тя да остане в Колорадо.

След като агентът информира госпожа Салвети за решението на Бюрото и понесе нейната реакция, се върна при Хилман и заплаши да си подаде оставката, ако онзи още веднъж го накара да направи подобно нещо.

— Не ми плащат за участие в ръкопашни схватки — съобщи Бийн.

И двамата чуха Кери да крещи в чакалнята.

— Тя не осъзнава ли, че в тази болница има болни хора? — измърмори Хилман, видимо отвратен от поведението на жената.

— Не се интересува от това — възрази Бийн. — Настоява да замине за Флорида и да се настани в тайната квартира при племенницата си.

— Значи не си ѝ казал, че не можем да намерим племенницата ѝ?

— Не съм. Оставих вие да ѝ обясните това, сър.

— За бога, човече. Ти си агент от ФБР. Трябва да можеш да се справиш с една шантава жена.

— С цялото ми уважение, сър, но тя не е шантава. Тя е...

— Какво? — сопна се Хилман.

Изчадие от ада, понечи да каже Бийн, но не посмя. Хилман нямаше да му повярва. Освен това той съвсем скоро щеше да разбере на какво е способна тази Салвети, когато не е доволна от нещо.

— Сър, тя не е нормална жена. На нормалните жени не им изскачат огнени искри от очите.

Хилман бе възмутен.

— Ще прави каквото ѝ кажем.

Да се обзаложим ли? Бийн забеляза, че звъненето в ушите му е затихнало до глухо ехо.

— Да, сър. Сигурен съм, че ще ви послуша. — Той каза последното, без да се усмихне, и бе много горд с това си постижение.

— Интересува ни какво е най-добро за нея в момента. Сигурно си й обяснил нашите мотиви, нали, Бийн?

— Тя не ми позволи да й обясня нашата позиция.

— Когато се успокои...

И двамата чува нов вик. Бийн направи гримаса, а Хилман попита:

— Кой е при нея?

— Горман — отговори Бийн. — Сигурно й е казал, че не можем да открием племенницата й.

Вратата на чакалнята се отвори и Горман излезе на заден ход. От другия край на коридора Хилман и Бийн видяха как Горман бързо затваря вратата. Лицето му бе червено като домати.

Горман забеляза Хилман, изпъна се до пълния си ръст от метър и осемдесет и пет и тръгна към колегите си.

— И на теб ли ти създава проблеми? — попита Хилман.

Бийн се опита да не се изхили. Разбира се, че му създаваше проблеми. Беше изписано на лицето му.

— Тя е... трудна жена — запъна се Горман, като се опитваше да бъде дипломатичен. — Отказва да ни сътрудничи. Каза, че заминава за Флорида с или без нас. — Горман се прокашля. — Освен това настоява да я настаним в къща на плажа.

— Къща на плажа? Исква къща на плажа? — попита Хилман невярващо.

Бийн му хвърли поглед от типа „нали ви казах“. Сега може би шефът им щеше да се съгласи, че тази Салвети е наистина доста костелив орех, както му описваше той.

— И какво каза ти на нейните изисквания?

— Обясних й, че не е възможно, и тъй като нейното явяване, за да даде показания, не е задължително, тя ще остане в Колорадо. Казах й, че адвокатът има стенограмите от първия процес на Скарет и не е пожелал да призове госпожа Салвети да даде нови показания и че поради тази причина няма нужда тя да ходи до Флорида.

— И как реагира тя? — попита Бийн.

— Опита се да ми вземе пистолета.

— Сигурен съм, че е блъфирала — каза Хилман. — Нека й дадем няколко минути да се успокои — предложи той.

На Кери щеше да ѝ е необходимо много повече време, за да овладее гнева си. Избухването бе реакция на страха, който я гризеше отвътре. Какво, по дяволите, се канеше да направи Ейвъри? Мислеше, че може просто да влезе най-спокойно в онази съдебна зала и да даде показания срещу Скарет? Кери си представи как застрелват Ейвъри на стъпалата пред съда.

Ако Мънк... или Джили... я пипнеше... Кери се втурна към телефона и се обади на Тони за негова сметка. Молеше се той още да не е тръгнал за летището.

Той явно бе стоял на телефона, защото вдигна веднага. Кери не си губи времето с предисловия.

— Смятат да ме скрият в някаква къща тук и да ме държат в Колорадо — съобщи му тя.

— Къде в Колорадо? — попита той.

— Не искат да ми кажат, но чух единият да говори по мобилния си телефон и да споменава някакво място, което се казва Уеджууд. Явно е някакво предградие.

— Аспен е твърде малък, за да има предградия — възрази той.

— Не знам къде е това, по дяволите. Потърси го в интернет, за бога. Използвай главата си. Не може да има повече от едно място, кръстено Уеджууд, в Колорадо. — Тя избухна в сълзи. — Ако трябва да остана скрита дълго време, какво ще стане с компанията? Не мога да отсъствам толкова време. Не мога...

— Скъпа, аз ще се погрижа за всичко тук. И преди съм управлявал компания.

— Да, но аз имам нужда от теб тук, Тони. Трябва да дойдеш.

— Добре, ще дойда — обеща той. — Няма да те оставя в това изпитание сама. Искаш ли да дойда в болницата? Ще могат ли да изчакат с преместването ти, докато пристигна?

— Ще ги накарам да чакат — заяви тя. — Вече преместиха Сара в новото терапевтично крило. То още не е открито, така че е лесно за охраняване. Аз ще остана при нея, докато не решат да местят и двете ни. Няма да им позволя да ме водят никъде, преди ти да пристигнеш.

— Добре — каза той облекчен.

— Знаеш ли, че не могат да намерят Ейвъри? Когато ми се обади, тя каза, че няма да се присъедини към мен, за да я охраняват от ФБР. Говори ли с нея?

— Не, не още. Обикалям около телефона и чакам да се обади. Не е типично за нея да ме кара да се тревожа. Не разбирам защо още не се е обадила.

— Знае, че ще ѝ се караш, задето ме е разстроила — каза Кери.
— Не иска да разочарова нито теб, нито мен.

— Знам, скъпа, но ужасно се тревожа за нея.

— Аз също. Тя ще се обади и тогава ѝ кажи да не ходи в Шелдън Бийч. Накарай я да проумее колко е опасно за нея да отиде там.

— Добре — обеща той. — Няма да позволя нищо да ѝ се случи.

— Ами ако Ейвъри се обади, след като си тръгнал за летището?

— Скъпа, тя ми знае мобилния телефон.

Разбира се. Кери бе толкова разстроена, че не можеше да мисли рационално.

— До скоро.

Тя затвори и реши да позвъни в службата на Ейвъри, за да разбере дали не се е обаждала на приятелите си, но не успя да проведе този разговор, защото агент Хилман влезе в стаята и ѝ каза, че съдия Колинс иска да говори с нея.

— Ще ви местим в новото крило след няколко минути.

— Да, добре. Както кажете.

Хилман се изненада и зарадва на нейната готовност да им сътрудничи. Почувства се и леко самодоволен, защото се бе оказал прав. Беше казал на Бийн и Горман, че когато госпожа Салвети се успокои, тя ще започне да им сътрудничи и точно това правеше тя в момента.

Може би това нямаше да е толкова трудна задача в края на краищата.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На Джили току-що ѝ бяха направили масаж на цялото тяло и сега бе увита във фин чаршаф от скъп египетски памук с логото на „Утопия“ в ъгъла. Лежеше по гръб, със затворени очи, а козметичката ѝ нанасяше маска от авокадо на лицето. Глупачката не спираше да бърбори. Затрупваше Джили с комплименти за безупречната ѝ кожа и съвършеното тяло.

Джили никога не се уморяваше да слуша комплименти от мъже, но не се интересуваше ни най-малко какво мислят жените за нея. Тъкмо се канеше да каже на козметичката да си затваря устата, когато тя най-после свърши с нанасянето на маската и каза:

— Ще я оставим да се стегне петнайсет минути.

Най-после бе сама. Разхлаби чаршафа и остави хладния въздух да погали тялото ѝ. Приятно бе да се отпусне така, особено след като толкова се разстрои от новината, че Кери и съдийката са оцелели от експлозията. За щастие, Мънк не бе при нея, когато съобщиха ужасната новина по телевизията, и така не ѝ се наложи да се контролира. Той никога не я бе виждал в изблик на ярост и тя не знаеше как би реагирал, ако станеше свидетел на такъв. Тя със сигурност не искаше да го плаши, поне не засега, защото ѝ бе ужасно полезен. Все още трябваше да се свършат толкова неща и бе от първостепенно значение Мънк да остане вярното ѝ домашно куче.

Кери наричаше изблиците ѝ на гняв пристъпи, но Джили се бе научила да ги контролира с годините. Не много, но в известна степен. Признаваше си, че ако някоя камериерка случайно бе влязла в стаята ѝ точно след като тя чу новината за Кери, Джили вероятно щеше да ѝ се нахвърли. И това щеше да ѝ хареса.

Никога досега не бе убивала човек. Оставяше мъжете да се справят с проблемите ѝ. Нали затова бяха мъжете? Обаче често се чудеше какво е чувството да убиеш някого с пистолет или дори с голи ръце. Ако някой я направеше нещастна, ѝ се струваше съвсем естествено да желае да види смъртта му. Защо да се лишава от такава

радост и задоволство? Сега осъзнаваше, че Мънк бе прав от самото начало. Той искаше да убие всяка жена поотделно и да направи смъртта на всяка да изглежда като нещастен случай, но Джили го бе умолявала и настоявала, докато накрая той се съгласи да направи нещата така, както тя искаше. Как бе възможно такъв изпипан план да се провали? Беше толкова съвършен, толкова прост, толкова... гениален.

Кери. Кери бе причината планът да се провали. Тази егоистична кучка бе съсипала всичко.

Джали се просна на леглото и заблъска с юмруци по възглавницата. Внезапно спря. Чу говорителят по Си Ен Ен да представя репортажа, който щяха да повторят. Джили се изправи веднага, нетърпеливо изтри сълзите от очите си и се взря в екрана. Кадрите се фокусираха върху съдийката, но Джили не се интересуваше от нея, независимо колко известна се оказваше, че е. Чакаше, виейки от ярост, докато накрая камерата се обърна към онази кучка сестра й и показа как я вкарват с носилка към линейката. Мъжете — парамедици, несъмнено, но все пак мъже — се суетяха около нея. Как смееха да й обръщат внимание? Как смееха? Джили бе по-вбесена от поведението на мъжете, отколкото от факта, че сестра й бе все още жива.

Камерата показва лицето на Кери в едър план. На Джили й се стори, че тя се усмихва, и това бе последната капка. Като започна да пици и ругае, тя грабна една лампа и я запокити в стената.

Кери разваляше всичко.

Трябваше й цял час, за да се успокои. После се обади на рецепцията на хотела и поиска да й изпратят масажист. Масажът помогна и сега бе в състояние да измисли нов план. Реши той да не бъде толкова сложен.

Защо не се бе поддала на желанието си да убие Кери с ножиците? Защото това нямаше да е толкова забавно. След всичко, което сестра й й бе причинила, заслужаваше да страда дълго, преди да умре. Не беше честно. Някакви мъже да се тревожат за Кери, да се грижат за нея. Не я ли виждаха каква е грозотия?

Джали усещаше, че пак побеснява. Маската на лицето й започваше да я щипе. Мобилният й телефон иззвъня точно когато козметичката се върна в стаята.

— Махай се — сопна се тя. — Ще я измия сама. И затвори вратата след себе си.

Джали събори една купчина хавлиени кърпи, докато се пресягаше за телефона.

— Ало?

— Помислих си, че ще искаш да чуеш една добра новина. Открих къде се намират Кери и съдийката.

Това веднага я ободри.

— Така ли? Къде са, скъпи? Права ли бях? — попита тя, преди да дочака отговора му. — Ще ходят ли в Шелдън Бийч? Там ли ще скрият Кери до процеса?

— Сестра ти няма да ходи във Флорида, защото няма да свидетелства на процеса.

Джали се засмя щастливо.

— Страхува се.

— Да.

Маската на лицето ѝ се нацепи от усмивката ѝ.

— Това е чудесна новина. Сега ми кажи всичко.

Изслуша го внимателно и когато той свърши, му каза да не се тревожи, защото тя ще измисли нов, още по-добър план.

— Но нещо по-просто — обеща тя. После с тих, нежен глас добави: — Липсваш ми, скъпи.

— Скоро ли ще те видя?

— Разбира се.

— Обичам те.

Тя се усмихна отново.

— Да, знам.

Затвори телефона, пусна хавлията си и отиде в банята да си вземе душ. После се уви в мекия халат и се обади да повика камериерка, която да подреди и почисти бъркотията, която тя бе направила. Разходите за щетите щяха да бъдат удържани от кредитната ѝ карта.

Два часа по-късно, когато Мънк влезе в стаята, тя бе готова за него. Носеше черна рокля от шифон и сандали с високи токове, но бе пропуснала да си сложи бельо. Когато тя се изправи на вратата на спалнята и светлината струеше иззад гърба ѝ, тънката ѝ рокля стана

съвсем прозрачна. Джили бе сигурна в това, защото бе проверила предварително.

Когато пристигна, Мънк беше уморен, но веднага щом видя любовта на живота си, почувства прилив на нови сили. Знаеше колко усилия е положила тя, за да му достави това удоволствие. Инстинктивно бе усетила, че той ще иска да се люби с нея, и бе приготвила спалнята. Имаше запалени свещи, за да създадат подходяща атмосфера, и Джили бе облякла любимата му рокля. Тя бе съвсем същата като червената, която Джили носеше, преди той да я скъса. Като се отправи към нея, Мънк си напомни да внимава да не съсипе и тази рокля.

Той гледаше устата ѝ. Тя бавно търкаше горната си устна с върха на езика си. Джили знаеше, че това му харесва. Любиха се диво и грубо. Нахвърлиха се един на друг като разгорещени диви животни. Роклята ѝ падна на пода на парчета. По-късно, напълно задоволен, той се дръпна от нея, отметна ръка назад и затвори очи.

Тя му бе доставила удоволствие и сега бе негов ред да ѝ угоди.

— Мисля, че трябва да изчакаме два-три дни — каза Джили — и после, след като си починеш, можеш да се погрижиш за Кери и съдийката. Тъкмо ще са се отпуснали и ще се чувстват в безопасност. Не си ли съгласен? Не би трябвало да ти е твърде трудно да се вмъкнеш и да направиш каквото трябва.

— Трябват ми поне две седмици, за да организирам и планирам всичко.

— Направих ли те щастлив току-що, Мънк?

— Знаеш, че е точно така, скъпа.

— Тогава и ти ме направи щастлива. Мога да изчакам може би седмица, но ще полудея, ако трябва да чакам по-дълго. Кери се усмихваше, когато я вкарвах в линейката. Тази усмивка никак не ми хареса.

— Разбирам.

— Тя е разказала на полицията за мен. Сега те знаят, че съм жива, и ще ме търсят. Беше прав — прошепна тя, — не трябваше да настоявам за писмата и не трябваше да ѝ се показвам. Но мислех, че ще умре при експлозията, и исках да разбере...

— Не плачи, Джили — каза той и я прегърна. — Всичко ще се оправи.

— Да — сгуши се в него тя. — Веднага щом тя умре, всичко ще се оправи. Заради нея съм нещастна от толкова отдавна. Обещай ми да я убиеш скоро.

— Обещавам — отвърна той. — Знаеш, че бих направил всичко за теб.

Тя се усмихна доволно. Ръцете ѝ се плъзнаха умело по тялото му.

— И тогава ще отидем в Шелдън Бийч.

Отчаяното желание на Мънк да ѝ угоди го правеше трескав, но в същото време чувстваше, че може да се справи с всичко и ще успее благодарение на вярата ѝ в него. Тя често му повтаряше, че го мисли за гениален и че той се подценява. Можеше да се справи. Щеше да се промъкне и после да изчезне, без да го забележат, независимо колко агенти от ФБР имаше наоколо.

Можеше да стане дори невидим.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Пътуването до Флорида им отне три дни. Можеха да стигнат и по-бързо, но тъй като имаха време, караха по по-живописни и не толкова оживени пътища из Джорджия.

Прекараха две нощи в чисти, обикновени мотели в затънтени малки градчета. Първата нощ всеки си имаше собствена стая. Ейвъри не покани Джон-Пол да спи при нея и той не попита, нито предположи, че е поканен. Тя отчаяно се опитваше да се дистанцира от него, защото вярваше, че така раздялата им накрая ще бъде безболезнена, но не успяваше. Само се заблуждаваше. Тя го обичаше и не знаеше какво да прави. Първата нощ изобщо не мигна, мята се и се въртя в леглото, докато накрая се почувства замаяна и на сутринта беше в крайно мрачно настроение. Втората вечер Джон-Пол не я попита. Просто плати за две стаи, докато Ноа говореше с един от шефовете си по телефона.

Джон-Пол последва Ейвъри в нейната стая и пусна чантата си до нейната. Тя не възрази, но каза:

— Само ще спим. Никакъв секс.

Той се усмихна, съблече дрехите си и се отправи към душа.

— Питал ли съм нещо? — измърмори, преди да затвори вратата в лицето ѝ.

Климатикът бе усилен и в стаята беше леденостудено, но към два през нощта Ейвъри се събуди в прегръдката на Джон-Пол, затоплена и настроена за любов. Бе просто неустоим. Любиха се и беше още по-хубаво от предния път, защото сега и двамата знаеха какво харесва другият и за минути бяха съвършено настроени един за друг.

Стената, която отделяше стаята им от тази на Ноа, бе тънка като хартия. Ейвъри се опита да не вдига шум, но когато усети първите вълни на върховното удоволствие да заливат тялото ѝ, чувството бе толкова неописуемо, че тя ухапа рамото на Джон-Пол, за да не извика силно.

Беше толкова прекрасно, че когато се събуди в шест, Ейвъри отново се претърколи в прегръдката му и, както би казала Марго, му се нахвърли.

После той отново заспа. Тя отиде в банята, взе си душ, застана пред огледалото и се взря изпитателно в лицето си. Страните ѝ бяха порозовели от допира до наболата му брада, а устните ѝ бяха подути от целувки.

Тя въздъхна, поклати глава и прошепна:

— Здравейте. Аз съм Ейвъри и съм сексохоличка.

Не можеше да вини никого освен себе си. Като се закле да го остави на мира, тя взе четката си за зъби и се опита да не мисли за Джон-Пол, докато се приготвяше.

Когато потеглиха, той бе в много по-добро настроение. Държеше се почти дружелюбно с Ноа. Не съвсем, но почти. Ейвъри си помисли, че се държат като съперници в някакво състезание, но не след дълго осъзна, че и на двамата им бе забавно да си разменят обиди.

След като спряха, за да обядват, Ейвъри се настани на задната седалка, нахлупи бейзболната шапка, за да не ѝ блести слънцето в очите, и реши да дремне.

Мъжете понижиха глас, за да не ѝ пречат. Ноа знаеше за Джили. Беше прочел досието на Ейвъри и бе дошъл подготвен.

Двамата разсъждаваха как Джили се е свързала с Мънк и каква точно бе връзката им. Ноа, разбира се, знаеше и всичко за Скарет и смяташе, че може той да дърпа конците. Джон-Пол не бе на това мнение и изтъкна, че когато Мънк поемеше някоя поръчка, той действаше по свое усмотрение.

Темата доведе до друга.

— Ще си загубиш ли работата за това, че ни помагаш? — попита Джон-Пол. — ФБР търсят Ейвъри.

— Аз не работя за ФБР. По-скоро съм на свободна практика, така да се каже.

Джон-Пол се подразни.

— Разбира се, че ти работиш за ФБР. За какво иначе размахваш тая значки, по дяволите?

— По-лесно си намирам място за паркиране. Само затова я нося.

— Говори сериозно.

— Понякога липсва ли ти?

— Кое?

— Тръпката.

— Не.

— Още ли живееш в блатото?

— Живея в Боуън.

— В мочурището.

— Да, може, да се каже.

— Мислиш ли, че тя ще иска да живее там?

Той се престори, че не разбира.

— Кой?

Беше забравил колко безцеремонен може да бъде Ноа.

— Жената, с която спиш. Жената, от която не можеш да отлепиш погледа си, докато караш. Поглеждаш в огледалото за обратно виждане на всеки десет секунди, откакто седна зад волана. Ще ни претрепеш, ако не се съсредоточиш върху пътя.

Джон-Пол бе твърдо решен да не обсъжда Ейвъри с Ноа.

— На колко километра е според картата онова градче, в което избра да отседнем тази вечер? Как се казваше? Уолдън Пойнт?

— Мен, ако питаш, никога няма да се задомя. Има твърде много жени, за да избира само една.

— А от Уолдън Пойнт има колко? Трийсет и пет или четирийсет километра до Шелдън Бийч?

— Никога не съм вярвал, че ще се намери жена, която да те понася, но явно съм грешал.

Джон-Пол не можеше да продължава да се преструва, че не го слуша.

— Ти изобщо не ме познаваш, Ноа.

— Познавам те, и още как. Зная всичко за теб.

— Наистина ли си чел досието ми? Не му даде време да отговори, а продължи. — „Строго секретно“ вече нищо ли не означава?

— Явно не — провлече Ноа. Той не бе имал достъп до досието му, но бе говорил с Тео за странния му зет отшелник. Тъй като Джон-Пол очевидно се разстройваше от мисълта, че досието му е било отваряно, Ноа не му каза истината. Харесваше му да го дразни.

— Е, мислиш ли, че ще ѝ хареса да живее в Боуън?

Отново стигнаха дотук. Джон-Пол стисна кормилото и се опита да овладее яда си.

— Няма да се налага да спираме да зареждаме.

Ноа се ухили.

— Леле, много си хлътнал. Лицето ти почервения.

Джон-Пол едва не го цапардоса.

— Не е така.

— О? Вие двамата нямате ли някаква уговорка?

Не желаете да обсъжда отношенията си с Ейвъри.

— Не.

— Не сте правили планове за бъдещето?

Той изгледа навъсено Ноа.

— Не — каза рязко. Отново се втренчи в пътя и добави: — Сега ще говорим ли за нещо друго?

— Разбира се. За какво искаш да си говорим?

— Спри да се опитваш да сваляш Ейвъри.

Съжали в секундата, в която изрече думите. Ноа се разсмя.

— Защо да спирам? Току-що каза...

— По дяволите, знам какво казах.

— А тя е красива жена. — Може би щеше да успее да се пресегне бързо, да отвори вратата на Ноа и да го изблъска навън. Така щеше да го накара да млъкне. — И е невероятно секси.

— Слушай, остави я на мира. Колко километра има до Уолдън Пойнт?

— Победи ме. — Ноа свали седалката си назад, намести слънчевите си очила и затвори очи.

— Ти си навигаторът, по дяволите. Погледни картата.

— Веднага.

След секунди спеше дълбоко.

Остатъкът от следобеда бе блажено спокоен. Пристигнаха в Уолдън Пойнт към шест вечерта. Заспалото градче беше точно на петдесет и един километра от моста, водещ към Шелдън Бийч.

Ейвъри не помнеше дали е идвала в Уолдън Пойнт като дете. По тротоарите имаше палми, тревата бе кафява от солената вода и слънцето, къщите бяха занемарени и обрулени от времето. Стори им се мрачно и затънтено място, докато не стигнаха до по-старата и по-населена част от града. Къщите на големите улици бяха добре поддържани. Тревата бе свежа и зелена, а цветята преливаха от

керамичните саксии на прясно боядисаните веранди. Очевидно тук се извършваше обновяване.

На главната улица имаше няколко добре изглеждащи пансиона, предлагащи легло и закуска, но Ноа не прояви желание да спре пред тях. Откри един мотел на около дванайсет пресечки от брега и каза на Джон-Пол да спре на паркинга.

Ейвъри си помисли, че Ноа се шегува. Мотел „Милтс Фламинго“ имаше крещящо розови бетонни стени и яркочервен покрив, който отчаяно се нуждаеше от ремонт. Вратите на стаите бяха боядисани в резедаво и на всяка бе изрисувано по едно фламинго в различен цвят. Сградата беше с форма на полукръг, който заключваше покрит с чакъл паркинг. Този, който бе избирал цветовете на боите, определено бе далтонист.

Наоколо нямаше никакви други коли. Ейвъри си помисли, че дори собственикът е отлетял и е изоставил тази дупка.

— Сигурен ли си, че работи?

— Забелязах един, дето ни зяпаше през прозореца, докато паркирахме — отвърна Ноа. — Лесно се влиза и излиза. Ще паркираме отзад и колата няма да се вижда откъм улицата. Какво мислиш?

Тъй като той питаше Джон-Пол, а не нея, Ейвъри запази мнението си за себе си. След като бяха подминали сладките малки пансиони преди няколко пресечки с очарователни бели огради от ковано желязо и люлеещи се столове на верандите, изборът на Ноа й се стори ужасен. Тя изчака Джон-Пол да възрази.

— Харесва ми — каза той и потопа надеждите й. — Напомня ми малко за бара на баща ми. И там има голямо фламинго на покрива.

— Да, помня го. Мислех, че е пеликан. Ще отида да платя за стаите.

— Надолу по улицата имаше един пансион — намеси се Ейвъри. — Изглеждаше приятен и чист. Забелязах табела, че има свободни стаи.

— И тук става, нали? — попита Джон-Пол.

Ако Ноа не беше с тях, тя нямаше да се съгласи, но не искаше да се оплаква пред агента.

— Добре, става.

Той се усмихна на нещастния й тон.

— Не е толкова хубаво колкото хижата на Тайлър.

— Става — повтори тя.

Ноа тъкмо слезе от колата, когато мобилният му телефон иззвъня. Джон-Пол тръгна към офиса, но Ейвъри остана с Ноа. Протегна ръцете и краката си, схванали се след дългото пътуване.

Ноа сведе глава и се отдалечи от нея, очевидно не искаше тя да слуша разговора. Ейвъри забеляза изражението му, усети, че нещо не е наред, и зачака напрегнато.

Разговорът продължи дълго. Джон-Пол се върна с два ключа, погледна Ейвъри и попита:

— Какво не е наред?

— Нещо — отвърна тя и се облегна на раменете му. Ноа завърши разговора и се върна при колата. Впери поглед в Ейвъри.

— Леля ти и съдия Колинс са добре.

— Какво е станало? — попита Джон-Пол.

— Имало е доставка, някакви газови бутилки, които трябвало да се инсталират зад крилото на физиотерапията.

— По дяволите! — прошепна Джон-Пол. Вече знаеше какво следва. — Те са избухнали, нали?

Ноа кимна.

— Пожарът е унищожил почти цялото крило.

— Как е успял Мънк да се промъкне покрай охраната? — попита Ейвъри.

— Не е успял — обясни Ноа. — Доставчикът е бил убит, докато разтоварвал бутилките. Мънк се е добрал до газовите бутилки, преди да бъдат поставени на мястото им.

— Колко жертви? — попита Джон-Пол.

— Двама. Един агент, казва се Горман, е ранен, но ще се оправи. Това е всичко, което знам.

— Как, по дяволите, е станало това? — настоя Джон-Пол.

— Ще ти кажа как е станало. Мънк се е навъртал около болницата през цялото време, наблюдавал е и е чакал своя шанс. Сигурно е знаел, че не могат да преместят съдийката толкова бързо след операцията. Когато агентите са качили в колата жените, които са се престрували на Салвети и Колинс, и са ги откарали някъде, той вероятно е забелязал нещо и е разбрал, че това не са Кери и съдийката.

Ноа тръгна пръв към стайте. Бяха в далечния край на мотела и помежду им имаше свързваща врата.

Стаята им бе изненадващо чиста. Имаше двойно легло с кувертюра на цветя, два стола под прозореца, който гледаше към паркинга, и помежду им — масичка и настолна лампа. Нямахме гардероб. На отсрещната стена имаше лост със закачалки и няколко вградени рафта до него.

Веднага щом Ноа влезе в стаята им, Ейвъри го попита:

— Кери и съдийката не са ранени, нали? Всичко ли ми казваш?

— Да. Леля ти тъкмо била завела съдийката с инвалидната количка в банята, когато станало. Стените ги предпазили от огъня.

Ейвъри усети как ѝ се повдига. Телефонът на Ноа иззвъня отново и той отиде в стаята си. Тя изчака той да се обърне с гръб и се приближи до Джон-Пол, обви ръце около кръста му и го прегърна силно.

Той усети, че тя трепери.

— Този кошмар ще свърши скоро — обеща ѝ той. После, тъй като тя не отговори нищо, попита: — Искаш ли да излезем отгук?

— Да.

— Къде искаш да отидем?

— Не знам — прошепна тя. — Не мога да мисля... трябва да мога...

Той я целуна по челото.

— Трябва ти една веранда с люлка, нали? — Тя кимна. — И с люляци — добави той. — Тя се усмихна, защото той бе запомнил описанието на щастливото ѝ местенце. — Не мога да ти намеря люляци, нито веранда с люлка, сладурче, но вода... мога да ти осигуря в изобилие.

Двайсет минути по-късно с Джон-Пол вървяха хванати за ръце по плажа. И двамата се бяха преоблекли по шорти и оставиха обувките си на стълбите при Ноа.

Тъмни облаци се придвижваха и скриваха слънцето. Плажът бе съвсем пуст и когато Ейвъри седна в поза лотос, Джон-Пол не се намеси. Той се върна при Ноа и седна до него.

— Какво прави тя, по дяволите? — попита Ноа, след като Ейвъри не помръдна няколко минути.

— Мисли.

— Аха.

Когато слънцето започна да залязва и взе да се смрачава, Джон-Пол стана и отиде при Ейвъри. Очите ѝ бяха затворени. Той клекна пред нея и изчака, знаеше, че усеща присъствието му.

Мина цяла минута, преди тя да покаже, че го е забелязала. Отвори очи и го погледна в очите. Една сълза се стече по бузата ѝ. Тя си пое дълбоко дъх.

— Трябва да се обадя по телефона.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Мънк бе готов да действа.

На прозореца на управителя на мотела имаше табела „Няма свободни стаи“. На вратата бе закачена друга табела: „Затворено за неопределено време“.

Мънк знаеше, че обектите са вътре. Вече бе обходил района и го познаваше като дланта си. Трите коли бяха паркирани зад мотела. Беше сигурен, че две от тях принадлежат на федералните агенти, на които бе възложено да охраняват Ейвъри. Третата бе на Ренърд.

Мънк показа на Джили мотела от колата, за да може да наблюдава какво ще се случи, и тя едва сдържа вълнението си, когато видя леките отблясъци светлина изпод плътно спуснатите завеси на стаята, която Мънк ѝ посочи.

— Тя е вътре — прошепна Джили развълнувано.

Мънк спря на паркинга нагоре по улицата след мотела.

Мястото се използваше от посетителите на старото, построено в испански стил, кино с часовникова кула и от хората, които ходеха в близката църква. Паркира колата да е с лице към улицата, после подаде на Джили бинокъла си и отпи от студения си чай.

— Сега си официално на тайно наблюдение.

Тя се изкикоти.

— Това е чудесно.

Възбудата ѝ го трогна.

— Забавляваш се, нали?

— О, да — каза тя. — По-хубаво е, отколкото съм си представяла. Много по-хубаво.

Една кола навлезе в паркинга и Джили бързо свали бинокъла.

— Сигурен ли си, че сме в безопасност тук?

— Разбира се. Винаги се грижа да си в безопасност.

Усмихнаха се един на друг, после Джили отново вдигна бинокъла до очите си. Виждаше светлината, която се процеждаше покрай завесите, и се опитваше да си представи какво става в стаята.

Още една кола влезе в паркинга и спря на три редици зад тях. В църквата в момента имаше служба, а в киното явно също се радваха на много посетители. Паркингът бе почти пълен.

Джили предложи на Мънк да вземе бинокъла, но той нямаше нужда да гледа. Вече бе прекарал едно денонощие в наблюдение на мотела. Не бе достатъчно, но трябваше да стигне. Обикновено прекарваше две седмици в проследяване на жертвата си, научаваше всичко до най-малката подробност от ежедневието на съответния човек, но това не бе нормална ситуация. Времето им изтичаше и Джили бе прекалено нетърпелива, за да чака още дълго. Също като малко дете тя искаше веднага да получи наградата си.

— Колко полицаи са вътре с тях? — попита тя.

— Агенти — поправи я той. — Не полицаи. Четирима.

— И ще ги убиеш всичките?

— Да.

Те не подозираха какво ги чакаше. Бяха в ръцете му.

Предната нощ Мънк видя как Ренърд се измъкна през задната врата, качи се в колата си и потегли нанякъде. Мънк не го виждаше ясно, но и да го виждаше съвсем добре, не би го застрелял, за да не преместят отново основните му цели. Беше планирал нещо специално за тях. Жалко, че нямаше да разберат какво ги е сполетяло.

Ренърд се беше върнал в мотела трийсет минути по-късно с четири големи пици и торбичка. Мънк предположи, че е пълна с бира и безалкохолни.

Беше отвлечен от небрежността на Ренърд. Беше сигурен, че той няма ни най-малка представа, че е под наблюдение. Тъпо самодоволство. Това беше. Ренърд го разочароваше. Беше очаквал противникът му да се представи по-добре, явно бе грешал, смятайки го за професионалист. За равен. Осъзна колко глупава е била тази надежда. Никой не можеше да се мери с него и високите му стандарти. Джили се оказа права. Той беше легенда.

— Мисля, че ще е добра идея да го направим тази вечер — каза Джили.

— Нетърпелива си.

— Да.

— Утре — обеща той.

— Не искам да чакам твърде дълго.

— Знам.

— Чудя се дали Кери се чувства в безопасност. Можеш ли да си представиш каква клаустрофобия ги гони двете с Ейвъри? Затворени в тази долнопробна стая ден и нощ? Сигурно полудяват.

— Нарочно изчаках — обясни той, — така че агентите да се отегчат и да станат... сънливи. Да, точно така. Сънливи.

— Час след час в онази малка стая, чакат и се притесняват. Изобщо не са ги пускали навън, нали?

— Не и докато аз съм наблюдавал мотела.

— Радвам се, че тя не умря в болницата — каза Кери. — Това е много по-хубаво, защото ще мога да гледам.

Мънк кимна.

— Кери настояваше да дойде във Флорида.

— Иска да умре с Ейвъри.

— Тя не знае, че ще умре утре — поясни Мънк. — Мисли, че ще седне в съдебната зала заедно с племенницата си, когато процесът започне.

Джили отново вдигна бинокъла. Усмихна се и каза:

— Третият път е за късмет.

Мънк потисна прозявката си. Беше изтощен, но не посмя да се оплаче. Джили го смяташе за непобедим, за свръхчовек, и той бе твърдо решен да поддържа образа си на рицар в блестящи доспехи. Знаеше, че поема рискове, които никога преди не си бе позволявал, но бе трудно да действа предпазливо, когато е с Джили — тя постоянно го предизвикваше още и още. Според нея той бе способен на всичко и успяваше да убеди и него в това.

От време на време по някоя тревожна мисъл изскачаше в главата му. Никога преди не бе пропускал да изпълни поет ангажимент. Думата му тежеше. Ако хората не бяха сигурни, че могат да разчитат на него, бъдещето му бе застрашено, репутацията му щеше да пострада. Но тази мисъл не го уплаши. Имаше предостатъчно пари, за да осигури на Джили охолството, което тя заслужаваше. Може би бе по-добре да се откаже от тази поръчка.

— Знаеш ли, скъпа, не ни трябва тези пари — вметна той колебливо.

Джили разбра накъде бие.

— Знаеш ли какво си мисля?

— Какво?

— Хайде, когато свършим тук, да се измъкнем в Мексико и да се оженим. Процесът ще продължи поне седмица. Дейл няма къде да се дене. Искаш ли?

Знаеше колко много иска той да се оженят. Умората му се стопи и той се усмихна въодушевен.

— Да, да. — Смути се, че е прозвучал толкова нетърпелив, но добави: — Знам идеалното място... ще ти хареса, обещавам.

— Стига да се омъжа за теб, нищо друго няма значение.

Тя постави ръка на бедрото му, наведе се над скоростния лост и го целуна. Ръката ѝ се плъзна нагоре и го погали.

Той бързо се възбуди. Доволна от реакцията му, Джили дръпна ръката си.

— Защо не им спестим мъките още тази вечер? — попита тя нацупено.

На Мънк му трябваха няколко секунди, за да разбере какво иска тя. Прочисти мислите си и каза:

— Утре. Почакай само да видиш. На дневна светлина е по-добре. Освен това трябва да направя няколко незначителни промени и да оправя някои дреболии, за да съм готов. Искаш всичко да е перфектно, нали, любов моя?

— Разбира се. Но защо да е по-добре на дневна светлина?

— Никой не очаква да бъде атакуван, когато слънцето е изгряло. В миналото винаги съм се опитвал да действам през нощта. Онези агенти смятат, че познават почерка ми на действие.

— Мислиш, че са те проучвали?

— Да. Докато е тъмно, охраната ще е нащрек.

Тя въздъхна.

— Добре. Ще трябва да почакам до утре. Не забравяй, че ми обеща да гледам. Няма да решиш друго, нали?

— Не, няма — увери я той. — Ще бъдеш на безопасно място, но така, че да виждаш всичко чудесно. И имам изненада за теб. Щях да ти кажа утре, но...

— Каж ми сега — оживи се тя. — Моля те.

— Добре. Знаем колко беше разочарована, когато видях, че къщата в Колорадо е избухнала. Но този път ще бъде различно. Ще ти дам да натиснеш копчето.

Тя се засмя очарована.

— Искаш да ме заслепиш ли?

Той кимна.

— О, да. Аз съм легенда, нали знаеш. Ще заслепя всички.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

След като Мънк откара Джили обратно в хотела в противоположния край на Уолдън Пойнт, той се качи отново в колата и отиде до един жилищен квартал на около километър и половина от „Милтс Мотел“.

Пробяга разстоянието да скривалището си и тихо се изкачи по стълбите. Трябваше да доизпипа кабелите. Работата му отне много повече време, отколкото бе очаквал, несъмнено защото бе уморен, но когато накрая приключи, бе доволен от свършеното. Този път нищо нямаше да се обърка.

Минаваше три часът през нощта, когато бе готов да си легне. Като внимаваше да не събуди Джили, той внимателно седна на леглото до нея и я загледа как спи. О, колко много я обичаше! Тя бе толкова красива, толкова необикновена... толкова свършена. Легна до нея и си помисли отново, че е най-щастливият мъж на света. Заспа, обвил ръце около нея, сред уханието на парфюма ѝ, и сънува, че са на меден месец.

Приказките се сбъдваха понякога. Двамата щяха да заживеят щастливо.

На следващата сутрин Джили се облече особено грижливо. В края на краищата щеше да ходи на църква, така че се докара с бяла пола, бяла плетена блуза и сандали с тънки каишки и високи токове. Докато решеше и навиваше косата си, Мънк постави багажа им в колата.

— Да не забравиш касетата ми — напомни му тя.

— Никога не бих я забравил — увери я той, макар че всъщност я беше забравил. Тя щеше да излезе от кожата си, ако загубеше касетата. Толкова бе вманиачена по така нареченото си доказателство, че настояваше винаги да го носи със себе си. Странност, с която той се примиряваше, така както тя се примиряваше с неговите малки странности. Нали точно това бе солидната връзка, готовността да даваш и вземаш.

Той извади касетата от видеото, пхна я в кутията и я постави на леглото до сламената ѝ чанта.

Джили се гримираше пред огледалото. Мънк я видя как си слага червено червило и се усмихна, защото знаеше, че тя носи този цвят само за да му достави удоволствие. Беше му го казала.

Джили прибра червилото и касетата в чантата, взе сламената си шапка с бяла панделка и отиде в средата на стаята. Завъртя се и попита:

— Изглеждам ли готова за църква?

Лицето му поруменя от възбуда.

— Изглеждаш красива — прошепна той. — Винаги изглеждаш красива.

Тя отиде до него, намести възела на вратовръзката му, както би направила любеща съпруга, и каза:

— Изглеждаш чудесно в костюм. Трябва да се обличаш така често.

— Щом ти харесва, ще го правя.

Тя го хвана за ръка и двамата отидоха заедно до колата. Харесваха му такива дребни неща, помисли си той. Да го хваща за ръката. Това бе знак за доверие, нали? Начинът, по който вдигаше към него поглед, изпълнен с обожание. И това му харесваше.

— Вече съм паркирал другата кола надолу по улицата до църквата — обясни той. — Като предпазна мярка. Ключът е в сенника.

— Няма да се наложи да я използвам. Ти си обмислил всяка възможност.

Той бе сигурен в това и се съгласи, но мисълта за кабелите малко го тревожеше. Беше толкова изморен, беше направил само един тест, но той би трябвало да е достатъчен.

Вятърът се усили, докато пътуваха. Мънк погледна нагоре към кулата над киносалона, когато завиха зад ъгъла. Той влезе в паркинга и спря отпред в края, за да може Джили да види всичко. Така никой не можеше да паркира пред тяхната кола и ако се наложеше да пресече тротоара, за да излезе на улицата, можеше да го направи, без да се бави.

Той изгаси двигателя.

— Готова ли си?

— О, да.

— Дистанционното е в жабката.

Тя внимателно го извади.

— Прилича на дистанционно за гараж.

— Точно такава е, но модифицирано, разбира се.

— Кога да натисна бутона?

— Мислех, че няма да е зле да изчакаме, докато забият камбаните на църквата.

Джили се обърна назад и се загледа в мъжете, жените и децата, които бързаха към църквата. Не искат да закъснеят, помисли си тя.

Шоуто щеше да бъде откъснато. Жалко, че нямаше да го видят.

— Колко е часът сега?

— Още пет минути.

— Не искам да чакам. Искам да го направя сега.

Мънк бръкна под седалката и ѝ подаде бинокъла.

— Когато си готова.

Джили вдигна бинокъла и навлажни устните си с език. Нагласи фокуса така, че да вижда стаята, в която предната нощ светеше лампа.

— Сега ще си върна мечтата — прошепна тя.

Натисна бутона. Нищо не се случи и тя го натисна отново. После отново, по-силно, и го задържа.

— По дяволите! — измърмори Мънк. — Вятърът трябва да е разместил някоя жица. Спри да натискаш бутона, скъпа. Ще трябва да се кача там да го оправя. Ти стой тук. Става ли? — Той внимателно взе дистанционното от ръката ѝ. — Ако нещо се обърка...

— Тревожиш се прекалено много. Оправи жицата! — Обърна се към него малко по-рязко, отколкото бе възнамерявала. — Извинявай. Не трябваше да съм толкова нетърпелива. Мога да изчакам няколко минути.

— Това е моето момиче — каза той. — Просто за всеки случай, помниш ли какво трябва да направиш?

— Да вляза в църквата, да изляза през страничния вход и да се кача в другата кола.

— И да минеш по страничната уличка, която ти показах. Не минавай пред мотела.

— Няма да тръгна без теб.

Предаността ѝ стопляше сърцето му. Той потупа ръката ѝ, постави дистанционното на пода до седалката си и слезе от колата.

Пъхна една ръка в джоба си и небрежно закрачи през паркинга и по стъпалата на църквата.

Камбаните зазвъняха точно когато той влезе. Трийсет секунди по-късно той излезе през страничния вход, пресече улицата и извървя три пресечки на север, преди да се увери, че никой не го следи. Пресече улицата и се отправи към киното.

Задната врата бе заключена, разбира се. Използва инструментите си да се справи с резето, влезе вътре и бързо заключи след себе си.

Сега беше в задния коридор. Вратата водеше към кулата, а навесът над централния вход беше в другия край на фойето.

Остана в сянката зад снекбара няколко минути, ослушвайки се за някакви звуци, и когато се убеди, че е съвсем сам, се промъкна до вратата. И тя беше заключена, точно както я бе оставил. Бързо я отключи, отвори я и погледна нагоре. Кафявият конец, който бе оставил на третото стъпало, си стоеше непокътнат. Никой не бе открил скривалището му. Прескочи конца и предпазливо се заизкачва, защото знаеше, че петото стъпало скърца. Сигурен бе, че е сам — киното отваряше чак за прожекцията в два следобед, — но въпреки това го прескочи.

На последното стъпало имаше опъната жица, много по-тънка от конец за зъби, напълно невидима за невъоръжено око.

Мънк отпусна ръчката, за да отвори вратата, без всичко вътре да експлодира в лицето му.

Добре че собственикът не бе решил да сменя рекламата над входа днес, помисли си и се усмихна. Сменяха филмите само в сряда, но Мънк бе поставил капан за всеки случай. Повече предпазливост никога не бе излишна, независимо какво мислеше скъпата Джили.

Отвори вратата съвсем леко и надникна вътре. Пушката с прикрепения мерник още си стоеше в ъгъла, подпряна на стълба.

Погледът му се премести към спусъковия механизъм на ръчно изработената му ракета. Точно както бе предположил, една от жиците се бе плъзнала надолу. Не висеше свободно. Вятърът я бе разхлабил само колкото да прекъсне веригата.

Щеше да оправи всичко за две секунди. Отвори вратата широко, пристъпи вътре и коленичи. После замръзна. Гласът дойде вляво от него, от другата страна на камбаната.

— Хубава ракета си имаш тук.

Мънк бе прекалено поразен, за да помръдне. Мозъкът му пицеше ужасено. Не, не, не. Жицата... конецът... нищо не бе докоснато. Как е могъл...

Друг глас прозвуча вдясно от него.

— Мисля, че има проблем с това да я задейства.

Мънк се хвърли към пушката си. Никой от мъжете не опита да го спре. Той се претърколи, стреляйки в движение.

Нищо не се случи. Пушката беше празна. Ноа се появи на светло. Мънк го видя и се присви назад.

— Ти — прошепна той. — Познавам те.

Джон-Пол също излезе от сенките.

— Как разбра? — Лицето на Мънк бе изкривено от гняв и гласът му трепереше.

— Лесно. По-умен съм от теб.

Пистолетът на Ноа сочеше в челото на Мънк. Джон-Пол видя погледа в очите на приятеля си и отгатна точно какво си мисли той.

— Сложи му белезниците — каза той. — После му прочети правата.

Ноа поклати глава.

— Първо ще го убия. После ще му сложа белезниците и ще му прочета правата.

— Не, не можеш.

— Кучи син! — Ноа отпусна спусъка и прибра пистолета в кобура си. Извади белезниците и тръгна към Мънк, когато чуха един агент да крещи.

Мънк замахна с крака си и блъсна Ноа. Той залитна пред убиеца и Джон-Пол не можеше да стреля в Мънк, за да не рани Ноа.

Агентите търчаха по стълбите, а Мънк се опита да извади пистолета от кобура на глезена си, но Джон-Пол предвиди тази реакция. Той стовари крака си върху глезена на Мънк и го закова към пода.

— Стига си се пречкал — извика той към него. — Дръпни се, за да мога да го застрелям.

— Аз ще го застрелям — изкрещя Ноа. Той удари Мънк в лицето и изръмжа доволно, когато чу звука от чупещ се хрущял. Отново заби юмрук в лицето му, опитвайки да улучи същото място, за да причини максимална болка.

Вратата се блъсна в стълба и първият агент влетя през прага. Мънк се възползва от тази възможност. С цялата си сила той изтласка Ноа настрани и се хвърли с главата напред от кулата.

Убиецът се приземи на стръмния ламаринен покрив. Претърколи се на ръце и колене и запълзя като горила към навеса. Когато десният му крак докосна скобата, той посегна към пистолета си. Тъкмо го вадеше, когато Джон-Пол и Ноа скочиха на покрива и стреляха едновременно. Куршумите им надупчиха тялото на Мънк и го накараха да затанцува като марионетка във въздуха. Мънк се завъртя и падна напред, тялото му увисна през навеса.

Задъхан, Ноа прибра пистолета си и каза:

— Имаш правото да мълчиш...

— Точно така — промърмори Джон-Пол.

Един агент се наведе от прозореца на кулата и им извика:

— Заподозряната е в движение.

Ноа издърпа радиостанцията от колана си. Повтори това, което агентът току-що му беше казал.

— Разбрано.

— Това гласът на Ейвъри ли беше? Тя беше, нали? — попита Джон-Пол.

Ноа заговори по радиостанцията.

— Ейвъри? Ти ли си, скъпа?

Използва това обръщение, за да вбеси Джон-Пол, и се ухили, когато видя реакцията му. Ако можеше да се убива с поглед, сега и той щеше да прави компания на Мънк в отвъдното.

Джон-Пол грабна радиостанцията.

— Какво, по дяволите, правиш, Ейвъри? Трябваше да...

— Добре ли си?

— Да, и двамата сме добре. Къде си.

— Всичко е под контрол. Край.

— Мамка му. Тя е в една от проследяващите коли.

И двамата лежаха на покрива. Ноа се засмя. Джон-Пол не му обърна внимание, а отново натисна бутона.

— Кели?

Агентът, който ръководеше операцията, отговори бързо.

— Тук Кели.

— Ейвъри в някоя от проследяващите коли ли е? — настоя да знае Джон-Пол. — Кучи син, знам, че е там. Казах й да стои на проклетата лодка.

— Всичко е под контрол. Край.

Ноа се засмя.

— Явно Ейвъри си има собствено мнение. — Той се наведе към края на покрива, за да прецени разстоянието до земята. — Как, по дяволите, ще слезем от...

Джон-Пол го избута от покрива. Последва го и се приземи до него в изсъхналите храсти. Кели отново се обади.

— Мънк в ръцете ви ли е?

— Не, сър — отвърна Джон-Пол.

— Къде е той?

Джон-Пол погледна навеса.

— На кино.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Джали започваше да губи търпение, докато чакаше Мънк да се върне в колата. Защо се бавеше толкова? Тя взе бинокъла от пода и огледа кулата. Къде беше Мънк? Той много добре знаеше, че тя мрази да чака.

— Оправи проклетото нещо — измърмори тя. — По-бързо!

Изведнъж Мънк се появи. Джали ахна невярващо, когато го видя как се премята по покрива. Помисли си, че той ще си счупи врата. Мънк полетя от кулата, но докато още бе във въздуха, се извъртя и се приземи като котка върху краката си. Загуби равновесие, опря се на ръце и колене върху покрива. Джали си помисли, че той ще падне на земята, но Мънк успя да се спре навреме.

Двама мъже скочиха на покрива над Мънк. Движеха се толкова бързо, че лицата им се виждаха размазано.

— Убий ги — прошепна тя на Мънк. — Убий ги веднага. Веднага.

Отекнаха изстрели. Стори й се, че Мънк изкрещява името й, и продължи да гледа дистанцирано и заинтригувано. Той падна толкова тромаво върху навеса, а кръвта му потече по лампичките на светлинната реклама. Умря със задник във въздуха. Тя изруга некадърността му.

Как смееше да й причини това? Разочарованието я завладя и от очите й потекоха сълзи. Дистанционното. Тя го грабна трескаво и натисна копчето. Пак, отново и отново. Нищо не се случи.

По дяволите. Как можеше Мънк да е толкова непредвидлив? Знаеше колко важно е за нея да осъществи мечтите си.

Затропа ядосано с крака и продължи да го ругае, че е провалил всичко. Още по-лошо, беше я накарал да се чувства нещастна.

— Да гориш в ада дано!

Той беше оставил ключа на таблото. Забравила инструкцията му да вземе другата кола, ако възникне проблем, Джали повдигна полата си, прекрачи през скоростния лост и седна зад волана. Хората от ФБР

сега търчаха към киното, а от църквата се изсипваше огромна тълпа да види каква е тази шумотевица. Никой нямаше да я забележи. Тя потегли бавно, за да не привлича излишно внимание, и спазваше ограничението за скоростта през цялото време, докато шофираше из града.

Веднага щом стигна до отбивката за магистралата, настъпи газта. Като не спираше да ругае тихо, тя блъсна с длан по кормилото, опитвайки да излее поне част от гнева си.

Разбира се, тя разполагаше с още някой, готов да ѝ помогне. Никой повече нямаше да ѝ открадне мечтите. Никой. Знаеше, че Мънк има оръжия в куфарите си, и Бог ѝ бе свидетел, ако се налагаше, сама щеше да убие Кери и Ейвъри, за да си възвърне мечтите.

— Тъпият Мънк — изсъска тя. — Тъпият Мънк!

Колата, която следеше Джили, се движеше на достатъчно разстояние. В нея имаше трима агенти освен Ейвъри. Караше Кели, а тя седеше зад него. Опитваше се да скрие безпокойството си, но това ѝ костваше много.

Имаше чувството, че сърцето ѝ спря, когато чу изстрелите, и не си пое дъх, докато не чу гласа на Джон-Пол по радиостанцията. Прималя ѝ от облекчение и веднага започна отново да се тревожи.

— Дали ни е забелязала? — попита тя Кели.

— Сигурен съм, че не подозира, че я следим.

Сега Джили бе толкова напред от тях на магистралата, че Ейвъри едва различаваше тила ѝ.

— Тя ускорява, нали?

— Да — отвърна Кели. — Кара поне със сто и трийсет.

— Ако наоколо има пътна полиция...

— Няма — увери я той.

— Откъде знаеш?

— Знам.

Тя започна да се притеснява за друго.

— Не трябва ли да се приближиш малко?

— Няма да я изпусна, Дилейни. Облегни се назад и се успокой.

— Тя завива.

— Виждам.

Ейвъри се насили да спре да дава инструкции на агента. Всичко щеше да свърши след няколко минути. Ако успееше да запази

спокойствие само за толкова, можеше после цял месец да се тревожи на воля, ако ѝ се искаше. Стискай зъби, каза си.

Джили за малко да изпусне входа на мотел „Уинджамър“. Ейвъри я видя как постепенно намалява скоростта, завива и прекосява паркинга. Загуби я от погледа си, защото Кели ускори. Той влезе откъм изхода, обиколи мотела и спря пред ресторанта до паркинга.

— Спряла е пред стълбите — каза Кели.

Ейвъри гледаше разположението. Всички врати бяха към улицата. После погледна Джили. Искаше ѝ се да е по-близо, за да види лицето ѝ.

— Какво прави тя? — попита Ейвъри и се наведе напред.

— Реши се — отвърна Кели.

Ейвъри присви очи срещу слънцето. Видя Джили да се оглежда в огледалото на сенника.

— Червило ли си слага?

— Има си хас.

Ейвъри се облегна назад, а Кели изгаси двигателя и отвори прозореца си.

— Ако слезеш от тази кола, Дилейни, кълна се...

Тя не му позволи да довърши заплахата си.

— Няма да мръдна отгук.

Ейвъри отново погледна Джили. Явно вече бе доволна от вида си, защото най-после отвори вратата на колата и слезе.

— Време е за шоу — прошепна Кели.

Джили изтича нагоре по стъпалата, после по външния коридор на първия етаж, откри номера, който търсеше, и спря. Ейвъри я видя как разтваря яката на блузата си, за да се вижда цепката между гърдите ѝ. После опъна тясната си пола и почука на вратата. Стомахът на Ейвъри се присви. Чу гласа, който викаше:

— Скъпи, аз съм, Джили.

Тони Салвети отвори вратата.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Процесът в Шелдън Бийч не продължи дълго. Прокурорът бе компетентен и експедитивен и с доказателствата, с които разполагаше, успя да убеди и второто жури от съдебни заседатели, че Дейл Скарет бе нахлул в дома на Лола Дилейни с намерението да отвлече Ейвъри Дилейни. В процеса на осъществяване на замисъла си той бе причинил преждевременната смърт на Лола Дилейни.

Скарет настоя да даде показания, което бе голяма грешка. Той мрънка и сука и когато прокурорът приключи с въпросите си, убиецът започна да крещи ругатни срещу него, защото бил извъртал думите му.

Скарет настояваше, че не е използвал Ейвъри като щит и че само се опитвал да вдигне детето на крака, когато баба ѝ стреляла с пушката. Не можеше да обясни защо бе свалил колана си и бе пребил Ейвъри до смърт, каза само, че така се опитвал да я убеди да тръгне с него, за да отиде при майка си.

Снимките, направени на Ейвъри в болницата, доказваха без всякакво съмнение, че Скарет я бе изоставил в антрето на къщата, смятайки, че тя ще издъхне всеки момент. Само за час съдебните заседатели взеха решението си, потвърдиха вината на Скарет и той бе отведен обратно в затвора, където му беше мястото.

Джон-Пол остана в Шелдън Бийч с Ейвъри по време на процеса, а Кери пристигна един ден преди датата, на която племенницата ѝ щеше да свидетелства. Лелята на Ейвъри бе преживяла истински ад и Джон-Пол очакваше да види една сломена жена. Но тя го изненада. Дори и да бе съсипана от предателството на съпруга си, тя не го показваше.

Между телефонните разговори, които тя провеждаше с персонала в офиса ѝ в Бел Еър, Джон-Пол ѝ съобщи, че ще се ожени за Ейвъри. Кери не искаше и да чуе за това. Ако племенницата ѝ щеше да се жени, тя щеше да ѝ намери някой мъж с потенциал... и пари. Какъв живот щеше да води, омъжена за дърводелец?

О, да, Кери бе костелив орех... и по-кръвожадна от крокодил,
когато нещата не ставаха така, както искаше тя.

Джон-Пол определено я хареса.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

— Господин Картър ще ви приеме сега.

— Благодаря. — Ейвъри изпъна полата си и се усмихна на секретарката, докато вървеше към вратата.

— Искаш ли да дойда с теб? — попита Джон-Пол.

Тя поклати глава.

— Ще ме изчакаш ли тук?

— Ако трябва, и цял живот.

Тя отвори вратата и влезе във фризера. Тази сутрин бе дошла подготвена и носеше сако с дълъг ръкав.

— Добро утро, сър.

— Седни, Дилейни.

Не изглеждаше особено щастлив, но пък тя и без това никога не бе виждала Картър да се усмихва, така че не беше сигурна дали той още ѝ е ядосан или не.

Седна на стола срещу бюрото му и скръсти ръце в скута си.

— Сър, ако се каните да ме уволните, бих искала да ви изпреваря и да подам молба за напускане.

— Защо?

Той се беше изправил при влизането ѝ в стаята, но сега седна отново зад масивното си бюро.

— Ако съм напуснала по свое желание, няма да имам черна точка в автобиографията си.

— Чудя се защо смяташ, че ще те уволня.

— Защото не спазих процедурата. — Ръцете ѝ трепереха. Не беше сигурна дали заради студения въздух в кабинета, или заради факта, че бе толкова нервна. Той умееше да я превърне в кълбо от нерви само с един свой поглед. — Трябваше да се сетя за всичко много, много по-рано, но в своя защита ще кажа, сър, че бях заета да избягвам куршумите и капаните, които ме дебнеха. Нямах време да анализирам данните, а трябваше да намеря — добави тя бързо, за да му покаже, че поема пълна отговорност за грешките си. — Освен това

използвах името ви, за да принудя агент Кели да ми позволи да се кача в колата, с която се извършваше проследяването, а вие изрично ми бяхте заповядали никога да не правя това. Не спазих йерархията, не позволих на агентите, на които бе възложено да ме охраняват, да си свършат работата. Сър, аз избягах от тях. Наистина. Освен това ви обезпокоих по време на ежемесечната ви игра на покер, като ви се обадох онази нощ от Уолдън Пойнт, а всички в Бюрото знаят, че вечерта, в която играете покер, е нещо свещено за вас.

Стори й се, че забеляза как ъгълчето на устните му леко се повдига. Дали се канеше да се усмихне, или да й се присмее? Той се наведе напред и опря длани върху бюрото си.

— Само за сведение, имах фул в онзи момент, Дилейни, но ти използва кода за спешен случай, така че трябваше да пасувам и да изляза от играта. Защо ми се обади, вместо да минеш по каналния ред?

Тя можеше спокойно да му каже истината. Нямахше какво да губи.

— Знаех, че ще ме изслушате и ще ми кажете дали съм права или не. Знаех също, че щяхте да ми помогнете, а трябваше да се действа бързо. Само защото ми дадохте съгласието си, успяхме да се справим.

— Продължавай — подкани я той.

— Докато агентите уреждаха нещата във Флорида, аз се обадох и казах на леля си Кери, че двамата с Джон-Пол сме отседнали в мотела „Милтс“ в Уолдън Пойнт и че и нея ще я доведат при нас, за да изчакаме заедно началото на процеса. Знаех, че ще се обади на съпруга си Тони и ще му каже да дойде там. А докато тя го направеше, агентите вече щяха да следят телефонните обаждания и електронната поща на Тони.

— Ами ако не му се беше обадила? — попита Картър.

— Тогава аз щях да му позвъня. Но тя му каза каквото трябваше и както подозирах, Тони се свърза с Джили и й съобщи новината, че двете с Кери ще бъдем заедно във Флорида. После и сам си резервира билет за полет до Флорида. — Тя си пое дъх и продължи: — Когато агентите откриха местонахождението на Джили, тя и Мънк вече бяха изчезнали, но пък ние знаехме накъде са се отправили.

— Уолдън Пойнт.

— Да. Беше ми много неприятно, че използвам леля си по този начин и че трябваше да я излъжа безочливо, но нямах избор. След като

задвихихме всичко благодарение на агента, когото ни изпратихте, Том Кели, се обадох на Кери повторно и ѝ казах, че ще остане в Колорадо още известно време и ѝ обясних защо.

— Тя как прие новината за съпруга си?

Аз *разбих сърцето ѝ* — помисли си Ейвъри.

— Беше ѝ... трудно да го приеме. Тя е силна жена. Ще оцелее.

— Всъщност Джон-Пол Ренърд се досети какъв удар замисля Мънк, нали?

— Да. Преместихме се на една яхта, докато подготвиха капана в мотела. Агентите действаха, сякаш още сме в мотела. Джон-Пол откри жицата на стълбите към кулата и двамата с агент Клейборн се приготвиха.

— Добре, сега ми кажи, как всъщност се досети за всичко?

— Политиците, сър.

Той повдигна въпросително едната си вежда. Тя кимна.

— Седях на плажа и обмислях ситуацията и се сетих за онзи случай с банковите удари. Те си имаха скрита цел, помните ли? Искаха всички да си мислят, че действията им са политически мотивирани, но всъщност се интересуваха единствено от парите. Това ме накара да се замисля за скритата цел, така да се каже. Осъзнах, че не виждам гората, защото се вирам в дърветата. Така че направих същото, което направих и когато работех по случая с Политиците. Раздробих всичко на парчета и започнах да ги оглеждам едно по едно. Всеки си имаше своя скрита цел — добави тя. — Мънк, Джили, Скарет, Тони Салвети. — Не можеше да понесе да нарече този негодник чичо, не и след това, което той бе направил. — Всеки от тях е желаел отчаяно нещо. А това, което е желаела Джили, постави всичко останало на мястото му. Кери ми каза за писмото, което Джили ѝ оставила. Тя я обвинявала, че е откраднала мечтата ѝ и я дава другиму. Това постоянно ме смущаваше. Бях прочела всички дневници на Кери и знаех на какво е способна Джили. Знаех и колко търпелива може да бъде тя. Способна бе да чака години, докато си отмъсти. Запитах се какво е искала най-много през всичките тези години Джили. Пари? Отмъщение? И тогава ми прищрака. Джили е искала да стане звезда. Тя е жадувала за всеобщото обожание и внимание. Кери ѝ е отнела тази мечта. Отишла е в Холивуд и е постигнала успех и власт. Тя превръща хората в звезди. В представите на Джили Кери ѝ е откраднала мечтата. Тя винеше Кери за

всичките си провали. Открихме доказателство за тази нейна фикс-идея, когато агентите конфискуваха вещите ѝ.

Картър кимна.

— Агент Кели ми каза, че намерили касета в чантата на Джили. На нея била записана една реклама, в която си участвала ти като ученичка.

— Да. Мисля, че тази реклама е поставила началото. Джили я е видяла по телевизията и вероятно е побесняла напълно. Започнала е с кроежите и плановете още тогава. Знаела е коя съм. Очевидно според Джили сестра ѝ дала нейната мечта на мен и тя трябвало да си отмъсти.

— Останала е вкопчена в тази мечта в продължение на повече от двайсет години? — попита Картър.

— О, и още как. Тя има изкривено и прекалено високо мнение за себе си. Запитах се кой според Джили може да ѝ върне мечтата. Кой би могъл да я направи звезда?

— Тони Салвети.

— Да. Той още е работел като съдружник в „Ловец на звезди“. Не исках да повярвам, че Тони е замесен в това. Според Джон-Пол на някакво подсъзнателно ниво съм го знаела, защото нито веднъж не се обадох на Тони да му кажа къде се намирам. — Тя хвърли поглед към годежния си пръстен и внимателно го намести на пръста си. — На Джили ѝ е било толкова лесно. Когато се е запознала с Тони, е открила един гневен, огорчен човек. Двамата с Кери слели компаниите си. Когато се оженили, смятали да ръководят бизнеса като равностойни партньори, но постепенно Кери започнала да дърпа юздите. Малко по малко изтиквавала Тони, докато накрая той нямал изобщо никаква власт. Той казал на агент Кели, че Кери го лишавала от мъжествеността му. Знаел, че ще загуби всичко, ако тя се разведе с него, а това било неизбежно, тъй като тя ставала все по-подозрителна, особено след като открила, че от сметката им липсват сто хиляди долара. Тони казал на Кери, че парите са в банката и това е някаква счетоводна грешка, но тя несъмнено би поръчала проверка на счетоводството на фирмата. Джили казала на Тони, че има познат, който ще реши проблема и на двама им. Познавала един, който излежавал присъдата си в затвор във Флорида, и той щял да им помогне да намерят наемен убиец.

— Дейл Скарет?

— Да. Тя отишла при Скарет и му обещала да го измъкне от затвора. Ако той ѝ казал името на някой наемен убиец, тя щяла да се отърве от Кери и мен и така не би имало кой да свидетелства срещу него. Казала му, че Тони Салвети е готов да плати, за да се отърве от жена си. Освен това Джили обещала на Скарет, че ще го чака, когато той излезе от затвора. Той все още бил луд по нея. Сигурно щяла да намери начин да го накара да вярва, че тя го обича, докато не се доберяла до откраднатите диаманти. Освен това му обещала, че ще отмъсти на съдийката, която произнесла присъдата му. И това ни довежда до Мънк. Когато Джили се запознала с него, открила един самотник. Не ѝ струвало нищо да го спечели. Както се оказва, дори не се наложило да му даде парите, които получила от Тони. Мънк се влюбил до полуда в нея и бил готов да изпълни всяко нейно желание. Така че тя ги надхитрила всичките и е задържала парите за себе си.

— На кого му е хрумнала идеята да затворят онези жени в къщата в Колорадо?

— На Джили. Тя си пада по сложните усукани планове. Харесва ѝ драматичното, а възможността да накара Кери да страда, била като допълнителен бонус. Мънк вече бил нает да убие Ан Трап и освен това бил взел пари от Денис Парнел, за да взриви къщата в планината. Парнел бил убеден, че съдията ще присъди имота на бившата му жена — обясни Ейвъри. — Мога да си представя как се е почувствал, когато съдията присъдил къщата на него.

— Мънк е бил много бърз и действен.

— О, да.

— Гледа ли новините? — попита Картър. — Ерик Трап най-после се е пречупил и признал всичко. Ще го пратят в затвора за много дълго време. Ако леля ти не беше дала писмото от Ан, нямаше да разполагаме с доказателството, от което се нуждаехме. Трап казал на следователя, че жена му се бавела с умирането твърде много.

— Също като Политиците. Всички тях ги е водела алчността.

— Удивително — продължи той — как Джили е манипулирала и Салвети, и Мънк, и Скарет. Тя е свирела и те са играели по гайдата ѝ, но никой не е подозирал какво си е наумила. Говорих с агент Кели преди известно време. Скарет още не е признал почти нищо, но Салвети вече говори. Странното е...

— Да?

— Никой от тях не казва и една лоша дума за Джили. Продължават да ръсят хвалебствия по неин адрес.

Това не я изненада.

— Обзалагам се, че и тя не приказва.

— Не, засега е като каменна стена. От теб би излязъл страхотен оперативен агент, Дилейни.

— Може би с подходящо обучение бих могла да стана, но сър, вече не искам, определено. Ако научих нещо през последните седмици, то е, че животът е прекалено кратък и не желая да пиляя нито минута повече, като преследвам отчаяни мъже и жени. Искам да направя нещо важно, преди да е станало твърде късно.

Ейвъри се изправи и изчака той да заобиколи бюрото. Тя разтърси ръката му.

— Благодаря ви, сър.

— Наистина ли напускаш? И не мога да те убедя да останеш?

— Взех решението си, сър. Искам да напусна.

— Решила ли си вече какво ще правиш оттук нататък?

— Сега, след като процесът и изслушването приключиха и Скарет пак е там, където му е мястото, ще прекарам две-три седмици с леля си и после ще се местя в Луизиана, където ще се върна в училище и ще работя като учител.

— Ще ми липсваш — призна той. — Успех.

— Благодаря, сър.

Той ѝ отвори вратата и докато тя излизаше, ѝ каза:

— Още нещо, Дилейни.

— Да?

— Браво. Добре си се справила.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Детективът поведе Ейвъри и Джон-Пол по дългия коридор към стаята за наблюдение.

— Ще можете да я виждате през стъклото, но тя няма да ви вижда — обясни той, преди да отвори вратата и да им направи път.

Ейвъри не помръдна.

— В момента тя е в стаята за разпити с двама детективи — обясни той.

Ейвъри продължаваше да стои като вкаменена. Детективът погледна Джон-Пол.

— Няма нужда да бързате — каза той, преди да се обърне и отдалечи.

— Не е необходимо да го правиш — отбеляза Джон-Пол.

— Напротив.

Тя стоя на прага още минута и после изпъна рамене и влезе. Стаята бе с размерите на килер. Тя се обърна към огледалния прозорец, свила ръцете си в юмруци, и погледна жената, която ѝ бе дала живот и която после така отчаяно се бе опитала да ѝ го отнеме.

Джон-Пол я хвана за ръката и попита:

— Помниш ли я?

— Не. Бях само на пет, когато тя дойде в къщата ни — прошепна тя. — Беше толкова отдавна.

Джили седеше от едната страна на квадратна метална маса, срещу нея бяха двамата детективи. Седеше с изпънат гръб, кръстосала крака, преплела пръсти върху масата. Горните три копчета на плетената ѝ блуза бяха разкопчани и деколтето ѝ се разтваряше все повече при всяко нейно движение. Внезапно тя се обърна и погледна към огледалото. Ейвъри рязко си пое въздух и издиша, усетила как ѝ се повдига.

— Виж — прошепна тя.

— Виждам я — каза Джон-Пол.

Ейвъри поклати глава.

— Не нея. Виж детективите. Виж как реагират на въздействието ѝ.

И двамата мъже бяха наведени напред, сякаш несъзнателно се опитваха да се доближат до Джили. Единият каза нещо, после се протегна и докосна ръката ѝ.

— Тя ги омайва — каза Ейвъри.

Един полицай отвори вратата на стаята за разпити. Джили го погледна и като мързелива персийска котка протегна гъвкавото си тяло и се изправи. Докато вървеше към вратата, спря за миг, погледна през рамо към детективите и им се усмихна. И двамата веднага отвърнаха на усмивката ѝ. Не изпуснаха нито едно нейно движение, докато вратата не се затвори зад нея.

Ейвъри погледна Джон-Пол в очите.

— Сега вече съм готова.

Тя първа излезе от сградата на полицията. Не погледна назад нито веднъж.

ЕПИЛОГ

Залезът бе любимото време от деня на Ейвъри. Обичаше да излиза навън и да сяда на люлката на верандата, която Джон-Пол бе направил за нея. Чуваше как водата се плиска в кея зад къщата и ако затвореше очи, почти усещаше мириса на люляците, които той бе засадил.

Вратата на къщата се отвори и затвори и съпругът ѝ дойде да седне до нея. Прегърна я, облегна се назад и леко залюля люлката.

— Готова ли си за утрешния ден в училище, скъпа?

— Да.

— За какво си мислеше? — попита той. — На твоето щастливо местенце ли се бе пренесла?

Тя отпусна глава на рамото му и се усмихна.

— Моето щастливо местенце е точно тук.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.